

ONSDAGEN DEN 9 MARS 2011

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 08.35.)

1. Öppnande av sammanträdet

Talmannen. – Jag vill hälsa vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik välkommen.

Mina damer och herrar! Vi börjar tidigt i dag, eftersom vi har en viktig debatt framför oss.

2. Begäran om upphävande av parlamentarisk immunitet

3. De politiska gruppernas sammansättning: se protokollet

4. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

5. Inkomna dokument: se protokollet

6. Södra grannskapet, och i synnerhet Libyen, bland annat humanitära aspekter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om södra grannskapet, och i synnerhet Libyen, bland annat humanitära aspekter (2011/2616(RSP)).

Fru vice ordförande/höga representant! Vi är övertygade om att alla aktiviteter från EU:s sida som helhet skulle vara till stort stöd för södra Europa och våra grannar på andra sidan Medelhavet.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill tacka er för att jag har fått möjlighet att diskutera förhållandena i södra grannskapet och naturligtvis, som talmannen sade, med särskild hänvisning till situationen i Libyen, med Europaparlamentet.

Jag vill börja med att konstatera det uppenbara, nämligen att södra grannskapet förändras snabbt och att folk över hela regionen försvarar människornas huvudsakliga mål: att kunna forma sitt eget liv, både ekonomiskt och politiskt. De kräver politiskt deltagande med värdighet och ansvarsskyldighet, de kräver rättvisa och de kräver arbetstillfällen. Enligt min uppfattning måste vi hörsamma dessa krav. Jag anser att de är befogade och att vi måste se till att agera snabbt.

En central aspekt i denna situation är att kravet kommer inifrån. Vid mina besök i Tunisien och Egypten har jag många gånger fått höra: Det här är vårt land; det här är vår revolution. Vi vill göra det på vårt sätt, men vi vill göra det i kontakt med er, och vi behöver hjälp.

Jag anser att dessa principer bör vägleda oss i de åtgärder vi vidtar: Denna demokratiska övergång måste vara folkets, den måste komma inifrån. Det är folket som måste bestämma vad som ska ske närmast. Men vi måste vara beredda att hjälpa dem, att vara kreativa och

beslutsamma och att agera i en omfattning som motsvarar den historiska betydelsen av dessa förändringar.

I en sådan här oklar situation måste våra handlingar ha sin grund i våra centrala värderingar och centrala intressen. Vi har all anledning att stödja de förändringar som är på gång. Tunisier, egyptier, libyer och andra kräver att sådana värderingar som faktiskt står i centrum för det europeiska idealet ska respekteras. Framväxten av dessa demokratiska samhällen kommer att bidra till att upprätthålla säkerheten och ge delat välstånd i vårt grannområde, och det är anledningen till att kommissionen och jag själv har hjälpts åt att lägga fram ett gemensamt avtal inför Europeiska rådets sammanträde på fredag, som omfattar åtgärder som vi hoppas kommer att bidra till detta: ett ökat finansiellt stöd från EU inifrån institutionerna, men också genom att mobilisera Europeiska investeringsbanken (EIB) – och jag vill hylla parlamentet för att man agerat så snabbt när det gäller behovet av att ge investeringsbanken stöd inom sitt mandat för att kunna tillhandahålla folk detta stöd – och det har gett oerhörda resultat.

Vi behöver parlamentets hjälp för att kunna göra mer för EIB och för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD), som båda har talat med mig om möjligheten att ändra sina befogenheter och kunna tillhandahålla nytt stöd till detta grannskap – inte, vill jag snabbt tillägga, på bekostnad av det arbete som de gör nu, utan utöver detta. I fråga om Europeiska investeringsbanken vet vi att vi kan mobilisera ytterligare 1 miljard euro. För att ni ska få en uppfattning om vad det nya beloppet innebär uppgår EIB:s nuvarande insats i Egypten till 488 miljoner euro. Detta skulle göra att man åtminstone kunde fördubbla investeringen, vilket skulle innebära att vissa av de stora infrastrukturprojekt som det finns tydliga behov av och som folket vill ha kan genomföras.

Vi vill med detta avtal också få till stånd ett stöd för utbildning och utbyte av studenter. Befolkningen i dessa länder är ung. En gemensam faktor för södra grannskapet är att det är ett ungt samhälle. Vi bör lyssna på dessa ungdomar också, varav vissa är högt utbildade och vissa vill ha fler möjligheter inom utbildning och yrkesutbildning, och vi kommer att uppmana medlemsstaterna att ta hänsyn till detta, vilket jag också uppmanar parlamentet att göra.

Det är ett sjudande civilsamhälle som växer fram: I Tunisien träffade jag människor som aldrig hade varit i samma rum tidigare, eftersom det inte varit tillåtet. Deras vilja och önskan att etablera sig till fulla som icke-statliga organisationer, som organisationer som kan arbeta med frågor av betydelse i deras samhälle och ställa sina regeringar till svars är, som ni mycket väl vet, en oerhörd viktig del av utvecklingen för detta samhälle. Ur detta uppstår ett mer integrerat styre: folkets möjlighet att känna att man har något att säga till om när det gäller hur samhället styrs.

Och så naturligtvis livsmedelssäkerheten, ett enormt och växande problem i regionen, ytterligare öppnande av handel, möjligheten till större marknadstillträde och partnerskap för rörlighet – allt detta inbegrips i det övergripande paket som vi kommer att lägga fram för Europeiska rådet. Jag vill återigen betona, som jag gjort tidigare, att vi vill se detta som en strategi som baseras på incitament för att ge människor möjlighet att agera snabbt, men också att göra åtskillnad. Alla dessa länder är olika, och de vinnlägger sig om att säga: "Bunta inte ihop oss och betrakta oss som ett och detsamma. Vi är olika länder. Vi vill att våra samhällen ska utvecklas så olika som era har gjort. Ja, det finns likheter, men den utpräglade olikheten är något som vi vill vara säkra på att ni respekterar och arbetar utefter." Vi vill följa en strategi som innebär att vi "ger mer för mer", att de partner, de länder som

vill gå längre och snabbare framåt med reformer bör kunna räkna med ett större stöd från EU.

Under de kommande dagarna och veckorna kommer vi, som vi redan har gjort, att diskutera med våra internationella partner om hur vi kan samordna så att vi inte överlappar varandra och så att vi kan agera snabbare. Den 23 februari ledde jag ett möte för högre tjänstemän med tjänstemän från institutionerna, Världsbanken, EIB, EBRD och Internationella valutafonden (IMF), men också för högre tjänstemän från Kina, Ryssland, Australien och Korea, från de 27 medlemsstaterna, från Förenta staterna och från arabländer. Syftet med sammanträdet var inte att besluta om vad vi skulle göra med dessa länder, utan att förbereda oss för att kunna tillhandahålla stöd snabbt.

Ni vet att kommissionen bland annat kan kritiseras för att ibland ta lång tid på sig att agera. Jag vill att vi ska vara beredda, och mina samtal med i synnerhet Arabförbundet och med de berörda länderna har syftat till att verkligen klargöra att mitt mål är att se till att vi är redo att kunna agera och att våra handlingar kommer att vara samordnade och effektiva och bestå av det bästa vi har, inte bara i Europa utan i hela världen.

Efter utrikesministrarnas sammanträde i morgon och Europeiska rådets sammanträde på fredag, det möte med Nato som jag kommer att närvara vid i morgon och därefter det informella sammanträdet med utrikesministrarna i Ungern i helgen kommer jag att flyga till Kairo för att träffa Arabförbundets Amr Moussa och rapportera allt vi kommit fram till i våra diskussioner. Jag kommer också att träffa den nya egyptiska utrikesministern, som jag redan har talat med. Men jag vet att ni gärna vill tala om Libyen, så efter att ha presenterat bakgrunden till vårt arbete kommer jag nu att gå vidare till situationen i Libyen, som oroar oss alla.

Det finns enligt mig två omedelbara prioriteringar: för det första att hantera den humanitära krisen och hjälpa till med evakueringen och för det andra att se till att våldet upphör och att de som fortsätter att använda våld ställs till svars.

Vad gäller det humanitära stödet har vi gått snabbt fram. Kommissionen har ökat sitt stöd till 30 miljoner euro. Min kollega Kristalina Georgieva åkte till den tunisisk-libyska gränsen i förra veckan för att ta en titt på situationen och se till att våra åtaganden fungerar. Vi har naturligtvis också varit i ständig kontakt med FN för att samordna vår verksamhet, och medlemsstaterna har avsatt betydande resurser för att hantera den oerhört stora utmaningen med ett ständigt flöde av människor, däribland genom Europeiska gränsförvaltningsbyrån (Frontex).

Vad gäller evakueringen av EU-medborgare har Europeiska utrikestjänsten medverkat till att se till att informationsutbytet och användningen av våra resurser sker snabbt och effektivt. Den 23 februari aktiverade jag tillsammans med ordförandeskapet unionens civilskyddsmekanism, som bidrar till att underlätta evakueringen av EU-medborgare. Det är, som ni vet, en utmaning att försöka få information i realtid, men vi var tvungna att göra rätt val, och därför reste Agostino Miozzo, den verkställande direktören för krisinsatser vid utrikestjänsten, till Tripoli söndag-måndag på min begäran, för att göra en bedömning av vad som sker på ort och ställe.

Han träffade tjänstemän och ambassadörer, i en situation som han beskrev för mig som lugn men oerhört spänd. Våra europeiska ambassadörer välkomnade möjligheten till ingående samtal och till att tillföra sin analys av situationen på plats direkt till vårt arbete.

Detta hjälper oss, tillsammans med kontakter som vi skaffar oss överallt, att skapa en tydligare bild av situationen.

Inledningsvis fokuserade vi naturligtvis stora delar av våra ansträngningar på evakueringen av europeiska medborgare, och vi måste visa solidaritet med Tunisien, som får ta den värsta stöten i fråga om evakueringen av så många människor, i synnerhet egyptier, som hamnar vid den tunisiska gränsen och som måste sändas till Egypten. Det bör, som ni vet, omkring 1 miljon egyptier i Libyen, och omkring 1,5–2 miljoner människor från afrikanska länder kring Libyen befinner sig där för närvarande, och vi vet efter de rapporter vi fått om vad som sker i Tripoli att omkring 2 000–3 000 afrikaner befinner sig på flygplatsen och väntar på att få reda på hur de ska ta sig därifrån.

Vi måste dock vara beredda på att öka vårt stöd för det libyska folket. Situationen är, som jag nämnde, mycket oklar, och vi måste tyda den mycket noggrant. Jag har därför bett mina tjänsteenheter att, på en förständig planeringsgrund, se på möjligheten till ett samarbete inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken (GSFP). Syftet med detta samarbete skulle vara att stödja pågående evakueringsåtgärder och humanitärt arbete. Detta alternativ måste, vilket alltid är fallet med GSFP-alternativ, analyseras mycket noggrant, och vi behöver ordentliga svar när det gäller frågor om befogenheter, resurser och mål. Detta arbete pågår under den här veckan.

Det är av avgörande betydelse att vi hanterar den humanitära krisen på ett effektivt sätt, och att få ett slut på våldet är en nödvändighet. Det är anledningen till att det gläder mig att det internationella samhället som helhet har klargjort sin ståndpunkt genom FN:s säkerhetsråd: att våldet är oacceptabelt. Det måste upphöra, och människor måste ställas till svars för det.

Det gläder mig att man i New York kunde enas om EU:s krav på att inbegripa en hänvisning till åklagarmyndigheten vid Internationella brottmålsdomstolen. Detta var ett europeiskt initiativ, och det har redan inletts förundersökningar om påstådda krigsförbrytelser.

Vi för, inte överraskande, ett mycket nära samarbete med våra partner: med FN, Nato, USA, Turkiet, Arabförbundet och med ett stort antal andra länder som vi har daglig kontakt med. Vi talar om alla problem i södra grannskapet, men särskilt för att se till att vi samarbetar effektivt i fråga om vår strategi i södra grannskapet, och detta inkluderar, som jag redan nämnt, alla våra partner. Vi har också ett eget ansvar, vilket inte bör förvåna er att jag påpekar.

Vi ställde omedelbart in förhandlingarna inom ramavtalet mellan EU och Libyen, samt allt samarbete av teknisk art.

(Applåder)

Vi inledde förberedande arbete med restriktiva åtgärder innan FN:s säkerhetsråd gjorde det. Utöver FN:s sanktioner antog vi den 28 februari ytterligare restriktiva åtgärder: Vi har ett embargo när det gäller utrustning som skulle kunna användas för internt förtryck och autonoma sammanställningar inom ramen för reserestriktioner och frysning av tillgångar. Vi håller nu på att lägga till ett flertal enheter som kontrolleras av Muammar Khadafi och hans närmaste bundsförvanter till den listan.

Vi kommer att fortsätta gå i spetsen för de internationella ansträngningarna för att återställa freden och stabiliteten i Libyen. När det väl blir ett slut på våldet måste vi arbeta för att stödja framväxten av ett nytt Libyen med demokratiskt valda ledare, där människors

rättigheter respekteras. Vi kommer, i linje med vad jag sagt från första början, inte att ge order om resultat, utan stödja pluralism, ansvarsskyldighet, djupgående demokrati och delat välstånd.

Kriser är till sin natur tester av vår politik, våra resurser och vår förmåga att agera i realtid, och händelserna i södra grannskapet utgör en enorm utmaning för EU. Enligt min uppfattning, som vice ordförande för kommissionen, kommer vårt agerande i denna situation att fungera som riktmärke för kommissionens betydelse för flera år framöver.

Jag vänder mig därför till Europaparlamentet och ber om ert stöd, för om EU ska kunna uppträda enat och befästa en stark ställning så krävs gemensamma ansträngningar. Vi kan inte tillåta oss att tänka småskaligt. Vi kan inte tillåta omedgörlighet att utgöra ett hinder. Vi kan och måste agera på ett strategiskt och enat sätt. Men om vi gör så tror jag att vi kan göra en stor skillnad, stödja människorna i regionen, som ber oss om stöd, men på ett sätt som gör det möjligt för dem att skapa sin egen framtid.

(Applåder)

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman! EU slits just nu mellan två frustrationer i den libyska krisen, mellan det önskvärda – att en brottslig regim, som är fast besluten att inte sluta döda förrän medlemmarna av den själva är döda, ska försvinna så snabbt som möjligt – och det möjliga.

Vi måste i ärlighetens namn erkänna att EU, trots alla ansträngningar, inte har levt upp till allmänhetens förväntningar. Jag vill säga till Catherine Ashton att detta inte är menat som kritik, utan snarare är en fråga om befogenheter.

Vi har agerat snabbt och väl inom räckvidden för våra befogenheter, och EU har helt och fullt stött resolution 1970 från FN:s säkerhetsråd. Men vi är ingen militärunion. Vi strävar efter att vara en politisk union, och som aktör på den internationella arenan är vi fortfarande bara ett embryo.

Det är anledningen till att människor fortfarande dör i Libyen, samtidigt som vi för denna debatt, som FN:s råd för mänskliga rättigheter sammanträder under dagen, liksom rådet (försvarsfrågor), rådet (utrikes frågor) och Europeiska rådet. Det är mot denna bakgrund som vi måste överväga vad vi kan göra.

Kan vi stå och titta på medan oskyldiga civila massakreras? Kan vi förbli passiva inför "somaliseringen" av Libyen, medan FN:s säkerhetsråd fattar ännu ett beslut i slow motion?

EU måste sända ett klart och tydligt budskap, med en enda innebörd: "Khadaffiregimens styre måste upphöra omedelbart." Detta budskap måste följas av en uppsättning åtgärder som ökar trycket. För det första flygförbudet, ett hinder för Khadaffis kommunikationer – och jag anser att vi bör gratulera gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa till att ha bjudit in företrädare för den libyska oppositionen till Europaparlamentet – och naturligtvis internationell samordning, i synnerhet med Afrikanska unionen och Arabförbundet.

Detta är vad allmänheten förväntar sig av oss, och jag vill säga till Catherine Ashton att hon kommer att få vår politiska grupps fulla stöd för att lyckas.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Catherine Ashton för hennes ord och det strålande och självständiga sätt som hon

lade fram sin ståndpunkt på, samt för hennes analys av situationen i södra grannskapet och Libyen.

Vi står inför en enorm utmaning. Vi befinner oss i en verkligt historisk förändring av den politiska balansen i världen, framför allt i vårt grannskap. Vi måste hantera vitt skilda sorters utveckling. Man kan inte tala om en enhetlig process. Den enhetliga processen är revolution, men den ser olika ut i de olika länderna. Revolutionen i Marocko skiljer sig från den i Tunisien, den i Algeriet skiljer sig från den i Egypten, och Libyen är ett särskilt fall, som vi diskuterar intensivt. Muammar Khadafi är en brottsling. Han är en mördare som hör hemma inför en internationell brottmålsdomstol. Vi är förmodligen alla överens om att denne man inte ska undkomma sitt straff. Det bästa vore om det libyska folket kunde lösa detta problem på egen hand.

Vi står inför en stor utmaning som kräver stort förnuft. Vi måste göra ett val, och det gäller också det vi säger här. Å ena sidan säger våra känslor att denna brottsling måste stoppas, att brodermördandet i hans eget land måste stoppas och att vi borde vidta alla åtgärder som krävs för att detta ska ske, inklusive militära åtgärder. Det är vad vårt samvete säger. Å andra sidan känner vi alla till hur internationell politik fungerar och att ett felaktigt beslut på detta område kan få omfattande och långsiktiga följder.

Det är naturligtvis lätt att säga att vi ska ingripa snabbt, men till och med införandet av en flygförbudszon kräver att vi fattar beslut om att skicka upp stridsplan i luften och förstöra det libyska flygvapnet på marken. Det är en krigshandling, som genomförs av Nato, som kanske skulle kunna lösa ett problem i Libyen bara för att orsaka en rad problem över ett större område.

Därför uppmanar jag enträget till att allt vi gör ska göras inom ramen för internationell lagstiftning och, framför allt, utifrån en resolution från FN:s säkerhetsråd och – detta är den stora gemensamma nämnaren – med delaktighet av Arabförbundet och Afrikanska unionen. Detta inkluderar vi i resolutionen, vilket är förståndigt. Om vi vill ingripa i Libyen är det enda förnuftiga sättet att det sker på grundval av en resolution från säkerhetsrådet och med delaktighet av arabländerna. Därför vill jag upprepa att vi inte bör utesluta något, men att vi inte heller snabbt bör tillfredsställa kortsiktiga känslor med banala ord som instinktivt känns rätt men som – och detta vill jag upprepa – skulle kunna vara farliga på lång sikt. Det skulle vara riskabelt.

I Europeiska rådet – och nu vänder jag mig till dig, Jerzy Buzek, eftersom du under de närmaste dagarna kommer att företräda parlamentet vid rådets sammanträde – har frågan tagits upp om huruvida det behövs en Marshallplan för hela regionen. Mitt svar är ja, det behövs en sorts Marshallplan för hela regionen. Jag vill dock påminna alla om vad Marshallplanen innebar för Europa. Den innebar att George Marshall föreslog Förenta staterna att en procentandel av Förenta staternas totala ekonomiska produktivitet skulle avsättas för Europa. Alla känner till resultatet av detta – det kallas i dag Europeiska unionen, och har nivåer av välstånd, en demokratisk utveckling och en fredsutdelning som den här kontinenten aldrig tidigare upplevt.

Jag vill dock också påpeka att samma regeringar som diskuterar detta kommer att anse att till och med 1 procent av den totala ekonomiska produktiviteten skulle vara ett för högt pris för EU. Man kan inte ställa dessa nöta krav och sedan inte göra någonting! Om vi vill se stabilitet i södra grannskapet måste vi anslå stora resurser. Anledningen är att det finns en sak som människorna där behöver, och det är utsikten att kunna leva i fred, demokrati och välstånd, med andra ord utsikten att uppnå det vi har. Detta måste vara målet med alla

de ansträngningar som vi gör under de kommande dagarna, veckorna och månaderna, inklusive här i Europaparlamentet. När allt kommer omkring gör alla de fina ord vi som säger och bra resolutioner som vi antar ingenting för människorna i södra grannskapet – de behöver konkreta åtgärder. Därför bör vårt gemensamma mål vara att upprätta en frihandelszon som syftar till ekonomisk paritet mellan Nordafrika och EU.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Enligt min uppfattning är det vi behöver nu ett mycket tydligt budskap och yttrande om Libyen från Catherine Ashton och från Europeiska rådet. Jag anser att det är tre saker som måste finnas med i detta budskap. Människor dödas fortfarande, och därför är det vi säger inte utan betydelse: det kan vara till hjälp på ort och ställe.

För det första måste vi erkänna – eller åtminstone inleda processen för erkännande – det nationella övergångsrådet som företrädare för det libyska folket. Enligt min uppfattning har en person som dödat ett enormt stort antal av sitt eget folk förlorat all legitimitet. Därför måste vi inleda processen för erkännande, för det skulle kunna hjälpa oppositionen att vinna denna strid mot Khadaffi politiskt.

För det andra – och detta är det andra budskapet som måste framföras – måste vi öka alla sorters stöd. Oppositionen behöver medicin, livsmedel, telefonlinjer, och allt detta kan vi ge dem.

För det tredje måste vi så snabbt som möjligt paralysera Khadaffis förmåga att döda. Det råder tydlig enighet i det libyska samhället: Man vill inte ha något direkt militärt ingripande i Libyen. Detta är en libysk revolution, och så måste det förbli. Det som behövs är en flygförbudszon. EU – rådet och Catherine Ashton – måste be FN att så snart som möjligt anta en resolution om detta, att upprätta en flygförbudszon och att få ett slut på bombningarna av städer som kontrolleras av oppositionen.

Det är dessa tre tydliga budskap som behövs, och det genast. Inte om en eller två veckor, utan i dag, i morgon och sannerligen på fredag, när Europeiska rådet kommer att göra sitt första politiska yttrande om denna fråga. Det är dessa tre centrala delar som behövs i dag.

(FR) Herr talman! Jag vill använda denna talartid till att framföra en ganska allmän kommentar, eftersom det som sker nu naturligtvis är historiskt, vilket enligt min uppfattning har stor betydelse.

Jag är övertygad om att det som sker i Libyen, Tunisien och Egypten i dag innebär en aldrig tidigare skådad möjlighet att skapa de förhållanden som krävs för en fredlig lösning på en konflikt som har pågått i flera decennier nu mellan Israel och Palestina.

Jag uppmanar Israel att vara tillräckligt djärvt i dag för att ta de politiska stegen mot att snabbt inleda en fredsprocess med Palestina. Möjligheten att visa att den demokratiska process som påbörjats i den regionen är en historiens gåva som kan befria regionen och världen från en konflikt som har orsakat så mycket smärta, så många missförstånd och så många tragedier måste tas emot med båda händer. Detta budskap måste sändas till den regionen i dag.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, Catherine Ashton! Catherine Ashton sade precis att vi måste respektera människor och deras frihetsönskan.

Låt oss tala klarspråk. Vi har misslyckats med detta i årtal. Vi var delaktiga i diktaturerna – vi, EU och alla medlemsstater. Så nu förhandlar ni inte längre med överste Khadaffi? Mazel tov! Menar du allvar? Tror du verkligen att det hade kunnat fortsätta? EU,

medlemsstaterna och Silvio Berlusconi har i årtal förhandlat om att skicka tillbaka till exempel flyktingar till Libyen. Brydde sig ingen om hur dessa flyktingar behandlades av överste Khadaffi?

(Applåder)

Vi borde trots allt vara lite självkritiska när det gäller den här frågan.

I dag har en nation skapats. Den har företrädare. När Polens folk reste sig var det ingen som frågade om Solidaritet hade valts på ett demokratiskt sätt. Solidaritet fick ett omedelbart erkännande, och stöd. Jag uppmanar er att erkänna denna övergångsregering, eftersom den är den enda kraft som kan få demokrati till stånd. Ja, Martin Schulz, vi måste hålla huvudet kallt, men vi måste också välja sida.

Det är två saker som är oerhört viktiga.

För det första får inte överste Khadaffi vinna, för det skulle förstöra allt hopp om demokrati i många regioner och bli en seger för diktatorerna! Därför måste vår politik inriktas på att överste Khadaffi måste förlora, och libyerna måste gå segrande ur striden mot överste Khadaffi.

För det andra stämmer det att libyerna inte vill ha något militärt ingripande. Ändå säger de: "Vi vill ha en flygförbudszon." Afrikanska unionen talar om en flygförbudszon. Arabförbundet talar om en flygförbudszon. Därför handlar det inte om Nato.

Överenskommelsen om att inrätta en flygförbudszon syftar främst till att skapa en ny maktbalans i politiska termer, att isolera överste Khadaffi från FN och säga att vi kommer att gå genom endera säkerhetsrådet eller generalförsamlingen, som med 100 procent röstade för att utesluta Libyen ur Rådet för mänskliga rättigheter. Detta innebär att överste Khadaffi är helt isolerad. Det talar om för honom att han inte har någon framtid, att han inte har någon chans.

Den militära spärrzonen är först och främst en politisk handling. Hur kan detta uppnås? Det finns oräkneliga idéer. Det är uppenbart att ingen ska bomba Libyen, men ett flygplan som lyfter skulle till exempel kunna tvingas ned. Överste Khadaffi måste få se att han inte kommer att tillåtas bomba libyska städer. Det finns alternativ. Detta är en politisk handling som vi måste genomföra.

(Applåder)

Jag tror verkligen att EU, Förenta nationerna och Arabförbundet kommer att börja röra på sig om vi tar tjuren vid hornen och erkänner denna övergångsregering. Låt oss skynda på isoleringen av överste Khadaffi, så tror jag att hans dagar som diktator i Libyen är räknade.

Så har vi också frågan om humanitärt bistånd. Det behövs läkare, och det behövs sätt att transportera ut skadade ur Libyen. Vissa hamnar är öppna, och allt humanitärt bistånd borde komma via östra Libyen. Slutligen behövs också livsmedelsbistånd och militärt bistånd. Detta är det val vi står inför: Om överste Khadaffi ska förlora måste den andra sidan vinna.

Låt oss se till att det som skedde i Bosnien inte upprepas. Det infördes ett embargo mot bosnierna och mot serbierna. Alla var överens om detta. Nej, nu är det den ena sidan mot den andra. Vi vill ha ett militärt embargo, ett vapenembargo mot överste Khadaffi. Vi vill ge Libyens befolkning möjligheten att frigöra sig med vapen, för så är situationen – detta är vad överste Khadaffi ville.

Jag vill avsluta med frågan om flyktingar och humanitärt bistånd. Låt oss använda alla redskap som EU har för att tillfälligt ta emot flyktingarna och se till att de erkänns av FN:s råd för mänskliga rättigheter. Tusentals flyktingar får detta erkännande av FN:s flyktingkommissariat i lägren. Vi borde låta dem komma till Europa! Om vi gör det sänder vi ett mycket starkt humanitärt och politiskt budskap, och vi agerar på ett sätt som innebär att Europa till sist kommer att få erkännande, att Europas värderingar får erkännande, för då vidtar vi åtgärder för att upprätthålla dessa värderingar och garantera frihet i Libyen, Tunisien och Egypten.

(Applåder)

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Detta är en anmärkningsvärd debatt. Jag håller med om nästan allt som Daniel Cohn-Bendit sade i dag, vilket gör mig lite orolig. Jag har alltid sagt att Muammar Khadafi förblir Afrikas Fidel Castro, även om inte ens Castro skulle ha tillgripit ett sådant barbariskt våld som Khadaffiregimen och hans sociopatiska söner har gjort den senaste tiden mot civila protesterande.

I januari påpekade jag att Khadafi har varit en mycket stor sponsor av terrorism. Nu anklagas han naturligtvis för att terrorisera sitt eget folk. Khadafi lade mycket tid och pengar på att kurtisera väst och få oss att tro att han var en förändrad man. Så är naturligtvis inte fallet. Tack vare stora oljeintäkter kunde han vara frikostig i utbyte mot politisk eftergivenhet över hela Europa och Afrika, inte minst i mitt eget land, Storbritannien, i synnerhet under den förra regeringen.

Vår främsta prioritet nu är att bidra till att få ett slut på det sanslösa våldet i Libyen. Jag var bland de första i Europaparlamentet att kräva en flygförbudszon. Jag vill tacka Frankrike och Storbritannien för att man har eftersträvat detta med kraft över hela landet för att hindra Khadafi från att bomba sitt eget folk och flyga in legosoldater, huvudsakligen från Algeriet och länder i Afrika söder om Sahara. Jag tror att det kan bli så att säkerhetsrådet inte kommer att stödja flygförbuds zonen – i synnerhet med tanke på Rysslands och Kinas veto.

Nu bör vi allvarligt överväga att erkänna det nationella övergångsrådet i Benghazi som legitim libysk regering, så att det kan bjuda in till militärt bistånd utan att en FN-resolution måste tillgripas. Det skulle förebygga ytterligare massakrer på civila och ge de prodemokratiska rebellerna en verklig chans.

Lyckligtvis kunde de flesta EU-medborgare i Libyen evakueras lyckligt och väl – och det skedde effektivt – men det framgick tydligt att de flesta EU-medlemsstater bara var intresserade av att hjälpa sina egna medborgare. De bestämmelser i Maastrichtavtalet som gör det möjligt för EU-medborgare att vid akut behov söka konsulärt skydd av vilken medlemsstat som helst, var de än befinner sig, verkar ha glömts bort helt och hållet under evakueringsprocessen.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Vi kan inte förstå upproret i Libyen utan att förstå revolutionerna i Tunisien och Egypten. Just för att detta uppror i Libyen är en del av en historisk, revolutionär och folklig process som kommer att leda till demokrati i södra Medelhavsområdet och hela arabvärlden är Europas ståndpunkt och förändringarna i dess ståndpunkt, beträffande det sätt som man agerat i Libyen, av stor betydelse.

Dagarna är räknade för Khadaffis regim, eftersom den är en diktatur och folket inte längre är rädda för den. Den kan inte överleva när grannländerna håller på att övergå till demokrati, bland annat för att den är isolerad inom det internationella samfundet.

Men när vi betraktar denna förändring av EU:s ståndpunkt måste något sägas om det förflutna, eftersom EU var en av stöttepelarna för den gamla regimen. Detta framgår inte i resolutionen, men de vapen som det libyska folket förtrycks med är till största delen europeiska vapen och bomber.

Därför vill jag vara mycket tydlig. Vänstern är för att frysa tillgångar, för vapenembargot, för att främja förbindelser med de protesterande och för alla åtgärder för humanitärt bistånd, men jag vill också klargöra att vi motsätter oss alla former av militärt ingripande, inklusive den åtgärd som skulle kunna öppna dörren för ett sådant ingripande: flygförbuds zonen.

Det har gjorts tydliga uttalanden här om detta. Vi har erfarenhet: Vi vet hur militära ingripanden inleds, och vi vet att de aldrig avslutas när de väl inletts.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Herr talman! Ett sant libyskt drama utspelar sig framför europeiska ögon vid vår södra gräns, när Muammar Khadaffis terrorregim inte bara håller stånd utan snarare kraftigt attackerar avfälliga regioner i landet. Samtidigt hör mord till ordningen för dagen i huvudstaden Tripoli, och oräkneliga libyska medborgare försvinner spårlöst. Detta är en tragisk situation som understryker en erfaren Libyenresenärs uppfattning att det enda effektiva medlet förmodligen är väpnat ingripande.

Jag har emellertid förståelse för västländernas motvilja mot att tillämpa detta slutgiltiga medel. Jag har dock betydligt mindre förståelse för förseningen och förhalandet av inrättandet av en flygförbuds zon över Libyen. Passivitet har i detta avseende trots allt ett högt pris, nämligen att den libyska befolkningens stora lidande förlängs. EU kan och måste hjälpa till att lägga grunden för ett Libyen efter Khadaffi, och för bättre framtidsutsikter för denna stamstat. Låt oss först och främst krossa Khadaffis flygvapen och paralysera "broderledaren", som han tycker om att kalla sig.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser inte att den mildhet och maktlöshet som vi visat länge nu borde ersättas med en önskan om kaotiskt ingripande, vars negativa effekter skulle framgå omedelbart.

För en gångs skull kan jag säga att jag, i stort, ställer mig bakom Martin Schulz' försiktiga anförande. Jag anser verkligen att de flödande goda avsikterna i kammaren, önskan att göra humanitära insatser och inblandningen i andras angelägenheter får mycket negativa effekter. Ni vill att diktaturerna ska lämna sitt land, och det har ni rätt i. Men om ni verkligen vill att de ska lämna det måste ni ge dem en möjlighet att göra det. Ni kan inte börja med att förneka dem visum för att lämna det egna landet, och ni kan inte heller utlova ett liv i fängelse som enda framtidsutsikt. Om och när ni gör det – och detta är ett faktum, Daniel Cohn-Bendit – så ger ni dem inget annat alternativ än att slåss till dess att den sista blodsdroppen har spillts av folket. Det är ett faktum! Traditionell internationell lagstiftning har därför en betydande fördel framför allt det vi hör i dag, och det är verkligen synd att den har förbisetts och, framför allt, att den har förbisetts av dem som för inte så länge sedan öste lovord över dessa diktatorer. Det var inte jag som bjöd in Ben Ali till Europaparlamentet och som lyssnade ödmjukt till hans tal. Det var alla ni. Och då hördes mycket få protester!

Ioannis Kasoulides (PPE). – (EN) Herr talman! Inledningsvis hade upproret i Libyen samma orsaker och kännetecken som händelserna i Tunisien och Egypten. Khadaffiregimen företog en dödande vedergällning som saknar motstycke, med användning av flygvapen,

bestyckade helikoptrar och skoningslösa legosoldater som skjuter för att döda obehäpnade civila. Massakern orsakade avhopp från armén, regeringen och diplomattjänsten. Folket i Benghazi och på andra platser tog vapen från avhoppade soldater, och nu är upprорот en väpnad konflikt, ojämn i fråga om styrka.

Muammar Khadaffi har förlorat all eventuell rätt att leda landet, eftersom han har begått brott mot mänskligheten, mot sitt eget folk. Den utdragna konflikten orsakar en enorm humanitär katastrof inom Libyen och längs landets gränser. Den riskerar att skapa migrationsströmmar till EU, i synnerhet till de södra medlemsstaterna. Den har också ökat oljepriset i världen till nivåer som är riskabla för världsekonomin.

Det är därför nödvändigt att konflikten upphör omedelbart, men Khadaffi får inte segra. Flygförbudet måste genomföras genast, och vi borde använda alla övriga möjliga medel för att hjälpa de prodemokratiska libyerna att besegra de styrkor som, genom mutor, hot och stamrelaterad manipulering, fortfarande stöder Khadaffi.

Vi kan föreställa oss vad det skulle innebära om Khadaffi skulle segra. Vi skulle få bevittna en situation värre än den i Rwanda, till skam för hela mänskligheten. Beslutsamma åtgärder måste vidtas omedelbart.

Ana Gomes (S&D). – (EN) Herr talman! Europaparlamentet ansluter sig till FN i dess samstämmiga meddelande till den libyska diktatorn: Dra dig tillbaka, stoppa blodbadet, låt dig ställas inför rätta.

Inför Khadaffis repressalier mot sitt folk måste EU utöva ansvaret att skydda folket genom att hjälpa till att inrätta en sådan flygförbudszon som Arabförbundet, islamiska staternas organisation (OIC) och Afrikanska unionen vill ha och att genomföra de andra åtgärder som säkerhetsrådet beslutat om, med alla medel som står till buds, inklusive tillgångarna inom den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) – jag vill be Catherine Ashton att notera detta – det vill säga för att driva igenom vapenembargot.

EU måste göra mer för att hjälpa alla dem som försöker fly eller som är strandsatta i Libyen, genom att stödja FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) och biståndsorganisationer på plats och genom att hjälpa till att vidarebosätta flyktingar som inte kan återsändas, som somalier, eritreaner och etiopier. En handlingsplan om arbetsfördelning för att vidarebosätta flyktingar, ett gemensamt asylsystem, tillfälliga skyddsåtgärder – allt detta bör utföras omedelbart av EU i enlighet med solidaritetsklausulen och principen om "non-refoulement" och som en del av en sammanhängande och långsiktig strategi för att hantera följderna av den politiska övergången i Nordafrika och på så sätt ta itu med orsakerna till migrationen.

EU måste se över den europeiska grannskapspolitiken för södra grannskapet, prioritera stöd för kapacitet och institutionsbyggande för att upprätthålla rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna, inbegripet kvinnors rättigheter, och förbereda riktiga val. EU måste omedelbart upprätta förbindelser med framväxande politiska krafter i Libyen, nämligen övergångsrådet, för att uppmuntra till en demokratisk övergång och för att se till att demokratin leder till de friheter, den utveckling och den värdighet som det libyska folket visar att man eftersträvar.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Den här debatten i Europaparlamentet klargör en sak, och det är att vi inte är neutrala när det gäller denna konflikt. Vi står på den demokratiska revolutionens sida. Muammar Khadaffi måste bort, och Europa måste spela en aktiv roll när det gäller att få till stånd detta.

I detta sammanhang förekommer en fördelning av arbetet på internationell nivå. Vi diskuterar en flygförbudszon, något som kräver stöd från FN:s säkerhetsråd – som Martin Schulz korrekt fastställde. Vad gör vi om Moskva och Peking inte ger sitt samtycke? Jo, då måste vi stänga detta kryphål i internationell rätt. Vi skulle vara tvungna att åta oss ansvaret att skydda den obehäpnade befolkningen oavsett, med stöd av Arabförbundet och Afrikanska unionen, men också med stöd av en aktiv roll från EU:s sida. Ett militärt ingripande skulle då ligga på Natos och dess partners ansvar, men politiskt och ekonomiskt skulle EU också fortsätta att ha en nyckelroll långt efter det att Nato och FN, i ett sådant scenario, slutat spela sin respektive betydelsefulla roll.

Jag vill klargöra en sak, och det är att det verkligen glädde mig att höra Martin Schulz säga att det behövs ett frihandelsområde. För om vi inte accepterar dessa människors produkter på den europeiska marknaden så kommer de i massor att fortsätta korsa Medelhavet i fiskebåtar och översvämma Lampedusa. Det vill vi verkligen inte. Låt oss därför skapa ett frihandelsområde, låt oss acceptera produkterna på EU:s marknad, så att människorna i södra grannskapet också får en ekonomisk framtid i sina demokratiserade länder.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Utvecklingen i Libyen är den senaste av en rad händelser i Nordafrika och Mellanöstern. Enligt bestämmelserna i Lissabonfördraget får EU använda Europeiska utrikestjänsten, men hittills har denna tjänst varit trög i strategin gentemot händelserna i nämnda region. Jag har vid två tillfällen vädjat om att man åtminstone ska sända ett uppdrag dit. Det är välkommet att ett sådant uppdrag har sänts till Libyen. Målet med uppdraget är att utvärdera det humanitära arbetet, men det finns också behov av specifika politiska åtgärder. Enligt FN har 1 000 personer redan dött i Libyen, och enligt människorättsorganisationer kan denna siffra vara så hög som 6 000. Turbulensen i denna region håller på att omsättas i en ökning av råoljepriserna på världsmarknaden, något som är märkbart för alla som bor i EU. Det ligger i vårt omedelbara intresse att unionen vid nästa toppmöte intar en tydlig ståndpunkt och vidtar åtgärder som motsvarar Förenta staternas diplomatiska ansträngningar. Tack så mycket.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! De viktiga händelserna i Nordafrika kanske får stora konsekvenser på gott och ont för den västerländska civilisationens framtida välstånd och fred, men vi skådar nu resultatet av en process som inleddes för 40 år sedan. Väst har hållits som gisslan av oljeproducerande länder, och vi har överfört otaliga miljarder US-dollar till korrupta och despotiska regimer. Utan oljan hade överste Khadaffi inte varit annat än en lokal, futtig diktator.

Vi måste hoppas att länder som Libyen får till stånd demokrati och liberala regimer – för deras egen skull och för vår – men vi kan inte förlita oss på det. Vad västländerna måste göra är att koncentrera medel och vetenskaplig forskning till att finna ett alternativ till oljan. Om det finns en lärdom som vi måste dra framför alla andra av denna kris, så är det att västerländska civilisationer inte får vara beroende av andra för avgörande energiförsörjning.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack till den höga representanten för hennes redogörelse och hennes ansträngningar under de senaste veckorna, som i någon mån skulle kunna placera Europa

på kartan om vi fortsätter att hantera denna fråga med det mod som krävs och vidta nödvändiga åtgärder.

Trots skillnaderna kan händelserna i Nordafrika mycket väl jämföras med händelserna 1989. Folket kräver frihet och bättre levnadsvillkor. Vid sidan av humanitärt bistånd, som vi måste tillhandahålla nu, måste vi ge folket i Nordafrika vårt stöd, om de vill ha det, i bildandet av en demokrati. En demokrati överlever emellertid bara om dessa folk samtidigt får hjälp med att uppnå bättre levnadsvillkor. I detta sammanhang har det talats om en Marshallplan och om ett frihandelsområde – och allt detta är nödvändigt, eftersom det i en oerhört dramatisk och historisk mening skulle kunna vara positivt för oss med demokrati, frihet och bättre levnadsvillkor i dessa länder. Därför får vi inte behandla detta som något vardagligt, och vi måste agera snabbt.

För att förhindra att mördaren Khadafi åter hävdar sig måste vi uppmuntra folket och visa dem att vi står på deras sida. Därför är det viktigt att upprätta förbindelser med övergångsrådet. Vi måste fungera som kontakter för att på så sätt klargöra att vi sätter i gång andra faktorer. Vi måste hjälpa till att få till stånd en total isolering av Muammar Khadafi, så att han separeras från sitt eget folk och så att ingen framtid med Khadafi är möjlig, så att folket bryter sig loss från honom. Detta måste också omfatta att hindra Khadafi från att bomba sitt eget folk. Detta innebär att det krävs en flygförbudszon – eller liknande – som skydd och uppmuntran och för att se till att de som kämpar för sin frihet inte demoraliseras. Eftersom vi kan utföra detta tillsammans med Arabförbundet och med erkännande av FN-stadgan skulle ingen FN-resolution behövas, om Ryssland är delaktigt. Vi måste alltså hjälpa folket i landet, så att det kan kämpa sig till frihet i denna konflikt och så att det inte blir ett varaktigt inbördeskrig med denna mördare.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill bara kontrollera att jag förstod Elmar Brok rätt: Sade du att en militär lösning, eller ett beslut av militär natur, enligt dig inte kräver ett beslut av FN? Om det verkligen var det du sade måste jag säga att jag motsätter mig detta tusenfaldigt.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman! Jag sade uttryckligen att det måste ske i samarbete med Arabförbundet och med arabländerna.

För det andra är det önskvärt med legitimitet i form av en FN-resolution. Men om en av de permanenta medlemmarna i säkerhetsrådet skulle lägga in sitt veto så finns det många exempel på hur FN-stadgan skulle kunna tillämpas korrekt. Vi kan inte tillåta att en av de permanenta medlemmarna lägger in sitt veto mot att hindra Khadafi från att mörda sitt eget folk.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Den senaste tidens händelser av historisk betydelse i södra grannskapet kräver att vi ställer om vår politik där, men vi måste börja med att dra en lärdom.

För det första måste vi lära oss att det är fel att förlita sig på auktoritära ledare och påtvinga andra vår levnadsmodell. Vi måste låta människor bygga sin demokrati på sitt sätt och sina villkor.

För det andra måste vi inse att den nationella uppsplittringen av vår politik för utvecklingsstöd, som ibland tillåter ett främjande av nationella geopolitiska agendor, berövar oss och länderna i området fördelarna med säkerhet genom utveckling.

För det tredje leder vår brist på vision och politisk vilja när det gäller att ta itu med de regionala säkerhetsutmaningarna, huvudsakligen konflikten mellan Israel och Palestina, oss mot ännu värre kriser.

Vad gäller bland annat Libyen får vi inte glömma att det inte är alla som strider mot en diktator som är demokrater, och att en förändring i sig inte alltid är till det bättre.

Vi kan därför tala om dialog, engagemang och humanitärt bistånd, men ett erkännande kanske är för tidigt, och tillämpning av militära medel bör uteslutas, eller åtminstone ske med FN:s godkännande och i samarbete med Arabförbundet. I annat fall skulle vi kunna hamna i ett äventyr med följder som kan bli svåra att hantera.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Den här gången måste Europa vara närvarande vid mötet. Vid fredagens toppmöte måste det nationella rådets, vars krav är enkla, legitimitet erkännas entydigt och utan förbehåll. För det första, den humanitära katastrofen. Det råder inbördeskrig i Libyen. Vi måste öka våra ansträngningar för att sända tiofaldiga mängder livsmedel, mediciner och läkare, och vi måste erbjuda vårt stöd till de tusentals flyktingar som trängs i Tunisien och Egypten. Men Europa kan inte bara nöja sig med att ge humanitär respons. Europeiska rådet måste ta sitt ansvar och fortsätta driva projektet att inrätta en flygförbudszon, som en del av ett beslut som fattades i FN och som omfattade Arabförbundet och Afrikanska unionen, för att förhindra överste Khadaffis flygvapen från att massakrera sitt folk.

Slutligen vill jag säga något till de ledare som utnyttjar all denna rädsla: De migranter som flyr Libyen vill bara en enda sak, och det är att återvända till sitt hemland. Vad gäller de som i dag riskerar sina liv för frihet och demokrati så vill de leva och arbeta i ett fritt land som de kan vara stolta över. När tiden är inne för återuppbyggnad kommer det alltså att vara deras ekonomiska utveckling som EU måste eftersträva med beslutsamhet och mod.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Herr talman! Vi håller alla med om att Muammar Khadaffi är en mördare, och jag håller med Martin Schulz. Jag undrar bara varför våra EU-ledare har försökt charma honom under de senaste åren.

Här har jag en bild av Herman Van Rompuy, som nyligen tillträtt sin tjänst och redan har hamnat i fel sällskap. Och här har vi Guy Verhofstadt, som välkomnar diktatorn med en militärparad, vilket han verkligen uppskattar. Här, Daniel Cohn-Bendit, har vi Silvio Berlusconi. Vi vet att Berlusconi tycker om att kyssas, men han kysser helt fel person. Och här ser vi, Catherine Ashton, också Tony Blair, din tidigare chef, kyssa diktatorn.

Vad jag vill säga med detta är: Jag håller med om att man ibland måste träffa personer som är obehagligare än man själv är, men man måste inte kyssa dem. Man måste inte krama dem. Man måste inte charma dem.

Ni har matat det monster som människor nu kämpar emot, och det är anledningen till att de mördas. Därför vill jag säga till alla dessa EU-ledare som har kysst och kramat Khadaffi att de borde skämmas!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Han var rätt man vid rätt tillfälle. Daniel Cohn-Bendit sade att Muammar Khadaffi är en brottsling och att han nådde överenskommelser med Silvio Berlusconi.

Jag anser att Khadaffi är en brottsling och att han nådde överenskommelser med kommissionen under ledning av Romano Prodi, med den italienska regeringen under ledning av Massimo D'Alema, med Tony Blairs Labourregering och med hundra andra

regeringar. Khadaffi är en brottsling som i över 20 år har lett en stat som fortfarande har en strategisk och avgörande betydelse för intressen över halva världen. Vi måste vara förståndiga nog att medge detta, för hur ska vi annars kunna vara delaktiga i den Marshallplan som Martin Schulz hänvisade till?

Marshallplanen existerade verkligen. Amerikanerna gav oss pengarna, men när de gjorde det krävde de att de europeiska regeringarna skulle driva ut kommunisterna ur politiken i sina länder. De dikterade villkoren. Vilka villkor tänker vi diktera för länderna på Medelhavets sydkust för att förbinda oss till en Marshallplan? Tänker vi ersätta de senaste årens diktatorer med andra diktatorer för att främja våra egna intressen, eller syftar vår Marshallplan till att nära utvecklingen av starka och sunda institutioner som genljuder av den anda som finns i det civila samhället och som vi den senaste tiden har sett upplivas i dessa länder?

Det är denna fråga som vi måste ställa oss och dessa förslag som vi måste lägga fram för rådet, inbegripet flygförbuds zonen och patruller längs Libyens kust, som är en uppgift för europeiska fartyg i Sidrabukten, inte för amerikanska fartyg. Det är så här Europa måste agera i nuläget.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, fru Ashton! Enligt min uppfattning framgår det tydligt av denna debatt att hela Europaparlamentet är medvetet om att denna transformationskris i Nordafrika inte längre är ett test av EU:s utrikespolitik, utan nu ett test av själva genomförbarheten av en europeisk utrikespolitik. Därför är det absolut nödvändigt att EU kan ge världssamfundet ett enda och erkänt budskap.

Jag vill använda min talartid till att instämma med dem som har betonat vikten av den humanitära dimensionen i denna transformationskris. På så sätt skulle Europa kunna mildra följderna på den humanitära fronten, framför allt i fråga om fördrivna personer och potentiella asylsökande och flyktingar som flyr från konfliktområdet till den närmaste gränsen, vilket är gränsen mot EU.

Därför vill jag betona det akuta behovet av att EU fullbordar sitt asylpaket, som fortfarande inte är komplett, ser över direktiv 2001/55/EG om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer, kan prioritera Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid EU:s medlemsstaters yttre gränser och Europeiska stödkontoret för asylfrågor, som är de redskap som finns till hands, och framför allt ger sin utrikespolitiska klausul om mänskliga rättigheter en verklig innebörd, så att den inte bara blir en mångordig klausul, utan ett villkor för den europeiska utrikespolitikens själva existens.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (EN) Herr talman! I går träffade många ledamöter av Europaparlamentet företrädare för Libyens övergångsråd, vars budskap var tydligt och klart: De behöver internationellt stöd och bistånd, och de behöver det snabbt.

Därför är det första vi måste göra, som många kolleger redan har sagt, att inleda förbindelser med övergångsrådet för att legitimera dess verksamhet. Vi måste erkänna denna verksamhet.

För det andra vet vi alla, och många kolleger har nämnt detta, att människor fortfarande dödas varje minut av Khadaffis flygstyrkor i Libyen, och därför måste vi, från EU:s sida, vara beredda att tillsammans med FN och Arabförbundet agera snabbt för att upprätta flygförbuds zonen.

Min sista punkt rör humanitära frågor. Dessa människor behöver enkla, elementära saker som mat, vatten och medicinska förnödenheter, och de behöver också tekniskt stöd. Militären på oppositionens sida behöver också tekniskt stöd, så att de kan ha kontakt med varandra på internet.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Herr talman! Det är lyckligtvis inte sant att hela Europa och hela världens politiker har kysst Muammar Khadafi under senare år, som Derk Jan Eppink säger. Redan för 25 år sedan stod det klart att Ronald Reagan inte hyste någon tvekan om sina åsikter om Khadafi. Det har tagit oss 25 år att nå samma slutsats. Det fanns naturligtvis också vissa bakomliggande orsaker till kyssarna. De rättfärdigades med ordet "stabilitet". I dag måste vi ersätta ordet "stabilitet" med ordet "demokrati". Vi måste ta tillvara på denna möjlighet, och vi måste göra det omedelbart. Det ska hållas ett toppmöte om några dagar. Vi förväntar oss att det ska ge resultat. Vi har inte råd att förlora ytterligare 25 år. Problemet är inte att vi inte förstår situationen. Vi säger ofta rätt saker i detta avseende. Problemet är att vi agerar för långsamt. Problemet är att vi inte agerar effektivt. Detta är kanske vår största möjlighet när det gäller alla våra grannländer, inklusive Aleksandr Lukasjenko. Det är viktigt att vi lyckas agera i tid, annars kommer vi om 25 år att titta på fotografier av kyssar igen. Tack så mycket.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi vill alla hjälpa Nordafrikas folk att nå sina rättmätiga mål. Folket på ort och ställe ska välja väg framåt, men vi måste vara beredda att omedelbart ge dem humanitärt bistånd om de ber oss om det. Därför är det bra att kommissionens generaldirektorat för humanitärt bistånd (Echo) redan finns på plats i Tunisien och Egypten.

Just nu står vi dock inför ett verkligt stresstest i förhållande till EU:s och EU-medlemsstaternas förmåga och färdigheter, med tanke på att vi måste göra allt på en gång: flyga ut våra egna medborgare, hjälpa flyktingarna från grannstaterna med deras grundläggande behov och transportera hem dem, hantera de flyktingar som kommer sjövägen till EU och motverka en diktators illegitima maktkrav.

Vilka specifika åtgärder måste vidtas för att avlegitimera Muammar Khadafi?

För det första måste vi gemensamt få ut våra ambassadörer ur Tripoli.

För det andra måste vi erkänna det nationella övergångsrådet som ett legitimt organ som vi har kontakt och avtalar om tillhandahållande av humanitärt bistånd med.

För det tredje måste våra medlemsstater i säkerhetsrådet gemensamt lägga fram ett förslag om upprättande av en flygförbudszon som kan bli föremål för omröstning inom kort.

För det fjärde bör vi, om säkerhetsrådet blockeras med ett veto, stödja utvecklingen av regional internationell lagstiftning. Om Afrikanska unionen, Arabförbundet och EU alla är överens bör vi med andra ord finna en gemensam lösning inom regionen för att på lämpligt sätt genomföra flygförbudszonen.

På medellång sikt måste vi naturligtvis diskutera hur vi ska kunna skapa möjligheter för utveckling i dessa länder, till exempel via ett frihandelsområde, så att människorna får en framtid i hemlandet.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Herr talman! Jag vill ge mitt stöd till den resolution om situationen i Libyen som Europaparlamentet har lagt fram. Den ger verkligen de europeiska institutionerna mycket att tänka på. Den innehåller en tydlig och beslutsam förklaring av

hur vi kan bidra till att övervinna svårigheterna vid en tidpunkt då situationen i Libyen blir värre för var dag.

Jag för min del vill betona två saker: För det första är vår prioritering på kort sikt i själva verket att skydda civilbefolkningen, vare sig det rör sig om fördrivna personer som flyr striden eller libyer som hamnat i elden för överste Khadaffis attacker på sitt eget folk. Alla resurser måste läggas på akut humanitärt bistånd, inte minst för att hjälpa de grannländer som påverkas mest av behovet av att tillhandahålla en tillflyktsort åt människor: Tunisien, Egypten och Nigeria.

För det andra har vi ett ansvar på medellång och lång sikt: Att ta den historiska möjlighet som vi fått, till förmån för dessa uppror, att stödja den demokratiska övergångsprocessen och se längre in i framtiden för att förbättra den gemensamma europeiska asyl- och invandringspolitiken på grundval av ett verkligt balanserat partnerskap som innebär ett sista slag mot användningen av länder i Medelhavsområdet som EU:s polis.

Edward McMillan-Scott (ALDE). – (EN) Herr talman! Ända sedan jag utsågs till vice talman för demokrati och mänskliga rättigheter har jag försökt att använda min röst till att tala för dem som inte själva kan göra det. I dag har vi händelsevis gäster här i kammaren från Libyens nationella övergångsråd, som träffade den vice ordföranden/höga representanten i går kväll men som inte har möjlighet att delta i debatten. Enligt min uppfattning, och många andras här, tror jag, måste EU erkänna Libyens nationella övergångsråd före helgen, vilka åtgärder man än vidtar i övrigt, och jag har sett några av de idéer som Catherine Ashton kommer att lägga fram.

Att besegra Khadaffi är inte bara nödvändigt för Libyen, utan också för de miljontals araber i andra delar av den arabiska världen som kämpar för frihet. Om vi erkänner övergångsrådet officiellt kan biståndet för humanitära och andra behov samt de befintliga strategiska behoven gå till nämnda övergångsråd. EU måste vara entydigt i sitt stöd för demokrati, var den än spirar.

Tokia Saïfi (PPE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Under de dramatiska timmar som nu råder, när Libyens framtid står på spel, är humanitärt bistånd viktigt, men inte tillräckligt. EU måste anta en tydlig ståndpunkt i fråga om en flygförbudszon, så att man kan sätta stopp för det våldsamma förtrycket av folket. Vi har förståelse för tvekan och riskerna, men denna fråga sträcker sig långt bortom Libyen. Den påverkar hela regionens politiska framtid och Europas politiska framtid.

EU måste också omedelbart erkänna det nationella rådet som Libyens legitima myndighet. Vi har nu möjlighet att sända ett kraftfullt budskap till alla som kämpar för frihet: "Europa står på er sida, för er kamp är också vår kamp".

Grannskapspolitiken måste också omorienteras mot att bli ett stöd för den demokratiska övergången och ekonomin och mot att stärka förbindelserna med andra länder och organisationer i regionen.

Slutligen måste vi omedelbart hjälpa dessa länder att hantera migrationsflödena. Att människor flyr är ett bevis på att detta är lika mycket ett problem som rör syd-syd som ett problem som rör nord-syd.

Det är dags att göra ett val: Endera sänder EU ett tydligt budskap om stöd och mobilisering för att hjälpa dessa människor, eller så bygger EU en mur och förvandlar sig till en falsk och självisk fästning.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Andan i denna debatt gör att jag kan påminna Catherine Ashton om att den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet avslutade sitt sammanträde förra veckan i Rom. Under sammanträdet angavs flera riktningar som kommissionen borde återkomma till, i synnerhet när det gäller förslagen om stöd för de pågående demokratiska övergångsprocesserna.

Jag uppmanar därför Catherine Ashton och kommissionen att följa utvecklingen i Tunisien noggrant. Detta land är, objektivt sett, en drivande kraft för demokrati och sätter ett riktmärke för hela regionen.

Vad gäller Libyen måste vi, med tanke på att vi förordnat att landet utgör en del av världssamfundet, vara medvetna om att upphävandet av förbindelserna med Khadaffis regim kommer att få följder, i synnerhet med tanke på att hans regim uppvisar ett större motstånd än Zine El Abidine Ben Alis och Hosni Mubaraks regimer.

Detta innebär att vi måste agera omedelbart på fyra fronter – och politiska tidsplaner är avgörande – med trovärdighet, uppriktighet och konsekvens. Vi måste utarbeta en lämplig europeisk finansieringsplan. Jag förstår den associationsrika ton som många anslagit, men vi behöver en Ashtonplan snarare än en Marshallplan. Vi behöver också en gemensam invandrings- och asylpolitik, en avskräckningspolitik, inklusive stängning av luftrum och fullt stöd för motståndarna till Khadaffis regim.

Nu måste Catherine Ashton se till att med sina utrikespolitiska förbindelser med rådet göra dessa punkter gällande under de kommande dagarna, men också att undvika att EU:s utrikespolitik återigen överrumplas av de händelser som medför förändringar i Medelhavsområdet.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Herr talman! För några dagar sedan sände Khadaffiregimen ett brev till FN:s säkerhetsråd där den uttryckte sin förvåning över de sanktioner som antagits den 26 februari och påstod att endast – i Khadaffis ord – ”måttligt” våld hade tillgripits mot viss ”revolutionär verksamhet”. Detta är ett tydligt kännetecken på en diktator som vet att han har förlorat och som inte längre kan medge allvaret hos de gärningar som han begår. Detta är en otroligt cynisk bagatellisering av den brutalitet som har ägt rum i Libyen under de senaste tre veckorna.

Å andra sidan visar reaktionen från Khadaffiregimen tydligt att den inte alls är oberörd av de sanktioner som hittills har antagits. Därför anser jag att vi måste tillämpa hårdast tänkbara sanktioner, naturligtvis inom ramen för ett FN-mandat. Jag anser dock att vi måste gå längre än flygförbudszonerna genom att hjälpa dem som måste besegra Khadaffi, samtidigt som vi visar solidaritet med våra sydliga medlemsstater, som kommer att få ta emot en våg av flyktingar. Detta kommer naturligtvis också att ske.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Herr talman! De händelser som sker i arabvärlden för närvarande, och i alla länderna i arabvärlden, är en vacker dröm som håller på att bli sann. Men för att förhindra att denna dröm blir en mardröm måste vi göra vår del och se till att dessa människor inte bara gör sig av med sina diktatorer, utan också utrotar diktaturerna. För att göra det måste de gå igenom en övergångsfas, vilket kräver ett enormt stöd från vår sida.

Det stämmer att vi alla har skapat förbindelser med dessa länder och deras regim. Men när vi väl bevittnade det chockerande våldet motsatte vi oss enat detta våld och de regimer som orsakade det. Nästa steg är att undertrycka våldet, inte bara med ord utan också i

handling. Varje dag som går och som medför våld är ytterligare en dag då vi har tillåtit mord att äga rum och blod att spillas.

Vi måste stärka EU:s humanitära närvaro. Detta sker redan, och Cathy Ashton gör ett bra jobb, men vi måste öka vårt humanitära bistånd, både till det libyska folket och till dem som flyr från regimen mot Tunisien och Egypten. Vi måste dessutom vara beredda om denna tillströmning rör sig mot Europa. Det är inget fel att säga att vi bör slå upp våra dörrar för libyska flyktingar, men det återstår ändå att se om vi alla kommer att axla vårt ansvar om denna situation skulle uppstå.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Herr talman, fru Ashton! Du har vid upprepade tillfällen fått stå ut med kritiska kommentarer från Europaparlamentet. Jag vill ta tillfället i akt att vid dagens debatt tydligt framhålla att EU, och i synnerhet du personligen och din personal, agerar och har agerat snabbt, väl och effektivt under hela den här krisen. Detta har också fört Europa ett steg närmare den roll som vi tillsammans föreställer oss som medgrundare av en global värld.

Det är en korrekt och viktig iakttagelse att omständigheterna ser olika ut i olika länder, framför allt i Libyen. I Libyens fall har EU intagit en politisk ståndpunkt i rättan tid mot folkmord och för civilsamhället. Pressen på Khadaffiregimen har med rätta trappats upp i samverkan med Nato, FN och andra. Det är tydligt att inte heller ett militärt ingripande kan uteslutas, om detta genomförs inom ramen för konventionerna inom internationell rätt. Dessutom måste humanitärt bistånd – dvs. mat, medicinska förnödenheter och tak över huvudet – tillhandahållas dem som tvingas fly krigszonen.

Emellertid måste vi också fundera över vad som kommer att ske den första dagen av eran efter Khadafi. Här vill jag återigen hänvisa till mötet med den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet i Rom, där vissa viktiga positiva åtgärder föreslogs: för det första personlig säkerhet för medborgarna, för det andra politisk säkerhet – vilket omfattar ett nära samarbete med övergångsregeringen – och för det tredje ekonomisk säkerhet.

Vi måste göra allt vi kan för att se till att det ekonomiska livet i dessa länder kan återgå till det normala och att människorna får arbete.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Enligt min uppfattning måste vi också betrakta händelserna i Nordafrika och Libyen som en del av en sorts historisk process. För inte så länge sedan blev vi alla vittnen till mordet på Balkan – och vi bidrog olyckligtvis i viss omfattning till detta – och till en situation där européer dödade varandra. I dag måste vi göra allt för att undvika en upprepning av detta scenario. Därför hoppas jag att vi vid det kommande EU-toppmötet kommer att visa den beslutsamhet som krävs för att reagera snabbt, och jag anser att saker som en flygförbudszon och ett upphävande i praktiken av diplomatiska förbindelser med Khadaffiregimen och med Muammar Khadafi själv i egenskap av brottsling är nödvändiga.

Enligt min uppfattning måste vi också se på vad som skedde i Polen och andra länder 1989. Det föreligger en möjlighet i detta avseende, för i dag vill de unga människor som demonstrerar på gatorna i Libyen och andra afrikanska länder verkligen ha demokrati. Vi måste hjälpa dem att uppnå detta.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Jag blev uppmuntrad av Catherine Ashtons inledningsanförande, i synnerhet när hon nämnde att våra åtgärder måste ha sin grund i EU:s centrala värderingar, för spontana protester i Nordafrika har visat att odemokratiska styrande inte kan erbjuda äkta stabilitet. Vi måste inse att försöken att tämja brutala

diktatorer som Muammar Khadaffi har misslyckats och orsakat stora besvär. Människor i Libyen kämpar för samma värderingar som vi delar, och vi måste ta deras parti på ett otvetydigt sätt.

Denna strategi, som baseras på värderingar, måste också gälla för vår framtida politik gentemot stater som Iran, Vitryssland, Kuba, Kina och Ryssland.

Det vi måste göra om två dagar är att stödja en flygförbudszon, omedelbart erkänna det nationella övergångsrådet och ta itu med de sociala och ekonomiska orsakerna till dessa revolutioner.

Enligt min uppfattning kan vi inte göra detta utan en långsiktig plan liknande Marshallplanen.

Nadezhda Neynsky (PPE). – (BG) Herr talman, fru Ashton! För att undvika oroligheter i oppositionsstaden Benghazi 1999 behövde Khadaffi syndabockar som han kunde ge skulden för att barn infekterats med aids till följd av den bristfälliga hälso- och sjukvården i Libyen. Han fann sex bulgariska sjukvårdsarbetare och en palestinsk läkare som tjänade detta syfte och som tillbringade långa, hemska år i libyskt fängelse.

Khadaffis manipulation av denna situation misslyckades dock i hans eget land, vilket bevisas av det faktum att Benghazi faktiskt var den plats där revolutionen startade. De sjuksköterskor som föll offer för Khadaffis diktatur blev en tydlig symbol för den europeiska solidariteten. I dag förväntar sig de libyska medborgarna själva och de unga i Libyen att få se bevis på denna europeiska solidaritet. Det gör också de som inte anser att arabvärlden står inför dilemmat "endera diktatur eller islamism" och som visar varje dag, också med sitt blod, att det också finns plats för demokrati i den här världen.

Det är anledningen till att vi européer i dag, när vi diskuterar Libyens framtid, måste vara opartiska i vår bedömning, bestämda i våra åtgärder och, viktigast av allt, enade i våra beslut. Vi måste stödja principer, frihet och demokrati i den här världen.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Det finns tusentals flyktingar och tusentals fördrivna människor. Lösningen på denna akuta situation är evakuering. Det som behövs är transporter. Som António Guterres säger så vill dessa människor inte komma till Europa; de vill tillbaka hem.

Det rör sig om 2 miljoner invandrare, 1 miljon egyptier och 80 000 bangladeshare. Vi måste fokusera på de svagaste av de svaga: eritreaner, somalier, afrikaner från länder söder om Sahara som misstas för legosoldater, samt palestinier. FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) säger att man behöver 160 miljoner US-dollar under tre månader för vatten, medicinska förnödenheter, mat och transporter.

Vi väntar oss en rungande respons från unionen på fredag. Khaddafi kan inte komma undan den internationella straffrätten: Massiva attacker mot sitt folk är ett brott mot mänskligheten. Åklagare Luis Moreno-Ocampo vidtar redan åtgärder.

Europaparlamentet måste vara delaktigt. Vi är också ett demokratiskt instrument för att utöva påtryckningar och informera den fria världen. Vi behöver ett mandat från kammaren för att en delegation från parlamentet ska kunna skickas till UNHCR:s, Röda korsets och Röda halvmånens flyktingläger.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De ständigt växande och alltmer utspridda uppror som vi ser för närvarande i Medelhavsområdet visar verkligen

en stark önskan om demokratiskt deltagande, framför allt från unga människors sida, som genom Facebook och Twitter drivs mot en annan värld som uppfyller deras önskemål bättre.

Regionerna vid Medelhavet utgör dock helt olika världar, och nu får de mer än någonsin lida under det blodiga våldet från diktatorer med vilka, det måste sägas, så gott som hela världens ledare har haft förbindelser vid någon tidpunkt.

Jag vill nämna några saker: en humanitär katastrof, skydda flyktingars värdighet och, samtidigt, ha i åtanke att denna kris snabbt skulle kunna förvandlas till en folkhälsokatastrof, orimliga koncentrationer av fördrivna personer utan adekvat hälso- och sjukvård, sätta stopp för våldet, hypotesen att en flygförbudszon ska fungera, en ny och annorlunda sorts solidaritet – här vänder jag mig till talmannen och Catherine Ashton – för en medelhavspolitik som verkligen skyddar den betydande grupp människor som intar en orubblig hållning i Medelhavsområdet, förändringar av Frontex och, varför inte, låt oss påminna rådet (som inte är närvarande i dag) att det finns två direktiv till skydd för företagsinterna överföringar och säsongsarbetare från tredjeländer, som också skulle kunna tillämpas – även i fråga om sysselsättning – när det gäller dessa exceptionella behov, som vi verkligen måste hantera på ett mer effektivt sätt.

Talmannen. – Nu inleds ögonkontaktsförfarandet. Jag vill redan nu förvarna om att 19 personer har begärt ordet och att det inte kommer att finnas tid för alla. Jag kommer bara att kunna ge fem eller sex personer ordet. Jag vill inte att de andra ledamöterna ska ta illa upp, men debatten pågick länge, den inledande rapporten från Catherine Ashton var mycket omfattande och vi kan inte inkräkta på nästa debatt. Jag ber därför om överseende. Jag kommer att ge ordet till de personer som anmälde sig först, naturligtvis med en rättvis fördelning över grupperna.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Du betonade – och detta är vi alla medvetna om – det akuta behovet av att vidta åtgärder i fråga om den libyska krisen. Du påpekade med rätta vad EU har gjort och har gjort ganska bra på det humanitära området och i fråga om evakuering av europeiska medborgare.

Enligt min uppfattning skulle EU faktiskt ha gynnats av att offentliggöra dessa åtgärder och göra dem mycket synligare, för människor har alltför ofta intrycket att det är medlemsstaterna som på egen hand vidtar dessa åtgärder, medan du har påpekat att det är europeiska mekanismer som har tillämpats i detta avseende.

På politisk och militär nivå är en påminnelse om behovet av en flygförbudszon verkligen nödvändig, om inte bara politiskt sett så också militärt. Men det kommer krävas mer än så, för – det får vi inte glömma – flygförbudszoner kunde inte hindra grymheter från att begås på marken i Bosnien och Kosovo, även om de tillämpades strikt i fråga om överflygning.

Medan vi inväntar besluten av FN:s säkerhetsråd så har vi tillgång till gemensamma europeiska instrument för säkerhets- och försvarspolitik. Vi kan tillämpa dessa för att genomföra övervakning till sjöss, kontrollera embargot och tillhandahålla humanitärt bistånd. Europa måste göra sig hört på denna punkt, och du har de instrument som kan användas.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! Jag instämmer med alla i denna debatt som uppmanar EU att åta sig, agera och utöva ansvaret att tillhandahålla skydd. Jag välkomnar

också att den höga representanten Catherine Ashton lyckades sända en grupp till Libyen med färre incidenter än, till exempel, en av våra medlemsstater.

Men alla de som inte skrädder orden i denna debatt, skrädde ni dem lika lite under de 42 åren av brutal militär diktatur? Protesterade ni när 1 200 fångar mördades kallblodigt för över 10 år sedan? Eller mot Muammar Khadaffis historiska litanian av tortyr, ofrivilliga försvinnanden och utomrättsliga avrättningar?

Klagade ni när kommissionen inledde förhandlingar för ett ramavtal med Libyen, som skulle ha slutförts till allas belåtenhet i år? Stränga sanktioner mot avgående diktatorer i kristider ser bra ut inför den europeiska allmänheten, men stränga normer redan innan en sådan kristid inleds ser ännu bättre ut för de människor som vi säger att vi försöker hjälpa.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som några redan har sagt har Catherine Ashton visat stort mod genom att ta tjuren vid hornen i denna fråga, men jag anser att det finns ett antal grundläggande åtgärder som måste vidtas.

Du talade om att ställa de skyldiga inför rätta. Låt oss kalla de skyldiga vid namn: Vi måste ställa Muammar Khadaffi inför rätta. Du talade också om våld. Enligt min uppfattning rör det sig om ytterligare ett folkmord i dessa områden.

Vi kan inte fortsätta att begrava våra huvuden i sanden. Det första vi måste göra är enligt mig att erkänna det libyska nationella rådet, ett övergångsråd. Vi behöver en samtalspartner. Vi kan inte fortsätta att enbart tala om ett kraftigt reducerat humanitärt bistånd.

Det råder inget tvivel om att vi alla måste begära en flygförbudszon. Vi kan inte fortsätta att acceptera Kinas och Rysslands veton, länder som styrs av diktatorer. Kina censurerar internet, och Ryssland dödar journalister som Anna Politkovskaja. Det första som bör göras just nu är enligt min uppfattning att vi inte låter någonting hindra oss från att erkänna det libyska nationella rådet.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill bara kort ta upp frågan om politiken för södra grannskapet igen ...

(EN) ... och de förslag som kommissionen och Catherine Ashton lade fram i går. Jag tror att det vi saknar är en insikt i vad som fortfarande sker, till exempel beträffande våra förbindelser med Saudiarabien och förhandlingarna med Syrien. Hur ska dessa förändras? Hur kan de förändras? Ska dödläget i dessa förhandlingar med Syrien fortsätta, och hur ska ni göra med Saudiarabien? Hur ska vi interagera med dessa länder?

Det jag anser vara bristande i ert förslag – som jag tycker är bra i stort – är ett förfarande för hur vi ska upprätta kriterier för att uppgradera förbindelser. Hur ska ”vi ska betala mer” uppfyllas: utifrån vilka kriterier och bekräftat av vem? Enligt min uppfattning behöver vi en process som liknar utvidgningsprocessen, med en kommission som fastställer kriterier och en kommission som bekräftar dem.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Vi står i solidaritet med de arabiska folken i deras kamp för frihet, demokrati och social utveckling i Tunisien, Egypten och Libyen, samtidigt som vi har de särskilda omständigheterna för vart och ett av dessa länder i åtanke. Vi får emellertid inte glömma det stöd som EU:s regeringar och ledare gav diktatorerna genom att sälja vapen till dem, som de nu använder för att döda sitt folk.

Vi får inte heller acceptera något militärt ingripande från utlandet eller inblandning i den kamp som folken i dessa länder för. Vi vet hur utländsk inblandning börjar, men vi vet

aldrig hur det slutar, vilket erfarenheterna från Irak, Afghanistan och så många andra platser har visat. De politiska, ekonomiska och sociala val som folken i dessa länder gör under den närmaste framtiden måste respekteras, och de måste få allt det humanitära bistånd som de vill ha, utan förutsättningar eller ingripande.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste naturligtvis erkänna de allvarliga misstag som väst har gjort. Vi i Italien gjorde misstaget att betrakta Muammar Khadaffi som "vår skitstövel", som president Franklin D. Roosevelt skulle ha sagt, medan han helt enkelt var en av många ... som härskar över sitt folk och nu till och med skjuter på dem eller tvingar andra att skjuta på dem.

Hur i hela fridens namn kommer det sig att ingen i parlamentet har nämnt de afrikanska stats- och regeringscheferna som, till i går morse, betraktade honom som en bror, daltade med honom, skickade honom till FN som företrädare för försvaret av de mänskliga rättigheterna och till och med fick honom att förklara sig vara kungen av kungar bland afrikanska länder, eller tar jag fel på person?

Europa har begått ett fel till: Man låtsas ignorera en påtaglig risk, när en stor ström somalier, eritreaner och andra flyr Libyens gränser. Vi måste hantera detta med verklig energi. Vi borde tillämpa en Marshallplan som inbegriper nätverket av små och medelstora företag för att hjälpa dessa människor, inte skicka vapen.

***

Talmannen. – Innan jag ger ordet till Catherine Ashton, som ska få svara, vill jag tala om att vi har två företrädare för det libyska nationella övergångsrådet här på åhörarläktaren, Mahmoud Jibril Ibrahim El-Welfali och Ali Aziz Al-Eisawi, som vi välkomnar.

Applådernas styrka är ett tecken på parlamentets uppbackning och solidaritet och på det starka stöd som visats i debatten för frihet och demokrati i Libyen. Tack, och lycka till. Ni har vårt stöd.

***

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Tack så mycket för denna viktiga och, enligt min uppfattning, mycket betydelsefulla debatt i parlamentet.

Det gemensamma temat är naturligtvis önskan att se en förändring i Libyen som sätter folkets önskemål i förgrunden för EU:s och det internationella samfundets energi.

Jag tror att det var Martin Schulz som sade det först, men det upprepades många gånger: Vi måste vara mycket klara när det gäller det vi gör och mycket beslutsamma när det gäller vad vi bör göra. Vi måste först och främst se till att det humanitära biståndet och stödet kommer in i landet och till rätt platser. Vi står i kontakt med Läkare utan gränser och Internationella rödakorskommittén (IRKK) över hela landet, från Benghazi till Tripoli. Men jag vet utifrån de diskussioner jag fört att det finns områden där det är oerhört svårt att få in bistånd och medicin i landet på grund av de strider som pågår och på grund av att människor inte kan ta sig fram.

Detta är något som Kristalina Georgieva, i egenskap av kommissionsledamot med ansvar för humanitärt bistånd, arbetar med, och Valerie Amos samordnar initiativ från FN. De goda nyheterna är att vi på vissa platser får rapporter om att de klarar sig bra och att biståndet når fram, men det finns naturligtvis fortfarande mycket att göra.

Jag har också lyssnat till vad ledamöterna har sagt om flyktingfrågan. Vi har arbetat hårt tillsammans med medlemsstaterna för att försöka hjälpa människor att ta sig hem. Många flyktingar som kom till den tunisiska gränsen var boende i Egypten, och vissa medlemsstater har haft ett nära samarbete med tunisierna för att tillhandahålla sjö- eller lufttransport för att hjälpa människor tillbaka hem och för att hålla uppsikt över dem som kommer att bege sig tillbaka till Afrika.

Men det återstår mycket att göra. Min uppfattning är den att folket kan stanna kvar hemma – vilket är där de själva vill vara – om vi kan göra landet stabilare. En av utmaningarna för EU är därför – och detta är jag väldigt öppen med – att genom att tillhandahålla stabilitet i södra grannskapet göra det möjligt för människor att stanna kvar där de vill stanna, med ekonomiskt välstånd och demokrati, snarare än att känna att de måste fly på grund av våld, brist på möjligheter eller andra problem.

Så har vi den stora frågan om en flygförbudszon och vilken roll militära alternativ ska spela. Jag nämnde det arbete med vad vi beskrev som förständig planering som har pågått tillsammans med kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik (Kusp) och som fortsatte i går kväll. Vi hänvisar till dessa diskussioner i våra samtal med FN, som jag också har nämnt pågår, och med Nato, vars sammanträde jag kommer att delta i i morgon. De utförs naturligtvis i samverkan med våra partner. Arabförbundet kommer att diskutera en flygförbudszon på lördag.

Men jag är också mycket uppmärksam på något som generalsekreteraren för Arabförbundet sade till min delegation som besökte honom i går, nämligen att vi måste definiera vad vi behöver, eftersom en flygförbudszon per definition innebär olika saker för olika människor. Jag tror att Europaparlamentet är mycket angeläget om att se till att det som görs kan göras väl. Vi måste försäkra oss om att de åtgärder vi vidtar vidtas med full kännedom om vad vi gör och med stöd av de människor som kommer att påverkas av dem. I detta sammanhang hänvisar jag återigen till behovet av fortsatta diskussioner och dialoger med Afrikanska unionen och med Arabförbundet.

Vi skulle kunna föra en omfattande debatt – och det kanske vi borde – om ett ämne som jag började skriva om i pressen, vilket är isoleringspolitik gentemot engagemang. Det är verkligen en utmaning, och jag vill säga till mannen som höll upp bilderna att man naturligtvis, om man är ordförande för Europeiska rådet och reser till det afrikanska toppmötet, som hålls i Libyen, i egenskap av ordförande för rådet, kommer att finnas på bild tillsammans med Muammar Khadafi. Det är självklart. Det finns bilder på många människor. Det fanns också en bild på vår ordförande för ALDE-gruppen. Det finns bilder från många tillfällen då vi som har ansvarsfulla befattningar måste ha kontakt med personer som vi förmodligen inte skulle vilja ha kontakt med.

Därför tycker jag att det är orättvist att visa en bild på Herman Van Rompuy när han uppfyller sitt ansvar som ordförande för Europeiska rådet på allas våra vägnar i värdlandet, tillsammans med den person som var värd för evenemanget. Om vi hade föredragit att Afrikanska unionen skulle ha hållit toppmötet någon annanstans är en annan fråga. Om vi i själva verket hade påtalat för dem vid många tillfällen att de kanske borde det. Men i slutändan åker vi i stort sett till Afrikanska unionens möte var den än beslutar sig för att arrangera det. Det kanske vi inte tycker om, och det är ett ämne för en riktig debatt. Enligt min uppfattning måste vi ägna oss åt den debatten någon gång, eftersom jag i allmänhet anser att det är bättre att engagera sig än att isolera sig. Isolering är effektivt i vissa sammanhang, men engagemang är bättre.

Samtidigt kan vi, som jag också har klargjort, också ha brutit Khadaffis isolering. Nu är det dags att sända honom tillbaka i isolering, helt och fullt. Detta är också mycket viktigt: att göra en bedömning av vad vi åtar oss och hur vi agerar och vara beredda att se över detta och ställa oss upp och säga: Vi har gjort detta av en rad anledningar som vi anser vara korrekta, vilket land det än gäller, och att vi anser att engagemang är bättre under dessa omständigheter. Men det finns omständigheter där det inte är tillbörligt och omständigheter där det, även om det var så vi agerade, inte är tillbörligt i nuläget.

Men låt oss vara uppriktiga och inte slänga fram utmaningar med bilder eller annat, där människor gjorde sig eller så. Människor gör oftast sitt allra bästa under mycket svåra omständigheter, och jag anser att vi borde vara stolta över att rådets ordförande försöker att vara en företrädare för medlemsstaterna.

Jag vill också bara säga en sak angående beteckningar. Vi har hört mycket om en Marshallplan; någon kallade den till och med för en Ashtonplan. Nej, låt oss skapa en Libyenplan, eller en Egyptenplan eller Tunisienplan, som tillhör människorna i vars länder vi engagerar oss och ger stöd.

Jag vill inte skapa en plan om vilken vi säger: Se här! Vi har skapat en plan för ert land. Så tycker jag inte att vi ska gå tillväga. Låt oss i stället erbjuda stöd för att se till att deras plan kan uppfylla alla våra önskemål i fråga om stöd för demokratin.

Det finns personer i kammaren med många års erfarenhet, som har genomgått revolution och förändring och som har väldigt mycket att erbjuda. Jag hoppas verkligen – och det har jag sagt i dessa länder – att de (om de tycker att det skulle vara behjälpligt) vänder sig till dem som har varit med om det och som inte bara vet vad som fungerade bra utan också kan tala om vad som inte fungerade. Det som bör undvikas kanske kan vara lika viktigt som de saker som bör göras.

Jag håller med om att vi måste se över EU:s åtgärder, vilka redskap vi har, om vi har tillräckligt med redskap, om vi måste tänka om när det gäller vad vi kan uträtta. För ni har rätt: Jag agerar inom ramen för ett mandat som jag har tilldelats, och jag kan bara agera inom detta mandat. Mandatet tillåter mig att göra vissa saker, men mitt huvudsakliga ansvar är att samla institutionerna och de 27 länderna i en gemensam ansträngning.

En sista sak om publicitet och om att lyssna. Jag tror att jag har intervjuats och uttalat mig mer än någon annan i världen i pressen om detta ämne. Jag har hörts i radio över hela världen. Vi var först ut när det gäller Hosni Mubaraks avgång, och jag har intervjuats och uttalat mig oerhört mycket i pressen. Men jag har gjort mycket mer utan pressens närvaro. Detta är, återigen, det jag anser vara viktigt, för mer än någonting annat måste vi lyssna. Vi besöker alla dessa länder, och de har så många besökare från hela världen, och det är alldeles utmärkt – men jag anser att vi ibland måste ge dem tid och utrymme att kunna arbeta tillsammans och planera, och därefter föra ett ännu mer initierat samtal med oss. Men vi måste också lyssna, och om det är något jag uppmanar oss alla att göra är det att verkligen ta oss tid att lyssna – jag kommer att säga detta till medlemsstaterna också – till vad människor på plats säger. Att åka till Tahrirtorget som jag gjorde, att tala med de unga i Egypten, att tala med civilbefolkningen i Tunisien och att lyssna till människorna i Libyen, där vi kan. Att diskutera hur de vill att deras framtid ska se ut och göra allt vi kan för att hjälpa dem.

Edward McMillan-Scott (ALDE). – (EN) Herr talman! Catherine Ashton kanske har möjlighet att kommentera följande. Det har rått faktisk enhällighet i kammaren om att ett

erkännande av det nationella övergångsrådet, som för närvarande har sitt säte i Benghazi, av EU skulle vara en oerhört betydelsefull politisk signal som skulle leda till att humanitärt och annat strategiskt bistånd kom in i landet. Hon har inte besvarat den punkten. Det är många talare som har tagit upp den. Hon kanske bara skulle kunna tala om för oss vad hon anser om detta och om hon kan förmedla parlamentets budskap till rådet på fredag.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Jag svarade inte på den punkten. Jag hörde att den togs upp, och jag är mycket väl medveten om den. Det finns två skäl till att jag inte svarade. Det första är att jag har utgått ifrån att Europaparlamentets talman, som kommer att tala vid Europeiska rådet, kommer att förmedla – vilket han alltid gör – vad parlamentet har sagt och vad man har enats om i sina resolutioner. Jag anser detta vara ett lämpligt sätt för parlamentet att företrädas korrekt. Det andra är att det är upp till medlemsstaterna att fatta det beslutet. Det berodde alltså inte på underlåtenhet från min sida. Jag hade faktiskt ett sammanträffande med en herre i går kväll. Jag försökte helt enkelt visa parlamentet respekt genom att erkänna talmannens roll.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Mot bakgrund av vad Edward McMillan-Scott sade blir jag inte klok på om förslaget att erkänna det libyska nationella övergångsrådet kommer att höra till de förslag som du och kommissionen kommer att lägga fram för rådet.

Jag har dragit slutsatsen att det är bra att parlamentet diskuterar frågan, men kommer kommissionen och Catherine Ashton att lägga fram förslaget tillsammans med de andra förslagen eller förslagen på eget initiativ vid rådets möte den 11? Det är vad vi undrar.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Jag kan bara göra det jag har befogenhet för inom ramen för mitt mandat. Jag kan inte agera efter mina egna åsikter. Jag ber ledamöterna att ha förståelse för detta.

Jag har haft ett möte med rådet, och jag har lyssnat till vad parlamentet har sagt. Parlamentets talman kommer att rapportera. Som Daniel Cohn-Bendit säger är detta väldigt viktigt, men jag kan inte stå här i dag och säga ”därför kommer jag att rekommendera detta”. Vi måste gå vidare med det som parlamentet enats om när det lämnar över sin resolution, och jag har sett förslagen. Därefter rapporterar vi till ordföranden för Europeiska rådet för rådets slutsatser – som ligger i hans händer –, för ett sammanträde för rådet (utrikes frågor) där detta diskuteras och för att parlamentet, genom talmannen, ska lägga fram detta. Därefter fattar Europeiska rådet ett beslut.

Jag försöker inte att undvika frågan. Jag säger bara att allt detta måste göras innan ett beslut fattas. Jag menar inte att vara ohövlig mot övergångsrådet, men, återigen, vi måste göra detta korrekt och se till att vi gör saker vi är övertygade om och bekväma med.

Talmannen. – Jag ger ordet till Daniel Cohn-Bendit som sista anförande, varefter vi kommer att avsluta. Jag vill bara påminna Catherine Ashton – fastän jag är övertygad om att hon är medveten om detta – att hon också får sitt mandat från Europaparlamentet, i egenskap av vice ordförande för kommissionen, och därför inte enbart från rådet.

Daniel Marc Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga till Catherine Ashton – och detta kan jag säga på engelska – att det också framgår av hennes mandat att hon måste lägga fram förslag för medlemsstaterna. Detta framgår av hennes mandat, och vi vill att hon ska ta mandatet på allvar. Efter debatten i parlamentet och efter den resolution

som du, Catherine Ashton, kommer att läsa, kommer du att vara medveten om att en överväldigande majoritet vill att du ska ta detta på allvar och lägga fram detta förslag för rådet. Om du inte gör det kommer det att uppstå en stor kris mellan dig och Europaparlamentet.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik*. – (EN) Herr talman! Jag godtar inte denna föreställning om en stor kris. Jag har klargjort mycket tydligt för er exakt vad mitt mandat innebär. Ett erkännande av en regering är ett erkännande som Europeiska rådet gör. Den höga representantens uppdrag är att lägga fram de idéer som lagts fram för honom eller henne, att diskutera dem i förväg med institutionerna och att på fredag presentera de åsikter som framförts för Europeiska rådet. Det är medlemsstaterna som ska fatta beslutet.

Jag kommer att diskutera detta med rådets ordförande – som har sin företrädare närvarande här i dag – och jag kommer att diskutera det med kommissionens ordförande. Vi kommer också att behandla dessa åsikter i institutionerna inför fredag och inför morgondagens sammanträde för rådet (utrikes frågor). Jag försöker inte att undvika detta, men det är absolut rätt och riktigt att medlemsstaterna fattar beslutet när det gäller att erkänna en regering. Jag har uppfattat parlamentets åsikt mycket tydligt.

Vi får inte låta detta utvecklas till en kris. Jag undviker ingenting. Jag säger bara att vi måste göra detta på ett korrekt sätt, för dessa människors och för det libyska folkets skull.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag ⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 10 mars 2011.

Louis Grech (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det är beklagligt att Europa inte har dragit fler lärdomar av sitt förflutna. Unionens sena reaktion i Libyenfrågan är ett bevis på att dagens Europa upprätthåller en inkonsekvent och splittrad strategi i fråga om södra Medelhavsregionen. Om Europa håller fast vid detta tänkesätt är det möjligt att det uppstår en ny humanitär kris av denna omfattning. Europa måste agera på två fronter:

1) Politiska och humanitära åtgärder: För att se till att det libyska folkets legitima strävanden uppnås genom en demokrati som kommer inifrån, varigenom regimen stiger åt sidan och låter folket i regionen aktivt åstadkomma en övergång till demokrati i landet.

2) Migrationsflöden: I nuläget är möjligheten till stora migrationsflöden från regionen ett bekymmer som kommer i andra hand, men det måste tas upp. Unionen har medgett detta tidigare, men misslyckats med att omsätta någon gemensam och övergripande strategi i handling. Det är anledningen till att jag kräver att en plan liknande Marshallplanen ska utarbetas, en plan som inbegriper en integrerad invandringspolitik som baseras på principerna om solidaritet och bördefördelning, där alla medlemsstater medger att inget land ensamt kan hantera de stora och invecklade svårigheter som uppstår vid stora migrationsflöden, i synnerhet när det gäller mindre medlemsstater.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Upproren i Maghreb har redan fått följder i Europa – i form av båtar fullpackade av flyktingar, sjunkande aktiekurser och prischocker på

---

(1) Se protokollet.

bensinstationer, medan EU naivt i bästa fall bara har förväntat sig det sistnämnda. Med tanke på de ökade priserna för råolja i kombination med en stark euro och Europeiska centralbankens räntehöjning finns det inte mycket hopp om att priserna på eldningsolja ska sjunka. Detta visar återigen hur beroende vi är av råoljeveranser och att vi måste pressa på när det gäller att finna alternativ.

Rebellernas krav på en flygförbudszon är ett dilemma för oss. Det kräver att FN sanktionerar denna direkta inblandning i en nations suveränitet och, som en följd av detta, förstörandet av nationens luftvärnsförmåga – vilket experterna varnar för. EU:s medlemsstater måste inte bara ta hänsyn till detta, utan också till följderna av ett öppet inbördeskrig. Dessutom, vad skulle EU få för ställning om Khadaffi skulle ändra kurs? Det är uppenbart att en diktator inte kan kuvas bara med ett aggressivt spel för gallerierna. Khadaffi har visat hur man topp rider väst, och övriga diktatorer ser på med intresse. Nu måste EU visa sina utrikespolitiska muskler och vidta tydliga åtgärder för nedtrappning och demokratisering av Libyen.

Mariya Nedelcheva (PPE), *skriftlig.* – (FR) Muammar Khadaffis avgång är i dag mycket angelägen. Men det är mycket annat som måste beaktas, och det viktigaste är folket. Vi fokuserar på diktatorerna, men förbiser ofta folket, som är de första att drabbas av följderna. Processen för att befria det libyska folket kan inte genomföras utan att en genuin övergång sker inom landet. Men en demokratisk övergång kan inte lyckas utan riktiga oppositionsledare. I nuläget är den oppositionen mycket svag. Ett första nödvändigt steg mot att skapa drivkraft är att göra den synligare. Samtidigt krävs en stark regional strategi. När det gäller flyktingfrågan kan grannländerna inte nå en överenskommelse för att förhindra att tillströmningen av flyktingar stoppas vid gränserna. Resultatet har blivit försämrat hälsotillstånd, vilket underblåser spänningarna inom folkgrupperna. Om denna humanitära kris inte hanteras riskerar vi att hamna i en situation som snabbt blir okontrollerbar.

Edward Scicluna (S&D), *skriftlig.* – (EN) Jag vill gratulera min kollega, Ana Gomes, till hennes resolution. Jag är dock besviken på bristen på stöd från PPE-gruppen för en överenskommelse om att uppmana EU att förbereda en plan och utrusta sig för att hantera efterdyningarna av krisen i Libyen, i synnerhet vad gäller invandringspolitik och omlokalisering. Vi har inte ens någon plan A, för att inte tala om en plan B.

Hittills har en liten ö som är medlemsstat i EU och ligger nära Libyen hjälpt till så gott man kunnat: Malta. Trettontusen personer av 89 olika nationaliteter har evakuerats av Maltas egna fartyg och flygbolag, vilket har skett under stora risker för båda. Malteserna har inte gjort detta till följd av någon EU-lagstiftning, och verkligen inte på grund av Frontex. De agerade i stället på humanitära grunder och bortsåg från viseringskrav. Det var en fråga om solidaritet. Vi vet inte om vi står inför en migrationsström av bibliska proportioner. Den kommer utan tvekan att vara stor och av mycket betydande proportioner för Malta. Det maltesiska folket ber inte om att Dublin II-förordningen eller Frontexförordningen ska tillämpas. Man kräver solidaritet och en omlokaliseringspolitik som baseras på principen om bördefördelning. Det är mycket nedslående och obegripligt att PPE-gruppen smiter från detta ansvar.

Traian Ungureanu (PPE), *skriftlig.* – (EN) Händelserna i Libyen och i södra grannskapet till EU är en vederläggning av tidigare politik och ett prov för framtida politik. Status quo-strategin var ett förhärskande val i nästan 40 år. Med denna politik fick Europa fördelarna stabilitet och tryggad tillgång till energi. Men samhällena i Nordafrika och

arabvärlden ignoreras i politiken. Detta är ett känt faktum eftersom dessa samhällen återuppstod dramatiskt och överraskade alla. Det krävs en omfattande politisk förändring för att ge de nyblivna civila samhällena i arabländerna aktivt stöd. Men detta borde inte vara en ursäkt för förhastade beslut som skulle ödelägga vår grannskapspolitik.

Den europeiska grannskapspolitiken bör bibehållas som politik. Den bör inte ersättas av åtgärder utan samordning. Ett förslag togs upp om att omfördela finansiella medel från de europeiska programmen för östligt partnerskap till södra grannskapet. Detta skulle sända en negativ signal till samhällena i östra grannskapet. En sådan omfördelning saknar också rationell grund. Utgifterna per capita i söder och öster är inte obalanserade. De är ungefär lika höga. Problemet är inte hur stora utgifterna är utan hur de spenderas.

7. Ändring av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt vad gäller en stabilitetsmekanism för de medlemsstater som har euron som valuta (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Elmar Brok och Roberto Gualtieri, för utskottet för konstitutionella frågor, om utkastet till Europeiska rådets beslut om ändring av artikel 136 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt vad gäller en stabilitetsmekanism för de medlemsstater som har euron som valuta (00033/2010 – C7-0014/2011 – 2010/0821/NLE) (A7-0052/2011).

Elmar Brok, föredragande. – (DE) Herr talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Euron är en stor framgångssaga. Den är en av de stabilaste valutorna i världen och har utklassat US-dollar på marknaderna. Vi ser att Förenta staternas ekonomiska siffror är mycket sämre än Europas. Men med tanke på att vi inte har enhetliga villkor har enskilda delar av euroområdet, enskilda medlemsstater, fortfarande svårigheter, och det måste vi göra någonting åt.

Om europrojektet misslyckas skulle det kunna bli oerhört kostsamt för oss alla i detta globaliserade system, och jag vill förklara att mitt land – som ibland framställer sig som ett land som måste göra stora uppoffringar – är det land, eller ett av de länder, som gynnas mest av euron. Vi gör följaktligen inga självuppoffringar i detta avseende. I stället agerar vi också i alla staters gemensamma intresse – små som stora, rika som fattiga – och vi måste uppträda enat.

Vi måste också klargöra att vi måste visa upp en enad front för att bli trovärdiga. Vi kan inte låta ett kreditvärderingsinstitut som Moody's nedgradera en region med tre nivåer över en natt. När det händer får vi fler problem på grund av påtryckningar från Förenta staterna. Också i detta avseende måste vi kunna framträda mer enat. Det gläder mig därför att vi, på tre sätt, försöker skapa villkoren för att bli trovärdiga. Dessa är: en striktare stabilitets- och tillväxtpakt med bättre alternativ för ingripande, stöd för kommissionens roll och ett system för tidig varning, den europeiska planeringsterminen, som inbegriper iakttagande på ett tidigt stadium av huruvida, och i vilken utsträckning, budgetdisciplinen kan och ska fullföljas av medlemsstaterna. Allt detta förbättrar våra möjligheter så att vi inte hamnar i en situation igen som den vi befinner oss i nu, och detta gör att vi blir trovärdiga på ett varaktigt plan.

För det andra kan vi inte övervinna krisen med enbart budgetdisciplin. Vi kan ta oss ur denna skuldfälla genom en kombination av budgetdisciplin och tillväxt. Därför är det rimligt att göra ansträngningar för att främja tillväxt och konkurrenskraft. Det gläder mig att de förslag som har gjorts på detta område långsamt modifieras så att de inte baseras på en rent mellanstatlig metod utan i allt högre grad också integreras i unionsmetoden, där

EU har de relevanta behörigheterna. Resultatet av detta är att mycket av det som vi i parlamentet med rätta oroad oss för när det gäller ett visst förslag sakta men säkert håller på att få en lösning. Men dessa två faktorer – konkurrenskraft och budgetdisciplin – går hand i hand.

Min tredje punkt har att göra med den ändring av fördraget som vi banat väg för och som Europeiska rådet bara kan fatta ett beslut om den 24 mars om vi har framhållit vår ståndpunkt då. En ändring av artikel 136.3 i fördraget har föreslagits. Roberto Gualtieri och jag, samt utskottet för konstitutionella frågor, anser att det skulle vara bättre att ändra artikel 136.1 och omformulera den för att den bättre ska uppfylla våra krav.

Vi vet emellertid också att denna strategi möjligen skulle kunna vara svårare att genomföra eftersom vi, av politiska och tidsmässiga skäl, borde sikta på det förenklade förfarandet, och ingen folkomröstning borde hållas. Om detta inte skulle vara möjligt, av de skäl som angetts, borde vi åtminstone se till att rådet åtar sig skyldigheter som klargör att den mellanstatliga metoden i detta fall inte innebär att det skapas permanenta nya strukturer i EU utan att den, liksom tidigare, bara kommer att tillämpas som metod i fall som kräver nyskapande. Dessa villkor måste följaktligen upprätthållas för att det ska skapas villkor för en möjlighet till sammankoppling i händelse av en övergång till unionsmetoden och för att en sådan här förbättring ska kunna genomföras på ett sätt som gör att vi kan agera gemensamt på lång sikt.

Det innebär att vi också ser svagheten i den mellanstatliga metoden. En mellanstatlig metod innebär ingen, eller så gott som ingen, parlamentarisk legitimitet och resulterar i en total oförmåga att agera på många områden till följd av kraven på enhällighet. Det innebär att unionslösningen – ”Monnetmetoden” – också alltid är mer legitim och ger upphov till en större förmåga att agera. Vi får inte glömma det i denna debatt.

Europaparlamentet vill skapa villkor så att vi, vid de åtgärder som vidtas på de olika områdena, kan återgå till en strategi där unionens institutioner används. I detta avseende handlar det inte särskilt om Europaparlamentet, eftersom vi, när det gäller den mellanstatliga metoden, som mest har rätt att rådfrågas. Det handlar om ett större engagemang från kommissionens sida, som gör grundarbetet, genomför en utvärdering och lägger fram förslag. Kommissionen borde också lägga fram ett lagstiftningsförslag som styr sådana frågor för att införliva dem i unionens lagstiftning.

Jag hoppas att Europeiska rådet är berett – och jag välkomnar Richard Corbett som företrädare för Europeiska rådet – att fastställa de nödvändiga villkoren i samtalen med oss till den 24 mars och att försäkra parlamentet om att denna strategi kan användas på ett sådant sätt att de nödvändiga åtgärderna kan utformas på ett förnuftigt sätt och så att vi kan ta vårt ansvar tillsammans.

Roberto Gualtieri, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det skulle inte vara en överdrift att säga att detta är en historisk tid i processen för att bygga Europa. Den ekonomiska krisen har klargjort att den gemensamma valutan behöver en verklig europeisk ekonomisk styrning, och för första gången tas betydelsefulla och innovativa steg i denna riktning.

Samtidigt ser vi en farlig trend när det gäller att ge denna nya styrning en mellanstatlig prägel, vilket inte bara riskerar att hota EU:s institutionella struktur utan också att göra den nya mekanismen ineffektiv.

Därför är den permanenta stabilitetsmekanismen en fråga av symbolisk och central betydelse. Å ena sidan representerar verkliga inrättandet av en permanent stabilitetsmekanism ett beslutsamt och viktigt steg framåt. Parlamentet stöder detta beslut, även om det är viktigt att betona att det inte får utesluta möjligheten att använda extraordinarie solidaritetsmekanismer, som de som baseras på artikel 122 och som är tillämpliga i nuläget.

Om inrättande av en permanent mekanism därför är positiv har Europeiska rådet å andra sidan valt att skapa en rent mellanstatlig mekanism, vilket innebär att de europeiska institutionerna på ett unikt sätt nekas någon som helst roll, inklusive i det förfarande som leder fram till inrättandet.

Detta skulle bland annat kunna leda till tvister under ratificeringsförfarandet om lämpligheten med ett förenklat förfarande, med tanke på att det knappast råder någon tvekan om att nedskärningar av EU:s befogenheter skulle kräva ett vanligt ändringsförfarande. Och eftersom två saker fastställts tydligt i fördraget: att den monetära politiken i de medlemsstater som har euro som valuta är en exklusiv befogenhet för EU och att medlemsstaterna måste samordna sin ekonomiska politik inom ramen för unionen, skulle en mekanism som verkar helt utanför EU:s institutionella struktur knappast vara förenlig med dessa principer, och skulle därför leda till en minskning av EU:s befogenheter, vilket inte är förenligt med ett förenklat ändringsförfarande. Detta problem skulle också kunna tas upp av ett flertal parlament under ratificeringsförfarandet som, liksom vi vet, kommer att bli en komplicerad och riskfylld process.

Parlamentet hade också av detta skäl föredragit ett annat, mer institutionellt passande och mindre politiskt riskfyllt förfarande, som artikel 352, endera för sig själv eller i kombination med artikel 136. Allt detta står klart och tydligt i betänkandet, men vi föredrog att koncentrera oss på innehållet snarare än på förfaranden för att finna ett realistiskt men ändå beslutsamt tillvägagångssätt.

Den centrala punkten är att den permanenta stabilitetsfonden kommer att skapas av medlemsstaterna, eftersom det är vad de har beslutat, men den kanske också lägger grunden för en ny struktur som ligger utanför EU:s institutioner, eller så kan det bli en mellanstatlig vagn i ett EU-tåg som rullar fram på EU-lagstiftningens spår.

Parlamentet vill bidra, eftersom vi följer den senare av dessa två vägar. Därför begärde vi i betänkandet att två villkor skulle respekteras: Förslaget till ändring måste omformuleras, så att inrättandet av mekanismens spridning på något sätt placeras inom ett EU-förfarande eller så att EU-institutionerna blir djupt involverade i det praktiska genomförandet av mekanismen och, framför allt, i definitionen av de villkorade åtgärderna.

Vilka principer och regler bör fastställas för tillhandahållande av stöd? Vem ska fastställa dem och hur? Dessa frågor kräver en förordning genom ett ordinarie lagstiftningsförfarande, och vi väntar på ett samråd med Europeiska rådet och medlemsstaterna om dessa frågor.

Maroš Šefčovič, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! I dagens sammanlänkade värld kan inget land förbli opåverkat av vad som sker i grannländerna.

Se bara på händelserna i Nordafrika och på den debatt som nyss har avslutats här i kammaren, och enligt min uppfattning gäller det som gäller inom politiken definitivt också inom ekonomin.

Krisen har visat precis hur stor risken är för smitta – i synnerhet för länderna i euroområdet – när en medlemsstat befinner sig i allvarliga ekonomiska svårigheter, och hur snabbt detta sprider sig till de andra länderna.

Förra året visade vi beslutsamhet när det gällde att göra allt som krävdes för att försvara den gemensamma valutan. Tillfälliga instrument som den europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten och den europeiska finansiella stabiliseringsmekanismen har visat sitt värde, men nu är det dags för en permanent lösning.

Därför måste vi, som ett komplement till vårt förbättrade system för ekonomisk styrning som lanserades i januari med den första årliga tillväxtöversikten, inrätta en stabil institutionell och finansiell mekanism för hantering av eventuella kriser i framtiden.

Det är anledningen till att kommissionen stöder en begränsad ändring av artikel 136 i fördraget. Jag vet att vissa av er är besvikna på denna strategi. Jag måste säga att kommissionen delar er besvikelse. Precis som båda föredragandena Elmar Brok och Roberto Gualtieri – som jag tackar varmt för ett utmärkt samarbete med dessa akter – och, vilket jag är övertygad om, den största delen av parlamentet, skulle vi ha föredragit att unionen ansvarade helt för denna permanenta mekanism.

Men vi förstår varför medlemmar i euroområdet valde en mellanstatlig mekanism i detta skede. Ni kan i alla fall vara övertygade om att kommissionen kommer att vara fullt delaktig i arbetet med att inrätta den framtida stabilitetsmekanismen tillsammans med finansministrarna i euroområdet, och vi är redo att tillföra vår expertkunskap till förvaltningen av stabilitetsfonden om det skulle krävas, precis som vi gjorde när det gällde Grekland och Irland.

Samtidigt kommer kommissionen att vara noga med att se till att EU:s befogenheter inte påverkas på något sätt.

Framför allt anslöt sig inte ordförande José Manuel Barroso till denna förklaring, även om de europeiska stats- och regeringscheferna enades om att artikel 122, den rättsliga grunden för den europeiska finansiella stabilitetsmekanismen, inte längre skulle användas för att upprätthålla finansiell stabilitet i euroområdet som helhet. Därför talar vi i detta avseende inte om Europeiska rådets slutsatser, utan om yttrandet från stats- och regeringscheferna. Kommissionen betraktar det som en rent politisk förklaring som inte påverkar EU:s befogenheter.

Kommissionen kommer också att vidta alla åtgärder som krävs, både lagstiftande och andra, för att se till att denna nya mekanism verkar i full harmoni med EU:s ansvar för samordning och övervakning av den ekonomiska och finansiella politiken i alla medlemsstater.

Jean-Paul Gauzès, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! I egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor instämmer jag naturligtvis med det som Elmar Brok sade.

Jag skulle bara vilja uppmärksamma er på två punkter: Det som är viktigt i dag är att ha rättslig säkerhet. Det borde med andra ord inte föras någon debatt om den rättsliga grunden för åtgärder som kan vidtas på EU-nivå, vare sig det rör sig om mellanstatliga åtgärder eller gemenskapsåtgärder. Vi föredrar naturligtvis gemenskapsåtgärder.

Varför behöver vi denna rättsliga säkerhet? För att EU och euroområdet befinner sig under ständig press från marknaderna. Vi kan inte förstöra marknaderna, men vi kan försöka få dem under kontroll. För att få det måste vi undanröja osäkerheten, de beslut som skjuts upp varje dag, och vi måste sluta att ständigt ställa oss frågan huruvida vi kan fatta beslut.

Därför måste kommissionen omedelbart hörsamma parlamentets krav, och vi måste omedelbart ändra fördraget för att garantera denna rättsliga säkerhet, vilket är nödvändigt för att effektivt ta itu med de svåra ekonomiska förhållanden som vi befinner oss i.

Edward Scicluna, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (MT) Herr talman! Vi är alla överens om att det behövs en permanent finansiell mekanism för länderna i euroområdet. Mekanismens funktion är att mobilisera finansiering inom ramen för strikta villkor till förmån för de medlemsstater i euroområdet som har allvarliga finansiella problem, så att eurons stabilitet tryggas. Problemet är att detta koncept inte definieras någonstans i rådets förslag, även om alla är för konceptet. Vi har ett förslag där det förklaras varför denna mekanism ska finansieras, och av vem, men det framgår inte vem som gynnas av den. Parlamentet gör nu det som rådet misslyckades med: anger tydligt vilka förmånstagarna är och specificerar att mekanismen måste gälla för alla medlemsstater, och inte bara euroområdet som helhet. Vad skulle ske om ett litet land hamnar i en kris men inte är stort nog för att påverka eurons styrka på ett negativt sätt? Som det ser ut nu ger inte rådets utkast till förslag några rättsliga garantier för att ett land får tillgång till mekanismen i sådana fall.

Små medlemsstater kommer att bidra till denna fond utan att kunna få tillgång till den i händelse av en finansiell kris. Detta är oacceptabelt, och det skulle utgöra en kränkning av den solidaritetsprincip som EU är ett uttryck för. Det är som att betala in på ett försäkringsavtal som sedan aldrig gäller. Det är anledningen till att jag välkomnar detta betänkande, där det tydligt anges att ingen medlemsstat i euroområdet som bidrar till denna fond ska kunna lämnas utanför av orsaker relaterade till dess storlek. För det andra har vi frågan om räntenivåer, som inte bör beräknas med bestraffningsnivåer, vilket är fallet i fråga om Irland och Grekland. Därför måste rådet undersöka denna fråga mot bakgrund av punkt 14 och fästa avseende vid kommissionens program i detta avseende, som systemet för betalningsbalansstöd och makroekonomiskt bistånd. Det faktum att enbart en mellanstatlig strategi antas i ett sådant viktigt ämne är oroande. Kommissionen måste bli delaktig för att kunna utarbeta regler som styr, genomför och övervakar denna mekanism. Det är anledningen till att jag är nöjd med det arbete som parlamentet utfört när det gäller detta förslag, och jag anser att det är viktigt att rådet godkänner det i befintligt skick, i den form som de två parlamentsutskotten enats om.

Paulo Rangel, *för PPE-gruppen.* – (PT) Herr talman! Den första punkt som jag anser måste betonas här hänger ihop med det som min kollega Elmar Brok sade om EU-institutionernas delaktighet och det som parlamentet begär av rådet i och med detta betänkande, nämligen att EU-institutionerna och unionsmetoden ska vara delaktiga i att lösa problemet med stabilitetsfondens permanenta stabilitetsmekanism. I betänkandet krävs en sådan delaktighet specifikt, samtidigt som kommissionens roll respekteras. Detta är av avgörande betydelse för parlamentet, och enligt min uppfattning också för denna mekanism.

Den andra punkten, och en som är mycket viktig för oss, är att stabilitetsfonden bara är en av faktorerna. Ekonomisk styrning och, potentiellt, EU-frågor är andra faktorer för att finna en lösning på den finansiella och ekonomiska kris som i nuläget plågar vissa medlemsstater i euroområdet, och därför bör rådet vara medvetet om att fonden inte

automatiskt löser allt och att den måste integreras i de ekonomiska styrningsmekanismerna och i Europa 2020-strategin för tillväxt.

Samtidigt vill jag belysa tre mycket viktiga punkter i betänkandet: punkt 6, som omfattar alla medlemsstater oavsett storlek, punkt 12, där det anges att en stat inte bör vägras tillträde till mekanismen på grund av landets storlek, och punkt 14, som jag anser är den viktigaste, eftersom den å ena sidan fastställer att räntevillkoren måste vara förmånliga, så att det inte blir en upprepning av det som sker med Grekland och Irland i nuläget, vilkas problem inte får någon lösning genom stöd från EU eller Internationella valutafonden. Det är av avgörande betydelse att villkoren är förmånliga och motsvarar "back to back", utan marginal utöver lånekostnaderna, så att den finansiella krisen kan få en lösning i de sköraste medlemsstaterna.

Enrique Guerrero Salom, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill betona vikten av det samråd som parlamentet måste genomföra. Detta är den första reformen av Lissabonfördraget sedan det antogs och trädde i kraft. Detta är ett steg mot att bygga en ekonomisk styrning för unionen, och det är förmodligen det första exemplet på hur eventuella kommande reformer av fördraget kommer att införliva vissa av elementen i denna ekonomiska styrning.

Enligt min uppfattning måste parlamentet göra det som krävs, dvs. inrätta denna mekanism, hjälpa till att genomdriva denna finansiella stabilitetsmekanism, samtidigt som man ser till att det som krävs görs på ett så bra och önskvärt sätt som möjligt.

Vi behöver en stabil mekanism, vilket innebär en med vilken vi kan förebygga och motverka spekulationer och hantera problem, på vilket sätt och närhelst det behövs. Det bör vara en säker mekanism, med en sådan rättslig grund som dagens temporära mekanism inte har, och den bör vara av tillräcklig ekonomisk omfattning.

Därför är jag för ett förenklat förfarande, även om det vore att föredra att det rör sig om ett undantagsfall, att reformerna ges en annan form, att unionens enheter införlivas i mellanstatligheten, med en grundläggande roll för kommissionen och, slutligen, att parlamentet får något att säga till om när det gäller ansvarsskyldighet.

Avslutningsvis hoppas vi att rådet, efter godkännandet av vårt betänkande av utskottet för konstitutionella frågor, kommer att vara lyhört för vårt krav, för det skulle enligt vår uppfattning förbättra denna permanenta stabilitetsmekanism och därmed bidra till den ekonomiska styrningen av unionen.

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Premiärministern har sagt att vi ska göra allt som krävs för att stabilisera euron, men detta är i själva verket bara ett minimum av vad som krävs.

Den liberala gruppen betraktar bara detta som ett första steg av en rad åtgärder som i slutändan ska leda till skapandet av en sammanhängande, trovärdig ekonomisk styrning. Nyckeln är uppenbarligen att mekanismen mejslas fram så att den i framtiden kan införlivas fullständigt i unionens system. Det är viktigt att kommissionen deltar som medlem av styrelsen för denna mekanism och, framför allt, att reglerna för tillämpningen av mekanismen, inklusive när det gäller de strikta villkoren, föreskrivs i en förordning som läggs fram av kommissionen med medbeslutande av parlamentet och rådet.

Detta är den första betydande ändringen av Maastrichtfördraget om den ekonomiska och monetära unionen. Det är mycket viktigt att vi gör det rätt. Jag litar på att Elmar Brok och Roberto Gualtieri förhandlar vidare på parlamentets vägnar före den 24 mars.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill ställa följande fråga till talaren: Vilka befogenheter har EU och kommissionen, enligt hans uppfattning, för ekonomisk styrning? Håller inte talaren med om att det parti som han företräder varken är liberalt eller demokratiskt?

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga till the Earl of Dartmouth att befogenheterna för skapandet av en ekonomisk och monetär union tydligt fastställdes i Maastrichtfördraget, som förhandlades fram av en konservativ brittisk regering och bekräftades av det brittiska parlamentet vid ett flertal efterföljande tillfällen. Jag måste säga att brittiska ledamöter som tror att de kan ta lättvindigt på den gemensamma valutans framtid gör ett stort misstag.

Gerald Häfner, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser på största allvar att man kan säga att vi i Europa befinner oss vid ett vägskäl, och det är ett vägskäl där två stora kriser samtidigt kräver agerande från vår sida.

Den första är den ekonomiska och finansiella krisen och, i dess kölvatten, eurokrisen – enligt min uppfattning dramatiska följder av en ensidig och ohållbar utvecklingsmodell som baseras på skulder och avreglering som, i våra medlemsstater och i hela Europa, i allt högre grad har förstört hållbarheten och den sociala sammanhållningen och förmågan hos de offentliga budgetar som ligger till grund för detta.

Den andra stora krisen, som vi är mycket mindre medvetna om, är vad jag betraktar som en kris i fråga om demokrati och legitimitet, som är knuten till det faktum att vi kan fatta alltfler beslut utanför den enskilda staten. Resultatet av detta är att vi förlorar folkets medgivande och gillande, eftersom detta inte förknippas med mer, utan med mindre, demokrati. Därför bör vi överväga våra åtgärder mycket noggrant.

Vi anser att vi behöver en stabilitetsmekanism; det är bara det att vi inte anser att denna går tillräckligt djupt, eftersom den hanterar symtomen och inte orsakerna. Ingripande är ensidigt och påverkar offentliga utgifter, löner, pensioner och social välfärd. De enorma vinster som gjorts och som fortsätter att göras på spekulationer och den allt ojämna fördelningen av tillgångar och inkomster i Europa hanteras inte. Vi ber inte dem som har gjort förtjänster på sådana spekulationer att gräva i fickorna, och det innebär att vi inte går tillräckligt långt.

Min andra punkt är att det vi gör här är att inrätta en mekanism utanför gemenskapsmetoden. Ändå är Europa den exakta modellen för hur ett sådant samarbete mellan staterna på fritt initiativ kan baseras på social sammanhållning och mer demokrati. Genom Lissabonfördraget lovade vi att utarbeta framtida ändringar av fördrag genom konventioner, så att de skulle bli föremål för intensiva demokratiska debatter. Nu gör vi det totalt motsatta vid den allra första ändringen av fördraget. Vi vill ha denna stabilitetsmekanism, men inte på bekostnad av den europeiska demokratin och medborgarnas delaktighet, och genom att överge unionsmetoden. Vi vill inte ha den i form av en återgång till ett mellanstatligt Europa, utan som ett steg framåt mot ett mer gemensamt Europa med större delaktighet och mer demokrati.

Därför har vi lagt fram ändringsförslag i detta syfte i fråga om både innehåll och metod. Vi upprätthåller en nära kontakt med föredragandena. Vi har beslutat att inte hålla någon slutlig omröstning i dag. Jag har förhoppningar om att de framsteg som har gjorts de senaste dagarna kommer att innebära att vi i slutändan kan ge vårt godkännande. Vi kommer dock bara att ge vårt godkännande om denna pakt för oss framåt och inte om den leder till en tillbakagång i byggandet av ett gemensamt, demokratiskt och socialt Europa.

Ashley Fox, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Min grupp stöder med glädje den ändring av fördraget som medlemsstaterna har föreslagit. Detta gör vi för att vi vill att euron ska överleva och att de länder som använder den ska blomstra. Vi i Storbritannien är glada över att vi inte ingår i euroområdet, men vi önskar er all lycka.

Men även om vi stöder ändringen av fördraget så stöder vi inte detta betänkande, eftersom det utgörs av en lista över onödiga förändringar som vävts ihop i sista minuten. Det är verkligen beklagligt att parlamentet betar sig på det här sättet.

Detta spel för gallerierna är desto mer förbryllande med tanke på att vi kommer att rösta om detta yttrande bara timmar innan Europeiska rådet formellt godkänner ändringen av fördraget. Är det någon här som verkligen tror att rådet lyssnar på oss? Om parlamentet vill tas på allvar måste vi sluta spela för gallerierna och i stället börja hålla våra löften till medlemsstaternas medborgare.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag tycker att det är anmärkningsvärt att det är oro som härskar i majoriteten av grupperna i parlamentet när det gäller att godkänna tillämpningen av ett påskyndat förfarande för ändringen av artikel 136 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Detta betänkande befäster tydligt och klart vår förväntan som ledamöter av Europaparlamentet att en framtida mekanism för krishantering inte ska skapa parallella strukturer utanför unionen och att en parlamentarisk demokratisk övervakning bör upprätthållas i alla skeden. Det är bara det att jag inte hyser en så stor tilltro i detta avseende.

José Manuel Barroso klagade i går att han stöder både målet social sammanhållning inom unionen och gemenskapsmetoden. Alla talare höll med honom. Så här långt har detta emellertid inte formats till ett förslag till resolution, och det är, slår det mig, en brist. Vad det var – eller inte – var pakten mellan Angela Merkel och Nicolas Sarkozy. Det väcker misstro och en viss grad skepsis hos mig.

Min grupp är på det klara med att vi inte kan godkänna en politik som syftar till att konsolidera budgeten med hjälp av vidare nedskärningar på det sociala området. Europaparlamentet måste först tilldelas en röst när det gäller de specifika förslagen för unionens framtida ekonomiska och monetära politik och relaterade mekanismer, eftersom det är detta det handlar om i grunden. Detta är i sin tur ett sådant grundläggande beslut att det inte får fattas på grundval av "en europeisk förordning", utan enbart i enlighet med den konventmetod som fastställs i fördraget.

Min grupp kan alltså inte rösta för detta betänkande, som i många avseenden är positivt. Det skulle i slutändan, trots ständiga bedyranden om motsatsen, naturligtvis skapa ett prejudikat.

Godfrey Bloom, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har varit ledamot i sex och ett halvt år, och jag har verkligen hört en del nonsens. Men aldrig tidigare har jag hört så mycket nonsens som i dag.

För många år sedan brukade jag föreläsa i detta ämne vid universitetet i Cambridge, och jag föreslår att ni läser några av mina gamla anteckningar från dessa föreläsningar. Det verkar inte som att någon av er förstår konceptet med en internationell valuta. Elmar Brok, som inte har slutat prata i telefonen sedan han steg in i kammaren, bara för att lyssna till sig själv, var ganska intressant. Han inledde denna debatt med att framkasta att euron är en stor framgång. Man kan bara undra vilken planet Brok befinner sig på. Kära nån! Den är en total katastrof.

Om han anser att den blivit en framgång föreslår jag att han ska tala med de miljontals arbetslösa människor, huvudsakligen unga, på Iberiska halvön i södra Italien, och i resten av Europa, som blivit lidande av denna skandalösa, bedrägliga och svekfulla valuta som prackades på de europeiska medborgarna mot deras vilja.

Det finns inga befogenheter, Andrew Duff. Det finns inga befogenheter. Det kan jag tala om för dig, där du står med ditt blåa kort. Det finns inga befogenheter för detta. Det brittiska folket har inte fått säga sitt om hela den här affären Europeiska unionen, och det har inte någon annan heller. Det finns bara ett sätt för den här skrattretande valutan, som sträcker sig över en rad olika ekonomier mot en hel bakgrund av misslyckade ideal, att överleva – och om ni alls förstod vad en internationell valuta innebär skulle ni begripa detta – och det är genom en finansiell, central, statistisk skattepolitik. Om du anser att EU har befogenheter för en sådan är du en skam och en skurk.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja fråga Godfrey Bloom hur hans kritik togs emot i Cambridge. Jag kan inte tänka mig att en klass av ekonomistudenter tolererade sådant idiotiskt och överdrivet nonsens. Jag skulle även vilja fråga honom följande: Menar du att det inte finns någon arbetslöshet i Storbritannien? Känner du inte till Storbritanniens stora budgetunderskott? Bryr du dig inte om att inflationen i Storbritannien är högre än i euroområdet och att pundet är en svag valuta?

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Herr talman! Jag kan svara Andrew Duff att när det begav sig, dvs. i mitten av 1990-talet, var en del av mina studiekamrater skeptiska till min kritik. Jag återvänder ibland för återföreningsmiddagar, och då kommer de flesta av dessa studiekamrater fram till mig och säger: "Herre Gud, Godders, du hade rätt."

Och om jag hade rätt! Jag hade på pricken rätt, eller hur?

(Applåder)

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Det är frestande för britterna att betrakta stabilitetsmekanismen som något som inte berör oss, eftersom vi inte tillhör euroområdet. Det vore emellertid ett stort misstag.

Utan tvekan finns det många brittiska politiker, både här och på hemmaplan, som vill att Storbritannien ska införa euron. Alla partier lovade att det skulle hållas en folkomröstning innan ett eventuellt införande av euron, men vi vet alla hur mycket löften om folkomröstningar är värda i Storbritannien. Både Labourpartiet och det konservativa partiet lovade att hålla en folkomröstning om Lissabonfördraget. Det förstnämnda partiet slingrade sig ur löftet med den falska motiveringen att konstitutionsfördraget och Lissabonfördraget var olika, medan det sistnämnda partiet slingrade sig ur sin skyldighet med motiveringen att Lissabonfördraget hade ratificerats och att det därför inte gick att hålla en

folkomröstning. Den nuvarande regeringen har dessutom beslutat att det inte ska hållas någon folkomröstning om denna fördragsändring.

Den föreslagna ändringen av fördraget innebär att de länder som inte tillhör euroområdet tvingas delta i stabilitetsmekanismen. Hela stabilitetsmekanismen är naturligtvis ett erkännande av att euroexperimentet i sig var felaktigt. Värdet på en valuta bör spegla det relativa värdet av ett lands import och export – den ekonomiska situationen i landet. En gemensam valuta kan inte på ett tillförlitligt sätt spegla situationen i 17 – eller i så småningom 27 – olika ekonomier. Vi måste göra allt vi kan för att se till att detta katastrofala experiment aldrig utvidgas till att omfatta Storbritannien.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det konstiga med rådets förslag är att när det väl har godkänts kommer det att göra det möjligt att inrätta en permanent stabilitetsmekanism med hjälp av ett instrument som omfattas av internationell rätt, och således utan direkt koppling till unionens institutionella struktur.

Detta skapade stor oro i utskottet för konstitutionella frågor, som jag är ordförande för, och som har till uppgift att kontrollera att EU:s institutionella ram hänger samman. Förslaget om en ändring av fördraget med hjälp av det förenklade förfarandet gav därför upphov till en livlig debatt där argument grundade på de grundläggande principerna för den europeiska integrationsprocessen ställdes mot pragmatism och realpolitik.

För att uttrycka det kort anser utskottet för konstitutionella frågor att parlamentet för att kunna behandla förslaget om ändring av fördraget måste bedöma i vilka sammanhang man ska använda sig av den ekonomiska styrning som föreslås. Vi måste få information om hur den framtida mekanismen kommer att kopplas till befintliga institutionella strukturer. Det vore ett misstag att skapa två likadana strukturer som på lång sikt kan riskera att leda till att EU faller sönder.

Förslagen i Elmar Broks och Roberto Gualtieris betänkande syftar till att bygga broar mellan EU:s institutionella struktur och den nya mekanismen. Jag vill dessutom betona att rådet måste betrakta dessa frågor som grundläggande i arbetet med att harmonisera samarbetet mellan EU:s institutioner.

Därför uppmanar jag kraftfullt Europeiska rådet att redan före vår omröstning den 24 mars respektera detta krav och den hänsyn rådet måste visa oss. I väntan på en positiv signal vill jag rikta ett varmt tack till det utmärkta arbete som föredragandena Elmar Brok och Roberto Gualtieri har utfört.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag är fullständigt övertygad om att EU behöver en permanent stabilitetsmekanism. Jag har utkämpat många politiska duster och folkomröstningskampanjer om demokratiskt legitima gemenskapsbeslutsprocesser. Därför har jag starka reservationer när det gäller den fördragsmekanism som stats- och regeringscheferna föreslår för att inrätta och förvalta den europeiska stabilitetsmekanismen.

Jag uppmanar stats- och regeringscheferna att noga begrunda följderna för EU om de förkastar det stora samförstånd som råder i detta direktvalda parlament. Ja, vi behöver fatta ett snabbt beslut, men i en sådan här grundläggande fråga måste vi följa fördragen. Det finns en rädsla för att en ändrad skrivning, eller ett byte till det normala förfarandet, kan utlösa en folkomröstning i Irland. Som demokrat är min reaktion på detta helt enkelt: Varför inte? Jag respekterar folket. Jag fruktar inte folket. Jag anser att Irland är en utvecklad demokrati som kan klara att avgöra var vårt intresse ligger, och det ligger i hjärtat av Europa.

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Herr talman! Vi reagerade långsamt på de suveräna aspekterna av den ekonomiska krisen. I början straffade marknaderna reaktioner som inte gick tillräckligt långt. Den senaste tiden har vi fått viss respekt. Nu kryper emellertid räntan på vissa obligationer upp till en ohållbar nivå igen.

Det har visat sig att räddningsåtgärderna behöver förändras. Även om jag hoppas på motsatsen betvivlar jag att nästa försök kommer att bli hundra procentigt lyckat, och än mindre en framtidssäker lösning.

Därför behöver vi en permanent finansieringsmekanism som är flexibel, inte minst så att vi kan ingripa redan i ett tidigt skede om det är det som är effektivast. Denna tanke är inte så tokig. Internationella valutafonden existerar faktiskt. Men naturligtvis måste det finnas gränser, prioriteringar och styrning.

Vi behöver följaktligen en fördragsändring som möjliggör utveckling, inte en fördragsändring som leder till diskussioner om vad som menas med "oundgängligt för att euroområdet som helhet", som, om inte annat, diskriminerar länder på grund av deras storlek.

Även de länder i euroområdet som har en stark ekonomi behöver stabilitetsmekanismen på grund av det sätt som banksystemet och statsskulden är kopplade till varandra. Det är inte någon tillfällighet att ECB begär ett kapital som är tillräckligt stort för att klara en rekapitalisering av bankerna i euroområdet.

I fråga om räntorna måste vi få balans mellan hållbarhet och moraliska risker. I slutändan får vi emellertid inte hamna i ett läge där medlemsstaternas räntor klart överstiger deras kostnader.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! Att ändra fördraget är en känslig fråga i mitt hemland där Lissabonfördraget, trots löften om motsatsen, antogs utan folkomröstning. Jag förstår emellertid varför krisen i euroområdet får er att vilja införa en permanent stabilitetsmekanism, och även om Storbritannien inte tillhör euroområdet hoppas vi att denna åtgärd ska bli en ekonomisk framgång. Därför har min regering sagt att den inte kommer att blockera den ändring av fördraget som krävs för att införa mekanismen. Men denna resolution går längre än så, och vi vet av erfarenhet att vaga skrivningar leder till osäkerhet.

I skälen tas euroobligationer upp i allmänna ordalag och utan att man går in på detaljer. Det gör medlemmarna i min grupp oroliga. Innebär detta att den suveräna rätten att sköta sina egna statsfinanser lämnas över till andra? Vilka moraliska risker innebär detta?

Sammanfattningsvis kommer vi inte att rösta emot den nya skrivning i fördraget som medlemsstaterna har enats om, och som specifikt är avsedd att göra det möjligt att införa denna mekanism, men vi kan inte ställa oss bakom resolutionen med dess smygande, vaga begrepp.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! Det är bara lite mer än ett år sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Ändå håller vi redan på att göra en andra ändring av fördraget. Jag tycker det är oerhört intressant att Lissabonfördraget uppenbarligen var så dåligt att det hela tiden måste ändras. Varför ändras det, och hur ska det ändras? Inte med hjälp av det sedvanliga förfarandet utan med hjälp av ett "påskyndat" förfarande. Varför då? Är det på grund av att ändringen av fördraget är betydelselös? Nej, tvärtom.

Trots det tänker man skynda på förfarandet så mycket att det inte finns en chans till en ingående debatt.

När man sålde in Lissabonfördraget till medborgarna var ett av argumenten att det skulle ge Europaparlamentet större inflytande. Den föreslagna ändringen kommer emellertid att innebära att viktiga beslut kan fattas på EU-nivå utan att Europaparlamentet har hörts i frågan. Vad kommer då denna ändring av fördraget att leda till? Här håller vi helt med Europeiska fackliga samorganisationen. Ändringen av fördraget kommer att bereda vägen för toppstyrda angrepp på kollektivavtal i hela EU och därmed till sämre villkor för arbetstagarna. Tror någon verkligen att detta är rätt väg att gå för att vinna befolkningens stöd för ett gemensamt EU-projekt? Tack för ordet.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Herr talman! Det första som slår mig när jag läser detta betänkande och denna ändring av fördraget är att det är en stor förolämpning – en förolämpning mot väljarkåren, som nu för andra gången ser sig helt förbigångna när det gäller fördraget – ett fördrag som man inte ens frågade dem om de ville ha första gången. Det är en förolämpning mot skattebetalarna, särskilt de i norra Europa, som tvingas betala för att de sydeuropeiska länderna har haft bristande budgetdisciplin och levt över sina tillgångar. Det är en grov förolämpning mot de sydeuropeiska ekonomierna, som kan få intrycket att det är en fråga om brist på pengar i de berörda länderna. Så är inte fallet. Problemet i dessa länder är att de har strukturella brister. Dessa länder bör genomgå ett antal strukturreformer om de ska passa in i den modell som euron kräver och strävar efter. Det är bara om dessa länder ändrar sin finanspolitik så att den blir mer lik Tysklands som de kommer att kunna sparka i gång sina ekonomier. Det är lika bra att vi säger som det är. Att hela tiden ge dem mer pengar och billigare och billigare lån kommer bara att förlänga lidandet. Tack, herr talman!

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Herr talman! Jag håller med de ledamöter som har talat under förmiddagen och som framhåller att parlamentet och kommissionen måste respekteras.

För att jag ska rösta för förslaget är det därför avgörande att Europeiska rådet är villigt att acceptera dessa institutioners roll. De mekanismer vi diskuterar måste utgöra ett viktigt inslag i en ekonomisk styrning som drivs på av ett EU som kan garantera att den gemensamma ekonomiska politiken – för vilken man måste fastställa tydliga, detaljerade och begränsade mål – och detta stabilitetsinstrument hänger samman. Vi måste med andra ord till varje pris se till att våra ansträngningar inte leder till att man väljer den mellanstatliga vägen, som är en återvändsgränd eller en väg som domineras av ett fåtal länder, eftersom det skulle hindra reformen.

Kolleger! EU byggs en sten i taget, och detta är en sten som kommer att förstärka och balansera den känsliga konstruktion som EU utgör.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman! I denna debatt får vi inte glömma att det rör sig om en förenklad ändring av fördraget i enlighet med artikel 136 och att Europaparlamentet – oavsett mekanism – förväntas vara mer delaktigt. Det bör vara vår utgångspunkt. En önskelista har presenterats på detta område. Jag ställer mig framför allt bakom Elmar Brok när han säger att man måste planera för kommissionens och parlamentets deltagande. Det är därför vi har denna debatt och inte kommer att fatta ett beslut förrän den 24 mars, så att rådet får en chans att faktiskt se till att parlamentet görs delaktigt.

Man kan ifrågasätta om kommissionen verkligen ska vara fullständigt delaktig i denna process. Kommissionen har tidigare misslyckats att uppfylla sin skyldighet att agera som fördragets väktare genom att underlåta att inleda överträdelseförfaranden. Även medlemsstaterna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter. Därför är det viktigt att vi i denna förenklade ändring av fördraget tar ett nytt steg mot att fullborda den ekonomiska och monetära unionen.

Jag har dessutom en idé om hur detta ska gå till. Lösningen är att kommissionen förbereder allting – inklusive förslag och utkast – på rådets vägnar, och att rådet sedan – på ett liknande sätt som den oberoende Europeiska centralbanken i den monetära dialogen – åläggs att rapportera till oss och diskutera med oss. Det vore en förnuftig lösning.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Herr talman! Ur rättslig synvinkel är ändringen av avtalet nödvändig för att införa en fast euroobligation. Utan tvekan är ändringen även nödvändig för att införa en stabiliseringsmekanism för euroområdet.

En mekanism för ömsesidigt stöd kan, om den inrättas på rätt sätt, binda unionen samman och leda till större integration och solidaritet mellan medlemsstaterna. Men vi bör absolut inte stoppa vid detta. Om mekanismen ska få någon betydelse måste samarbetet på såväl det ekonomiska som det socialpolitiska området förbättras.

Planerna på att inrätta en stabilitetsmekanism utanför EU:s institutionella system skickar samtidigt ut en dålig signal. Den föreslagna mekanismens mellanstatliga eller till och med privaträttsliga karaktär riskerar att föra det europeiska integrationsprojektet flera år bakåt i tiden.

Därför vill jag uppmana inte bara kommissionen utan särskilt medlemsstaternas företrädare att överge sådana idéer. Om åtminstone något gott ska komma ut av krisen måste vi se den som en chans till mobilisering och inte till splittring. Införandet och förvaltningen av en permanent stabilitetsmekanism bör vara så nära knutet som möjligt till EU:s institutionella ram, och bör omfatta de institutionella förfarandena inom ramen för det fördjupade samarbetet.

Avslutningsvis hoppas jag att bara de goda inslagen i det framlagda förslaget kommer att förverkligas.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Vi ändrar Lissabonfördraget, som vi faktiskt nyss antog. Det gör att vi kanske måste fundera över om fördraget, som man slog på stora trumman för och som sades vara lösningen på alla EU:s problem, trots allt inte har visat sig vara totalt överskattat.

Naturligtvis kräver krisen, som för närvarande är ett problem för EU, kraftfulla åtgärder. Frågan är bara om den lösning som kommissionen och rådet föreslår verkligen är en bra lösning. Det handlar inte bara om euroområdet, eftersom åtgärderna även kommer att påverka de länder som inte tillhör euroområdet. Dessa länder – däribland mitt hemland Polen – kommer dessutom att påtvingas beslut som fattades utan deras medverkan. Det skickar inte ut någon bra signal till medborgarna, som en gång i tiden fick höra att Lissabonfördraget skulle lösa alla problem.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Jag har tre punkter jag vill ta upp. För det första är det inte valutor som orsakar underskott. Underskott orsakas av regeringar och bristande budgetdisciplin. Det är kanske dåliga nyheter för Godfrey Bloom, som talade tidigare. Om han hade haft rätt, och ansvaret låg hos valutorna, skulle detta nämligen vara

mycket dåliga nyheter för pundet eller dollarn, där vi i dag har de största underskotten i världen. Ansvaret ligger hos regeringarna.

Därför är det viktigt att vi säkrar och konstruerar stabilitetsmekanismen på ett sätt som hjälper medlemsstaterna att lösa sina svårigheter, men som även ser till att medlemsstaterna inte hamnar i svårigheter. Därför anser jag att det är viktigt att finansieringen av stabilitetsmekanismen konstrueras på ett sådant sätt att de som är exponerade för de största riskerna på grund av att de har de största underskotten ska vara skyldiga att bidra mer till mekanismen. I så fall får man en typ av "förorenaren betalar-princip", och man får även ett inslag av förebyggande åtgärder i stabilitetsmekanismen, som i sig skulle bidra till eurons stabilitet.

Därför anser jag att vi inte bara behöver diskutera stabilitetsmekanismens formella struktur, men även hur vi ska finansiera den. Vi behöver säkerställa stabiliteten på såväl lång som kort sikt.

Vital Moreira (S&D). – (PT) Jag kan sammanfatta min ståndpunkt i tre punkter. För det första utgör idén om en permanent stabilitetsmekanism för euron i sig ett viktigt bidrag till att stärka den gemensamma valutan. Den bidrar till större monetär integration i EU och till att stabilisera statsskulden. Därför bör vi förbehållslöst stödja denna idé.

För det andra kan den permanenta stabilitetsmekanismen bara inrättas på ett säkert och rättssäkert sätt om den införs i fördraget på ett tydligt sätt. Vi bör därför stödja den försiktiga ändringen av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

För det tredje skulle det naturligtvis vara att föredra om mekanismen inrättades och förvaltades av EU-institutionerna själva, i stället för att dyka upp som ett mellanstatligt initiativ för euroområdet. Trots det är vi väl medvetna om att detta är omöjligt på grund av de oöverstigligena invändningarna från vissa medlemsstater, och det krävs bara att en medlemsstat har invändningar för att en ändring av fördraget inte ska kunna antas. Därför bör vi stödja rådets förslag till ändring av fördraget i dess nuvarande form.

Rafał Trzaskowski (PPE). – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka föredragandena för deras utmärkta arbete. Det är verkligen glädjande att vi har samma uppfattning som kommissionen i denna fråga. Framför allt vill jag tacka dem för att de har försvarat parlamentets rättigheter. Till mina kolleger i ECR-gruppen vill jag säga att detta inte är ett spel för galleriet utan att vi på ett legitimt sätt hävdar vår roll i processen.

I kristider behöver vi effektiva lösningar, stabilitet och förutsägbarhet, och alla dessa egenskaper uppnås bäst om vi använder oss av EU-institutionerna.

Mellanstatliga lösningar leder på lång sikt ingenvart. Om vi menar allvar med vår kamp mot ekonomiska kriser och för att vara konkurrenskraftiga måste vi göra det tillsammans, oavsett om en viss medlemsstat tillhör eller inte tillhör euroområdet.

Därför välkomnar jag att vi vid gårdagens omröstning i utskottet för konstitutionella frågor gick med på att öppna mekanismen för alla länder som vill delta i den, och på så sätt skingra den ogrundade rädslan för att vi ska få ett EU i två hastigheter.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I Lissabonfördraget, som det arbetades på så länge, fanns två tydliga budskap. För det första skulle gemenskapsmetoden och kommissionens centrala roll stärkas, och för det andra skulle demokratin stärkas genom att Europaparlamentet skulle göras mer delaktigt.

Drygt ett år efter att fördraget har trätt i kraft ignoreras redan andan i Lissabonfördraget totalt. Det som Europeiska rådet planerar att göra genom denna ändring av fördraget går stick i stäv med båda dessa budskap i Lissabonfördraget. Gemenskapsmetoden stärks inte – i stället återförs beslut till nationell och mellanstatlig nivå på ett område som är viktigt för EU:s framtida politik, och EU:s institutioner står helt utanför denna process. Det är oacceptabelt, och parlamentet måste motsätta sig detta förslag. Det förvånar mig att kommissionen, som ju är fördragets väktare, inte har protesterat mer högljutt och att parlamentet i viss grad måste agera som kommissionen företrädare. Vi måste få kommissionen att vidta de åtgärder den redan borde ha vidtagit.

Vi skapar ett farligt prejudikat här. På grund av den ekonomiska krisen konstaterar vi att en valutaunion inte kan existera isolerat. Med tanke på den stora strömmen av flyktingar från Nordafrika och osäkerheten i vårt grannskap letar vi efter ytterligare EU-politik, och vi vill inte att beslut ska återföras till nationell nivå. Jag hoppas att föredragandena fortfarande kan få igenom vissa förbättringar, annars kan jag inte rösta för denna ändring av fördraget.

Frank Engel (PPE) . – (FR) Herr talman! Den aktuella stabilitetsmekanismen har utformats utifrån tidigare nödlägen. Det är en räddningsmekanism. På lång sikt kan och bör länderna inte räddas. Målet bör vara att göra EU:s ekonomiska union så perfekt som möjligt och inrätta ett europeiskt budgetområde som kan stödja medlemsstaterna och den gemensamma valutan.

För att nå detta mål måste vi gå längre än de nuvarande räddningsåtgärderna. I slutändan är det EU-institutionerna som måste ta täten, och vi måste sluta att vara beroende av ändlösa mellanstatliga initiativ, oavsett om de kommer från Frankrike och Tyskland eller från andra länder.

Pierre Werner, vars plan kan betraktas som grundläggande för euron, inkluderade i sitt arbete ett beslutsfattande centrum på EU-nivå i ekonomiska frågor som skulle vara ansvarigt inför parlamentet. I dag kan detta beslutsfattande centrum i ekonomiska frågor inte vara något annat än kommissionen och parlamentet.

Nästa steg, efter att vi har kommit över det hinder som denna lilla ändring av fördraget utgör, och som vi snart ska rösta om, måste därför vara att gå 40 år bakåt i tiden och äntligen uppfylla Pierre Werners önskan.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D) . – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Att ändra ett fördrag är alltid en komplex och känslig fråga. Det gäller i ännu högre grad första gången man gör en sådan ändring eftersom den kan bli prejudicerande för framtida ingripanden.

Därför anser jag att Elmar Broks och Roberto Gualtieris arbete är mycket noggrant, välavvägt och absolut bör stödjas. Jag vill lyfta fram tre punkter i deras betänkande.

För det första kan, och får, den permanenta mekanismen inte ligga utanför EU:s institutionella ram. Det är därför avgörande att kommissionen är delaktig i processen så att det finns en gemensam koppling mellan den nuvarande institutionella ramen och den mekanism som ska ändras.

För det andra måste det skapas kontinuitet mellan de tillfälliga åtgärderna och den nuvarande situationen, annars får vi problem. För det tredje är förhållandet till de ekonomiska institutionerna avgörande för hur den framtida styrningen kommer att utvecklas. Vi måste undvika att skapa dubbla system som skulle göra mer skada än nytta.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Herr talman! Vi kommer inte att rösta om Elmar Broks och Roberto Gualtieris betänkande nu på förmiddagen. Vi kommer att rösta om betänkandet under sammanträdet i Bryssel. Vi röstar om det då för att ge Elmar Brok och Roberto Gualtieri tid att förhandla med kommissionen om vilka villkor som ska gälla för att kunna tillämpa artikel 136.

Precis som Jo Leinen påpekade gör vi detta för att Europaparlamentet också är fördragens väktare, och för att vi vill att euron ska fungera för alla som deltar och för alla som har åtagit sig att använda den. Vi vill helt enkelt att den ska fungera.

Det är det som vi har begärt. Det handlar inte om en tvist mellan institutionerna. Parlamentet är inte inblandat i ett maktspel. Det handlar framför allt om att resultatet – de mekanismer som detta kommer att resultera i – ska bli så effektivt som möjligt för EU-medborgarna.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Herr talman! Med tanke på hur svårt det var att ratificera Lissabonfördraget hade ingen av oss för ett år sedan en tanke på möjligheten att vi skulle bli tvungna att ändra bestämmelserna i fördraget. Den ekonomiska situationen i Europa har emellertid inneburit att det som var omöjligt för bara ett år sedan har blivit något som inte bara kan göras utan som till och med stöds av en majoritet av medlemsstaterna.

Den ekonomiska och finansiella krisen lär oss inte bara solidaritet, utan den visar även vilka starka ekonomiska band det finns mellan enskilda medlemsstater. Att ett land inte tillhör euroområdet och inte använder den gemensamma valutan skyddar det inte från budgetkrisen i euroområdet. Tvärtom får de finansiella problem som medlemmarna i euroområdet har en negativ inverkan på situationen i hela EU. Därför bör den permanenta finansiella stabilitetsmekanismen vara öppen för alla medlemsstater, inklusive de som inte tillhör euroområdet. Att avlägsna sig från de medlemsstater som inte tillhör euroområdet, inklusive genom den starkare ekonomiska och sociala integration som föreslås i den fransk-tyska konkurrensakten, kommer att öka klyftan och leda till ett Europa i två hastigheter. Detta kommer inte att hjälpa oss att bygga ett starkt, sammanhållet och konkurrenskraftigt EU och kommer inte att skapa förutsättningar för EU att arbeta tillsammans, som Elmar Brok uppmanar oss att göra. Tack.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Herr talman! Vi är alla medvetna om den pågående ekonomiska krisen och det hot den utgör mot vårt vardagliga liv, och särskilt mot euron, som är avgörande för det europeiska ekonomiska och politiska projektet. Vi måste behålla stabiliteten i euroområdet med hjälp av principen om ansvar och solidaritet för alla medlemsstater.

Även när desperata tider kräver desperata åtgärder och förenklade förfaranden går det på lång sikt inte att ignorera öppenhet, parlamentarisk kontroll och demokratisk ansvarsskyldighet. Stabilitetsmekanismen bör utgöra första delen av en komplex strategi och permanenta åtgärder som syftar till att arbeta mot EU:s ekonomiska styrning. När den permanenta stabilitetsmekanismen väl har införts bör den inte existera utanför EU:s institutionella ram.

Avslutningsvis vill jag tacka föredragandena för deras utmärkta arbete i denna extremt viktiga, brådskande och komplicerade fråga. Även utan att känna till så mycket om stabilitetsmekanismen förtjänar den en plats i EU:s institutionella ram. Det gläder mig verkligen att Ungerns president snart kommer hit.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr talman! För tre år sedan sade man följande till oss: "Detta är fördragens fördrag. Det kommer inte att revideras." I dag har verkligheten hunnit

i kapp oss, och vi har tvingats revidera det. För första gången ger Lissabonfördraget Europaparlamentet verkliga befogenheter när det gäller att revidera fördragen. Framför oss har vi ett förslag som ignorerar Europaparlamentet rättigheter och som föreslår en mellanstatlig mekanism i en gemenskapsfråga – valutapolitik.

Jag drar två slutsatser av detta. För det första hoppas jag att de av våra kolleger som ska förhandla för vår räkning kan ändra så mycket som möjligt av det aktuella förslaget, så att mekanismen återförs till gemenskapsnivån. För det andra hoppas jag att denna revidering av fördraget kommer att bli den sista som görs utan parlamentets godkännande eller inblandning.

Europaparlamentet har förslag att lägga fram, och vi vet att vi måste gå längre i revideringen av fördraget och i fråga om det fördjupade samarbetet om euron ska överleva.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste nu ta ställning till tre olika paket om ekonomisk styrning: kommissionens sex förslag, konkurrenspakten – som för närvarande håller på att förhandlas fram under ledning av Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso – och förslagen om att ändra fördraget och tillhörande införande av den europeiska stabilitetsmekanismen. Efter denna debatt är det uppenbart att allt detta måste ske under parlamentets kontroll och på förslag av kommissionen.

Enligt fördraget har parlamentet olika rättigheter när det gäller de tre olika paketen. Samtidigt överlappar paketen varandra. Vad ska vi göra rent politiskt? Jag anser att det är viktigt att vi kopplar vårt godkännande av kommissionens sex förslag till att våra krav tillgodoses på de andra områdena, så att vi får ett välavvägt paket av åtgärder som ligger i medborgarnas intresse.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Herr talman! Flera EU-medlemsstater enades om att använda en gemensam valuta. Olika länders olika potential har emellertid lett till en situation där kopplingen till den gemensamma valutan har gjort det svårare för vissa medlemsstater att använda sig av standardförfarandena för att hantera insolvens. Alla länder som använder den gemensamma valutan har därför enats om att införa en mekanism som gör det möjligt för dem att lösa befintliga finansiella problem och förebygga liknande problem i framtiden.

Den lösning som de berörda länderna har enats om kräver emellertid ett tillägg till artikel 136 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och att samtliga medlemsstater godtar denna lösning. Ansvar för den gemensamma valutan ligger emellertid för närvarande i huvudsak hos de 17 länder som ingår i Europeiska monetära unionen. Därför är det logiskt att den europeiska stabilitetsmekanismen har en mellanstatlig karaktär. För mig räcker det att kommissionen bara deltar som observatör.

Maroš Šefčovič, kommissionens vice ordförande . – (EN) Herr talman! Som redan påpekats vid ett flertal tillfällen måste kommissionen lägga kraft bakom sina ord om den vill höras. Det tänker jag försöka göra nu.

För det första vill jag tacka föredragandena för deras utmärkta samarbete och ledamöterna för en viktig debatt. Jag tror absolut att vi kan vara överens med många av de kommentarer som har gjorts i diskussionen, särskilt att vi behöver kraftfulla åtgärder på EU-nivå och att en framtida mekanism i största möjligaste utsträckning bör följa unionsandan och unionsmetoden.

Som svar på reaktionerna på vårt stöd till Grekland och Irland vill jag säga följande: Jag tror erfarenheten tydligt visar att vi ständigt bör försöka upprätthålla en fin balansgång mellan att ha en uthållig skuldsättning och undvika moraliska risker. Att vi drar lärdom av våra erfarenheter framgår av de uttalanden som min kollega kommissionsledamot Olli Rehn har gjort de senaste dagarna.

Samtidigt måste vi påminna oss själva om att vi lever i en mycket exceptionell tid. Krisen fortsätter, återhämtningen är svag och marknaderna är oroliga, vilket framgår av att spreadarna hela tiden rör sig. Dessutom utsätts EU-länderna för oacceptabelt tryck och ser en framtid in-tecknad av höga skuldräntor.

Därför måste vi agera, och vi måste agera snabbt. Vi måste tydligt visa vår beslutsamhet. Vi måste därför inrätta den permanenta mekanismen så fort och så snart som möjligt.

Vad som är mycket viktigt – och detta var ett villkor som kommissionen verkligen framhöll – är att det måste ske inom ramen för fördragen. Jag håller med Jean Paul Gauzès att vi måste agera snabbt, eftersom det krävs rättssäkerhet. Jag håller även med Enrique Guerrero Salom som sade att detta inte får bli prejudicerande. Jag kan försäkra honom om att kommissionen definitivt inte ser det förfarande som används och den typ av samarbete som föreslås som prejudicerande.

Jag kan meddela er att kommissionen är mycket delaktig i förberedelserna och att vi anser att det är avgörande att vi även är delaktiga i införandet och förvaltningen av mekanismen. I likhet med vad som anges i bilaga 2 till Europeiska rådets slutsatser förväntas kommissionen spela en central roll i förberedandet av analyser och program för de länder som i framtiden ska ingå i mekanismen. Vi anser att kommissionens centrala roll bör betonas ännu mer.

När det gäller kritiken mot den metod som valts måste jag säga att vi har sett flera goda exempel på vad en sådan metod kan leda till, exempelvis Schengen och den tredje pelaren.

När Lissabonfördraget utarbetades ansågs avslutningsvis denna typ av samarbete, detta samsarbetsområde, för ambitiöst för medlemsstaterna. Efter att ha fått praktiska erfarenheter av ömsesidigt beroende och ekonomiskt samarbete är det nu uppenbart att detta mycket viktiga europeiska problem måste lösas på EU-nivå. Jag är övertygad om att vi kommer att nå en sådan lösning.

Talmannen. – Tack, Maroš Šefčovič. Roberto Gualtieri har ordet, även om jag verkligen uppmanar honom att hålla sig till en minut.

Roberto Gualtieri, *föredragande.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta har varit en viktig debatt som jag tycker tydligt har visat att det råder ett brett samförstånd bland de politiska grupperna om bedömningen och den allmänna riktningen i betänkandet.

Med ett par undantag när uppträder parlamentet verkligen enat, och det är viktigt. Vi säger ja till den permanenta stabilitetsmekanismen även om vi inte kan dölja en viss förvåning och oro, som tydligen även delas av kommissionen, även om vi hade önskat att kommissionen hade framfört detta i sitt yttrande över det valda förfarandet.

Vi är öppna för praktiska lösningar och en känsla av ansvar genom att konstatera att det i nuläget saknas politiska förutsättningar för att införa en europeisk mekanism. Trots det har vi visat, och fortsätter att visa, att vi är fast beslutna att hjälpa till att införa mekanismen inom EU:s rättsliga och förfarandemässiga ram, samtidigt som vi även respekterar fördraget.

Våra förslag är tydliga, men jag tror att den viktiga frågan är en annan. Är Europeiska rådet villigt att inleda verkliga diskussioner om sina förslag, och är kommissionen villig att ta aktiv del i dessa diskussioner?

Jag vill understryka att parlamentet har fattat vad jag skulle vilja kalla ett helt normal beslut om att skjuta upp omröstningen till den 24 mars. Jag anser att detta är en viktig signal. Detta är ett ansvarsfullt parlament. Även rådet bör emellertid visa samma ansvar och överväga parlamentets förslag.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig. – (RO)* Mot bakgrund av den pågående ekonomiska krisen uppfyller förslaget om att införa en finansiell stabilitetsmekanism det akuta behovet av solidaritet mellan medlemsstaterna och är ett positivt steg. Att ändra fördraget på det sätt som för närvarande planeras skulle kunna skapa en mekanism som enbart kommer att omfatta ett begränsat antal medlemsstater. Medlemsstater som inte har euron som valuta skulle exempelvis inte omfattas. För att denna mekanism verkligen ska vara europeisk måste den emellertid inrättas inom EU:s institutionella ram, och kommissionen och Europaparlamentet måste vara delaktiga. Dessutom måste den ta hänsyn till om samtliga 27 medlemsstater ska delta. Vi får inte glömma att ekonomiska svängningar i medlemsstaterna utanför euroområdet påverkar ekonomin och stabiliteten i hela EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Den tillkännagivna ändringen av Lissabonfördraget visar att allt som EU:s ledare har sagt om nationella parlaments och Europaparlamentets betydelse, fördjupad demokrati och själva fördragets varaktighet bara har varit propaganda.

Ett och år och några månader efter att Lissabonfördraget trädde i kraft ställs alla åt sidan för att man ska kunna utarbeta ett ändringsförslag med hjälp av en mekanism i fördraget som inte bara gör det möjligt att göra en ändring helt utan demokratiskt deltagande – och som i själva verket fortsätter deras förkastande av de nationella folkomröstningarna för att godkänna fördraget – utan som även inrättar en mekanism som gör det möjligt att permanent kontrollera medlemsstaternas ekonomier.

Betänkandet går i samma riktning i ändringsförslagen till kommissionens förslag om ändring av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt vad gäller en stabilitetsmekanism för de medlemsstater som har euron som valuta.

I praktiken går allt ut på att befästa deras försök att stärka denna ekonomiska styrning genom införandet av den "europeiska planeringsterminen", de höjda böterna för underlåtenhet att följa stabilitets- och tillväxtpakten, de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och alla riktmärken som eventuellt kommer att antas. De försöker sätta tvångströja på medlemsstaterna.

Jiří Havel (S&D), *skriftlig. – (CS)* I maj 2010 resulterade de långsiktiga finanspolitiska obalanserna i Grekland i ett omfattande räddningspaket som uppgick till 720 miljarder euro från EU:s medel och IMF. Trots att den särskilda europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten (EFSF) upprättades för länderna i euroområdet, med medel på upp

till 440 miljarder euro, kan man inte påstå att man har löst EU:s alla problem. EFSF upphör dessutom i slutet av 2012, och det finns en viss osäkerhet bland investerarna om vad som kommer att hända med de skulder som problemländer i euroområdet har efter upphörandet, eller efter det att garantierna inte gäller längre. Det är därför som en ändring av artikel 136 i fördraget, genom vilken man skapar en stabilitetsmekanism efter 2013, är önskvärd med hänsyn till EU:s framtida finansiella och finanspolitiska stabilitet.

Jag vill ändå påpeka att denna mekanism inte kommer att bli en patentrösning för det faktiska skyddet av budgetarna i problemstater (eller perifera stater) och att vi också måste fundera över en heltäckande lösning på detta problem (minskning av offentliga skulder, förnyat förtroende för banksektorn och strukturreformer, däribland finanspolitisk konsolidering av de perifera staterna för att främja deras konkurrenskraft). På det hela taget anser jag att det betänkande som lagts fram av Elmar Brok och Robert Gualtieri innehåller en korrekt analys av frågan, och man hänvisar till den relevanta EU-lagstiftningen såväl som till budgetutskottets yttrande. Jag rekommenderar därför att vi godkänner ändringen av artikel 136 i fördraget i dess nuvarande form.

Sandra Kalniete (PPE), *skriftlig*. – (LV) Under de senaste åren har euron drabbats av flera chocker som möjligen hade krossat en annan valuta. EU-ledarnas åtgärder, även om de inte alltid har varit tillräckligt snabba eller övertygande, har gjort det möjligt att försvara euron. Situationen är fortfarande komplicerad, men jag är säker på att EU kommer att klara av denna kris och bli mer ekonomiskt kraftfullt. Denna kris har avslöjat EU:s svaga punkter och på ett tydligare sätt visat vilka ändringar som måste göras i EU-lagstiftningen, inbegripet fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, avseende stabilitetsmekanismen för länderna i euroområdet.

Jag är övertygad om att upprättandet av den europeiska finansiella stabiliseringsmekanismen (EFSM) är en av de viktigaste åtgärder som kan vidtas för att EU ska kunna undvika allvarliga ekonomiska kriser i framtiden. Upprättandet av EFSM kommer naturligtvis inte att lösa alla problem, och därför är det viktigt att regeringarna erkänner sitt ansvar för att man följer Maastrichtkriterierna och genomför en klok, genomtänkt ekonomisk politik och penningpolitik som grundas på långsiktiga mål. Vi har inte råd med en upprepning av de senaste årens scenarion, när medlemsstaterna tillämpade en ekonomisk politik med "gasen i botten" och nonchalerade Maastrichtkriterierna och bröt mot andra grundläggande ekonomiska lagar. Euron är inte bara en valuta; den är ett politiskt kontrakt, som visar EU:s förmåga att vara förenat i mångfalden. Euron är garantin för europeisk stabilitet, tillväxt och enighet. Jag hyser därför inte minsta tvekan om att vi ska kunna vara tillräckligt klarsynta och förnuftiga för att klara av denna kris och ge nya stimulanser för utvecklingen.

8. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

Robert Atkins (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill återigen klaga på parlamentets tidsplanering. Både i går och i dag fick vi tid för omröstning, och vi har återigen missbrukat den. Ett tecken på ett välskött och effektivt parlament måste väl ändå vara att det kan hantera sin verksamhet korrekt och i rätt tid. Kan du be de ansvariga att ta tag i detta? I annat fall kommer vi att behandlas med det förakt vi förtjänar.

Derek Roland Clark (EFD). – (EN) Herr talman! Min ordningsfråga rör de första två omröstningarna vi har i dag om sammanträdeskalendern för nästa år och året efter. Jag vill ta upp två saker. För det första illustrerar dessa omröstningar bara hur maktlöst detta parlament egentligen är. Alla här tror att de får mer och mer makt och mer och mer inflytande, men saken är den att dessa ändringsförslag bara är till för att kringgå det faktum att vi är tvingade att ha tolv sammanträdesperioder ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Talmannen. – Herr Clark! Du har en ordningsfråga, inte ett inlägg. Jag är ledsen, men jag måste avbryta dig. Vi går nu vidare till omröstningen.

Edward McMillan-Scott (ALDE). – (EN) Herr talman! Normalt uttalar jag mig inte om en sådan fråga. Som vice talman respekterar jag ordförandeskapet.

Alla grupperna har emellertid fått information om att omröstningarna om sammanträdeskalendern, vilka är mycket begränsade – jag tror att det finns två ändringsförslag – kommer att äga rum i början av omröstningen och inte efter det att Pál Schmitt har uttalat sig i kammaren. Jag anser att det är respektlöst mot Pál Schmitt att låta folk gå och sedan be dem komma tillbaka för två omröstningar efter hans tal.

Jag ber er därför att lägga fram förslaget till parlamentet att det ska ändra föredragningslistan så att alla omröstningar i dag äger rum före Pál Schmitts tal, och vi inleder med omröstningarna om sammanträdeskalendern.

(*Applåder*)

Talmannen. – Herr McMillan-Scott! Jag kan svara på det du just sade. I måndags röstade parlamentet om föredragningslistan, och du kan se i denna att man röstade för att omröstningarna om sammanträdeskalendern ska äga rum mellan kl. 12.30 och 13.30. Detta är ett beslut som parlamentet fattade i måndags.

Edward McMillan-Scott (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag beklagar om jag drar ut på detta, men omröstningslistorna har faktiskt delats ut till alla grupper. Om detta var ett misstag så måste det rättas till. Det är löjligt, och respektlöst mot presidenten i en av våra medlemsstater, som dessutom tillhör det sittande ordförandeskapet, att kalla tillbaka ledamöterna till kammaren efter det att han har uttalat sig. Låt oss nu göra det i den ordning det står på omröstningshandlingarna. Det finns inget som motiverar att vi ändrar detta igen.

(*Applåder*)

Talmannen. – Det är så det ser ut. Varje måndag röstar vi om föredragningslistan. Lyssna på mig. Pusta och stöna inte. Om ni vill ändra arbetsordningen så kan ni göra det, men den vi har säger att vi röstar om föredragningslistan varje måndag. Vi gjorde det denna gång med de ledamöter som fanns i kammaren. Talmannen har emellertid rätt att låta föredragningslistan gå till omröstning igen om det stöds av en majoritet av ledamöterna. Jag kommer alltså att utöva min bestämmanderätt och fråga er: vill ni rösta om en ändring av dagens föredragningslista? Vem är för att rösta om en ändring av föredragningslistan? Vem är emot? Vem vill lägga ned sin röst?

(*Applåder*)

Kära kolleger! Jag påminner er alltså om att vara här på måndagar om ni vill påverka föredragningslistan.

Edward McMillan-Scotts förslag var att rösta om sammanträdeskalendern före den ungerske presidentens inlägg, om nu tiden tillåter detta – som ni förstår så förlorar vi faktiskt tid. Med hänsyn till den tid vi har nu, förväntar jag mig att vi har många omröstningar att ta itu med efter presidentens tal. Vem är alltså för att vi röstar om kalendern före den ungerske presidentens tal, dvs. om vi får tid till det? Vem är emot? Vem vill lägga ned sin röst?

Vi ska alltså göra det: vi ska rösta om kalendern om vi får tid före den ungerske presidentens tal.

(Protester)

Kolleger! Det spelar ingen roll; vi kommer ändå att fortsätta med omröstningarna efter presidentens tal.

(Sorl av missnöje)

Jag ska utöva min bestämmanderätt. För att stoppa dessa fånigheter håller vi omröstningen om kalendern först. Är alla nöjda nu?

(Applåder)

Ok, ni kommer fortfarande att vara här för omröstningen efter presidentens tal, men låt oss nu fortsätta med omröstningen om sammanträdeskalendern för 2012.

8.1. Europaparlamentets sammanträdeskalender – 2012 (omröstning)

8.2. Europaparlamentets sammanträdeskalender – 2013 (omröstning)

8.3. Riktlinjerna för 2012 års budget – Övriga avsnitt (A7-0049/2011, José Manuel Fernandes) (omröstning)

8.4. En EU-strategi för Atlantområdet (omröstning)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

9. Högtidligt möte – Ungern

Talmannen. – President Schmitt, ärade gäster, mina damer och herrar! Vi välkomnar dig Pál Schmitt som en person som var ledamot av vårt parlament för inte så länge sedan. I dag är du här i en helt annan roll än tidigare. Du satt många gånger i denna stol, herr president, och ledde parlamentets förhandlingar. Vi är mycket glada över att du stöder det ungerska ordförandeskapet i dag och även över att du i dag arbetar för att skapa ett vänskapligt klimat för Europaparlamentet i Europa, eftersom du vet hur viktigt detta parlament är – hur viktigt det är för dem som bor i vårt land och för de beslut som fattas i EU.

Vi ska i dag rösta om Lívia Járókas betänkande. Detta är en viktig fråga för oss alla, eftersom den romska minoriteten är den mest förföljda minoriteten i Europa och även den största

minoriteten i Europa. Vi har både viljan och medlen att kunna lösa detta problem steg för steg. Járókabetänkandet kommer verkligen att bidra till detta. Vi är säkra på det.

Det är också viktigt att vi öppnar dörrarna för Balkanstaterna. Vi minns mycket väl hur du, under de sex år du arbetade här, ansåg att det var mycket viktigt att vi inbegrep västra Balkanområdet i EU:s utvidgning. Det finns sannerligen många problem att lösa där. De berörda länderna måste först vara redo, men sedan kommer deras medlemskap i EU även hjälpa oss att lösa många problem. Vi vill också tacka dig för ditt arbete i detta sammanhang.

Mina kolleger kanske kommer ihåg dagarna, för många år sedan, när du vann olympiska guldmedaljer. Då satsade du helhjärtat på att tjäna den olympiska rörelsen, och nu, som statsman, företräder du ditt hemland, och även EU, både utanför unionen och i Europa. Vi vill tacka dig för detta. Vi är mycket intresserade av vad du har att säga.

Pál Schmitt , *Republiken Ungerns president*. – (HU) Jag ska tala på ungerska, som är mitt modersmål. Herr talman, ärade ledamöter, mina damer och herrar! Jag står här inför er med stor glädje och stolthet. Jag är glad att få komma tillbaka till denna viktiga plats i mitt liv och min karriär, till mina vänner och medhjälpare, till Europaparlamentet som jag i sex år var ledamot av. Tack för att ni har inbjudit mig.

Herr talman! Vad hade jag inte gett för ett år sedan för att få tala i tjugo minuter! Detta är en inflytelserik plats, där varje politiker och varje offentlig aktör kan lära sig mycket. Jag anser att det inte är någon slump att många presidenter och ministrar har kommit från dessa bänkar. Detta är goda nyheter för EU, eftersom unionen får ta emot ledande politiker som har utexaminerats från EU-dialogens inte alltid så lätta skola, politiker som betraktar sina nationella frågor ur en gemenskapsdimension och som inte bara har lärt sig att företräda olika intressen utan också att förena dem. Detta är ett arv från den europeiska civilisationen, och detta är även i dag Europas uppgift.

Europaparlamentet är ett betydande exempel på parlamentarismens viktiga roll och den roll som kulturen med offentliga debatter spelar för det europeiska tänkesättet. Ett parlament som sedan Lissabonfördraget har fått ökad makt är en garanti för demokratiskt beslutsfattande. Klarsynthet och uppmärksamhet mot varandra gagnar parlamentets traditioner. Därför samarbetar Ungern, som nuvarande ordförandeland i EU, gärna med Europaparlamentet, eftersom detta inte bara är en smältdegel för lagstiftning, om jag så får uttrycka mig, utan mycket mer: Europeiska unionens själ.

EU har inte bara en marknad, en valuta, en politik och en lagstiftning utan också en själ och en ande. Jag vet mycket väl att det dagliga arbetet här huvudsakligen handlar om praktiska detaljer. Men de senaste kriserna har också visat vad som kan hända när människors öde hanteras ur enbart ekonomiska eller teknokratiska aspekter och när man glömmer bort de viktiga målen, de principer som håller allt på plats.

Jean Monnet, som vi vördar som en av efterkrigssamarbetets fäder och som, trots att han var ekonom, inte drömde om bara en ekonomisk gemenskap för Europa, på sin tid sade följande: "Vi behöver verkliga europeiska ansträngningar. Vi bildar inte koalitioner bestående av stater. Vi förenar människorna." Följande tankar som uttrycktes av Jean Monnet gäller ännu i dag, trots att de formulerades i ord för sextio år sedan: "Vi är här för att åta oss en gemensam uppgift – inte för att förhandla med tanke på vår egen nationella fördel utan för att sträva efter att nå fördelar för alla. Bara om vi från våra debatter avlägsnar alla partikularistiska känslor kommer vi att nå en lösning. Om vi, som är församlade här, kan ändra våra metoder kommer alla européers attityd också att förändras gradvis."

Mer än sex årtionden har förflutit sedan dess. Men hyser vi fortfarande dessa tankar, som på ett allvarligt sätt visade oss vägen? Från första början var denna allians mer än en kol- och stålgemenskap. Unionens grundare gav den liv som ett löfte om fred, som ett uppdrag att skapa ett starkt Europa. Jag medger att det inte är lätt att hitta en gemensam nämnare för en halv miljard människor i dagens utvidgade EU, ett EU med 27 medlemsstater. Om ni tillåter det ser jag det som en särskild nåd att Ungen kunde axla manteln för det roterande ordförandeskapet just nu, mitt under svåra kriser, hård kamp och mycket viktiga frågor, eftersom det under sådana tider finns ett mycket stort behov av de kvaliteter som mitt land äger.

Visserligen kan nuets strider aldrig utkämpas för oss i våra förfäders anda. Trots detta kan vi ungrare med rätta vara stolta över att, för att citera den ungerske kompositören Franz Liszt, som föddes för 200 år sedan, "vi är söner till ett av naturen fritt folk". Vi lever i ett land som, tack vare kung Stefan den helige, skapades som ett tolerant, välkomnande, multietniskt och kristet samhälle, som har varit en stat i mer än tusen år och som genom revolutioner har gett prov på sin djupa frihetskänsla. Eftersom Ungerns nationaldag den 15 mars närmar sig måste vi minnas de otaliga strider som ungrarna har utkämpat, till exempel frihetskriget och revolutionen 1848 och naturligtvis revolutionen 1956 och kampen för frihet som vissa av er och många av er som är äldre kanske kommer ihåg, den kamp som gjorde att vi vann en form av rättvisa och respekt här i Europa. Dessutom gjorde detta att vi aldrig tilläts att glömma broderskap och solidaritet. Vi ungrare har tvingats kämpa alltför mycket för att vara likgiltiga för andra människors kamp och att utan ett ord förbigå andra folks problem.

Av denna anledning betraktar vi med särskild känslighet alla de händelser som nu utspelas söder om oss i arabvärlden. Vi visar förståelse för folkens frihetslängtan, för en egenskap som otvivelaktigt finns i varje människas och nations hjärta. Det är inget att förundra sig över och inte oväntat att detta har hänt. Den frihetslängtan som varje nation känner kan inte undertryckas för alltid. Förr eller senare bryter denna längtan fram. Det är EU:s gemensamma plikt att skydda sina egna medborgares intressen och att hålla fast vid sina humanitära förpliktelser. Genom egna medel måste EU främja en fredlig övergång och – i de berörda länderna – välstånd i vars och ens hemland.

Mina damer och herrar, om jag får tilltala er så, mina kolleger och vänner, tillåt mig att, när vi talar om solidaritet, räkna upp några begrepp i Schumanplanen, till exempel "verklig solidaritet", "kreativa ansträngningar", "förenade intressen" och "djupare gemenskap". Jag tror uppriktigt att dessa uttryck, som vi kan stöta på i varje EU-dokument och i varje tal, inte har förlorat sin innebörd. Jag är säker på att detta är djupa känslor som den europeiska enheten och återuppbyggnaden efter kriget kunde grundas på och som slutligen också förde länderna i Öst- och Centraleuropa, som var förtryckta diktaturer, tillbaka till denna gemenskap.

I varje punkt på det ungerska ordförandeskapets program ingår dessa grundläggande värden som målsättningar. Allt vi planerar och arbetar för kan beskrivas med två ord, två ord som ofta används men som inte har förlorat något av sin kraft: ansvar och solidaritet. Låt mig få utveckla några punkter: Vad menar vi med solidaritet och ansvar? Solidaritet krävs i finansiella frågor. Vi vet att den främsta av alla våra gemensamma uppgifter är att skydda euron. Detta är något som gäller för alla medlemsstater, jag upprepar, alla medlemsstater, eftersom EU:s konkurrenskraft är viktig för länderna både inom och utanför euroområdet, och det är något som beror på oss alla gemensamt.

Redan nu föregår Ungern med gott exempel genom att införa en stark rättslig kontroll av statsskulden i det konstitutionsförslag som nu är under utarbetande. Ungern har beslutat att vidta stränga åtgärder för att minska utgifterna i syfte att lindra den nuvarande skuldbördan och minska budgetunderskottet till under medeltalet för EU-länderna.

Emellertid förväntar vi oss med all respekt att de länder som använder euron ska återfå förtroendet för den gemensamma valutan. Införandet av den europeiska planeringsterminen syftar till att förbättra den gemensamma konkurrenskraften: Därigenom blir det möjligt för medlemsstaterna att informera varandra om sin budgetplanering innan den godkänns på nationell nivå och göra det möjligt för oss att fastställa landsspecifika mål. Det skulle glädja mig personligen om denna planeringstermin infördes under det ungerska ordförandeskapet och att den till och med skulle kunna få namnet Budapestterminen.

Tillåt mig att än en gång använda Jean Monnets ord. Han ansåg att det var en viktig egenskap och ett viktigt mål för gemenskapsengagemanget att nationerna, för att citera honom, "i stället för konfrontation kommer att låta sig påverkas ömsesidigt och slutligen på ett naturligt sätt övergå till dialog, till gemensam handling". Jag vet att gemensam handling är något som det råder delade meningar om, men jag hoppas uppriktigt att dessa tvistefrågor kommer att klargöras på ett framgångsrikt sätt före de ekonomiska och finansiella diskussioner som snart kommer att äga rum.

Det magiska uttrycket är förhindrande åtgärder. Detta kan hjälpa oss att se till att EU inte överrumplas av finanskriserna i de enskilda länderna och möjliggöra en lämplig reaktion på dem eftersom det är lättare att undvika en kris än att återhämta sig från den.

Vi måste ta på oss ansvaret för att få slut på klyftan mellan fattiga och rika. Även i en gemenskap av denna storlek kan solidaritet innebära att man å ena sidan uppmärksammar enskilda människors öde och å andra sidan det öde som gäller mindre och större gemenskaper, hela regioner. EU-medborgarna förtjänar lika möjligheter. Detta kan främjas genom en god sammanhållningspolitik, de viktiga hörnstenar som man redan framgångsrikt har kommit överens om. Det är viktigt att EU inte heller slits sönder när det gäller konkurrenskraft.

Om vi övergår till solidariteten och enheten på energimarknaden är också ansträngningarna att utveckla en gemensam energimarknad nära kopplade till sammanhållningen. Dessa ansträngningar syftar till att minska energiberoendet och sårbarheten och att garantera ett obegränsat flöde av gas och elektricitet i hela EU. Händelserna i Nordafrika är också en påminnelse om hur viktigt det är att minska ett ensidigt beroende och att sammanbinda energinätverk som saknar förbindelse med varandra. Det krävs utveckling för att fullborda en gemensam energimarknad, det krävs medel för utveckling och en bred överenskommelse för att hitta medlen.

Ansvarstagande är också nödvändigt på makroregional nivå. Precis som man genom Barcelonaprocessen i de södra EU-länderna och genom strategin för Östersjöregionen i norra hälften av EU tillhandahåller en ram för harmoniseringen av den regionala utvecklingen söker nu också länderna i centrala och östra Europa efter möjligheter till effektivare samarbete. Strategin för Donauregionen tar form genom att 14 länder deltar i omkring 40 program, vilket är ett utmärkt bevis på att grannskap, vilket ofta nämns som ett geografiskt hinder, också kan betraktas som en geopolitisk tillgång. Vi ser i hög grad fram emot att strategin för Donauregionen, eftersom Donau är ett av våra naturliga band och den flod som innebär att vi för evigt är beroende av varandra, kommer att hjälpa oss att göra framsteg, tack vare att strategin kommer att antas i juni. Den kommer att hjälpa

oss som en grön korridor, en ekonomisk potential, som drivkraften för samriskföretag, som en transportväg för utveckling och naturligtvis som en kulturell anknytning. Ungern agerar som initiativtagare genom att utforma strategin, och när det gäller praktiska uppgifter organiserar Ungern arbetet med den gemensamma vattenförvaltningen och miljöskyddet.

Vi måste ta på oss ansvaret vid våra gränser. EU måste kunna reagera inför snabba förändringar i världen. Men ingen förändring som äger rum motiverar att vi handlar mot våra egna intressen, att vi springer från enda sidan av båten till den andra och på detta sätt ännu mer förstärker inverkan av de kraftiga vågorna.

Jag är medveten om att många människor tar upp frågan om grannstaterna i söder och öster som en fråga om antingen/eller och säger att vi på grund av den nuvarande situationen helt måste inrikta oss på EU:s södra gränser. Vi kan emellertid bara ge bra svar på förändrade situationer – och vi måste medge att det alltid kommer att finnas sådana förändrade situationer – om vi på alla punkter håller fast vid färdriktningen. Om EU glömmer detta motverkar unionen sig själv och försvagas. Övåntade situationer kan alltid lättare uppstå så snart vi inte följer med i det som händer och vice versa: Varje nytt problem som uppkommer kan hanteras lättare när det finns väl fungerande förbindelser.

Det östliga partnerskapet är varken en ungersk eller en polsk prioritet. Trots att detta verkar vara vår syn på situationen är det snarare vanlig framsynthet. Ingenting bevisar detta tydligare än att vi tillsammans med våra polska vänner under deras ordförandeskap kommer att vara värdar vid toppmötet för det östliga partnerskapet.

Vi behöver också tala om den solidaritet vi måste visa dem som väntar på utvidgning. Alliansen mellan de stater som grundade EU har alltid hållit dörren öppen genom att säga att varje demokratiskt land som önskar ansluta sig av egen fri vilja och som accepterar EU:s grundläggande principer kan bli medlem av gemenskapen. Å ena sidan innebär det att det finns tydliga villkor som är knutna till att tillhöra alliansen. Å andra sidan innebär detta att vi också har ett ansvar för länderna utanför EU, för alla de stater som har ett medlemskap som mål och som allvarligt anstränger sig att nå detta mål. Ambitionen att ansluta sig förtjänar tydliga svar, tydliga krav, ett tydligt tidsschema och en tydlig plan och ett tidsperspektiv för länderna på västra Balkan men också för Turkiet och Island.

När det gäller ansvaret för minoriteterna ber jag att få citera artikel 3 i Lissabonfördraget. "Unionen ska bygga på värdena respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna, inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter." Kulturell mångfald är själva kärnan i EU, källan till dess vitalitet. Som en nationell förklaring till detta kommer under nästa mandatperiod för den ungerska nationalförsamlingen, som i förbigående sagt kommer att halveras i storlek från och med 2014, alla minoriteter i landet att ha en egen representation i parlamentet.

Hur Ungern hanterar ödet för de ungrare som lever utomlands överensstämmer helt med samma princip. Vi befinner oss i en ovanlig situation. Enligt konstitutionen har vi skyldighet att försvara minoritetsrättigheterna för inhemska ungerska gemenskaper som lever i andra länder, deras rätt att använda sitt eget språk och rätten till självstyre. Skulle vi kunna anse oss vara goda européer om vi inte handlade på detta sätt? Det är just EU som ger oss en rättslig och andlig ram där denna fråga inte längre är något problem. Nu har vi äntligen alla möjligheter att övervinna historiska missförhållanden – utan att sörja över att vi lever åtskilda i geografisk mening – och att njuta av vår andliga och intellektuella gemenskap utan någon form av territoriella anspråk. Vi har till och med lagstiftat om detta. En stat blir starkare, inte svagare, genom att bevilja rättigheter till sina minoriteter. Genom att göra

det får staten lojala, nöjda medborgare med självrespekt, som – på ett inte obetydligt sätt – förstärker och ger färg åt mångfalden genom sin kultur och sina traditioner.

Låt mig till sist få nämna EU-strategin för romer, eftersom Jerzy Buzek redan har gjort det. Det ungerska ordförandeskapet anser att en av dess viktigaste uppgifter är att inför EU lägga fram en effektiv och livskraftig strategi för integrering av romer. Livia Járóka har redan gjort det. Jag är övertygad om att vi behöver denna gemensamma handlingsplan. Det är emellertid, förutom sociala åtgärder, absolut nödvändigt att utrota fattigdomen, att bestämt förkasta fördomar och utveckla en stödjande miljö för kultur och utbildning. Allt detta handlar inte i första hand om överenskommelser och pengar utan om vår humanitet och uppfinningsförmåga.

Vi är väl medvetna om att det roterande ordförandeskapet i första hand alltid handlar om att driva de nuvarande processerna framåt. Två egenskaper som uppenbarligen motsäger varandra krävs för detta: ödmjukhet och fasthet. Ödmjukhet inför gemensamma intressen och fasthet när det gäller att företräda dem är egenskaper som kan leda till framgång. Vid slutet av vårt mandat kommer man att mäta oss enligt följande måttstock: Om vi har avvikit från den utstakade vägen eller om vi har lyckats föra dialogen tillbaka till väsentliga, viktiga och konstruktiva frågor.

Därför innebär uppdraget för vårt ordförandeskap att vi ska utgöra drivkraften för processerna. Vi ska vara en av spelarna i laget: Detta är också tanken med ordförandeskapstrion. Det är möjligt att göra en bra enskild prestation, men bara om nyttan för gemenskapsintresset eller snarare laget förblir av största betydelse. För många frågor krävs det omvärderingar, eftersom det har blivit uppenbart att vi inte har byggt våra nya liv i Europa på en tillräckligt stabil grund. Tiden då vi ägnade oss åt att söka efter en väg som leder framåt verkar lida mot sitt slut även i EU. Jag är benägen att anse att ödet gynnar oss i detta hänseende. Nu har EU som ordförandeskap ett land där man gör exakt de viktiga strukturförändringar som även EU står inför. Stora, dåligt fungerande system som anses vara omöjliga att förändra måste omorganiseras och omvärderas, och det behövs villkor som gör det lättare att rida ut kriser och som innebär att man främjar utveckling och skyddar konkurrenskraften.

Att allt i Ungern i dag handlar om behovet av förändring och förnyelse gör oss bara mer mottagliga för att utforma den gemensamma framtiden i EU. Därför har erfarenheten visat oss att vi måste återgå till att låta gemenskapsintressena företrädas på ett effektivt sätt. Ungrarna förväntar sig att deras ledare och politiker – som i förbigående sagt förra året fick suveräna befogenheter i en omfattning som saknar motstycke i EU – ska tillhandahålla en ram för ett nytt liv och formulera de grundläggande principerna för vår framtid genom strikt lagstiftning och en värdig konstitution, och de kommer att ställa dem till svars för detta. Vår ständigt vägledande princip är att anta lagar som innebär att vår framtid avgörs i enlighet med EU-normer, europeiska traditioner och de grundläggande friheterna.

Den gällande ungerska konstitutionen börjar 1949, om ni tillåter mig att säga något om detta. Detta var det år då tanken på den gemensamma marknaden redan hade uppkommit, i den lyckosammare hälften av Europa, och den var nära att förverkligas. Samma år avskärmade sig kommunistregimen i Ungern från Europa genom skenrättegångar. Landet förlorade sitt oberoende genom att under decennier uppslukas av den sovjetiska inflytelsesfären. Vi blev avskurna från det verkliga Europa, från den gemenskap som vi alltid hade tillhört genom våra traditioner. Till och med solen förmörkades inför våra ögon.

Det som en stat byggd på lögn kunde förlora bevarade ungrarna som nation. Därför anser jag att det är viktigt och väsentligt att den ungerska konstitutionen kommer att tillämpas under nuvarande år och framöver. Den kommer att gälla 2011, när vi som en historisk gåva, som en form av upprättelse, för första gången kan inneha ordförandeskapet i EU. Detta är första gången vi verkligen kan visa vårt demokratiska engagemang genom en mängd arbete och även under fredliga, konstruktiva omständigheter och då vi kan ställa vår beslutsamhet som ungrare till gemenskapens förfogande.

Jag anser att den rätta tiden i en nations liv för att utarbeta en konstitution alltid infaller när den är stark nog att erkänna sina tidigare misstag och förespråka sanningar som kommer att fortsätta att gälla i många decennier och när en nation är tillräckligt stabil för att genomskåda vad den har inlett. Det är minst lika viktigt att vi bygger på europeisk grund. Jag garanterar och försäkrar er att vi kommer att betrakta EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna som normen för kapitlet om de mänskliga rättigheterna i den nya ungerska konstitutionen.

Jag är fäktare, och det var inom denna gren jag deltog i de olympiska spelen. Därför är det metalliska ljudet av svärd som slår mot varandra inte obekant för mig. Trots detta anser jag inte att vi på dagens EU-politiska arena bör tävla för att se vem som kan slå ut och triumfera över den andre med våld. Historien har inte gett oss ett mandat bara för att vi ska ägna oss åt politiska schackspel och taktiska prestigestrider utan för att vi ska arbeta för ett mål, stärka sammanhållningen och söka samförstånd.

EU-medborgarna behöver ett framgångsrikt, triumferande och starkt EU, en union som är grundad på gemensamma intressen och värderingar, där de enskilda nationerna också är starka. Det ambitiösa program som vi kallar Europa 2020 handlar exakt om detta.

Tillåt mig att avsluta mitt anförande med en tanke hos den med rätta populära författaren Sándor Márai, som gäller EU. Jag citerar: "Vi behöver bygga vidare på detta sätt att leva. Vi behöver fylla detta liv med allt som är modernt och i det bevara allt som är tidlöst. Vi har allt vi behöver. Allt vi behöver är tro och en stark vilja, tron på vår roll och viljan att kämpa mot dumhetens och lynnighetens tyranni. Var kan en EU-medborgare börja arbeta? Var kan ungrarna göra det? Jag anser att de redan har börjat." Slut på citatet. Allt jag kan tillägga är min förhoppning om att det blir så.

Tack för att ni har lyssnat.

Talmannen. – President Schmitt! Dina ord är viktiga, och din definition är mycket viktig. Europaparlamentet innebär inte bara lagstiftning utan är själva själen i EU. Citaten av Jean Monnet om innebörden av integration, dialog och gemensamma verksamheter, gemensamma åtgärder, är mycket viktiga för oss. Det är mycket viktigt att påminna oss om Schumanplanen: Den grundades i första hand på solidaritet, när EU tog sin början och sedan på 1990-talet, under det senaste århundradet i Central- och Östeuropa och i dag på finansmarknaderna och inom en snar framtid i Medelhavsregionen. Tack för alla dina påpekanden om dagens verksamheter och dagens utmaningar och de hot som EU står inför. Tack så mycket för ditt anförande. Vi ska komma ihåg dina ord och dina påpekanden.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS*Vice talman***10. Omröstning (fortsättning)**

Talmannen. – Omröstningen fortsätter.

10.1. års framstegsrapport om Turkiet (B7-0156/2011) (omröstning)

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill meddela följande. Jag nådde en överenskommelse med skuggföredragandena om mitt muntliga ändringsförslag till punkt 18. Detta innebär att ändringsförslag 26 till punkt 18 kommer att dras tillbaka av Hélène Flautre. Därför råder jag min grupp att rösta för ändringsförslag 29 till denna punkt.

– Före omröstningen om punkt 18:

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (EN) Herr talman! Jag har ett muntligt ändringsförslag till punkt 18: "Parlamentet är oroat över bristen på framsteg i dessa utredningar och noterar att frihetsberövandena nyligen av välkända journalister, såsom Nedim Şener och Ahmet Şık kan leda till att förtroendet för dessa utredningar minskar, vilka tvärtom skulle leda till att stärka demokratin."

– (Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

10.2. Montenegros europeiska integrationsprocess (B7-0157/2011) (omröstning)**10.3. EU-strategin för integrering av romer (A7-0043/2011, Livia Járóka) (omröstning)****10.4. En industripolitik för en globaliserad tid (A7-0022/2011, Bernd Lange) (omröstning)**

Talmannen. - Omröstningen är avslutad. Kolleger! Vi har femtio röstförklaringar. Ni vet alla vad detta innebär. Jag kommer att vara mycket snabb och kommer att avbryta er på sekunden. Jag ber om ursäkt för detta, men vi måste hålla tiden.

11. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Parlamentets sammanträdeskalender – 2012

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill framföra en röstförklaring om sammanträdeskalendern för 2012. Det vi röstade om var förstås bara strunt eftersom man inte tar itu med problemet med de tre olika parlamenten: Strasbourg, Bryssel och naturligtvis Luxemburg, som alla glömmes. De totala sammanlagda kostnaderna uppgår troligen till omkring 250 miljoner euro i månaden.

Jag vill komma med ett konstruktivt förslag. Varför sammanträder vi inte i Strasbourg vid tolv olika tillfällen under en vecka i stället för att sammanträda vid tolv olika tillfällen i Strasbourg: Första dagen – tre sammanträden, andra dagen – tre sammanträden, tredje dagen – tre sammanträden, fjärde dagen – tre sammanträden. På detta sätt behöver vi bara

tillbringa en vecka om året här. Vi kan tillbringa resten av tiden i Bryssel om vi måste det, och vi kan göra enorma kostnadsbesparingar och undvika en mängd besvär.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Det är något märkligt med parlamentets månatliga förflyttningar mellan två säten. Vi predikar om en sund finanspolitik, och ändå ger vi ut hundratals miljoner pund i månaden på att flytta tolkar och utskottssekreterare och alla ledamöter. Vi talar om global uppvärmning, och ändå släpper vi ut tusentals ton växthusgaser när en ström av lastbilar transporterar den nödvändiga dokumentationen fram och tillbaka.

Jag vet att parlamentsledamöterna använder sig av argumentet om den symboliska betydelsen av Strasbourg, den historiska tanken och så vidare, och jag känner mig ganska tilltalad av att EU som en klubb av nationer ska dela på institutionerna hellre än att koncentrera allt till Bryssel. Men låt oss på ett eller annat sätt få ett enda säte. Varför överlåter vi inte till parlamentet att besluta att vi aningen ska sammanträda här i denna vackra stad i Alsace permanent eller att vi ska sammanträda permanent i Bryssel?

Låt oss hur som helst få slut på slöseriet och låt oss i dessa kärva tider försöka återlämna en del av våra besparingar till våra hårt ansatta skattebetalare.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Trots att de flesta röstade för förslaget innebär det ett försök att undergräva det som står i fördragen, som är mycket tydligt och där det fastslås att 12 sammanträden måste hållas i Strasbourg. För att slippa ett av sammanträdena hävdar man att två olika sammanträden skulle kunna hållas samma vecka. Detta är också ett sätt att gå förbi det mycket tydliga tolkningsbeslut som EU-domstolen avkunnade när parlamentet ville övergå från 12 sammanträden till 11.

I 20 år har vi upplevt förstulna försök att beröva Strasbourg sätet för EU. Visserligen – och mina kolleger har rätt när det gäller denna punkt – är den nuvarande situationen ohållbar, men vi är inte tvungna att göra Bryssel till EU:s Washington DC. Vi kunde ha sammanfört alla verksamheter i parlamentet i Strasbourg, men det hade krävts något annat än de franska myndigheternas ständiga försumlighet för att förverkliga detta.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Det som hände i dag innebar inte att Bryssels lag segrade över Strasbourgs lag, eftersom vi också minskade antalet sammanträden i Bryssel med ett. Ställningen är därför 1 till Bryssel och 1 till Strasbourg. Men vi har röstat mot lagstiftningen – beslutet att hålla plenarsammanträdena för augusti och oktober under en vecka vardera är olagligt, eftersom man i fördraget har fastställt att det måste hållas plenarsammanträden varje månad.

Detta kan inte heller motiveras som en kostnadsbesparing eftersom kostnaderna – som för övrigt uppgår till 70 miljoner euro, vilket är mycket – inte uppkommer på grund av Strasbourg utan snarare på grund av att verksamheten ständigt, mot fördraget, flyttas in i skuggorna av byråkratin i Bryssel.

Om vi skulle koncentrera vårt arbete till Strasbourg skulle vi både spara pengar och få ett oberoende demokratiskt ansikte i Europa!

- Betänkande: Fernandes (A7-0049/2011)

Peter Jahr (PPE). – (DE) Jag anhöll att få tala om budgetförhandlingarna eftersom jag anser att Europaparlamentet inte alltid behandlas rättvist i detta sammanhang. Som parlamentsledamöter behöver även vi stödja besparingar, men vi måste också uppfylla

våra skyldigheter på rätt sätt. Den föreslagna ökningen av budgeten för Europaparlamentet, som ligger långt under inflationstakten, är därför inte rimlig. Där tar man till exempel inte hänsyn till att antalet parlamentsledamöter har ökat med 18, att vi måste finansiera Kroatiens anslutning eller till de övriga investeringar vi måste göra.

Jag förmodar att man slutligen kommer att hitta en sund kompromiss om denna fråga.

- Resolutionsförslag B7-0156/2011

Erminia Mazzoni (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Som vi vet är Turkiet en strategisk partner till EU. Landets läge är av avgörande betydelse för unionens ekonomiska och politiska intressen och gör att det har en viktig roll för att främja EU:s verksamhet i Svartahavsområdet och för att främja fredliga förbindelser i Mellanöstern.

I 2010 års rapport om de framsteg som har gjorts under förhandlingarna om Turkiets anslutning till EU visar man emellertid att processen går långsamt och att de politiska krafterna i Turkiet är emot vissa av de grundläggande bestämmelserna i associeringsavtalet. Jag anser inte att de turkiska myndigheterna har gjort några betydande framsteg när det gäller rättvisa, de grundläggande rättigheterna, informationsfrihet, religionsfrihet och invandring, trots det offentliga trycket på dessa frågor.

De ekonomiska intressena i regionen kan inte utgöra någon anledning för oss att göra eftergifter när det gäller grundläggande rättigheter och friheter. I parlamentets resolution intar man en bestämd ståndpunkt inför denna situation och uppmanar kommissionen och rådet att inte förslösa de positiva resultat som har uppnåtts sedan 2005 och framför allt att inte upphäva den befintliga bilaterala överenskommelsen genom tanken på ett privilegierat partnerskap.

Jag är orolig över att man genom denna partnerskapstanke skulle kunna äventyra påskyndandet av den anslutning som måste fortsätta att vara vårt övergripande mål.

- Resolutionsförslag B7-0165/2011

Jarosław Kalinowski (PPE). – *(PL)* Herr talman! Vår jord är till större delen täckt av vatten. Emellertid uppskattar vi inte så ofta potentialen och betydelsen av hav och oceaner för den ekonomiska utvecklingen.

Atlantregionen är särskilt viktig för fiske, transporter och energi. Den är källan till nästan 50 procent av världens fångster samt till en mängd olika mineraltillgångar som metaller, olja och gas. Våldsamma klimatfenomen inträffar också där, och dessa kan få katastrofala följder för kustregionerna. Därför är det viktigt att utforma den rätta strategin för Atlantregionen – en strategi som stärker god förvaltning och bidrar till skyddet av miljön och till ett bättre liv för människorna i regionen.

Erminia Mazzoni (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Diskussionen om denna resolution måste grundas på direktiv 2008/56/EG, det så kallade ramdirektivet om en marin strategi.

Som min kollega sade i sitt tidigare anförande handlar resolutionen om skyddet av den marina miljön, eftersom man genom det direktiv jag nämnde fastställer gemensamma principer, på grundval av vilka medlemsstaterna måste utveckla sina egna strategier tillsammans med tredjeländer för att uppnå goda miljövillkor i de marina vatten de är ansvariga för.

Detta är därför den ram på vilken strategin för Atlantområdet borde ha byggts, samt på grundval av rådets anvisningar av den 14 juni 2010, vilket påpekades av kommissionsledamoten när han talade i parlamentet.

I stället ligger den resolution som har lagts fram för omröstning i parlamentet utanför denna ram, och där föreslår man – till skillnad från resultatet av det samråd som har genomförts av kommissionen – en makroregional strategi samt att man ska arbeta med territoriella i stället för marina frågor.

Denna inriktning innebär att man fattar ett annat beslut. Jag hoppas att man genom kommissionens meddelande, i enlighet med de tidigare uttalandena i parlamentet, kommer att föra tillbaka initiativet till räckvidden för direktivet om den integrerade marina strategin, som jag stöder i dess nuvarande utformning. Därför har jag avstått från att rösta.

- Resolutionsförslag B7-0156/2011

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Herr talman! Det gladdde mig att höra resultatet av omröstningen om framstegsrapporten om Turkiet. Jag är säker på att alla ansträngningar som syftar till att förvandla Turkiet till verklig pluralistisk demokrati där man värnar om skyddet av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna förtjänar vårt stöd.

De senaste åren har visat att Turkiets ansträngningar att bli en av EU:s medlemsstater har positiva effekter. Unionens medlemsstater bör fortsätta att stödja Turkiet att genomföra dessa reformer. Det är nödvändigt att framför allt koncentrera sig på de mest problematiska frågorna, till exempel den konstitutionella reformen, pressfriheten, kvinnornas rättigheter och skyddet av de nationella minoriteterna. Jag vill också rikta uppmärksamheten på problemet med genomförandet av tilläggsprotokollet till avtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har röstat för resolutionen om Turkiet eftersom den konstitutionella reform som ägde rum den 12 september förra året enhälligt betraktades som ett viktigt framsteg av Turkiet när det gäller EU.

Naturligtvis återstår fortfarande många åtgärder att vidta, och i detta sammanhang vill jag uttrycka min oro över de många arresteringarna av journalister. Jag vill understryka att Turkiet är EU:s sjunde största handelspartner, att EU är Turkiets viktigaste handelspartner och handeln – som i århundraden har bedrivits utan problem – har främjat integrationen och det fredliga samspelet mellan folken.

Jag välkomnar därför de stora framsteg som har gjorts för att inleda förbindelser mellan EU och Turkiet, framför allt genom de vattenvägar som korsar norra Adriatiska havet och norra Tyrrenska havet, där man nu ser en ström av över 250 000 lastbilar om året passera i båda riktningarna, tillsammans med en viktig järnvägslänk för godstransporter från hamnar till destinationer inom EU. På detta sätt har det varit möjligt att bli av med en betydande mängd tunga lastbilar på vägarna, och jag hoppas att detta kommer att fortsätta.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Herr talman! Turkiet är en viktig granne till EU, och den rapport från 2010 som har lagts fram belyser viktiga förändringar som har ägt rum i detta land. De konstitutionella förändringarna gör otvivelaktigt ett starkt intryck, och de är ett grundläggande bidrag till demokratiseringen av livet i Turkiet.

Det finns emellertid områden där vi skulle vilja se större framsteg. En viktig fråga i detta sammanhang är naturligtvis främjandet av förbindelserna med grannländerna. Utan en lösning av Cypernfrågan hamnar alla andra frågor för alltid i en återvändsgränd. En liknande situation föreligger i fråga om de grundläggande friheterna, däribland religionsfriheten. Jag hoppas att slutsatserna i rapporten tyder på att framsteg kan uppnås i Turkiet och att man erkänner att landet förändras inte bara ekonomiskt utan också i frågor som är viktiga med tanke på medborgerliga rättigheter och frihet.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Herr talman! Som medlem av förra årets delegation till Turkiet hade jag möjlighet att med egna ögon se de framsteg Turkiet gör när det gäller integrationsprocessen med EU. Vi bör förvisso ha en positiv inställning till de turkiska myndigheternas sätt att hantera frågor som rör religionsfrihet, kvinnornas rättigheter, fackföreningsrättigheter, rättsreformen, översynen av lagstiftningen för radio och tv och förbättringarna av förbindelserna mellan det civila och militära. Jag medger också att det är viktigt att förbättra förbindelserna mellan regeringen och oppositionen, att respektera mediefriheten, inklusive internet, att göra förbättringar på området för de medborgerliga rättigheterna och rätten till mötesfrihet och genomföra en grundlig reform av valsystemet. Ytterligare en störande sak är det ökande problemet med våld i hemmet och så kallade hedersmord. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt frågan om att öppna gränsen mellan Turkiet och Armenien och till stöd för förhandlingar om en stabilisering av situationen på Cypern. Jag stöder resolutionen, eftersom jag anser att utvidgningen av EU med Turkiet ligger i vissa EU-medlemsstaters intresse, däribland Polens.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman! Jag har avstått från att rösta om framstegsrapporten om Turkiet, men inte därför att jag inte samtycker till analysen i den – trots vissa reformer är kritiken av presscensuren, kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, det turkiska valsystemet och religionsfriheten tillräckligt avslöjande. Anledningen till att jag avstod från att rösta är att jag anser att Europaparlamentet måste reagera tydligare.

Om Turkiet vägrar att genomföra viktiga reformer måste vi avbryta medlemsförhandlingarna. Det är på tiden att parlamentet kräver att anslutningsförhandlingarna upphör.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Det är helt sant att Turkiet har gjort framsteg under de senaste åren, men när vi ser på Köpenhamnskriterierna för medlemskap i EU har Turkiet fortfarande en lång väg att gå. Vi kan kanske förutsäga att Turkiets anslutning till EU inte kommer att äga rum under vår livstid. Framför allt har landet fortfarande en lång väg att gå när det gäller de viktiga antaganden vi gör om mänskliga rättigheter och rättigheterna för kvinnor och barn. Dessa rättigheter är emellertid centrala för EU och värdegemenskapen.

Det är också mycket viktigt att överväga situationen på Cypern. Om Turkiet vill ockupera halva Cypern, som är en av EU:s medlemsstater, måste vi naturligtvis vara hårda mot dem i denna fråga. Vi kan inte acceptera en situation där Turkiet nu spelar två olika spel och följer två olika program. I denna fråga bör vi uppmuntra dem att utvecklas demokratiskt men mycket tydligt förklara att EU inte kommer att ge upp sina värderingar och försäkra dem att detta är ett faktum.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) EU:s attityd till Turkiet kommer en dag att betraktas som ett generationsfel, som ett etiskt misstag. Vi kunde rimligen ha antagit en av två principer. Antingen kunde vi med god vilja ha arbetat för en eventuell anslutning eller så kunde vi

från början ha sagt: "Hör ni, det kommer inte att bli någon anslutning. Låt oss därför utarbeta ett alternativt arrangemang." I stället har vi utlovat en eventuell anslutning med fingrarna korsade bakom ryggen. Vi har avgett löften som vi inte har för avsikt att uppfylla.

Se nu på saken ur Ankaras synvinkel. Hade de gjort en rad svåra och smärtsamma medgivanden om radiosändningar, om sekulariseringen och framför allt om Cypern, en fråga där turkcyprioterna röstade för EU-planen och där enstaka grekcyprioter förkastade den och belönades?

Vi har fått dem att kräla i stoffet om massakrerna i Armenien, vi har pådyvlat dem tiotusentals sidor om gemenskapens regelverk och i slutändan kommer vi att göra helt om och knäppa med fingrarna åt dem.

Vi riskerar just det vi påstår att vi fruktar, nämligen en alienerad västfientlig stat på tröskeln till Europa. För 50 år sedan försvarade turkarna Europas flank mot bolsjevikernas expansionism. Vi kanske en dag ber dem att göra detsamma mot den jihadistiska extremismen. De förtjänar bättre.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Trots att jag delar Markus Piepers oro har jag röstat för denna rapport eftersom vi åter – i början av rapporten – mycket tydligt har fastslagit att förhandlingarna för vår del är en lång process utan förutbestämt resultat. Vi förkastade förslaget från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen där man försökte specificera anslutningen, liksom vi har gjort när det gäller liknande förslag av socialdemokraterna föregående år. Parlamentet har därför hittat den rätta linjen.

Vi bör emellertid snart vidta nästa steg och, som Markus Pieper sade, uppriktigt förklara för Turkiet att för vår del kommer en turkisk anslutning helt enkelt inte i fråga eftersom det skulle överbelasta Turkiet och överanstränga EU. Ett politiskt integrerat EU med Turkiet som medlem är inte möjligt. Det är en stor villfarelse som vi måste överge.

När det gäller de framsteg som har gjorts ligger de i Turkiets intresse, ett land som är medlem av Europarådet och Nato och som är vår närmaste bundsförvant.

- Resolutionsförslag B7-0157/2011

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill hänvisa till den diskussion som ägde rum i parlamentet om Montenegros europeiska integrationsprocess. Under diskussionen bad jag företrädaren för kommissionen och rådet om en tidtabell för denna process och att säga när Montenegro kan bli en fullvärdig kandidat till medlemskap i EU. Tyvärr fick jag inget svar på denna fråga. Trots detta röstade jag för att parlamentet skulle anta resolutionen, eftersom jag anser att det finns viktiga skäl varför vi bör göra det. Först och främst är detta en viktig resolution för Kroatien. För det andra är detta en vägvisare för andra länder som i dag är en del av Balkan. Jag anser emellertid att det finns en tredje, mycket viktig anledning: Det är en positiv resolution där man visar att unionens värderingar fortfarande är attraktiva.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! När det handlar om utvidgningspolitik behöver vi någon form av regelverk. Vi måste därför, som planerat, slutföra förhandlingarna med Kroatien i juni och sedan inleda anslutningsprocessen för detta land under hösten med vår omröstning. Vi vill att Kroatien ska vara medlem av EU nästa år eller senast året därefter.

Allt måste sedan fortsätta, men hur? Vi måste integrera den lilla men svåra återstoden av sydöstra Europa. Först och främst gäller det Makedonien och sedan Montenegro. Detta är

en signal till de andra staterna i regionen att de, om de uppfyller kriterierna, också har en plats i våra led. Till skillnad från Turkiet är detta i grunden europeiska stater, och därför har de naturligtvis en framtid inom gemenskapen.

Framför allt är Montenegro ett litet land med en viktig europeisk tradition. Jag ser redan fram mot förhandlingarna med Montenegro.

- Betänkande: Járóka (A7-0043/2011)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det återstår fortfarande mycket att göra för att bekämpa diskrimineringen i EU. Jag håller med föredraganden Livia Járóka när hon säger att även om den diskriminering som är baserad på etnicitet nu skulle kunna anses vara utplånad fortsätter den socioekonomiska utestängningen av de flesta romer, vilket är en av de största utmaningar vi måste ta itu med under de kommande åren.

Detta beror på en hel rad faktorer, t.ex. geografiska nackdelar, låg utbildningsnivå eller sammanbrottet för de centralt planerade ekonomierna som lockar till sig många lågkvalificerade arbetstagare.

En strategi för att förbättra deras socioekonomiska integrering kommer inte att äventyra utan snarare komplettera lagstiftningen mot diskriminering. En betydande del av de europeiska romerna står inför sådana osäkra och ogynnsamma villkor att åtgärder som syftar till att främja social integrering måste betraktas som ett sätt att avhjälpa en av de största bristerna i arbetet med att förverkliga de grundlagsstadgade mänskliga rättigheterna i Europa.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! Det blir alltid en känslomässig debatt när vi diskuterar romerna här i parlamentet. Det finns en grupp som anser att vi inte bör göra någonting – det angår inte EU – och sedan finns det en annan grupp som anser att vi inte kan betala ut nog med pengar, även om de inte används på rätt sätt. Inget av dessa sätt att angripa problemet är särskilt användbart, och i varje fall löser vi inte romernas problem. Det är därför bra att vi har detta betänkande. Det är bra därför att vi nu har fattat ett beslut att undersöka de resultat som har uppnåtts som ett resultat av de betydande medel som vi redan har anslagit till integreringen av romerna. Vi behöver se vilka projekt som har varit till nytta för integreringen innan vi kan fastställa en lämplig strategi och därigenom se till att pengarna används på ett bra sätt. Venstre, Danmarks liberala parti har därför röstat för detta betänkande. Det innebär att arbetet för romerna går framåt. Tack så mycket, herr talman!

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med dagens antagande av detta initiativbetänkande har parlamentet gjort verkliga framsteg för en lämplig integrering av romerna i de samhällen som tar emot dem.

Det är i hög grad vår sak att övervinna marginaliseringen av de romska samhällena genom att fullständigt erkänna deras grundläggande rätt till sjukvård, utbildning och skydd av sårbara grupper. Vi välkomnar också bättre samordning med lokala och regionala organ samt förbättringen av den del av texten som innehåller bestämmelser om att konkreta kontroller ska göras av att medlen använts på ett konsekvent och effektivt sätt i förhållande till det förväntade resultatet tillsammans med den del där man inför kriterier för att belöna medlemsstater som garanterar att de tilldelade resurserna används på ett korrekt sätt.

Emellertid kunde troligen mer ha gjorts när det gäller erkännandet av ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, eftersom det är viktigt att komma ihåg att romerna har ett gemensamt ansvar för sin effektiva integrering.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är alla överens om behovet av en europeisk strategi för integrering av romer, och naturligtvis får man inte undervärdera den eventuella diskrimineringen av romerna, men rättigheter kan inte finnas utan förpliktelser, och ingen integration kan finnas utan laglighet.

Chockerande ohygieniska illegala slumområden, en stor andel ungdomar som lämnar skolan i förtid, illegala verksamheter som t.ex. stöld och häleri, kvinnor och barn som drivs ut i prostitution, tiggeri, vägran att ta emot alla de erbjudanden om integration och sysselsättningsstöd som föreslås av de lokala myndigheterna. Detta är verkligheten för många romska samhällen i mitt land och i andra europeiska länder. Det är lite falskt att säga att ansvaret enbart ligger hos institutionerna och aldrig hos dem som har valt att utsätta samhället för ett sådant uppträdande.

Slutligen beklagar jag att man i denna text underlåter att hänvisa till det korrekta genomförandet av direktiv 2004/38/EG, där man fastställer stränga krav för EU-medborgare som vistas i en annan medlemsstat och om utvisning av dem av säkerhetsskäl. Av dessa anledningar har jag röstat mot de övriga i min grupp.

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Livia Járókas betänkande är särskilt viktigt just nu och kommer att, tillsammans med det meddelande som kommissionen är på väg att anta, fungera som utgångspunkt för vidare diskussioner inom ramen för EU-plattformen för romers integrering, som ska äga rum i Budapest den 7–8 april.

Jag stöder ett införande av bindande miniminormer på EU-nivå för utbildning, sysselsättning, boende och hälso- och sjukvård. Jag anser att man bör lägga särskilt fokus vid grundskolan, som är avgörande för att den romska minoriteten ska kunna integreras helt.

Den tydliga vädjan som Frankrike, Rumänien, Bulgarien och Finland riktat till kommissionen är mycket välkommen. Kommissionen behöver dock ta mer ansvar och ta en aktiv, strategisk och ledande roll i genomförandet av en effektiv strategi för romers integrering. Det finns ett tydligt behov av att definiera vilka skyldigheter de nomadiserande folkgrupperna har.

Pino Arlacchi (S&D). – (EN) Herr talman! Min grupp stöder betänkandet eftersom det är ett steg i rätt riktning i det att man efterlyser en EU-strategi och en färdplan för integreringen av romer.

Betänkandet utgår ifrån en klar inblick i de ytterst heterogena kulturella aspekterna mellan olika romska samhällsgrupper i Europa. Samtidigt vill man ha ett införande av bindande miniminormer på EU-nivå för att inleda en verklig integrationspolitik. EU-strategin behandlar alla typer av kränkningar av romernas grundläggande rättigheter och efterlyser ökad tillgång för romer till arbetsmarknaden genom mikrokrediter för företagande och egenföretagande. Min grupp uppskattar särskilt det fokus som läggs vid utbildning för romska barn, i synnerhet upphävande av segregeringen i klassrum genom att anställa romska skolmedlare och öka antalet romska lärare.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta viktiga initiativbetänkande belyser behovet av att ta fram en EU-strategi för den sociala

integreringen av romer. Det stämmer att vi behöver bekämpa den ekonomiska och sociala diskrimineringen av EU:s romer, vilken har ökat på grund av den ekonomiska krisen.

EU måste ta fram en rättslig ram och undvika att hantera detta problem genom icke-bindande lagstiftning, eftersom den är otillräcklig och inte hjälper att nå våra mål. Det är lika viktigt att behålla arbetsgruppen för romer som en permanent organisation och börja utforma en mekanism för detta som liknar den som bedömer den inre marknaden.

Sedan måste EU göra allt i sin makt för att garantera sina medborgare – och i synnerhet de mest utsatta grupperna – skydd av alla mänskliga rättigheter som rör människans värdighet. När allt kommer omkring är integreringen av romer främst en fråga om grundläggande rättigheter, även om vi måste be de romska samhällsgrupperna att försöka integrera sig och inte stänga in sig i sin värld där de inte respekterar EU:s eller medlemsstaternas lagar.

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med dagens omröstning har vi kommit närmare en – hur ska jag uttrycka det – definitiv lösning på detta problem, men vi har inte antagit den bästa lösningen.

Jag vill påpeka att de över 300 ändringsförslag som lagts fram till betänkandena har omvandlats till 38 kompromissändringsförslag – som alla antagits – vars syfte är att ge en bättre definition av strategins prioriterade sektorer, det vill säga strategins mål. Genom den permanenta arbetsgruppen kommer kommissionen att behöva se till att man samlar in och sprider statistik och god praxis, och medlemsstaterna kommer att behöva utse en regeringstjänsteman – förhoppningsvis på hög nivå – som ska fungera som kontaktpunkt för genomförandet av strategin.

Vi kunde dock varit skarpare och ärligare om vi betänkandet hade tagit upp de åligganden och skyldigheter som den romska samhällsgruppen i vilket fall bör respektera i värdlandet. Det är vad jag hoppas på, nämligen att vi snart hittar lösningar som gör det lättare för denna samhällsgrupp att lättare samexistera i samtliga medlemsstater.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Inga fler barn som inte går i skolan, inga mer barn som tvingas tigga eller exploateras. Detta är bara ett par av målen i Livia Járókas betänkande, som är ett viktigt politiskt initiativ.

Förutom principförklaringar väntar vi på kommissionens förslag – som ska komma i april – för att vi ska få tydligare och utökat delat ansvar och samarbete mellan medlemsstaterna och EU-institutioner när det gäller romer. Målet måste vara att på bästa sätt tillvarata de resurser som finns, till att börja med EU:s medel, och undvika att lokala myndigheter tvingas ta hand om alla problem och hantera konstanta nödsituationer.

Sedan hoppas jag att en debatt inleds om direktiv 2004/38/EG, där specifika villkor fastställts – som arbete, tillräckliga ekonomiska resurser och sjukförsäkring – för att behålla rätten att bo i ett visst land, men som samtidigt lämnar ett antal luckor när det gäller situationer där dessa krav inte fullföljs. Denna brist måste åtgärdas så fort som möjligt.

Raffaele Baldassarre (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för betänkandet, och jag vill gratulera Livia Járóka till det arbete hon gjort. Hon har lyckats sammanföra olika ståndpunkter och upprätta tydliga mål och prioriteringar för strategin, nämligen specifika åtgärder mot kringresande, garanterad grundläggande hälso- och sjukvård, lika tillgång till grundskole-, gymnasie- och högskoleutbildning och rätten till boende.

Strategins syfte är en verklig integrering. Det är uppenbart att kommissionens och lokala myndigheters roll kommer att vara avgörande när det gäller att kontrollera och förvalta EU-medel.

Den enda bristen i betänkandet är frånvaron av instrument för att ta reda på hur stark önskan om integration är i de romska samhällsgrupperna och de konsekvenser som kan uppstå av eventuell motvillighet mot att stanna i en medlemsstat eller delta i insatser och hjälp- och välfärdsprogram, som inte kan pågå i det oändliga utan att uppvisa resultat.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman! Jag röstade för Livia Járókas betänkande, men jag vill förklara min ståndpunkt lite närmare. På många sätt utgör romerna en paradox för EU. EU:s grundläggande värderingar och ideal utmanas i praktiken, men å andra sidan handlar detta om en grundläggande rättighet, det vill säga den fria rörligheten, som är en traditionell livsstil för en nation. Det finns romer även i Finland; där är problemet främst den undermåliga utbildningsnivån och påföljande arbetslöshet. Därför måste vi investera särskilt i utbildning.

En slapp lagstiftning räcker inte längre, inte heller slappa åtgärder. Vi behöver en konsekvent lagstiftning och praktiska åtgärder som är bindande för alla. Alla medlemsstater och EU-institutioner har ansvar för detta. *Kali sarakosti*: Glad fasta till er alla.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Herr talman! Vi diskuterar integrationen av romer. Det finns romer i många EU-länder – både i Öst- och Västeuropa.

Det är intressant att även om både frihet och demokrati har funnits längre i västeuropeiska länder än i centrala och östra Europa, vilket vi ser i mitt eget land och vårt grannland Ungern, ser vi liknande problem både i väst och öst. Vi har inte övervunnit dessa skillnader än.

Man pratar om integrationen av romer i syfte att de ska lyckas på arbetsmarknaden och få en bättre hälsa. Enligt den nuvarande lagstiftningen är tillgång till utbildning och sjukvård garanterad överallt, och det är synd att den romska befolkningen i många fall inte skickar sina barn till skolan för att få utbildning.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! *Efharisto*, tack. Livia Járókas betänkande är utmärkt. Jag tror att alla här i parlamentet håller med om att det är dags att agera på EU-nivå för att se till att alla omfattas av de mänskliga rättigheterna. För tyvärr har de inte tillämpats när det gäller romer.

Det räcker inte med ett bra betänkande: vi behöver handling. Nu är det dags att ställa en grundläggande fråga. Hur går vi vidare nu för att förhindra att betänkandet blir en naiv dröm eller ett hopkok av olika åsikter? Hur får vi det att fungera i praktiken så att romerna får en bättre ställning i EU?

Det är även viktigt att göra en uppföljning av betänkandet. Vi kanske behöver en ombudsman för frågor som rör romer på EU-nivå, som kan rapportera om åtgärderna som vi beslutat om och som ser till att de fungerar i praktiken. På så sätt kan vi hantera detta på ett korrekt och lyckat sätt.

- **Betänkande: Lange (A7-0022/2011)**

Clemente Mastella (PPE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den senaste tidens djupa ekonomiska kris som har drabbat Europas industrier har också tydliggjort industrins betydelse för EU:s ekonomi.

EU:s ekonomi har oftast utgått från tanken att marknaden ska reglera sig själv, och hittills har den bedrivits huvudsakligen genom enstaka åtgärder i stort sett utan samordning mellan medlemsstaterna. I Europa 2020-strategin erkänns för första gången behovet av ett nytt förhållningssätt genom ett flaggskeppsinitiativ. Det är dags för EU att till fullo utnyttja medlemsstaternas gemensamma möjligheter till hållbar förnyelse och ytterligare utveckling av den industriella basen med kvalitetsarbeten.

EU:s industrier måste behålla ledarskapet på nyckelområdena och får inte hamna på efterkälken. Det är dags för EU att välja sin egen väg för framtidens industri. Vi måste se till att EU:s marknad skapar sitt eget förädlingsvärde.

Därför krävs en tydlig makroekonomisk samordning av den ekonomiska politiken, skattepolitiken och budgetpolitiken som verkar för tillväxt och sysselsättning, t.ex. genom en harmonisering av företagsbeskattningen.

Erminia Mazzoni (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Bernd Langes betänkande behandlar ett högaktuellt problem: hur vi ska reagera på den ekonomiska och finansiella kris som på allvar har drabbat vår produktionsstruktur.

Jag anser att svaret i denna resolution är mycket positivt eftersom den lyckas föra samman de variabler som krävs för att skapa en bra ekonomisk återhämtningsplan. Tanken att fokusera på innovation och forskning med hänsyn till storleken på vår näringslivsbas är mycket viktig, och jag anser att den livar upp kommissionens kanske något mer konservativa hållning.

Jag uppskattar föredraganden Bernd Langes arbete, som har lyckats integrera mer än 500 ändringsförslag och lägga fram en resolution som totalt sett bidrar enormt till vårt arbete. Vad som växer fram är en riktad industripolitik i europeiska termer, som omfattar de olika sektorerna och som medverkar genom användningen av övervakningsmodeller både ovanifrån och nedifrån.

En kontroversiell punkt återstår: det europeiska patentet. Jag är fortfarande helt emot denna fråga, men det har inte hindrat mig från att rösta för detta mycket positiva betänkande.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta betänkande belyser många positiva aspekter och återspeglar de funderingar och krav som olika nationella branschförbund har uttryckt. Därför kan jag inte annat än stödja den allmänna andan i Bernd Langes betänkande.

Men vissa viktiga frågor har inte tagits upp eller lösts, t.ex. kravet på nya lagstiftningsåtgärder för resurseffektivitet och, framför allt, frågan om ett djupare samarbete på patentområdet. Vi måste nu absolut ta itu med frågan om EU:s regler för ursprungsmärkning som enligt min mening är ett oumbärligt verktyg för att stärka och förbättra den europeiska industrin och dess konkurrenskraft.

Jag har röstat för Bernd Langes betänkande därför att jag hoppas att antagandet av detta betänkande kommer att mana alla institutioner att arbeta för att genomföra det ambitiösa program som har lagts fram och omsätta det i praktiska strategier.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Industrin utvecklas över hela världen med en enorm hastighet. För att inte hamna efter Kina eller Indien krävs omedelbara ändringar. Europa, som är litet i jämförelse, bör dock erbjuda världen mer än bara fler giftiga fabriker, så därför anser jag att det är rätt att investera i ny teknik, i att utveckla medicinen och farmakologin och i innovativa lösningar inom områden som vi redan

känner till väl, bland annat jordbruket. Jag syftar inte på enorma anläggningar för boskapsuppfödning, utan på skapandet av nya lösningar som gör det enklare att odla grödor, föda upp djur och producera hälsosam och ekologisk mat, samt att producera energi från alternativa energikällor. Det är just sådana investeringar som dagens ekonomi behöver. Innovativa lösningar är också ett svar på de demografiska förändringar som äger rum i ett åldrande Europa. Tack.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Herr talman! Industripolitik är en del av ekonomisk politik och måste som sådan syfta till hållbar tillväxt, högre sysselsättning och en anständig livskvalitet för alla EU-medborgare.

Den europeiska industrin utsätts för stark konkurrens från utvecklingsländerna. EU måste därför föra en aktiv industripolitik för att befästa och stärka den europeiska industrin som drivkraften för ekonomisk tillväxt. Vi måste säkra en fungerande inre marknad genom att förhandla fram gynnsamma villkor i handelsavtalen med tredjeländer, men också genom att skydda mot illojal konkurrens och överträdelser av konkurrensreglerna och de immateriella och industriella rättigheterna från tredjeländer.

EU har stora möjligheter att säkra en konkurrensfördel när det gäller högkvalificerad arbetskraft och utveckling av innovativ teknik, områden som nödvändigtvis är kopplade till fler investeringar inom forskning och utveckling.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Herr talman! Industriprodukter står för nästan tre fjärdedelar av EU:s export och ger jobb åt 57 miljoner människor, utan att räkna de extra arbetstillfällena inom näralliggande tjänster. Industrin har därför enorm betydelse för vår ekonomi och påverkar alla övriga sektorer inom ekonomin. När vi nu drar lärdom av den senaste ekonomiska krisen och den ökande konkurrensen på världsmarknaden, är det viktigt att vi vidtar de åtgärder som krävs för att befästa den europeiska industrins starka ställning och fortsätta med dess systematiska utveckling.

I detta avseende verkar Europa 2020-strategin vara ett försök till ett nytt förhållningssätt, som till fullo utnyttjar medlemsstaternas möjligheter till hållbar förnyelse och utveckling av den industriella basen och samtidigt garanterar kvalitetsarbeten. Det ger EU möjlighet att behålla ledarskapet på nyckelområden i ekonomin. Den integrerade industripolitiken, som syftar till att åstadkomma en gradvis och hållbar övergång från en huvudsakligen produktionsinriktad till en kunskapsbaserad industri, ser mycket lovande ut. Därför stöder jag denna resolution helt och hållet.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det vore otänkbart att låta en sektor som står för 57 miljoner arbetstillfällen i hela EU, tre fjärdedelar av EU:s export av industriprodukter och uppskattningsvis en tredjedel av bruttoförelägningsvärdet i EU vara utan stöd i form av sektorsomfattande strategier som syftar till tillväxt och utveckling.

En konkurrenskraftig handelspolitik kan inte existera utan nyskapande, högklassig industriell verksamhet. Jag stöder de förslag som utskottet för internationell handel har lagt fram, och särskilt de som framhåller vikten av ett effektivt system för handelspolitiska skyddsåtgärder som använder de tillgängliga instrumenten när det är befogat.

Att försvara EU:s intressen i framtida förhandlingar för att skydda industrin och arbetstillfällena är en absolut nödvändighet för att övervinna krisen och för att se till att den reala ekonomin, tillsammans med tillverkningsindustrin, får företräde framför den finansiella ekonomin och att spekulativa bubblor, som har orsakat så stor skada, undviks.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Jag anser att det är mycket viktigt att vi kan diskutera detta betänkande och rösta om det i dag. Det vore förstås bättre om några kriser aldrig inträffade, men det vore ännu värre om inga lärdomar drogs av de kriser som inträffar. Det är just för att vi har lärt oss av den senaste krisen som vi återigen engagerar oss i industripolitiken i EU, särskilt då det fanns ett stort antal människor före den senaste krisen som trodde att man lätt kan tjäna pengar med pengar. Ekonomipolitiken och industripolitiken är trots allt avgörande för vårt välstånd inom EU. Jag anser därför att det är ytterst viktigt att vi har engagerat oss i den här frågan.

Det är förstås en bra sak att ägna sig åt innovation och framtidsorienterad industripolitik, men jag anser att det är lika viktigt att vi har framhävt vår traditionella industri i detta betänkande. Jag är mycket nöjd med detta och hoppas att vi kommer att fortsätta diskutera den här frågan.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag röstade för detta utmärkta betänkande, och det var verkligen dags att vi fokuserade på en industripolitik för EU. Det är ingen tvekan om att vi har halkat efter under de senaste åren jämfört med de stora länderna i världen, men jag hoppas att vi kommer att kämpa oss förbi i framtiden.

(EN) Herr talman! Nu när jag har visat mitt stöd för dokumentet vill jag uttrycka min oro över en punkt i motiveringen, där man på sidan 32 efterlyser en harmonisering av företagsbeskattningen. Det är något som mitt land inte skulle instämma i. Företagsbeskattningen eller bolagsskatten är mycket viktig för oss, och det är upp till varje land att fastställa sina egna skattesatser. Det är väl känt att vissa länder som påstås ha en hög bolagsskatt i verkligheten betalar mycket mindre.

(GA) Hur som helst är detta ett bra betänkande, och jag stöder det gärna.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Herr talman! Den resolution som är resultatet av debatten om den reala ekonomin förtjänar stöd. Den senaste tiden har framför allt kännetecknats av den utmaning som globaliseringen har inneburit för den europeiska industripolitiken och den verkliga produktionen i Europa. Hur vi kan uppnå målen i Europa 2020-strategin, i synnerhet att skapa nya arbetstillfällen och motstå en utlokalisering av industripolitiken, är en grundläggande fråga som har diskuterats under debatten om denna resolution. Svaret på frågan huruvida Europa måste förlora den traditionella industrin är att detta inte behöver ske, vilket också framkom av debatten om små och medelstora företag som hölls under förra sammanträdesperioden.

Tillgången bland annat till råvaror, inklusive råvaror för elproduktion, är en stor utmaning. Vi måste ägna stor uppmärksamhet åt innovationer och åt att använda resultaten av vetenskaplig forskning inom industri. En annan viktig uppgift är att använda de synergier som finns mellan EU-politikens olika delar, t.ex. mellan industri/jordbrukspolitik och handelspolitiken. Tack.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag röstade för detta betänkande därför att EU måste satsa ordentligt på industripolitiken och möta riskerna med krisen, konkurrensen från tredjeländer och globaliseringen, genom en ökad offentlig finansiering som återspeglas i det framtida ramprogrammet.

Varför? För att bedriva forsknings- och utvecklingsarbete. För att öka de privata investeringarna och uppmuntra den offentliga och den privata sektorn att arbeta tillsammans. Detta kommer att ge oss möjlighet att skapa kvalificerade arbetstillfällen.

Men vi måste utnyttja den vetenskapliga och tekniska kompetens som finns i regioner där man har skapat innovationssystem och konkurrenskluster, och där innovationen och effektiviteten överskrider den som råder på nationell nivå. Ett sådant exempel är Euskadi, regionen Baskien.

Utnyttja den kunskap som finns i regionerna. Var inte blinda för denna europeiska verklighet eftersom vi genom att erkänna och acceptera den kan stärka vår ledande ställning inom industripolitik med tanke på de aktuella hoten.

Skriftliga röstförklaringar

Europaparlamentets sammanträdeskalender – 2012

Diane Dodds (NI), skriftlig . – (EN) Jag vill be mina kolleger att föreställa sig för ett ögonblick att de är affärsmän. Ni har för närvarande två fabriker, men om ni bara hade en fabrik skulle ni kunna öka produktiviteten och samtidigt minska kostnaderna med 150 miljoner pund samt skydda miljön. Det är vad era aktieägare önskar. Vilken affärsman vid sina sinnens fulla bruk skulle behålla två fabriker? Men vi är ju faktiskt affärsmän, kolleger, vår uppgift är att styra och framför allt att övervaka hur våra väljares – aktieägarnas – pengar används.

Vi slösar 150 miljoner pund per år genom att hålla 11 sammanträden här i Strasbourg. I ett parlament som är besatt av grön politik väljer en del att i onödan pumpa ut 20 000 ton kolmonoxid i miljön. Jag berömmar Ashley Fox för hans arbete att åtminstone tillföra en smula sunt förnuft under 2012 och 2013.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig . – (PL) Jag röstade för ändringsförslag 1 till utkastet till Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 och 2013. Trots att jag förstår den symboliska karaktären av att plenarsammanträden hålls i parlamentets säte i Strasbourg måste vi, med tanke på den kritiska ekonomiska situation som råder i Europa, efterlysa besparingar, och det är vad detta ändringsförslag går ut på. Att hålla två sammanträden under en och samma vecka är framför allt en gest gentemot EU-medborgarna eftersom det är deras skatter vi använder för att bekosta de dyra och tidskrävande resorna inte bara för ledamöterna utan också för tjänstemän och assistenter.

David Martin (S&D), skriftlig . – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 1, som avskaffar det sammanträde som föreslagits för vecka 40 2012. Jag ser detta som ett litet steg för att minska slöseriet i samband med resor från Bryssel till Strasbourg.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig . – (EN) Eftersom jag är en av de som har undertecknat det viktiga ändringsförslaget är jag glad att det har antagits. Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 bör nu ändras enligt följande: stryk den sammanträdesperiod som föreslagits för vecka 40 (1–4 oktober), dela upp den andra sammanträdesperioden i oktober (22–25 oktober) i två enskilda sammanträdesperioder: första perioden 22–23 oktober, andra perioden 25–26 oktober.

Licia Ronzulli (PPE), skriftlig . – (IT) Resultatet av denna omröstning sätter ett viktigt prejudikat på den väg som jag hoppas en dag kommer att leda till att parlamentets samtliga verksamheter samlas på en enda plats.

Egentligen anser jag att vi inte längre kan tolerera det slöseri med offentliga resurser och luftföroreningar som orsakas av parlamentets två säten, som varje månad tvingar tusentals människor att göra långa och besvärliga resor mellan Bryssel och Strasbourg. Att lägga

ihop oktober månads två sammanträdesperioder i kalendern för 2012 sänder en stark signal, och jag är optimistisk om att den väg vi har valt är mer ärlig och i linje med medborgarnas önskemål.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag avvisade dessa ändringsförslag och kommer att inleda ett överträdelseförfarande vid EU-domstolen tillsammans med min kollega Bernd Posselt.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Enligt europeisk lag måste tolv plenarsammanträden äga rum vid Europaparlamentets säte i Strasbourg varje år. Omröstningen om att ändra kalendern så att två av dessa Strasbourgsammanträden kan ske under samma vecka återspeglar ledamöternas önskan att minska kostnaderna och koldioxidutsläppen. Därför stöder jag detta betänkande som gör det möjligt för oss att hålla de tolv plenarsammanträden som krävs på elva veckor, vilket sänker kostnaderna och miljöpåverkan av vårt arbete. Som ledamot av Europaparlamentet vill jag företräda mina väljares ekonomiska och miljömässiga intressen. Jag uppmanar också den brittiska regeringen att ta upp frågan med andra medlemsstater, eftersom det är rådets ansvar.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag röstade för ändringsförslag 1, där det föreslogs att oktober månads två sammanträdesperioder slås ihop och hålls under samma vecka under Europaparlamentets plenarsammanträden för 2012. Jag är emot att Europaparlamentets arbete är uppdelat på tre olika platser. Ändringsförslaget innebär att vi kommer att spara både tid och pengar, och att tusentals färre ton koldioxid kommer att släppas ut i luften. Besparingar måste göras – ändringsförslaget innebär att inte bara ledamöter utan också tusentals tjänstemän vid Europaparlamentet som vanligtvis arbetar i Bryssel samt journalister, lobbyister och personal från kommissionen och från de olika medlemsstaternas administrationer kommer att resa till Strasbourg elva gånger i stället för tolv. Det kommer att minska kostnaderna för transport, traktamente, hotell osv.

Europaparlamentets sammanträdeskalender – 2012-2013

John Attard-Montalto (S&D), *skriftlig*. – (EN) I dag har parlamentet röstat om sin sammanträdeskalender för 2012 och 2013. Det är första gången under min erfarenhet som parlamentsledamot som ändringsförslagen har godkänts av majoriteten. Det innebär att ledamöterna inte behöver åka till Strasbourg tolv gånger per år, utan i stället elva gånger för att hålla tolv sammanträdesperioder i Strasbourg. "Resecirkusen" varje månad från Bryssel till Strasbourg har blivit synonym med slöseri, både när det gäller de 200 miljoner euro som den kostar och de 20 000 ton koldioxid som släpps ut.

Ledamöterna får inte bestämma var de ska sitta, men de har makten att bestämma hur många gånger parlamentet måste flytta från en stad till en annan. Omkring 350 ledamöter har gett sitt stöd till detta ändringsförslag som innebär att två av våra sammanträdesperioder kommer att rymmas inom en och samma vecka, vilket sparar kostnader, tid och energi i samband från tur- och returesor. Det kommer också att sända en positiv signal till våra väljare. Jag hoppas också att detta kommer att bana väg för en kalender där tolv sammanträdesperioder hålls på sex veckor. Jag samtycker dock inte till att kalendern för 2013 lades fram för omröstning samtidigt under detta sammanträde. Det är helt klart en manöver för att inte ytterligare förlänga detta förfarande under denna mandatperiod.

Alain Cadec (PPE), *skriftlig*. – (FR) I omröstningen om Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 och 2013 har 58 procent av ledamöterna godkänt det ändringsförslag som avskaffar en av de två sammanträdesperioder som hålls i Strasbourg

under oktober månad. Detta ändringsförslag är helt enkelt en kränkning av fördragen! I fördragen utses Strasbourg som parlamentets säte, och det föreskrivs att tolv sammanträdesperioder ska hållas där varje år. Två sammanträdesperioder hålls i oktober för att ta igen det arbete som inte utförs under augusti. Förutom dessa sammanträdesperioder i Strasbourg hålls parlamentsutskottens möten och de extra sammanträdesperioderna i Bryssel. År 1997 slog domstolen fast principen om att Europaparlamentet måste sammanträda varje månad i Strasbourg. Fördragen lämnar inget utrymme för tvivel: Strasbourg är inte Europaparlamentets andra säte; det är institutionens enda säte. Den grupp som motsätter sig Strasbourg håller på att bli organiserad och visar sina muskler mer och mer i ett försök att få folk att tro att parlamentet enhälligt är mot Strasbourg. De som förespråkar sätet i Alsace måste göra sig mer hörda. De har lagens legitimitet och 50 års europeisk integrationshistoria på sin sida.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för en ändring av 2012 års kalender för att spara på skattebetalarnas pengar, för att spara på koldioxidutsläppen och för att minska de störningar i parlamentets arbete som uppstår till följd av den månatliga resan till Strasbourg.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) I EU-fördragen anges uttryckligen att Strasbourg är Europaparlamentets enda säte, och att tolv sammanträdesperioder ska hållas där varje år. En omröstning hölls dock i veckan i syfte att slå ihop två Strasbourgsammanträden under en och samma vecka i oktober 2012 och i oktober 2013. De demokratiska ledamöterna röstade emot detta beslut. Frankrike har för sin del redan meddelat att man inom kort tänker hänskjuta ärendet till Europeiska unionens domstol. Faktum är att beslutet fattades i uppenbar strid med andan och bokstaven i fördragen, eftersom man bör minnas att bestämmelserna i texterna enbart får ändras efter ett enhälligt beslut av medlemsstaterna.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Den här veckan har vi röstat om Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 och 2013. Jag beklagar att en majoritet av ledamöterna har röstat för en ändring (som jag motsatte mig starkt) som slår ihop oktober månads två sammanträdesperioder under en och samma vecka. Jag anser att omröstningen är helt i strid med andan i EU:s fördrag där det uttryckligen anges att Strasbourg är Europaparlamentets säte och att tolv sammanträdesperioder ska hållas där varje år. Debatten om var Europaparlamentet har sitt säte dyker upp hela tiden, och i dag angrips parlamentets säte i Strasbourg ännu en gång. Det finns dock historiska referenser till sätet i Strasbourg, som dessutom omnämns i lagtexter, och det bör inte ifrågasättas genom dessa upprepade angrepp. Frankrike meddelade nyligen att man hänskjuter ärendet till Europeiska unionens domstol, ett drag som jag vill applådera och som jag stöder.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för ändringarna i Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 eftersom jag anser att det är rätt att försöka begränsa slöseriet med ekonomiska och andra resurser när vi utför våra parlamentariska uppdrag. Beslutet att hålla oktober månads två sammanträdesperioder under en och samma vecka innebär egentligen att vi kan undvika en tur- och returresa till Strasbourg, med allt vad detta innebär i resursbesparing. Slutligen anser jag att detta beslut är i linje med vad som redan händer i dag, med sammanslagningen av två sammanträdesperioder i september.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för de ändringar som föreslogs i Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2012 och 2013 eftersom jag anser att det är möjligt att respektera fördragen fullständigt och samtidigt slå ihop två av parlamentets

sammanträdesperioder under en och samma vecka för att undvika att åka till Strasbourg två gånger på en månad. Det kommer att göra det möjligt för oss att dra ner på EU-institutionernas kostnader och att undvika att slösa tid och pengar. Det kommer att kräva mer arbete av både mig själv och mina kolleger när det gäller att organisera förfarandena, men det kommer att visa allmänheten ett starkare engagemang i att undvika meningslöst slöseri med offentliga medel.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag anser att det är onödigt att hålla två enskilda sammanträdesperioder i oktober. Enligt EU-fördragen måste parlamentet hålla tolv sammanträdesperioder i Strasbourg varje år. Två sammanträdesperioder får dock hållas under en och samma vecka. Genom att låta bli att resa till Strasbourg två gånger under samma månad kan parlamentet föregå med gott exempel när det gäller att minska sina koldioxidutsläpp och att spara på offentliga medel.

Europaparlamentets sammanträdeskalender – 2013

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 1 som avskaffade den sammanträdesperiod som hade föreslagits för vecka 40 2013. I likhet med beslutet om 2012 års kalender bidrar det till att minska parlamentets kostnader.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Eftersom jag är en av de som har undertecknat det viktiga ändringsförslaget är jag glad att det har antagits. Europaparlamentets sammanträdeskalender för 2013 bör nu ändras enligt följande: stryk den sammanträdesperiod som föreslagits för vecka 40 (30 september–3 oktober), dela upp den andra sammanträdesperioden i oktober (21–24 oktober) i två enskilda sammanträdesperioder: första perioden 21–22 oktober, andra perioden 24–25 oktober.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Resultatet av denna omröstning sätter ett viktigt prejudikat på den väg som jag hoppas en dag kommer att leda till att parlamentets samtliga verksamheter samlas på en enda plats.

Egentligen anser jag att vi inte längre kan tolerera det slöseri med offentliga resurser och luftföroreningar som orsakas av parlamentets två säten, som varje månad tvingar tusentals människor att göra långa och besvärliga resor mellan Bryssel och Strasbourg. Att lägga ihop oktober månads två sammanträdesperioder i kalendern för 2013 sänder en stark signal, och jag är optimistisk om att den väg vi har valt är mer ärlig och i linje med medborgarnas önskemål.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag avvisade dessa ändringsförslag och kommer att inleda ett överträdelseförfarande vid EU-domstolen. Talmanskonferensen borde inte ha låtit detta förslag gå till omröstning.

- Betänkande: Fernandes (A7-0049/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta betänkande som respekterar principen om att institutionerna bör ha tillräckliga resurser för att förvaltas på ett rigoröst och effektivt sätt. I en tid av ekonomisk och finansiell kris i Europa, när allmänheten tvingas skära ner på sina personliga utgifter, bör både EU och de nationella institutionerna göra likadant. Detta bör dock inte utgöra ett hinder för nödvändiga offentliga investeringar som medför vinst på medellång och lång sikt. Jag vill betona att Lissabonfördragets konsekvenser för utgifterna under rubrik 5 bör stabiliseras under 2012 även om Kroatiens anslutning, som är planerad till 2013, kommer att påverka budgeten för 2012.

Ställda inför den nuvarande situationen kanske vissa institutioner har svårt att upprätthålla en balanserad budget. För att de ska lyckas instämmer jag med de åtgärder för god förvaltning som avser administrativa resurser och planer för kostnadsnedskärningar och en anpassning till effektiv och miljövänlig teknik. Slutligen kan parlamentet inte äventyra villkor som krävs för att ge alla medlemsstater sunda arbetsförhållanden, på lika villkor.

Marta Andreasen (EFD), *skriftlig* . – (EN) Jag röstade mot José Manuel Fernandes betänkande om budgetprioriteringar för 2012 eftersom parlamentet kommer att efterlysa en ökning av sin budget med fem procent trots att de övriga EU-institutionerna kommer att nöja sig med en procent. Kostnaden för EU är faktiskt ohållbar för EU-länderna och måste minskas. Jag är bestört över att Europeiska historiens hus har godtagits som en del av detta betänkande: det är ett fåfängt projekt som kommer att kosta över 70 miljoner euro och som står helt i strid med de påstådda åtstramningskraven.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig* . – (LT) Jag röstade för detta betänkande som fastställer den allmänna ramen och de allmänna prioriteringarna för 2012 års budget beträffande finansieringen av EU:s institutioner. Med tanke på den pågående ekonomiska krisen är det mycket viktigt att säkerställa en god finansiell förvaltning för att tillämpa principerna om sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet. Jag delar föredragandens åsikt att institutionerna som ett resultat av dessa principer bör lägga fram planer för kostnadsnedskärningar. Dessutom måste institutionernas samtliga utgifter tydligt specificeras och motiveras. Parlamentet och de övriga institutionerna bör två gånger om året lägga fram rapporter om sitt eget budgetgenomförande med uppgifter om genomförandet av varje enskild budgetpost. Jag anser därför att parlamentet och de övriga institutionerna bör visa prov på budgetansvar och återhållsamhet. Jag välkomnar inrättandet av ett nytt avsnitt X i EU-budgeten för Europeiska utrikestjänsten med en anslagstilldelning på 464 miljoner euro. Jag vill dock uppmana utrikestjänsten att använda de medel den tilldelats för att genomföra sin verksamhet och uppnå konkreta resultat.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig* . – (LT) Jag röstade för detta betänkande. Nästa års budget måste vara ansvarsfullt avvägd och prioritera de områden som är oupplösligt förbundna med Europa 2020-strategin. När budgeten utarbetas måste principen med hållbara styrelseformer garanteras med avseende på aspekterna med effektivitet och ändamålsenlighet. EU-institutionerna måste garanteras tillräckliga resurser för att kunna utföra sina uppgifter på rätt sätt. Samtidigt måste institutionerna också bemöta den aktuella finansiella, ekonomiska och sociala situationen inom EU, tillämpa stränga förvaltningsförfaranden och förvalta resurserna med stränghet och effektivitet. Jag håller med om att EU-institutionerna i hög grad kan bidra till att minska kostnaderna och skapa skalekonomier, genom exempelvis centraliserade upphandlingar, gemensamma tjänster mellan institutionerna och e-förvaltningssystem etc.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig* . – (RO) Jag röstade för detta dokument eftersom jag anser att Fernandesbetänkandet om budgetprioriteringarna för 2012 på ett lämpligt sätt stakar ut riktningen för nästa år. Jag godkänner och stöder tanken i betänkandet att prioritera intern personalrekrytering. Det kommer att bidra till ökad effektivitet genom att tidigare förvärvad erfarenhet används, samtidigt som utbildningskostnaderna och kostnaderna för anpassning till en helt ny organisationskultur minskas. Samtidigt är det viktigt att i detalj jämföra de faktiska utgifterna med de utgifter som budgeterats under 2011 och att exakt fastställa orsakerna till betydande avvikelser. EU-institutionerna måste utarbeta och sända kommissionen planer för att skära ned sina utgifter, med specifika tidsfrister och mätbara mål. Vi kan inte endast begära att vanliga medborgare och den privata sektorn ska göra

uppföringar. Också EU-institutionerna måste göra det. Parlamentet måste vara en förebild, visa solidaritet och mycket noga följa hur resurserna används.

Regina Bastos (PPE), skriftlig . – (PT) Betänkandet om prioriteringarna för 2012 års budget för parlamentet och de övriga EU-institutionerna som jag röstade för tar delvis hänsyn till den aktuella ekonomiska, finansiella och sociala situationen. Det är med andra ord en budget som utmärks av återhållsamhet och stränghet. I betänkandet förespråkas hög kvalitet på lagstiftningen, minskade kostnader, minskad miljöpåverkan och en nollbaserad ökning, det vill säga en ökning som följer inflationen. Även förslaget att kommande budgetar bör vara fleråriga är viktigt för att de ska kunna följa den fleråriga budgetramen. I betänkandet nämns också Kroatiens möjliga anslutning 2013.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig . – (PT) Jag stöder betänkandet om riktlinjerna för budgetförslaget för budgetåret 2012, där man betonar behovet att konsolidera de nödvändiga resurserna för att hantera den nya institutionella ramen som följer av Lissabonfördragets ikraftträdande. En ansvarsfull inställning till budgetfrågor är av yttersta vikt för såväl parlamentet som de övriga institutionerna. Den aktuella krisen och den höga offentliga skuldsättningen gör det absolut nödvändigt att uppvisa återhållsamhet och att tillämpa principerna med sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet. Det bör betonas att vissa investeringar, särskilt i teknik, skulle kunna leda till framtida besparingar på lång sikt och därför inte bör förhindras. Jag vill också betona att förslag om att minska pappers-, energi- och vattenförbrukningen samt utsläppen bör läggas fram som en del av parlamentets och de övriga institutionernas organisationskultur. Det vore också önskvärt att minska mängden material för spridning av fysiska medier, vilka borde ersättas av digitala medier.

Nessa Childers (S&D), skriftlig . – (EN) Jag röstade för en begränsning av parlamentets budget för 2012, med tanke på de ekonomiska, finansiella och sociala kraven på EU:s medlemsstater. Vi åtog oss att försöka minska vissa utgifter och att motivera resten i detalj. Projekt som redan inletts, som exempelvis den europeiska historiens hus, bör dock inte påverkas. Detta är en stram budget som följer inflationen. Samtidigt får nedskärningarna inte inverka negativt på kvaliteten hos parlamentets lagstiftningsarbete.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig . – (PT) Jag stöder José Manuel Fernandes utmärkta betänkande, för vid en tidpunkt då vi upplever en allvarlig finansiell, ekonomisk och social kris då en mängd uppföringar krävs av allmänheten måste vi vara de första som föregår med gott exempel genom att anta riktlinjer för en budget som utmärks av återhållsamhet och åtstramning. De resurser som krävs för att EU-institutionerna ska kunna göra vad som förväntas av dem bör dock tillgängliggöras, särskilt med tanke på den nya institutionella ramen till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande.

Jag vill också betona vikten av att förvaltningen av dessa resurser omfattas av högre och strängare effektivitetsstandarder och strängare och öppnare kontroller. Det är även viktigt att främja skapandet av synergier och undvika onödig duplicering i fråga om personal och uppgifter.

Diane Dodds (NI), skriftlig . – (EN) När parlamentet diskuterar budgetprioriteringar sker det i sammanhanget med nedskärningarna inom EU-medlemsstaternas offentliga sektorer, den stigande arbetslösheten, hushållens allt högre utgifter och en allmän ekonomisk osäkerhet, såväl nationellt som i många familjer. Vilka anser EU att prioriteringarna bör vara i denna oerhört allvariga och prövande situation? En prioritering är märkligt nog den europeiska historiens hus.

Om mina väljare fick frågan om dessa 100 miljoner har använts på ett bra sätt vid den här tidpunkten gissar jag att få, om några alls, skulle svara ja. Det är dags att vi – Europaparlamentets ledamöter, kommissionen och tjänstemännen – skärper oss. Prioriteringarna måste först och främst gynna våra väljare och syfta till att underlätta deras liv. EU-medel får inte slösas bort endast för att tillfredsställa personer som är besatta av att förverkliga sina idealistiska visioner av en gemensam EU-historia eller identitet för sitt eget höga nöjes skull. Detta måste upphöra.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Vi har valt att ställa oss bakom detta budgetbetänkande. Dels för att det så tydligt betonar vikten av sparsamhet och återhållsamhet i dessa svåra ekonomiska tider, dels för att det välkomnar det anslag om 464 miljoner euro som beviljats Europeiska utrikestjänsten, vars viktiga verksamhet hör till det område som EU bör fokusera på.

Samtidigt är vi dock mycket kritiska till investeringen om totalt 549,6 miljoner för att utvidga den s.k. KAD-byggnaden i Luxemburg, och delar inte alls föredragandens förhoppning om att detta kommer att leda till besparingar på sikt. Det enda rimliga vore istället att förlägga Europaparlamentet och dess arbete till en enda ort.

Göran Färm, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade ja till betänkandet om prioriteringarna för bl a Europaparlamentets budget 2012.

Betänkandet intar en kritisk och ifrågasättande hållning gentemot en rad budgetförslag med stora kostnader och förespråkar att nästa års parlamentsbudget max bör öka med inflationstakten, d.v.s. i reala termer motsvara plus minus noll jämfört med 2011. Vi vill även understryka att vi instämmer i betänkandets ytterst tveksamma och kritiska inställning till projektet om att etablera ett hus för europeisk historia. I dessa tider av hårt tryck på nationella budgetar anser vi det olämpligt att starta upp ett sådant, troligtvis mycket kostsamt, projekt.

Vi vill dock påpeka att vi helst hade velat se en ännu mer restriktiv hållning till parlamentets budget för 2012, med förslag också på besparingar och omfördelningar för att finansiera nya behov. Kommissionen förespråkar en ökningstakt på max 1 procent för EU-institutionernas administrativa budgetar för nästa år, ett initiativ som vi anser bör stödjas. En ökning på max 1 procent skulle, jämfört med inflationen, i praktiken innebära en nedskärning av den totala storleken av parlamentets budget.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Med vederbörlig hänsyn till EU:s aktuella finansiella, ekonomiska och sociala situation är det allt viktigare att institutionerna svarar med den kvalitet och effektivitet som krävs, och att de tillämpar stränga förvaltningsförfaranden så att besparingar kan göras. Vi måste nu anstränga oss för att fullt ut nå målen i Europa 2020-strategin, som är inriktade på tillväxt och sysselsättningsskapande. Det är också nödvändigt att nå en varaktig jämvikt och eftersträva konsolidering i alla budgetkategorier. Därför är det viktigt att även fortsättningsvis ha en försiktig inställning till administrativa utgifter. Parlamentet bör sammanfattningsvis bevara principen med lagstiftning av hög kvalitet, respektera principen med god förvaltning och insyn, och garantera en anda med budgetansvar i den allmänna ramen och prioriteringarna för 2012 års budget.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I betänkandet prioriteras ”principen om hög kvalitet på lagstiftningen”. Med tanke på att detta, trots begreppets tvetydighet, i grunden kommer att vara beroende av de politiska riktlinjer som tillämpas för lagstiftningsprocessen,

förespråkar vi att en rättvis resursfördelning – materiellt såväl som personalmässigt – ska erbjudas parlamentet till stöd för parlamentsarbetets krav och räckvidd. Betänkandet är mångordigt och innehåller begrepp som exempelvis ”god förvaltning”, ”skalekonomier”, ”effektivitet”, ”ändamålsenlighet”, ”kostnads–nyttoanalys”, ”omfördelning av personal”, ”rörlighet” och så vidare. Europeiska utrikestjänsten tycks dock vara utesluten från denna förteckning när det gäller stöd för ”EU:s utrikespolitiska ambitioner”. Vi instämmer fullständigt i vikten av ”att ledamöter av alla nationaliteter och oavsett språk behandlas lika när det gäller deras möjligheter att fullgöra sina skyldigheter och delta i politisk verksamhet på sitt eget språk om de så önskar”. Detta innebär dock mycket mer än att ordna tolkning vid utskottens möten, såsom föredraganden föreslår. Det omfattar även tillhandahållande av tolkning vid samordnarnas möten, trepartsmöten, delegationer, parlamentariska församlingar och annat. Det omfattar även att alla officiella och arbetsrelaterade dokument översätts i tid. För närvarande finns det oacceptabla brister på båda dessa områden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Detta är ytterligare ett betänkande om kontinuiteten hos EU:s budgetpolitik, som framför allt är underordnad de politiska riktlinjerna inom ramen för lagstiftningsprocessen. Vi förespråkar dock en rättvis matchning av parlamentets tillgängliga arbetsresurser – såväl materiella som personalmässiga – till behoven och räckvidden för parlamentets arbete, utan att kostnaderna eller eventuella besparingar överdrivs, och utan att parlamentets arbete undergrävs.

Vi kan dock inte låta bli att påpeka att i stället för begrepp som ”god förvaltning”, ”skalekonomier”, ”effektivitet”, ”ändamålsenlighet”, ”kostnads–nyttoanalys”, ”omfördelning av personal”, ”rörlighet” och så vidare behöver EU en annan politik, bland annat en avsevärd minskning av de militära utgifterna och utgifterna för Europeiska utrikestjänsten.

Vi stöder skyddet av lika behandling av ledamöter av alla nationaliteter och språk när det gäller deras möjligheter att fullgöra sina skyldigheter och delta i politisk verksamhet på sitt eget språk, men man måste komma ihåg att detta handlar om mycket mer än att ordna tolkning vid utskottssammanträden, såsom föredraganden anger. Det omfattar även tillhandahållandet av tolkning vid samordnarnas möten, trepartsmöten, delegationer, parlamentariska församlingar och annat. Det omfattar även översättning i tid av alla officiella och arbetsrelaterade dokument.

Lorenzo Fontana (EFD), *skriftlig*. – (IT) Betänkandet av José Manuel Fernandes rör riktlinjerna för budgetförordningen för budgetåret 2012 för EU-institutionerna. I betänkandet föreskrivs bland annat ökad stränghet – med tanke på den tuffa ekonomiska krisen – när det gäller den byråkratiska förvaltningen av EU:s organisationssystem. Därför stöder jag José Manuel Fernandes genom att rösta för hans text.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för att anta detta betänkande, som innehåller riktlinjer för budgetprocessen för budgetåret 2012: en allmän ram och budgetprioriteringar för EU-institutionernas funktionssätt (med undantag för Europeiska kommissionen). I betänkandet föreslås framför allt att Europaparlamentets budget ska minskas med tanke på medlemsstaternas ekonomiska, finansiella och sociala situation, vilket jag välkomnar. Jag motsatte mig slutligen bestämt de ändringsförslag där man angriper Europaparlamentets säte i Strasbourg, och gläder mig över att de förkastades av en majoritet i Europaparlamentet.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag gav mitt stöd till detta betänkande, eftersom det är mycket viktigt att prioritera principerna med god förvaltning, nämligen sparsamhet,

effektivitet och ändamålsenlighet. Vid genomförandet av de olika politiska linjerna måste de uppnådda resultaten beaktas, och varierande utgifter bör när det är möjligt och deras omfattning kräver det omfattas av regelbundna kostnads-nyttoutvärderingar. Till följd av tillämpningen av dessa principer bör institutionerna lägga fram planer för kostnadsnedskärning, och en reflexion bör ske om fördelarna med centralisering, så att skalekonomier kan skapas (dvs. centraliserad upphandling och gemensamma tjänster för institutionerna). Det är outhärligt med ett interinstitutionellt samarbete för att utbyta bästa praxis som främjar effektivitet och möjliggör besparingar. Jag anser att det interinstitutionella samarbetet bör förbättras när det gäller översättning, tolkning, rekrytering (EPSO) och Emas och att det bör utvidgas till att även omfatta andra områden. Vid en tidpunkt med ekonomisk kris, hög offentlig skuldsättning och åtstramningar under pågående nationella åtgärder för budgetkonsolidering bör Europaparlamentet och de övriga institutionerna uppvisa ett budgetansvar och självkontroll. Parlamentets mål bör vara att utarbeta lagstiftning av hög kvalitet, och alla nödvändiga resurser bör tillgängliggöras i det syftet. Samtidigt är det viktigt att budgetrestriktionerna respekteras.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig.* – (RO) Under de aktuella ekonomiska, finansiella och sociala förhållandena utgör riktlinjerna för 2012 års budgetförfarande en verklig utmaning, särskilt eftersom EU-institutionerna måste göra betydande besparingar, men samtidigt måste ha tillräckliga resurser för att kunna utöva sin verksamhet med största yrkesmässighet och effektivitet. Jag stöder i det avseendet ett bättre interinstitutionellt stöd för att utbyta förfaranden som kan leda till en strategi för att stärka förbindelserna mellan EU och dess medborgare, samtidigt som en stram budget bevaras och besparingar görs så att målen för Europa 2020-strategin kan genomföras på ett framgångsrikt sätt.

Även om 2012 års budget för parlamentet och de övriga institutionerna bör handla om konsolidering bör det inte innebära att hinder skapas för investeringar, eftersom investeringsprojekt gör att EU:s ekonomier fungerar smidigt.

Sist men inte minst instämmer jag i föredragandens påpekande att det är oacceptabelt att inte erbjuda tolkning vid Europaparlamentets utskottssammanträden, eftersom parlamentets ledamöter måste kunna tala sina modersmål. Också jag har befunnit mig i en situation där jag inte kunde utnyttja tolkningstjänsterna, inte ens när jag lade fram ett betänkande.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig.* – (IT) Budgetarna för 2012 och 2013 bör bygga på konsolidering och ta hänsyn till nedskärningen av medlemsstaternas utgifter och fastställa ett riktmärke för de nivåer som kommer att antas i nästa budgetram.

Syftet med denna budget måste vara hög kvalitet, vilket innebär att målsättningarna kommer att vara sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet och en så liten användning som möjligt av de tillgängliga resurserna. Under denna konsolideringsfas måste parlamentet eftersträva en ökning av budgeten, dock inte över inflationstakten. Den tröskeln förutsätter ett stort ansvar. De ökade utgifterna på grund av utvidgningen med Kroatien och de 18 nya ledamöterna i Europaparlamentet som föreskrivs i Lissabonfördraget kommer att integreras genom en ändringsbudget.

För att begränsa utgifterna hoppas jag att alla institutioner kommer att sända den nödvändiga informationen i förväg så att en allmän ram kan fastställas för administrativa utgifter. Därmed kommer budgetmyndigheten att kunna fatta beslut om användningen av resurserna mot bakgrund av en flerårig och hållbar strategi som syftar till att kunna jämföra informationen över tid och institutionerna emellan.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar detta betänkande, där det klargörs att parlamentet förväntar sig att presidiet ska lägga fram realistiska äskanden när det presenterar budgetberäkningen. Parlamentet är berett att behandla presidiets förslag på en fullständig behovsbaserad och välbetänt grund för att se till att verksamheten vid institutionen fungerar på ett korrekt och effektivt sätt. Parlamentet betonar att syftet med den ändringsskrivelse som presidiet lade fram för budgetutskottet i september är att ta hänsyn till de behov som var oförutsedda vid den tid då budgetberäkningen utarbetades och betonar att den inte ska ses som en möjlighet att göra om de beräkningar som man tidigare kommit överens om. I överensstämmelse med den interinstitutionella hållningen ska de utvidgningsrelaterade behoven integreras genom antingen en ändringsskrivelse eller en ändringsbudget. Även behoven för de 18 nya ledamöter som tillkommer genom Lissabonfördraget ska integreras genom en ändringsskrivelse eller ändringsbudget.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Detta betänkande har den stora förtjänsten att det betonas att Europaparlamentets ledamöter måste utföra sina arbetsuppgifter på sitt eget språk. Bristen på översättningar vid ett antal sammanträden, i meddelanden som är ställda till oss, och i gemensamma resolutioner som är under förhandling, är ett oberättigat hinder för vårt arbete som parlamentsledamöter och därmed för demokratin. Jag stöder denna begäran. Jag vägrar dock att stödja det slöseri med pengar och den demokratiska avvikelse som inrättandet av Catherine Ashtons Europeiska utrikestjänst innebär. Jag vägrar också att stödja användningen av privata företag i stället för civila tjänstemän.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Lissabonfördraget har gett parlamentet nya ansvarsområden. Detta medför mer administrativt arbete, vilket gör att ledamöterna behöver kvalificerad personal som kan fungera som rådgivare. Denna nya situation ger upphov till två problem: ökade kostnader på grund av behovet av fler assistenter, och mer utrymme för att dessa ska kunna utföra sina uppgifter under goda arbetsförhållanden. Denna situation leder till ökade kostnader. Det är svårt att förklara i dessa kristider, men om parlamentets arbete ska vara utmärkt måste det ha de nödvändiga finansiella och personalmässiga resurserna. Det är skälet till min röst.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* Även om betänkandet innehåller de centrala riktlinjerna och prioriteringarna för 2012 års budget, däribland standarder för Europaparlamentets lagstiftningsarbete, anser jag inte att budgetökningen med avseende på inflationstakten är korrekt eller motiverad. Det finns andra mekanismer och sätt att lösa gemensamma problem och prioriteringar. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Utgiftstaket för den fleråriga budgetramen för EU:s budget för 2012 har återigen höjts. I tider då medborgarna måste dra åt svångremmen måste även EU göra besparingar. Det finns många tillfällen att göra besparingar, allt från att avstå från ett av mandatet i parlamentet, till att minska den stora mängden EU-organ och skärpa kampen mot bedrägerier inom biståndsprogrammen.

Genom att hänvisa till den ekonomiska och finansiella krisen har EU endast lagt ett fåtal planer på is, men har inte gjort några verkliga besparingar, trots att dessa åtgärder presenteras som stora besparingar. Detta är mer än orättvist gentemot EU-medborgarna, och det är precis lika orättvist att motivera alla ytterligare kostnader med de allt större kraven i och med Lissabonfördraget. Därför röstade jag mot budgetbetänkandet.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Detta betänkande omfattar en höjning av utgiftstaket för den fleråriga budgetramen för EU:s budget för 2012. Till följd av den

ekonomiska och finansiella krisen har medborgarna i medlemsstaterna tvingats acceptera åtstrammingsåtgärder och därmed ta på sig den största delen av krisens inverkan. Också EU bör minska sina utgifter. Detta omfattar den okontrollerade ökningen av organ och fortsätter med föranslutningsstödet för Turkiet och den kostsamma dupliceringen av strukturer och administrationskostnader till följd av Europeiska utrikestjänsten. Jag röstade därför mot betänkandet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* I José Manuel Fernandes resolutionsförslag om riktlinjerna för 2012 års budgetförfarande ges en översikt över administrationen av parlamentets budget inför en framtida optimering av förvaltningen av de tillgängliga resurserna för EU-institutionerna, och därför röstade jag för texten. Parlamentet måste anta en budget för att konsolidera den framtida budgetramen och de ytterligare personalresurser som krävs för att möta kraven i Lissabonfördraget, och för att förbättra och komplettera de tillgängliga byggnaderna, informationstekniken och tolkningstjänsterna. Det främsta målet är fortfarande att hitta ett bra sätt att förvalta resurserna så att kostnaderna kan hållas nere samtidigt som tjänsterna förbättras.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Jag valde att lägga ned min röst, för även om man i texten nämner att möjliga besparingar i nästa års budget bör identifieras anges dessa inte specifikt i texten. Om vi vill vara konsekventa bör besparingsåtgärderna börja med Europaparlamentets ledamöter.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att den nuvarande finansiella, ekonomiska och sociala situationen i EU inte får hindra institutionerna från att tillämpa stränga förvaltningsförfaranden så att de nödvändiga besparingarna kan göras. En verklig ansträngning måste göras för denna konsolidering. När det gäller sunda förvaltningsprinciper bör institutionerna lägga fram kostnadsminskningsplaner, och tydligt specificera och motivera de utgifter som presenteras. I samma anda vill jag offentligt framföra min uppskattning för min kollega José Manuel Fernandes utmärkta arbete.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkandet om riktlinjerna för 2012 års budgetförfarande eftersom jag anser att den nuvarande ekonomiska krisen – som just nu framför allt inverkar på sysselsättningen – kräver en gemensam insats med nedskärningar i medlemsstaterna och vid EU-institutionerna. Jag instämmer därför i uttalandet att den allmänna principen för EU-finansieringen under de nuvarande omständigheterna är en modell med en stram budget.

Jag anser hur som helst att jag måste betona att trots den ekonomiska situationen måste unionens budget, och i synnerhet parlamentets budget – såsom den enda EU-institution som är direktvald av medborgarna – främst vara inriktad på att främja och föra medborgarna närmare EU, särskilt i tider som dessa då framtiden är så oviss. Jag anser framför allt att det vore en särskilt god idé att överväga en bättre fördelning av parlamentets informationskontor i medlemsstaterna och en mer strategisk placering av dessa, delvis mot bakgrund av de senaste omvälvande händelserna i grannstaterna.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för texten även om jag skulle ha föredragit att vissa ändringsförslag om behovet för parlamentet att minska antalet arbetsorter till en inte hade antagits.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Riktlinjerna för 2012 års budget bygger på en jämvikt mellan behovet att ge EU-institutionerna tillräckliga och lämpliga resurser för att

kunna utöva sin verksamhet och nödvändigheten att hitta ett kvalitativt och effektivt svar på den nuvarande finansiella, ekonomiska och sociala krisen. I det förslag som lagts fram påpekas att institutionerna kan ha svårigheter att upprätthålla den finansiella disciplinen och den återhållsamhet som krävs för att följa det fleråriga finansiella programmet, särskilt i fråga om rubrik 5. Föredraganden kräver därför sunda förvaltningsprinciper, som exempelvis sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet, så att en större stränghet, enkelhet, tydlighet och öppenhet kan nås.

För parlamentets del omfattar detta dokument, som jag röstade för, behoven i och med Kroatiens anslutning 2013, det ökade antalet Europaparlamentsledamöter med 18 ledamöter och behovet av extra personal till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande. För de övriga institutionerna är det värt att framhålla det nya avsnittet X om Europeiska utrikestjänsten som, i och med det nya fördraget, kommer att möta de finansiella behoven i och med inrättandet av en ambitiös institutionell ram till stöd för EU:s utrikespolitik.

Peter van Dalen (ECR), skriftlig. – (NL) I enlighet med José Manuel Fernandes betänkande måste Europaparlamentet briljera på lagstiftningsområdet, och alla resurser måste tjäna detta syfte. För mig måste det finnas en andra prioritering här också, nämligen att parlamentet måste briljera när det gäller budgetdisciplin. Regeringarna, företagen och medborgarna måste nu återigen utvärdera sina utgifter. Europaparlamentet måste göra detsamma – vi måste fokusera på nya prioriteringar i stället för på mer pengar. Vi behöver en ny inriktning eftersom EU:s administrativa utgifter har ökat snabbare än dess totala utgifter, och parlamentets utgifter har ökat snabbast av alla. I skäl F i betänkandet hänvisas till Europeiska utrikestjänsten, som sannolikt kommer att kosta mer pengar. Också detta måste ändras. Varför har utrikestjänsten flera dussintals anställda och lyxllokaler på exotiska platser som Barbados och Madagaskar? Om man granskar tjänsten närmare ser man att den inte behöver mer pengar. Detta måste vara den absolut främsta budgetprioriteringen för EU: att inte spendera mer pengar, utan på ett bättre sätt.

Angelika Werthmann (NI), skriftlig. – (DE) Riktlinjerna för 2012 års budgetförfarande består i utvalda enskilda avsnitt som sammanförts under rubrikerna "ekonomi" och "konsolidering". Många EU-medborgare och nationella regeringar har tvingats till besparingar och begränsade utgifter på grund av konsekvenserna av den finansiella och ekonomiska krisen. Det är i denna situation mer än berättigat för Europaparlamentet att föregå med gott exempel genom sitt förslag till budget för 2012. Under 2012 kommer EU att stå inför nya och oundvikliga utgifter. Detta beror på Kroatiens möjliga anslutning, den nyligen inrättade Europeiska utrikestjänsten och de tre finansiella organen. För att stoppa den automatiska processen med ökade budgetkrav, vilket leder till en ökad budget, är det nu dags att fastställa möjliga besparingar i EU-budgeten. Detta bör till exempel omfatta en affärsanalys av EU-organen och en utvärdering av EU-organens personalresurser och byggnadspolitik.

- Resolutionsförslag B7-0165/2011

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstar för denna resolution eftersom en strategi för Atlantområdet är oundgänglig för EU:s territoriella sammanhållning, särskilt i sammanhanget med den östliga utvidgningen av EU:s gränser. Det är värt att notera att vi inte främst borde se Atlantområdet som ett yttersta randområde utan mer på ett sätt som bekräftar dess centrala geografiska läge i världen som en del av en strategisk inriktning med regionen som centrum. För EU utgör Atlanten ett gränsområde till Nordamerika, Sydamerika och hela Västafrika. En strategi för Atlantområdet där medlemsstaterna och

deras regioner deltar bör också prioritera nya områden med innovation inom ekonomi och vetenskap, särskilt nya produkter och tjänster med anknytning till miljön, förnybar och marin energi, livsmedelsrelaterad marin bioteknik, hälsa och smarta teknikintensiva produkter och tjänster.

Strategin för Atlantområdet får inte isoleras, utan bör snarare införlivas i uppsättningen med EU:s övergripande mål, med tanke på lärdomarna av strategin för Östersjön, som anpassades efter inledningen av perioden med budgetplanering för 2007–2013, vilket tveklöst har begränsat initiativets räckvidd.

Laima Liucija Andrikiene (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution om EU:s strategi för Atlantområdet. Fem EU-medlemsstater ligger vid Atlantkusten – Frankrike, Irland, Portugal, Spanien och Storbritannien. Det behövs därför en strategi för att samordna dessa länders åtgärder i regionen. Jag håller med föredraganden om att det främsta mervärdet med EU:s regionala strategier uppstår genom att samarbete och samordning sker på flera nivåer och genom att tillgängliga medel investeras på ett mer strategiskt sätt, inte genom att man skjuter till ytterligare resurser. Jag anser att denna strategi bör ta upp följande frågor av gemensamt intresse: miljö och klimatförändringar, däribland förebyggande och bekämpning av marina utsläpp av fartyg, transporter och tillgänglighet, forskning, innovation, kultur, fritid och turism, marina tjänster och utbildning, samt fiske- och skaldjurssektorn.

Jag vill påminna om att en av de första strategierna av detta slag är EU-strategin för Östersjöområdet som godkänns av Europeiska rådet, och som omfattar åtta EU-medlemsstater, däribland mitt eget land Litauen. Denna strategi är inriktad på att göra Östersjöområdet miljömässigt hållbart, framgångsrikt, lättillgängligt, säkert och tryggt. Denna strategi har redan inletts framgångsrikt, och jag anser därför att EU-strategin för Atlantområdet skulle gynna inte bara denna region, utan också hela EU.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Samarbete i fråga om gränsöverskridande problem är ett av de stora mervärdena hos det arbete som utförs inom EU. Min kollega Alain Cadec har arbetat i månader för att stärka samarbetet mellan regionerna i Atlantbågen, så att de kan göra mesta möjliga av eventuella synergier. Jag röstade därför för denna resolution, där parlamentet ”uppmanar kommissionen att snarast möjligt utforma EU-strategin för Atlantområdet som en integrerad strategi där maritima och territoriella frågor tas upp”.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution. Territoriell sammanhållning är en av EU:s viktigaste målsättningar och en förutsättning för en effektiv, ekonomiskt stark och konkurrenskraftig inre marknad. Atlantområdet är en särpräglad region med ett dynamiskt havsområde vars känsliga miljö måste skyddas och har påverkats av klimatförändringarna. Atlanten är ett område i EU:s utkanter, med stora tillgänglighets- och förbindelseproblem. Jag anser därför att denna strategi måste antas omgående, vilket kommer att bidra till att ta itu med de grundläggande problemen i denna region när det gäller öppnande, sammankoppling av transport- och energinät och utveckling av marin energi, utveckling av stads- och landsbygdsområden samt tätare förbindelser land–hav och hav–inre vatten.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag stöder parlamentets resolution om EU-strategin för Atlantområdet, som jag anser är mycket viktig, eftersom fem medlemsstater gränsar till Atlanten: Frankrike, Irland, Portugal, Spanien och Storbritannien. Denna strategi föreslås som en lösning av viktiga frågor, som marin energi, miljö och klimatförändringar, transporter och tillgänglighet, säkerhet och övervakning, forskning, innovation, den

kreativa sektorn, kultur, fritid och turism, marina tjänster och sjöutbildning, fiskeri samt fisk- och skaldjurssektorn. Ett territoriellt samarbete inom EU, vilket befästs i denna strategi genom ovannämnda aspekter, kan avsevärt bidra till att intensifiera integrationsprocessen i Atlantområdet genom ett större deltagande av det civila samhället i beslutsfattandet och genomförande av konkreta insatser. Jag vill också betona att detta initiativ kan och bör leda till en bättre användning av EU-medel, och inte till ökade utgifter.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Som ledamot som valts av ett land i Atlantområdet måste jag betona vikten och behovet av att inrätta en EU-strategi som tar hänsyn till de geografiska, demografiska och ekonomiska särdragen hos denna region. En integrerad och samlad strategi måste inrättas för att garantera en synergi och konsekvens mellan sektorspolitiken på detta område, som skulle skapa det nödvändiga mervärdet för att kunna ta itu med utmaningarna med hållbar utveckling och konkurrenskraft i denna region i synnerhet och i Europa i allmänhet. Jag ifrågasätter inte behovet av en metod på EU-nivå som bygger på ett förstärkt samarbete mellan de medlemsstater som gränsar till Atlanten, kustsamhällena, den privata sektorn och det civila samhället, och genom vilken denna gemensamma strategi kommer att gynna alla aktörer.

Detta borde göra det möjligt att fastställa gemensamma problem och utmaningar samt gemensamma prioriteringar, och skapa de synergier som krävs för att främja en mer effektiv resursanvändning. Det är viktigt att inte bara förbättra konkurrenskraften och hållbarheten hos de traditionella sektorerna, utan även att utnyttja hela potentialen hos Atlantområdet, med nya marknader, produkter och tjänster, med ledning av två huvudprioriteringar: att skydda miljön och ekosystemen och skapa sysselsättning.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för denna resolution eftersom jag stöder behovet av att kommissionen snarast möjligt inrättar en EU-strategi för Atlantområdet där maritima och territoriella frågor tas upp. Denna strategi bör ta itu med frågor av gemensamt intresse, som exempelvis miljö och klimatförändringar, marin energi, sjötransporter, säkerhet och övervakning till havs, fiske, turism, forskning och innovation. Också Azorerna, Madeira och Kap Verde bör införlivas och få en framträdande roll i denna strategi.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Atlanten utgör i dag en av EU:s gränser och har varit en av den europeiska kontinentens viktigaste kontaktvägar mot världen. Det var över denna ocean som européerna, framför allt portugiserna, kom i kontakt med folk, ekonomier och kulturer som tidigare varit okända för varandra och skapade vad som i dag är en verkligt globaliserad värld. I dag är Atlantområdet marginaliserat jämfört med Europas centrum, och detta kan och måste åtgärdas genom insikten att Atlanten och förbindelserna med de större partner som gränsar till den, som exempelvis Brasilien och USA, kan bekräfta den geostrategiska centralitet som dock har förflyttats genom de asiatiska ländernas utveckling. Regionens betydelse motiverar fullt ut inrättandet av en EU-strategi som, i enlighet med den roll som historiskt reserverats för den ocean vars namn den bär, inte är begränsad till medlemsstaterna, utan snarare kan innebära en koppling till dessa andra kuster. I det hänseendet vill jag betona hur oerhört viktiga och oersättliga de yttersta randområdena är för att strategin ska bli framgångsrik. Dessa områden förtjänar fortfarande ett särskilt stöd från unionen, som kan hantera de kostnader som är förknippade med avskildheten och främja utländska kontakter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den 14 juni 2010 bad rådet kommissionen att utarbeta en EU-strategi för Atlantområdet inom ett år, eftersom detta område är ett

yttersta randområde med särskilda egenskaper såväl när det gäller dess potential som dess känsliga miljö. Med tanke på områdets betydelse på global nivå behövs därför en strategi som är ambitiös och beaktar områdets marina och territoriella aspekter. Denna resolution är ett viktigt bidrag när det gäller att utarbeta denna strategi, eftersom den är inriktad på betydelsefulla aspekter som exempelvis behovet att skapa synergier med annan politik bland annat på områdena för miljö, energi, transport, turism, marina resurser, i syfte att anta en makroregional politik och gå mot den internationella strategi som krävs för att inrätta goda förbindelser med de länder som gränsar till Atlanten. Jag välkomnar parlamentets antagande av denna resolution, eftersom jag är övertygad om att denna EU-strategi för Atlantområdet kommer att påskynda den hållbara tillväxten i området och prioritera havsfrågorna på EU-agendan.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stöder utarbetandet av strategier i syfte att skapa ekonomisk, social och territoriell sammanhållning i vissa makroregioner, vilket naturligtvis borde få de medel som krävs för att detta ska kunna genomföras fullt ut och effektivt. Var och en av dessa strategier – förberedelse, utarbetande och genomförande – bör aktivt omfatta länderna och regionerna inom strategiernas geografiska räckvidd, och bör bygga på samarbete mellan dessa länder och regioner. Dessa strategier kan och bör ta upp frågor av gemensamt intresse, som exempelvis när det gäller detta specifika förslag om en EU-strategi för Atlantområdet: marin energi, miljöskydd, däribland förebyggande och bekämpning av havsföroreningar, transport och tillgänglighet, forskning och innovation och andra frågor. Vi ifrågasätter och motsätter oss dock bestämt vissa punkter i resolutionen. Vi röstade därför inte för texten. Resolutionen skyddar inte principen att nya resurser, särskilt finansiella sådana, bör anpassas till de nya målen på området för sammanhållningspolitiken för att vara effektiva. I resolutionen föreslås också att strategin ska vara underordnad EU:s utrikespolitik, målen för den internationella handelspolitiken, Europa 2020-strategin och uppnåendet av ”målen för den inre marknaden”.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är viktigt att fortsätta att utarbeta strategier som syftar till ekonomisk, social och territoriell sammanhållning i vissa makroregioner, vilket naturligtvis borde få de medel som krävs för att detta ska kunna genomföras fullt ut och effektivt. Var och en av dessa strategier – förberedelse, utarbetande och genomförande – bör aktivt omfatta länderna och regionerna inom strategiernas geografiska räckvidd, och bör bygga på samarbete mellan dessa länder och regioner. Dessa strategier kan och bör ta upp frågor av gemensamt intresse, vilka i fallet med EU-strategin för Atlantområdet är följande: marin energi, miljöskydd, däribland förebyggande och bekämpning av havsföroreningar, transport och tillgång, forskning och innovation och andra frågor. Vi ifrågasätter och motsätter oss dock bestämt vissa punkter i resolutionen. Vi röstade därför inte för texten.

I resolutionen skyddas inte principen att nya resurser, särskilt finansiella resurser, bör anpassas till de nya målen på området för sammanhållningspolitik för att vara effektiva, vilket innebär att vi kommer att ha en hel del löften men få åtgärder. De nya resurserna ska även underordnas målen för den internationella handelspolitiken, Europa 2020-strategin och uppnåendet av ”målen för den inre marknaden”.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag stöder bestämt åtgärderna på EU-nivå för att inrätta en integrerad strategi för Atlantområdet. Denna strategi måste vara inriktad på att stimulera den ekonomiska utvecklingen på Atlantöarna och i Atlantens kustregion.

Atlantområdet är ett av de områden som har mest vind-, våg- och tidvattenenergi, men denna energipotential utnyttjas inte tillräckligt. Fritids- och turismverksamheten i Atlants kustområden är också en värdefull ekonomisk resurs. Det finns en verklig tillväxtpotential här, som exempelvis utveckling av strategiska småbåtshamnar i varje land.

Särskilt sektorerna för sjötransporter, hamnar och fisk- och skaldjur – däribland vattenbruk – skulle gynnas av inrättandet av ett närmare samarbete mellan de medlemsstater som gränsar till Atlanten. Alla strategier för Atlanten måste vara förenliga med bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken. Det har under årens lopp skett en förbättring av samarbetet mellan medlemsstaterna i frågor som rör trygghet, säkerhet och övervakning till havs.

Eftersom Atlantbågen är så omfattande måste dock en integrerad strategi antas för att göra den verksamhet som samordnas av medlemsstaterna bättre och mer effektiv.

Estelle Grelier (S&D), skriftlig. – (FR) Antagandet av en parlamentsresolution om utkastet till strategi för Atlantområdet ger mig tillfälle att framhålla det trängande behovet av åtgärder på EU-nivå för att införa en gemensam strategi för användningen av våra havsområden och hitta en gemensam lösning på de befintliga problemen. Engelska kanalen är ett särskilt tydligt exempel på detta: den är en strategisk sjöfartsport till EU, den är både en viktig länk mellan Atlanten och Nordsjön (20 procent av världens flotta och över 500 fartyg över 300 ton seglar över Engelska kanalen dagligen) och ett område för fiske, fritidsverksamhet, ballastutvinning och snart – vilket jag välkomnar – energiproduktion från vindkraftverk till havs. Denna koncentration av verksamhet gör att man allvarligt måste reflektera över hur sjöfartssäkerheten kan hanteras i detta område på EU-nivå, som en del av en gemensam strategi. Därför uppmanade jag vid debatten om strategin för Atlantområdet återigen kommissionsledamoten med ansvar för havsfrågor och fiske, Maria Damanaki, att införliva Engelska kanalen i det förslag som hon ska lägga fram i juni.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta dokument, för som vi vet har Atlantområdet sina egna specifika särdrag eftersom det är ett dynamiskt havsområde (tack vare sjöfartstransporter, fiske, marin energi etc.), ett område vars känsliga miljö måste skyddas och har påverkats av klimatförändringarna, och även ett avlagset område inom EU, med tillgänglighets- och förbindelseproblem och få större stadscenter. Vi måste snarast möjligt utforma EU-strategin för Atlantområdet som en integrerad strategi där maritima och territoriella frågor tas upp. Denna strategi bör omfatta en bättre samordning av mål och medel, en stark koppling till Europa 2020-strategin och EU:s politik efter 2013.

Strategin syftar till en bättre användning av EU-medel och inte till ökade utgifter. Den måste vara väl förankrad i EU:s regionalpolitik och den integrerade havspolitik. Jag anser att den också borde underlätta synergier med annan politik inom EU, som exempelvis de transeuropeiska transportnäten, den gemensamma fiskeripolitiken, klimat- och miljöåtgärder, ramprogrammet för forskning och utveckling, energipolitiken etc. Det är viktigt att förbättra tillgängligheten i havsområdena vid Atlanten och öka rörligheten för personer, varor och tjänster i dessa regioner, för att nå målen för den inre marknaden och målet för sammanhållningspolitiken, särskilt genom utvecklingen av närsjöfart och motorvägar till sjöss.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande om EU-strategin för Atlantområdet, där det förespråkas att strategin bör inrättas inom ramen för det sammanhållningspolitiska målet med territoriellt samarbete (mål 3) och bygga på ett integrerat och territoriellt tillvägagångssätt som omfattar flera områden och syfta till en

bättre samordningspolitik mellan de olika styrelsenivåerna på ett visst territorium, med fokus på relevanta frågor. Föredraganden är också övertygad om att EU:s territoriella samarbete i hög grad kan bidra till intensifieringen av integrationsprocessen inom Atlantområdet genom ett ökat deltagande av det civila samhället i beslutsprocessen och genomförandet av konkreta åtgärder.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Atlantområdet har sina egna specifika särdrag eftersom det är ett dynamiskt havsområde, och jag vill betona dess sjötransporter, fiske och marina energi. Det är ett område med en känslig miljö som måste bevaras men som är föremål för kusterosion och extremt väder, och det är dessutom ett avsidat beläget område. En integrerad EU-strategi krävs därför där maritima och territoriella frågor tas upp. Det är skälet till min röst.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för denna resolution, där man uppmanar EU att inrätta en EU-strategi för Atlantområdet. Ett territoriellt samarbete inom EU kan avsevärt bidra till att intensifiera integrationsprocessen i Atlantområdet genom ett större deltagande av det civila samhället i beslutsfattandet och genomförandet av konkreta åtgärder. I texten uppmanas EU att se till att strategin tar upp maritima och territoriella frågor. Samarbetet inom strategin måste också först och främst utgå från de berörda parternas behov, och Europaparlamentet anser därför att de politiska prioriteringarna måste bestämmas i samförstånd.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Med beaktande av Atlantområdets särdrag uppmanar parlamentet kommissionen att snarast möjligt vidta åtgärder för att inrätta EU-strategin för Atlantområdet som en integrerad strategi där maritima och territoriella frågor tas upp. Även om parlamentet anser att denna strategi måste leda till synergier mellan den berörda politiken på EU-nivå, nationellt, regionalt och lokalt, uppmanar det kommissionen och medlemsstaterna att införa förenklade regler för att underlätta genomförandet av strategin och minska de administrativa bördorna. Detta är enligt min åsikt omöjligt, eftersom inga effektiva åtgärder för att påverka kommissionen hittills har antagits. Jag får intrycket av att kommissionen ännu inte har börjat ändra sina prioriteringar inom ramen för Lissabonfördraget, och tillämpar en oberättigad och utdragen retorik med parlamentet för att främja sina egna syften. Detta gynnar inte det allmänna intresset och inverkar faktiskt negativt på hela situationen. Jag stödde betänkandet, men jag är fortfarande av denna åsikt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Fem EU-medlemsstater gränsar till Atlanten. Särskilt Frankrike, Portugal och Spanien tycks inte se fördelarna med detta geografiska faktum, eftersom Atlanten spelar en tämligen stor roll när det gäller de flyktingströmmar som nu hotar att öka till följd av kriserna i de nordafrikanska länderna. Människosmugglare använder alltför gärna vägen via Atlanten, eftersom Spaniens gränsstaket uppfördes 2005. För att förhindra en våg av framför allt ekonomiska invandrare vore det bra om EU snabbt utarbetade en strategi för Atlantområdet som också omfattar denna aspekt, även om de båda kvarvarande Atlantstaterna – Storbritannien och Irland – inte har någon eller liten inverkan i detta hänseende. Eftersom detta område knappast eller inte alls tas upp i resolutionen lade jag ner min röst.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Vid dagens omröstning antog Europaparlamentet resolutionen om en EU-strategi för Atlantområdet. Strategin är ytterligare ett EU-initiativ som inte är inriktat på att lösa problemen i ett enskilt land, utan i hela Atlantområdet, vilket omfattar så många som fem medlemsstater.

Det är viktigt att uppmärksamma att strategin ska vara orienterad nedifrån och upp. Områdets geostrategiska placering möjliggör ett samarbete på områdena för sjöfartssäkerhet, internationell handel och fiske, samt skydd av den marina miljön och bevarande av den biologiska mångfalden.

Jag anser att det är nödvändigt att fråga kommissionen vilka resurser som kommer att avsättas för att genomföra denna strategi, eftersom den är särskilt viktig för inrättandet av den nya budgetramen. Ytterligare en viktig fråga enligt min åsikt är processen med att ta strategin i bruk och möjligheten att det kan vara nödvändigt att inrätta fler finansiella instrument.

Rolandas Paksas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag samtycker till resolutionen om en EU-strategi för Atlantområdet, som kommer att bidra till områdets hållbara utveckling. Ytterligare en åtgärd måste dessutom vidtas för att genomföra en av EU:s målsättningar – territoriell sammanhållning. Med tanke på Atlantområdets geostrategiska läge måste kommissionen vidta omedelbara åtgärder och utarbeta en integrerad strategi för detta område, som skulle stärka det internationella samarbetet och främja initiativ till trepartssamarbete, och ta upp maritima och territoriella frågor. Det faktum att ett effektivt territoriellt samarbete kommer att främja utvecklingen av marin energi och skapa en gynnsam miljö för användning och sammankoppling av transport- och energinät betonas.

För att denna strategi ska nå de fastställda målen måste den vara väl förankrad i EU:s regionalpolitik och integrerade havspolitik. Endast detta kan garantera synergier med annan EU-politik och skapa villkor för ett bättre riktat och mer effektivt utnyttjande och användning av EU-medlen, utan att öka utgifterna. Dessutom kommer antagandet av denna strategi att förbättra tillgängligheten i kustområdena vid Atlanten, och leda till större rörlighet för personer, varor och tjänster.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Resolutionsförslaget om EU-strategin för Atlantområdet följer på en begäran från Europeiska rådet till kommissionen om att utarbeta en integrerad strategi som tar upp maritima och territoriella frågor i Atlantområdet. Jag röstade för resolutionen om att be kommissionen att förbereda och rapportera om förhandlingarna om den planerade strategin senast i juni. Syftet är att få till stånd en bättre samordning i området om frågor som exempelvis den integrerade havspolitikerna, de transeuropeiska transportnäten, fiskeri, klimat- och miljöåtgärder, forskning och utveckling samt större rörlighet för personer, varor och tjänster i området för att nå sammanhållningspolitikens mål, genom att garantera att allt är förenligt med Europa 2020-strategin och med EU:s politik för perioden efter 2013.

Miguel Portas (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Jag röstade för denna resolution, för eftersom Portugal är ett land som gränsar till Atlanten, med ett dynamiskt havsområde med stor potential, och även om det har en känslig miljö som måste bevaras anser jag att det är positivt att EU erkänner potentialen hos sitt Atlantområde. Jag anser också att många av problemen i detta stora område bör hanteras på EU-nivå genom en integrerad EU-strategi för regionen, och genom möjligheten till en territoriell sammanhållningspolitik som bör utgöra en grundläggande ram för de val som unionen gör. Unionen har dock inte fattat några beslut, eftersom besluten har offrats fullständigt på grund av oacceptabla budgetbegränsningar till följd av politiska åtstramningsval som inte främjar utveckling.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Med tanke på Portugals särskilda geostrategiska läge är detta en mycket viktig fråga, särskilt när det gäller säkerhet och övervakning till havs. Jag anser därför att inrättandet av EU-strategin för Atlantområdet är mycket relevant.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I det aktuella resolutionsförslaget betonas att det största mervärdet med EU:s makroregionala strategier uppstår genom att samarbete och samordning sker på flera nivåer och genom att tillgängliga medel investeras på ett mer strategiskt sätt, och inte genom att man skjuter till ytterligare resurser, såsom betonades i resolutionen om en EU-strategi för Donauområdet som antogs i parlamentet förra månaden. I resolutionsförslaget betonas det svenska ordförandeskapets slutsatser: inga nya institutioner, inga nya bestämmelser, inga nya pengar.

Utskottet för regionalpolitik ville dessutom att denna strategi skulle vara orienterad nedifrån och upp med deltagande av alla berörda parter (regionala och lokala myndigheter, medlemsstaterna, EU, privata intressenter samt organisationer i det civila samhället, däribland interregionala nätverk och berörda organisationer) i utformningen och genomförandet av strategin. Verts/ALE-gruppen har lagt fram ändringsförslag om utvecklingen av marin energi, förebyggande och bekämpning av havsföroreningar från fartyg, och utveckling av närsjöfarten och motorvägar till sjöss, som alla har antagits.

Antolín Sánchez Presedo (S&D), skriftlig. – (ES) Som galicier och medundertecknare till detta initiativ stöder jag en ambitiös strategi för Atlantregionen. Jag uppmanar kommissionen att lägga fram ett förslag före juni 2011 som är inriktat på tillväxt och inrättande av hållbara arbetstillfällen i linje med Europa 2020-strategin. Det makroregionala området är maritimt, känsligt och avlägset beläget, så strategin kräver en integrerad, övergripande och territoriell inriktning, vars samtliga dimensioner bör skydda miljön, främja tillgängligheten, rörligheten och förbindelser och främja sammanhållning.

Strategin bör också underlätta synergier mellan EU:s olika politikområden, som exempelvis turism, motorvägar till sjöss och transeuropeiska transportnät, den gemensamma fiskeripolitiken, energipolitik, och i synnerhet marinenergi, klimatförändringsåtgärder, ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, flerspråkighet, och generellt sett all politik som kommer att tillämpas från 2014 och framåt – och mellan all relevant politik som utarbetas på området av de olika ansvariga myndigheterna. Planen måste utarbetas, antas och genomföras på ett öppet och trovärdigt sätt, genom samarbete mellan alla offentliga institutioner, och med deltagande av den privata sektorn och det civila samhällets organisationer.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom den europeiska Atlantkusten är så omfattande har den stor potential och flera specifika särdrag. Atlantområdet erbjuder en betydelsefull och dynamisk maritim verksamhet och består av regioner som skiljer sig mycket från varandra men som har det gemensamma särdraget att de är beroende av verksamheten i Atlantens havsområden. Det finns avlägsna regioner i Atlanten som är svåra att nå, eftersom de är fysiskt mycket avlägsna från Kontinentaleuropa. Jag talar särskilt om EU:s yttersta randområden, där problemen med förbindelser och tillgänglighet visar sig i den ekonomiska och sociala utvecklingen. Det är dock också viktigt att nämna att dessa regioner har unika fördelar jämfört med andra EU-regioner. Förutom deras permanenta begränsningar har deras egna särdrag en potential som bör beaktas som en del av en integrerad syn på Atlantområdet.

Målet med territoriell sammanhållning möjliggör, eller snarare förutsätter, en harmonisk utveckling i alla EU-regioner, med beaktande av särdragen i varje region. Jag hoppas därför att de yttersta randområdena i Makaronesien, däribland min hemregion Madeira, beaktas vederbörligt i alla framtida strategier för Atlanten, och att vi med en integrerad strategi kan övervinna de största svårigheterna och utmaningarna i dessa regioner.

- Förslag till resolution B7-0156/2011

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstar för denna resolution eftersom jag anser att Turkiets anslutning till EU är av strategiskt intresse både för landet och för EU, men det krävs att Turkiet stärker sitt åtagande i reformeringsprocessen för att uppfylla anslutningskriterierna. Detta gäller i synnerhet på områdena för tryckfrihet, förenings- och mötesfrihet, åtagandet att skapa ett snabbare, mer oberoende och mer rättvist rättsväsen som på ett mer effektivt sätt samarbetar i kampen mot terrorism samt när det gäller kampen för kvinnors rättigheter och mänskliga rättigheter i allmänhet. Dessutom är tillbakadragande av turkiska trupper från Cypern ett grundläggande villkor för att bygga upp ett gott grannskapsklimat.

Laima Liucija Andrikiene (PPE), *skriftlig.* – (LT) Jag röstade för denna resolution om 2010 års framstegsrapport om Turkiet. När Turkiet inledde sina förhandlingar om EU-anslutning åtog sig Turkiet att genomföra reformer, att skapa goda grannskapsförbindelser och att stegvis anpassa sig till EU. Det är dock tydligt att Turkiets framsteg går för långsamt och att landets regeringsföreträdare visar ovilja mot att genomföra reformer och demokratisera landet. Europaparlamentet är allvarligt oroat över den försämrade tryckfriheten, vissa handlingar som innebär censur och över den ökande självcensuren inom de turkiska medierna, däribland på internet. Vi fördömer inskränkningarna av mötesfriheten och i synnerhet de våldsamma polisinsatserna mot studentdemonstrationerna vid Ankaras universitet i december 2010.

Europaparlamentet uttrycker också oro över att försvarare av de mänskliga rättigheterna förföljs i Turkiet. Dessa händelser utgör endast en del av brotten mot de mänskliga rättigheterna i ett land som har som mål att bli en medlemsstat i EU. Det är tydligt att den nuvarande situationen för de mänskliga rättigheterna i Turkiet är komplicerad, och man borde till och med säga att den strider mot EU:s värderingar och politik. Mot en sådan bakgrund leder förhandlingar om EU-medlemskap till en återvändsgränd. Jag anser därför att de turkiska myndigheterna omedelbart måste anta omfattande reformer på alla politiska områden eller överväga möjligheten att inte bli medlem i EU, utan i stället en strategisk partner.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig.* – (EL) Europaparlamentets rapport och motsvarande förslag till resolution, vilka har antagits i kammaren, visar att det pågår en imperialistisk maktkamp inom EU och att en konflikt omger de ekonomiska och politiska förbindelserna samt att målen genomförs i samarbete med borgerligheten i Turkiet. Dessa frågor innebär att människorna i landet utnyttjas, att stora imperialistiska intressen får kontrollera vinstgivande tillgångar och att människor i Mellanöstern, Nordafrika och i hela området utnyttjas. Samtidigt som den kapitalistiska krisen och de imperialistiska angreppen har trappats upp har Europaparlamentet dolt den turkiska regeringens politik mot gräsrötterna och attackerna mot de sociala rättigheterna och grundläggande friheterna för landets arbetstagare.

Den turkiska regeringen fortsätter att se de folkliga krafter som protesterar mot brotten mot kurdernas rättigheter som terrorister. Europaparlamentet tolererar Turkiets omedgörlighet och anfall mot Republiken Cypern. Parlamentet har röstat mot förslagen och ändringsförslagen om Republiken Cypern och dess lagliga rättigheter i området. Greklands kommunistiska parti är helt och hållet emot att Turkiet får ansluta sig till EU, eftersom partiet kämpar mot denna imperialistiska organisation. Ledamöterna från Greklands kommunistiska parti röstade mot rapporten om Turkiet eftersom en

EU-anslutning av Turkiet inte kommer att leda till någonting annat än lidande för arbetstagarna.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig* . – (EN) Syftet med mitt yttrande är att motivera varför jag lade ner min röst om resolutionen om Turkiet. Jag lade ner min röst eftersom jag ansåg att den saknade positiv inspiration och att den inte uttryckte tydlig uppskattning för några av huvuddragen i den turkiska regeringens nyligen genomförda åtgärder. Resolutionen har en alltför förmyndaraktig attityd gentemot ett stort land som inte förtjänar denna behandling.

Kraven på Turkiet är alltför stora med alltför många detaljer och alltför orealistiska standarder som ska uppfyllas. Om dessa standarder tillämpades på EU:s medlemsstater skulle många av dem inte vara kvalificerade att ansluta sig till EU. Jag hoppas att denna attityd mot Turkiet kommer att ändras framöver, och jag hoppas att parlamentet kommer att visa ett större engagemang för sitt mål att Turkiet snart ska bli en medlemsstat i EU.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig* . – (LT) Jag röstade för denna resolution. Turkiet åtog sig att genomföra reformer, skapa goda grannskapsförbindelser och att successivt anpassa sig till EU. Dessa åtaganden och insatser av Turkiet bör ses som en möjlighet för Turkiet att bli mer modernt med stöd från de turkiska medborgarna och det civila samhället för ytterligare demokratisering av Turkiet och för arbetet att skapa ett öppet och pluralistiskt samhälle. Trots de framsteg som gjorts på vissa områden är Turkiets situation fortfarande komplicerad. Hittills har Turkiet gjort långsamma framsteg ifråga om reformer. Den pågående konflikten mellan de politiska partierna och bristen på vilja från regeringens sida samt motståndet mot att arbeta i riktning mot samförstånd om nyckelreformer innebär att det inte finns några synliga resultat och att situationen på vissa områden har förvärrats, särskilt när det gäller tryckfriheten. Den turkiska regeringen har åtagit sig att genomföra omfattande reformer för att modernisera landet, och den måste därför öka dessa insatser för att upprätta en demokratisk stat som grundas på principen om skilda befogenheter med en balans mellan verkställande, lagstiftande och rättskipande funktioner och respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig* . – (IT) För femte året i rad har Turkiet misslyckats med att följa vad Europa begär. De fundamentalistiska rörelserna har ökat sin verksamhet, vilket regeringen inte bekämpar på grund av sina nationalistiska och islamistiska politiska åsikter.

Ställningen för de religiösa kristna minoriteterna och kvinnorna har försämrats under flera år. Turkiet önskar därför inte att anpassa sig till västvärldens demokratiska standarder. Landet har valt en väg som innebär en återgång till islamistisk politik, något som kommer att leda till att Turkiet distanserar sig ännu längre ifrån anslutning. Ett land som har som mål att inta en ledande roll i den arabisk-muslimska världen med en aggressiv utrikespolitik gentemot väst, och Israel är ett land som självt visar skälen till varför min grupp sedan lång tid tillbaka har haft en motsatt åsikt jämfört med dem som vill se att Turkiet blir en medlemsstat.

Medan rapporten å ena sidan kastar ljus över många problematiska aspekter som har visat sig de senaste åren applåderar den samtidigt de "framsteg" som den turkiska regeringen har gjort på vissa områden. I huvudsak håller rapporten dörren öppen till Europa för Ankara, och det är skälet till varför jag röstade nej till rapporten. Turkiet är inte Europa och kommer aldrig att vara det, varken kulturellt eller politiskt. De steg tillbaka som Turkiet har tagit bör övertyga även de mest entusiastiska förespråkarna att ge upp tanken på att detta land ska ansluta sig till det europeiska projektet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Europaparlamentet måste fortsätta att uppmuntra stater som vill bli medlemmar i EU därför att det är endast genom att uppmuntra demokratiska förändringar och snabbt bestraffa missförhållanden och dårskap som man kan möjliggöra för dessa länder att anpassa sig till medlemsstaternas gemensamma demokratiska och ekonomiska standarder. Det är därför det är naturligt att välkomna de första steg som har tagits mot reformer av konstitutionen i Turkiet, vilket dock gör det tydligt att det krävs omfattande reformer av systemet. Turkiets politiska problem, dess förbindelser med Grekland, vilka fortfarande är spända och till och med är i ett dödläge, den betänkliga dialogen mellan de politiska partierna och begränsningen av tryckfriheten är sammantaget skäl för att slå av på takten i anslutningsförhandlingarna. Turkiets omedelbara mål är sannolikt att vara programmet för viseringsundantag som medlemsstaterna har infört för turkiska medborgare. Att slutföra förhandlingarna om återtagandeavtalet kommer med säkerhet att leda till bättre hantering av migrationen.

Kommissionen måste inleda en dialog med Turkiet om viseringar så snart som avtalet träder i kraft. Europa har inte råd att låta en stat av Turkiets storlek känna sig frustrerad över det sätt på vilket dess medborgare behandlas. Turkiet förväntar sig sannolikt att parlamentets resolution ska vara mer till nytta för landet. Det faktum att parlamentet säger att förhandlingsprocessen med EU är långdragen och att utgången är ovisst återspeglar dock inte den egentliga verkligheten.

Philippe de Villiers (EFD), *skriftlig*. – (FR) Medlemsstaterna har helt klart allt att vinna på att behålla goda förbindelser med Turkiet, men återigen har EU misskrediterat sig med sin rapport om Turkiets framsteg inför anslutning.

För det första lyssnar Turkiet fortfarande inte till Europas folk som är oroad över dessa framtidsutsikter, vars resultat är att hundratals miljoner euro har använts urskillningslöst varje år (i föranslutningsstöd) och att ingenting har getts tillbaka.

För det andra erkänner unionen dock att den inte har lärt sig av att Turkiet överträder internationell rätt i Cypern och de grundläggande rättigheterna i det egna landet, hånar sina armeniska och grekiska grannar, förtrycker de minoriteter som bor på landets territorium och inte ens behagar hålla fast vid de åtaganden som det har gentemot unionen.

När kommer vi att ha mod att ta oss ur denna fälla? Kommer våra ledare att komma tillbaka till verkligheten och förslå ett partnerskap med Turkiet i stället för medlemskap?

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för denna rapport eftersom jag anser att reformerna i Turkiet har gått långsamt, även om de har varit betydande. Det bör betonas att den ändring som nyligen genomfördes av den rättsliga ramen stärker kvinnors rättigheter och bidrar till ökad jämställdhet, men det återstår mycket att göra för att vända den låga sysselsättningsgraden bland kvinnor.

Göran Färm, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), *skriftlig*. – Vi svenska socialdemokrater stöder kravet på att Turkiet ska erkänna folkmordet. Men vi anser att det är viktigt att det faktum att Turkiet kritiseras för att folkmordet inte erkänns inte får bli ett vapen i händerna på de tyvärr främlingsfientliga krafter som till varje pris vill hålla Turkiet utanför EU. Vi tycker att det är viktigt att fortsätta förhandla om medlemskap med Turkiet och sätta press på landet att leva upp till Köpenhamnskriterierna. Det kommer nämligen att tvinga dem att leva upp till kraven på mänskliga rättigheter och till en mer progressiv syn på minoriteter såsom de kurdiska, armeniska och assyriska och syrianska folken, som vi tror kanske skulle bli de största vinnarna av att Turkiet blev medlem

i EU, ett EU som är genuint demokratiskt och berett att acceptera mångfald. Därför la vi ned våra röster gällande ändringsförslag 38.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den stora instabilitet som råder i sydöstra Medelhavsområdet och hela den muslimska världen är det tydligt att den turkiska regimen trots alla sina svagheter har kunnat utvecklas på ett mer fredligt och ordentligt sätt och att landet har försökt att anpassa sig till och integrera sig med EU genom att anta unionens standarder och bästa metoder. I dag är Turkiet en regional makt som EU måste uppmärksamma särskilt, eftersom sambandet mellan dessa fakta är betydelsefullt. Samtidigt måste det erkännas att Turkiet fortfarande inte uppfyller de objektiva kriterier som skulle göra det möjligt för landet att ansöka om fullt medlemskap i unionen och att det kommer att ta tid innan de reformer som landet nyligen har genomfört kommer att leda till de förväntade resultaten. Jag hoppas att Turkiet kommer att nå framgång i sina insatser för demokratisering och att unionens förbindelser med Turkiet, oavsett hur de kommer att se ut, kommer att vara öppnare och mer fördjupade till nytta för båda parter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Förhandlingarna om Turkiets anslutning till EU inleddes i oktober 2005, en process som fortfarande pågår och som är långt ifrån att leda till ett resultat inom en nära framtid. EU, som är intresserat av att föra en politik för goda grannskapsförbindelser, välkomnar denna integration när det gäller Turkiet som en strategisk partner. Det finns dock vissa problem som förhindrar att processen går framåt. Det första problemet är att de grundläggande rättigheterna i form av yttrandefrihet, respekt för minoriteters rättigheter och principen om rättsstaten inte följs. EU anser att detta är en oacceptabel situation som förvärras ytterligare genom ockupationen av en stor del av Cyperns territorium. Turkiet måste därför bevisa att landet genomgår en förändringsprocess, särskilt genom att tillämpa den lagstiftning som ändrades 2007 och genom att fullt ut följa de åtaganden som gjorts gentemot EU. Jag röstar för denna rapport i förhoppning om att den turkiska regeringen kommer att anta de godkända rekommendationerna så snart som möjligt, eftersom folket i Turkiet kommer att dra nytta av fördelarna.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Turkiet ockuperar militärt delar av en medlemsstat i EU: Republiken Cypern. Trots den cypriotiska regeringens insatser för att lösa problemet och upprepade initiativ i form av goodwill för att komma fram till en rimlig lösning visar de turkiska myndigheterna inga tecken på att vilja tillmötesgå dessa ansträngningar. De för i stället en politik som innebär att FN-resolutioner inte följs och att de norra delarna av ön ockuperas och koloniserar. Det bör vara en central punkt i denna resolution. I denna resolution framkommer dock att man accepterar att denna situation fortsätter. I resolutionen förtigs också att arbetstagare, fackföringsmedlemmar och vänsteranhängare i Turkiet förtrycks, liksom den kurdiska minoriteten. De som har röstat för denna resolution är snarast måna om att uppmana Turkiet att "stödja och aktivt bidra till genomförandet av EU:s politik och åtgärder i regionen", särskilt på energiområdet, varvid landets "konstruktiva engagemang" i Nato-operationer i Afghanistan och i Balkanområdet betonas, liksom förnyelsen av de "nära banden med Israel". Dessa tankar illustrerar väl den djupare meningen och betydelsen av EU:s utvidgningsprocesser som särskilt i fallet Turkiet innebär att EU har önskemål om att dess befogenheter och intressen ska höras.

Carlo Fidanza (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag välkomnar rapporten från min nederländska kollega Ria Oomen-Ruijten som företräder Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna). Texten är mycket balanserad. I den betonas några av de kritiska frågor som ännu måste lösas för att närma Turkiet till EU, och det konstateras också hur detta

kan ske; även den olösta frågan om folkmordet på armenierna behandlas. De turkiska myndigheterna måste också ta ansvar för ockupationen av en del av Cypern och konflikten med Republiken Cypern, som är medlemsstat sedan 2004.

En annan grundläggande punkt är den interreligiösa dialogen med olika samfund, bland annat det kristna samfundet, och särskilt möjligheten för dessa samfund att få rättslig status för att öppna och bedriva verksamhet i sina gudstjänstlokaler. Jag anser att det är dags att lämna hyckleriet bakom oss och att konstant brottas med Turkiets folk, för vi visste från början att hindren skulle vara svåra att komma över. Turkiet är inte i Europa, varken kulturellt eller geografiskt, även om landet har extremt starka handelsmässiga förbindelser med Europa. Av dessa skäl anser jag att det skulle vara mer fruktbart och värdefullt att upprätta ett privilegierat kommersiellt partnerskap i stället för att hålla fast vid den långa och snåriga vägen mot anslutning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Som vi har betonat uppkommer många frågor vid förhandlingarna med Turkiet om anslutning till EU. Det här är en process som främjas av stormakterna inom EU, och det finns många motsägelser eftersom målen omfattar integration av detta stora land i EU:s inre marknad, kontroll över dess ekonomi och utnyttjande av dess geografiskt strategiska läge i Mellanöstern, Kaukasus och Centralasien, särskilt när det gäller tillgång till och kontroll av energikällor och marknader i dessa regioner.

Resolutionen är också instruktiv på denna punkt, eftersom den uppmanar Turkiet att "stödja och aktivt bidra till genomförandet av EU:s politik i regionen", särskilt på energiområdet, varvid landets "konstruktiva engagemang" i Nato-operationer i Afghanistan och i Balkanområdet betonas, liksom förnyelsen av de "nära banden med Israel".

I resolutionen förtigs också att arbetstagare, fackföreningsmedlemmar och vänsteranhängare i Turkiet förtrycks, liksom det turkiska folket. När det gäller Cypern intar parlamentet som vanligt en ambivalent hållning, även om det är oklart varför, med tanke på att Turkiet inte har tagit något steg i riktning mot att erkänna Cypern, en medlemsstat i EU, utan fortsätter sin militära ockupation av den norra delen av ön, där turkiska medborgare får bosätta sig för att ändra den demografiska balansen, vilket sker i strid mot FN:s resolutioner.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) De stora grupperna har inte haft modet att i utskottet försvara sina egna politiska val rörande Turkiets anslutning till EU. För att undvika att tala om fullt medlemskap i unionen har vänsteranhängarna, eller ett privilegierat partnerskap när det gäller de så kallade högeranhängarna, gjort en uppgörelse. De har bestämt sig för det vanliga meningslösa alternativet med en "öppen" process – med andra ord en process med en osäker utgång. Men vem vill fortsätta med förhandlingar som inte har några klart definierade mål? Människorna i Europa, som till övervägande delen motsätter sig denna anslutning, och regeringarna, liksom parlamentet, som vägrar att lyssna på dem, gör dem till åtlöje. Parlamentet beklagar varje år det faktum att Turkiet inte har uppfyllt sina åtaganden, att reformerna går långsamt, att villkoren för kvinnor och de kristna minoriteterna försämras, att landet är i konflikt med en medlemsstat osv.

Och parlamentet misslyckas totalt att dra lärdom av detta! Turkiet och dess folk görs till så mycket åtlöje – med katastrofala diplomatiska konsekvenser, vilket vi såg nyligen i samband med Recep Tayyip Erdoğans besök i Tyskland och Nicolas Sarkozys besök i Turkiet. Inte heller Nicolas Sarkozy har modet att följa sin påstådda övertygelse: Är han för ett partnerskap och inte en anslutning? Då borde han säga det tydligt och handla i enlighet med detta.

Catherine Grèze (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Jag är för förhandlingarna och Turkiets anslutning till EU, men bara på villkor att de mänskliga rättigheterna och demokratin respekteras. Av denna anledning röstade jag för ändringsförslaget, i vilket man föreslog att det armenska folkmordet ska erkännas. Det är en central historisk handling och förutsättningen för Turkiets anslutning till unionen.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta dokument eftersom anslutningsförhandlingarna med Turkiet inleddes den 3 oktober 2005 efter det att rådet hade godkänt förhandlingsramen och eftersom inledandet av förhandlingarna var en startpunkt för en långvarig och öppen process. Turkiet har åtagit sig att genomföra reformer, skapa goda grannskapsförbindelser och att successivt anpassa sig till EU, och dessa insatser bör ses som en möjlighet för Turkiet självt att förnya sig. Att fullt ut uppfylla Köpenhamnskriterierna i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådets möte i december 2006 är fortfarande utgångspunkten för anslutning till EU som är en gemenskap som grundas på gemensamma värderingar. Som huvudsakliga aspekter och prioriteringar i denna integration skulle jag vilja peka ut skapande av goda grannskapsförbindelser, förbättrat samarbete mellan EU och Turkiet, ökad social sammanhållning och ökat välbefinnande samt uppfyllande av Köpenhamnskriterierna.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), *skriftlig*. – (FI) Turkiet har önskat bli medlem i EU sedan 1960-talet, men nu har samtalen om medlemskap i praktiken stannat av. Turkiet måste se sig i spegeln; landet har inte genomfört Ankaraprotokollet och har inte erkänt Cypern. Landet måste dessutom genomföra reformer när det gäller medborgerliga rättigheter och mänskliga rättigheter innan det kan ansluta sig till unionen. Dessa rättigheter omfattar religionsfrihet och erkännande av kvinnors rättigheter. Detta är fakta. Unionen bör emellertid också se sig i spegeln. Det finns starkt motstånd mot Turkiet i EU som grundas på fördomar och rädsla för olikheter. De stora medlemsstaterna som Tyskland och Frankrike är rädda för Turkiet som är ett stort, inflytelserikt land. Situationen i Nordafrika har återigen visat att Turkiet är en skicklig aktör inom utrikespolitiken. Faktum är att Turkiet är skickligare på detta än EU eller enskilda medlemsstater i EU.

Sedan 1990 har Turkiet byggt upp goda grannskapsförbindelser och stabilitet i den omgivande regionen – när det gäller gränserna till Europa, södra Kaukasus, Centralasien och Mellanöstern. De ungdomar i Nordafrika som så gärna vill se reformer tittar på Turkiet. Turkiet är en stark ekonomisk aktör. Till skillnad från den europeiska ekonomin är Turkiets ekonomi dynamisk och växande, trots den ekonomiska kris och lågkonjunktur som har drabbat Europa och resten av världen. Detta kan inte ignoreras.

Sandra Kalniete (PPE), *skriftlig*. – (LV) I dag när vi med dämpad röst och minskade förhoppningar iakttar de revolutioner som har dragit fram över en del av arabländerna är min övertygelse att Turkiets medlemskap i EU är en geopolitiskt strategisk nödvändighet som väger allt tyngre. Turkiet är en demokratisk islamisk stat som kan vara ett inspirerande exempel för andra arabländer som önskar införa ett demokratiskt styrelseskick som grundas på principen om rättsstaten och respekt för mänskliga rättigheter samtidigt som deras religiösa värderingar bibehålls. Jag är oroad över att vi sänder felaktiga signaler till Turkiets medborgare och stärker inflytandet från anti-europeiska och islamistiska fundamentalistgrupper. Vi måste erkänna att vi genom att göra så också stöder dem som inte vill se EU som den viktigaste aktören på världsarenan. Vi måste stå upp för sanningen och medge att Europa inte kan konkurrera ifråga om ekonomisk utveckling med länder som Kina, Indien och Brasilien. Att låta Turkiet få ansluta sig till unionen skulle göra oss större och mer ekonomiskt konkurrenskraftiga.

Vi måste också erkänna Turkiets stabiliserande geopolitiska betydelse. Jag vet av erfarenhet från Lettland att anslutningsförhandlingarna är viktiga instrument för att uppmuntra till reformer, och det är därför viktigt för EU att inleda förhandlingar om nya kapitel med Turkiet. Turkiets önskan att inleda förhandlingar med EU om införande av ett system med viseringsfrihet är motiverad, Turkiets regering har tagit betydelsefulla steg framåt, och jag vill därför betona att kritiken i EU:s framstegsrapport om Turkiet bör sättas i relation till en objektiv bedömning av de resultat landet har uppnått.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Turkiet haft en utomordentlig ekonomisk tillväxt som har gjort det möjligt att på tio år gå från att vara den 27:e största till den 16:e största ekonomin i världen. Det är EU:s sjunde största handelspartner, och EU är Turkiets huvudsakliga handelspartner. Runt 88 procent av direktinvesteringarna i Turkiet kommer från EU-stater, vilket visar hur starka våra band är. Ur politisk synvinkel är landet en modell för stabilitet och demokrati för muslimska stater. Förhandlingarna med Turkiet bör få ett uppsving. Jag anser exempelvis att det är viktigt att påbörja förhandlingskapitel 15, som handlar om energi, också för EU:s medlemsstater. Turkiets strategiska betydelse för unionens energisäkerhet får inte ignoreras i en tid då vi vill diversifiera energikällorna och då projektet med gasledningen Nabucco är ett betydelsefullt exempel på detta. Jag anser därför att Turkiet måste bli delaktigt i hög grad, också före anslutningen, i EU:s energiprojekt eller i regionala samarbeten i Svartahavs- och Medelhavsområdet.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna rapport, i vilken Turkiets medborgare och det civila samhället lovordas för att de stöder Turkiets fortsatta demokratisering och att de engagerar sig ett öppet och pluralistiskt samhälle, men det konstateras att Turkiets framsteg är långsamma när det gäller reformer, och den turkiska regeringen uppmanas att genomföra omfattande reformer, både för att uppfylla Köpenhamnskriterierna och för att Turkiet ska moderniseras, och regeringen uppmanas att öka sina insatser i detta hänseende.

Kyriakos Mavronikolas (S&D), skriftlig. – (EL) Under de senaste åren har inte Turkiets attityd förändrats, vare sig gentemot EU eller Cypern. Turkiska kolonisationer och ockupationsstyrkor finns fortfarande på ön. Det är viktigt att notera att turkcyprioterna på det ockuperade Cypern demonstrerar mot Turkiet, och de protesterar mot de ekonomiska svårigheter som råder på grund av den turkiska ockupationsarméns närvaro. I ett uttalande hänvisade Turkiets premiärminister Recep Tayyip Erdoğan till de turkcypriotiska demonstrationerna då han sade att han accepterade att Turkiet invaderade Cypern för sina strategiska intressens skull.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denna resolution är en föreläsning för Turkiet om demokrati. Sådana föreläsningar är olämpliga. För endast två månader sedan välkomnade parlamentet förhandlingarna mellan kommissionen och diktatorn överste Khadafi. Och vad ska man säga om integrationen mellan unionen och Turkiet?

Parlamentet hävdar att ett partnerland bör uppmärksammas på betydelsen av maktindelning, men kräver inget sådant inom unionen, och detta är faktiskt oacceptabelt. Det finns dock värre saker; i texten hotas Turkiet med att anslutningsförhandlingarna med EU stoppas om landet inte omedelbart uppfyller unionens nyliberala dogmer, och man påminner om Köpenhamnskriterierna. Alla som har ett allmänt innerligt intresse för människor vet att Europa måste ändras innan det utvidgas. Jag är motståndare till ytterligare utvidgning tills social dumpning har stoppats, och jag kommer att rösta nej till denna arroganta text.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Turkiets eventuella anslutning till EU är fortfarande upphov till stora reservationer. Landets fortsatta ockupation av en del av Cypern, dess vägran att öppna hamnar och flygplatser i regionen, brotten mot politiska, religiösa och etniska minoriteter, diskrimineringen av kvinnor, förbud mot politiska partier och återinförande av lagar som begränsar rättskipningen vid militärdomstolarna är några exempel som visar detta. Det finns också andra grundläggande frågor. Större delen av Turkiet är inte geografiskt en del av Europa. Turkiet har en islamisk identitet som är mycket olik den judisk-kristna identiteten i de flesta EU-länder, landets sekularisering hålls endast i schack genom militär makt. Rörligheten för människor från det land som skulle ha EU:s största befolkning skulle skapa stor obalans på arbetsmarknaden. Inget av detta hindrar erkännande av de insatser som Turkiet har gjort under de senaste åren för att uppfylla EU:s kriterier, och landets ovärderliga roll inom Nato erkänns. Ett relevant övervägande skulle vara om det vore bättre att garantera Turkiet privilegierat partnerskap med EU med särskilda förmåner i stället för att skapa falska förväntningar och förhoppningar om medlemskap, något som vore svårt mot bakgrund av de fakta och omständigheter som landet måste anpassa sig till.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag är positiv till Turkiets anslutning till EU och välkomnar de framsteg som landet har gjort och som är till nytta för medborgarna. Det bör dock samtidigt nämnas att för att Turkiet ska kunna bli en medlemsstat i EU måste landet uppfylla Köpenhamnskriterierna och de skyldigheter som EU har ålagt sig självt och sina medlemsstater, liksom varje kandidatland. Turkiet måste respektera internationell rätt, och landet måste göra betydligt mer för att lösa problemet med kurderna, erkänna folkmordet på armenierna och ha normaliserade förbindelser med grannländerna. Turkiet måste därför dra tillbaka sina ockupationsstyrkor från Republiken Cypern.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jag anser att det är av väsentlig betydelse att Turkiet slutligen får ansluta sig till EU om unionen vill öka sitt politiska, strategiska och ekonomiska inflytande på internationell nivå. Att integrera landet i Europa kommer att gynna européerna åtminstone i lika hög grad som det kommer att gynna turkarna.

Vi bör inte glömma att Turkiet traditionellt är ett sekulariserat land, det har stor makt och har stora tillgångar på mänskliga resurser. Det är en inkörsport till marknaderna och energivägarna i Asien och Mellanöstern. Landet är också helt pålitligt inom Nato. De turkiska myndigheterna har gjort vissa insatser när det gäller respekten för de mänskliga rättigheterna och förtjänar att nämnas. Antagandet av ändringar av konstitutionen är därför ett steg i riktning mot den nödvändiga demokratiska standardiseringen inför anslutningen.

Även om nya lagar rörande radio och television är välkomna framsteg är dock yttrandefrihet och mer specifikt pressfrihet ändå en anledning till oro. På samma sätt är resolutionen om Cypernfrågan en förutsättning för framsteg i anslutningsprocessen.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Turkiets anslutning till EU är inte av strategiskt intresse för EU förrän Turkiet erkänner folkmordet på armenierna och drar tillbaka sina trupper från Cypern. Jag röstade nej till resolutionen i sin helhet och nej till många enskilda avskryvade punkter.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Framstegsrapporten om anslutningsförhandlingarna med Turkiet var återigen mer än sakliga. Med tanke på omständigheterna kan man dock undra vad som kan förväntas. Turkiet är inte ett europeiskt land – geografiskt, kulturellt och historiskt – och landet har ett annat synsätt på många frågor av dessa skäl. Med tanke

på allt detta har det alltid förvånat mig hur parlamentet kan lägga fram så politiskt korrekta och positiva resolutioner om detta ämne. Sanningen får aldrig sägas, och tydliga ord måste undvikas om de alls är möjliga att uttala. Det är verkligen dags att säga sanningen om Turkiet. Det måste tydliggöras för turkarna att de är våra vänner och partner på många områden, men att anslutning till EU faktiskt inte är möjligt.

Rationella krafter i Turkiet har för länge sedan erkänt att anslutning till EU inte är det mest värdefulla målet för dem. Mot bakgrund av landets läge och de många förbindelserna mellan de turkiska folken i Kaukasus och med araberna innehar Turkiet en viktig strategisk ställning i Mellanöstern. EU bör beakta detta och erkänna Turkiet som en viktig strategisk partner utanför sina gränser.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jag undrar hur det är möjligt att de grundläggande frågorna om Turkiet inte nämns i denna rapport, framför allt den katastrofala situationen på Cypern. I den norra turkiskkontrollerade delen av ön är systematiska överträdelser av de grundläggande rättigheterna vanliga, och Turkiet försöker se till att fler människor bosätter sig där, något som definitivt inte bidrar till den fredsprocess som vi hoppas på.

En annan grundläggande fråga som förvånar mig och som inte har betonats tillräckligt är Turkiets upprepade vägran att erkänna folkmordet på armenierna, vilket ägde rum förra århundradet. Av dessa och andra skäl röstade jag mot rapporten, eftersom jag är starkt och ståndaktigt motståndare till Turkiets eventuella framtida anslutning till EU.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig*. – (LT) EU behöver Turkiet, och Turkiet behöver EU. Det är viktigt inte bara när det gäller handel och ekonomiska förbindelser och investeringar. För nästan 100 år sedan vände sig Turkiet mot Europa och kan och måste bli en bro som förbinder vår kontinent med den muslimska världen. Tyvärr har det inte erkänts att förhandlingarna om Turkiets anslutning till EU har saktat av. EU väntar på framsteg, särskilt när det gäller skyddet av de mänskliga rättigheterna, jämställdhet mellan könen och skyddet av yttrandefriheten, tryckfriheten och religionsfriheten. Normalisering av förbindelserna med Cypern är en annan viktig fråga. Denna konflikt måste lösas på ett sätt som är till fördel för både Turkiet och Cypern. Det är viktigt att komma fram till en fredlig lösning av konflikten.

Händelserna i Nordafrika visar det viktiga bidrag som Turkiet kan ge genom att sprida stabilitet och demokratiska värderingar. Folken i Libyen, Egypten och andra arabiska stater ser Turkiet och EU som ett exempel, och de måste följa efter. Jag röstade för rapporten, eftersom den är mycket balanserad. Den återspeglar väl ställningen för Turkiets integration i EU under 2010. Jag har alltid förespråkat turkiskt medlemskap. Landet måste dock genomföra Ankaraprotokollet och göra mer, särskilt när det gäller minoriteter, kvinnor, tryckfrihet och rättsstatsprincipen.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för parlamentets resolution om 2010 års framstegsrapport om Turkiet. Kommissionens årliga rapport visar att moderniseringen av Turkiet i riktning mot ett demokratiskt och pluralistiskt system är en långsam och smärtsam process, men att den turkiska regeringen, de turkiska medborgarna och det civila samhället arbetar i riktning mot det. Det inrikespolitiska kabblet om reformer underlättar inte för att uppnå europeiska standarder, men visar dock att det finns ett engagemang för förändring och modernisering. De händelser som nyligen inträffat i Medelhavsområdet visar hur viktigt det är att utvärdera reformerna och situationen steg för steg och att undvika att inta förenklade ståndpunkter i frågan.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för förslaget till resolution om 2010 års framstegsrapport om Turkiet. Förutom allt annat innehåller den en viktig uppmaning till den turkiska regeringen om att tillämpa de bilaterala återtagandeavtal som ingåtts i väntan på tillämpningen av återtagandeavtalet mellan EU och Turkiet. Denna uppmaning är ännu mer värdefull mot bakgrund av de händelser som nyligen ägt rum i Nordafrika, vilket har gjort att Grekland är i centrum för invandringsvågen. Vi befinner oss i en tid då vi, var vi än är och var vi än står, måste betona de faror med invandringen som vi kan komma att ställas inför; vi kan inte bara stå bredvid och titta på något som redan inträffar. Som ett kandidatland bör Turkiet samarbeta med EU så att vi tillsammans med Grekland och andra medlemsstater kan hejda den våg av invandare som försöker komma in i EU illegalt.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (RO)* I förslaget till resolution om Turkiet uppmärksammas situationen för de mänskliga rättigheterna. Det ständiga dödläget mellan Turkiet och Cypern, den bräckliga dialogen mellan de politiska partierna, inskränkningarna i pressfriheten, kvinnors rättigheter och andra grundläggande rättigheter är några av de faktorer som har lett till att takten i anslutningsförhandlingarna har blivit långsammare enligt förslaget till rapport. Förhandlingarna ses som "en lång process där resultatet inte är givet på förhand". Jag anser att Turkiets anslutning till EU måste ses som en strategisk fördel för båda parter: EU och Turkiet. Jag uppmanar därför den turkiska regeringen att påskynda reformprocessen för att fullt ut uppfylla anslutningskriterierna.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Processen att föra Turkiet närmare EU:s mål har varit och kommer att vara lång. Jag har därför alltid förespråkat fördjupade förbindelser mellan EU och Turkiet genom successivt genomförande av partnerskap på olika områden. Att skapa långsiktiga förväntningar på integration anser jag inte är positivt vare sig för EU eller för Turkiet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Trots de framsteg som har nämnts under debatten finns det fortfarande inledande problem när det gäller kvinnors och minoriteters rättigheter, yttrande- och tryckfrihet, sociala obalanser, fattigdom, barnens rättigheter, utbildning, ett oberoende rättsväsen och politiska interventioner av armén.

Kommissionen konstaterar att personer på höga poster inom de beväpnade styrkorna dock har gjort ett antal uttalanden som går utanför deras befogenheter, särskilt rörande rättsliga frågor. Kommissionen kom fram till följande slutsatser om rättsväsendet: Undersökningar i några fall med stark profil fortsatte att väcka oro. Detta tyder på att polisens arbete måste förbättras och även arbetsförbindelserna mellan polisen å ena sidan och rättsväsendet å andra sidan måste förbättras.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Det finns fortfarande många olösta frågor om Turkiets framsteg i förhandlingarna om EU-medlemskap.

För det första måste den pågående frågan om Cypern lösas mellan de grekcypriotiska och de turkcypriotiska grupperna, och tillbakadragande av de turkiska trupperna måste också behandlas. Förhandlingarna är nu inne i en särskilt känslig fas. Stora tvivel måste dessutom återigen tas upp rörande landets kulturella bakgrund, vilken är nära förbunden med islamiska traditioner – vilka ligger långt ifrån Europas katolska kristna rötter.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig. – (IT)* Trots att man i framstegsrapporten starkt kritiserar Turkiets ställning kvarstår tydligt intentionen att låta landet ansluta sig till EU. Vi kan inte stödja detta på grund av följande anledningar som visar att landet inte har någonting

gemensamt med resten av Europa: geografiskt läge, religiös tro, militaristiskt beslut att fortsätta ockupera delar av EU på norra Cypern, vägran till pressfrihet, begränsningar i yttrandefriheten, religionsdiskriminering och kränkning av kvinnors rättigheter. Allt detta för Turkiet ännu längre bort från Europa.

I dag kan inga andra religioner än islam starta och driva religiösa samfund, värva anhängare, bilda prästerskap eller ha status som juridisk person. Turkiska regeringen vill inte efterleva EU:s viktiga fördrag och protokoll, och den vill heller inte samarbeta på ett tillfredsställande sätt när det gäller kontroller av illegal invandring. Av dessa anledningar röstade jag mot betänkandet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag har alltid varit för Turkiets anslutning till EU förutsatt att landet uppfyller Köpenhamnskriterierna och att Turkiet antar unionens regelverk på ett korrekt sätt. I dag röstade jag för förslaget till resolution om framstegsrapporten om Turkiet. Resolutionen ger uttryck för ett tydligt och balanserat politiskt budskap inför valet till parlamentet. Turkiet har gjort stora framsteg på vägen mot medlemskap, exempelvis delöversyn av konstitutionen, civil kontroll av militären och delreform av rättsväsendet. Men det krävs ytterligare åtgärder. Och de behöver öka takten. Europaparlamentet betonar att bättre garanti för mänskliga rättigheter, inklusive för kvinnor och minoriteter, är av stor vikt, liksom ett oberoende rättsväsende. Dessutom måste vikt läggas på yttrandefriheten och i synnerhet pressfriheten, med tanke på den pressade situationen nyligen när journalister blev arresterade. Turkiet måste också uppmuntras att bli en förebild för demokratiseringsprocessen i arabvärlden. Jag tycker därför att det är beklagligt att väsentliga delar av anslutningsförhandlingarna blockeras av vissa medlemsstater.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna rapport som välkomnar de konstitutionsändringar som har skett i Turkiet men också tar upp områden som fortfarande är problematiska, till exempel att Turkiet inte genomför Ankaraprotokollet. Genom att uppmuntra Turkiet att fortsätta genomföra reformer hoppas Europaparlamentet att se förbättringar i respekten för mänskliga rättigheter och jämställdhetslagarna, något som kommer att gagna medborgarna i Turkiet.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Framstegsrapporten om Turkiet visar tydligt vilka brister som har förekommit i processen hittills. Turkiet släpar helt klart efter förväntningarna. Vi kan inte tillåta någon "anslutningsrabatt" som grupperna Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och De gröna/Europeiska fria alliansen har efterlyst. I detta sammanhang måste vi också se kritiskt på premiärminister Recep Tayyip Erdoğans framträdanden i Tyskland där han uppmanade turkarna i Tyskland att sluta integrera sig. Sådana tal gagnar inte ett gott samarbete och är en förolämpning mot både Tysklands och EU:s ansträngningar. Dessutom finns det fortfarande mycket i övrigt att önska när det gäller pressfriheten och lösningen av Cypernfrågan.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Jag har alltid stått bakom Turkiets anslutningsprocess samtidigt som jag är fullt medveten om att vissa allvarliga frågor måste lösas. Framstegsrapporten 2010 är ett någorlunda balanserat dokument, och jag har röstat för det trots ett antal reservationer – inte minst över Cypernfrågan där jag verkligen beklagar att de ändringar som innehöll en uppmaning till rådet att uppfylla sitt löfte att få slut på isoleringen av norra Cypern röstades ned. Turkiet spelar en framträdande roll som bro mellan väst och öst, och vi bör skicka positiva och välkomnande signaler.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Jag röstade för 2010 års framstegsrapport om Turkiet som var tydligt negativ. Enligt rapporten har Turkiet under de senaste fem åren inte gjort några nämnvärda framsteg i reformprocessen eller i att uppfylla EU:s anslutningskriterier. Det finns fortfarande tydliga brister på områden som mänskliga rättigheter, press- och yttrandefrihet och kvinnors rättigheter. Som medlem i kontaktgruppen på hög nivå för kontakterna med den cypriotiska befolkningen på norra delen av Cypern är jag väl medveten om att samma sak gäller för det olösta problemet med Cypern.

Joachim Zeller (PPE), *skriftlig. – (DE)* Jag röstade för rapporten, men bara för att den mycket tydligt visar att det inte sker några framsteg i anslutningsförhandlingarna med Turkiet. Det är snarare tvärtom, eftersom vi kommit till ett stillestånd eller till och med har tagit ett steg tillbaka när det gäller respekten för civila och mänskliga rättigheter, religionsfrihet, mötesfrihet och pressfrihet samt i Cypernfrågan. Det är faktiskt så att Turkiets nya utrikespolitiska ställning, till exempel när det gäller Iran och Syrien, gör att man tvivlar på om Turkiets premiärminister Recep Tayyip Erdoğan verkligen menar allvar när han säger att landet närmar sig Europa. Dessutom är det fortfarande oklart hur de miljarder euro som har betalats ut till Turkiet som stöd för anslutningen har använts. Den enda slutsats man kan dra av detta är att anslutningsförhandlingarna måste stoppas. Turkiet är fortfarande en av EU:s viktigaste partner. Tanken på fullt medlemskap ter sig dock alltmer överklig.

- Förslag till resolution B7-0157/2011

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag stöder denna resolution eftersom jag är övertygad om att Montenegro skulle bli ett framgångsrikt exempel för EU i Balkanländerna med tanke på att det uppfyller alla villkor som har satts upp av kommissionen för att inleda anslutningsprocessen. Jag är dock orolig över den korruption som råder, i synnerhet på områden som bygg- och anläggningsprojekt, privatisering och offentliga upphandlingar och det ännu allvarligare problemet med diskriminering mot minoriteter och de mest utsatta grupperna. Mediernas oberoende är ett annat bekymmer.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för denna resolution om Montenegros europeiska integrationsprocess. Europaparlamentet ser positivt på de reformer som Montenegro har genomfört och välkomnar de framsteg landet har gjort i den europeiska integrationsprocessen. Europeiska rådet beslutade den 17 december 2010 att bevilja Montenegro statusen som kandidatland för anslutning till Europeiska unionen. Jag delar det beklagande som står i resolutionen om att statusen som kandidatland frikopplats från rätten att inleda förhandlingar. Det är viktigt att beslutet om att inleda sådana förhandlingar inte får skjutas upp på ett otillbörligt eller oskäligt sätt. Jag förväntar mig förhandlingarna inleds senast efter det att kommissionen offentliggjort sin framstegsrapport för 2011, förutsatt att Montenegro gör goda framsteg med att uppnå de riktmärken som kommissionen fastställt.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* EU är mycket positivt till de framsteg som har gjorts i utvidgningsprocessen men noterar att stora utmaningar kvarstår i de flesta berörda länder. Denna resolution handlar om Montenegro. Jag stöder den eftersom jag anser att den är balanserad: den lägger tonvikt på att Montenegro har gjort stora framsteg, inte bara när det gäller ekonomin, utan också i kampen mot korruption. Samtidigt som Montenegro självfallet måste göra ytterligare insatser anser jag det rätt att landet beviljas officiell status som kandidatland för anslutning till Europeiska unionen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution. Europeiska rådet framhöll återigen att EU utgör västra Balkans framtid och att tillväxt och stabilitet är särskilt viktigt i den här regionen. Att döma av de framsteg som Montenegro har gjort på olika områden är det uppenbart att landet tar förberedelserna för en europeisk integrering på allvar. Regeringen och oppositionspartierna i Montenegro har nått en allmän enighet när det gäller den europeiska integreringen och har gjort det till högsta prioritet. Rapporten visar också att föranslutningsinstrumentet fungerar bra i Montenegro och att betydelsefulla rättsliga och administrativa reformer har genomförts. Montenegro engagerar sig starkt i det regionala samarbetet, är en konstruktiv regional partner och spelar en stabiliserande roll i västra Balkanregionen.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) I rapporten finns de olika skälen till varför Europa inte bör bevilja att Montenegro ansluter sig till EU. Ohanterbar korrupktion, fortgående allvarlig social diskriminering av kvinnor och flera etniska minoriteter, standarder för mediepluralism som ligger långt ifrån europeiska nivåer och den ständiga närvaron av organiserad brottslighet i ekonomiska och politiska sammanhang i landet.

Jag står inte heller bakom rådets allmänna ståndpunkt när det gäller Balkanländernas anslutning till EU. Det är en politisk och strategisk orimlighet att se Europa som det oundvikliga ödet för länder i före detta Jugoslavien. Det verkar som de senaste erfarenheterna inte räknas på de högsta nivåerna i våra institutioner. Att till varje pris försöka skynda på utvidgningen och få med ekonomiskt svaga och politiskt instabila länder har verkligen inte varit till någon hjälp för konsolideringen av EU-projektet. Det har i stället försvagat dess struktur, saktat ned beslutsfattandeprocesser och försvårat utvecklingen av gemensamma insatser på områden som är viktiga för livet på vår kontinent.

Jag röstade därför emot denna resolution som, trots att den också lyfter fram de många problem som är förenade med Montenegros anslutningsprocess, ändå håller fast vid grundtanken att ge landet möjlighet att ansluta sig till EU.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag välkomnar det intresse och engagemang som regeringen och oppositionspartierna i Montenegro har visat när det gäller den europeiska integrationen. Resultatet av denna process är att landets rättsliga och konstitutionella ram har inrättats och nästan slutförts och att ekonomiska reformer har genomförts. Det finns dock ett antal områden att förbättra, t.ex. korrupktion, organiserad brottslighet, diskriminering och pressfrihet. Jag vill uppmana landet att fortsätta längs denna väg, vilket jag hoppas snart kommer att leda till att förhandlingsprocesser inleds.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Montenegro har visat att landet vill fortsätta välja Europa. Jag välkomnar denna beslutsamhet hos landets ledare samt de förändringar som har skett för att nå upp till europeiska standarder, speciellt när det gäller demokrati, mänskliga rättigheter och respekt för rättstatsprincipen.

Trots de framsteg som landet har gjort står det klart att landet fortfarande har lång väg att gå innan det är redo att ansluta sig till EU. Jag hoppas att vi kommer att fortsätta känna Montenegros beslutsamhet och att Montenegro, i stället för att formellt stråla samman med EU, förbättrar folkets levnadsvillkor och funktionen i sina institutioner funktioner så att det kan bli ett välmående land.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) De europeiska institutionerna har vid ett antal tillfällen erkänt att det finns ett strategiskt intresse att utvidga EU till Balkanländerna. Anslutningen av nya stater är beroende av olika omständigheter. Den första är att staten

uttrycker sitt intresse, sedan måste den lova att följa en rad grundläggande rättigheter för medborgarna. Eftersom Republiken Montenegro har uttryckt sitt intresse att ansluta sig till EU beslutade rådet den 17 december 2010 att bevilja landet status som kandidatland. Som framgår av rapporten har Montenegro gjort ett antal framsteg, speciellt genom inrättandet av en ny rättslig konstitutionell ram och i kampen mot korruption. Men det finns områden där större framsteg behövs, till exempel pressfrihet och respekt för icke-statliga organisationer. Jag röstade för parlamentets resolution om Montenegros europeiska integrationsprocess, i vilken rekommenderas att integrationsprocessen påskyndas. Jag vill uppmana de montenegrinska myndigheterna att fortsätta med sina insatser för att uppfylla de fastställda målen eftersom landet är en viktig granne till EU och ett land som vi vill samarbeta med.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) När det gäller Montenegro står det klart att inriktningen och tanken med utvidgningsprocesserna är avsedda för att tillfredsställa de stora EU-makterna och deras intressen, vilket gagnar deras stora företag, såsom utökade marknader, tillgång till och kontroll av geostrategiska platser och manuellt arbete som kan utnyttjas och användas för att ytterligare degradera arbetsstyrkan inom EU som helhet. Eftersom de randområden som har skapats efter successiva utvidgningsprocesser är uttömda måste man skapa nya. Många löften ges i dag till folket i Montenegro, precis som i andra länder både nu och då. Men priset är högt, och de har bara fått reda på en viss del. Just i detta fall är det viktigt att komma ihåg att processen med att upplösa Jugoslavien genomfördes av Nato och EU:s stormakter, som i dag försöker locka Montenegro att ansluta sig till det EU som är efterträdare i den processen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi står inför ytterligare en episod i den fullständiga sönderdelningen av Jugoslavien och vad som återstår av det. Den här gången är det Montenegros tur. Efter att ha ålagt Jugoslavien åtstramande ekonomiska och finansiella åtgärder, med stöd av internationella valutafonden och Världsbanken, stod stormakterna i Nato och EU bakom den etniska delning som slutade i krig och att nya "suveräna stater" snabbt skapades.

Den framtida integreringen av Montenegro i EU följer nu efter den här processen och är ett angrepp mot socialismens bedrifter, med syftet att tillfredsställa ekonomiska och finansiella gruppers intressen genom att utnyttja arbetsstyrkan, marknaden, det geostrategiska läget och ländernas naturresurser.

Nu ges det stora löften. EU vinkar med miljoner euro i så kallat stöd och utveckling. Men hur mycket kommer detta att kosta och när kommer det att ske, om det nu verkligen gör det?

Vår erfarenhet så här 25 år efter Portugals kapitalistiska integrering i EU är att den utlovade utvecklingen aldrig sker. Vad vi har uppnått är ödelagd produktion och sysselsättning, utnyttjande av arbetstagare, förstörelse av offentliga tjänster, skulder och ökat beroende av andra länder. Därför har vi våra tvivel om denna process.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) EU:s utvidgningsprocess fortsätter enbart på geografiska premisser, och som jag redan har sagt här i kammaren har rådet varit för snabbt med att bevilja länder status som kandidatland innan länderna i fråga har uppnått demokratiska kvalitetsstandarder som åtminstone närmar sig en någorlunda tillfredsställande nivå. Korruption, smuggling, organiserad brottslighet och överträdelser av pressfriheten är bara några av de faktorer som gör att jag anser att Montenegro fortfarande ligger långt ifrån Europa. Dessa anledningar räcker för jag inte ska stödja denna resolution som stakar

ut riktlinjerna för en europeisk framtid i Balkanländerna utan att ta hänsyn till områdets faktiska problem.

Jiří Havel (S&D), *skriftlig*. – (CS) Beslutet att bevilja Montenegro status som kandidatland var i första hand politiskt. Montenegro skulle troligtvis ha behövt vänta längre på det om inte denna fråga hade kommit upp samtidigt som Albanien. Men denna jämförelse blir självfallet till Montenegros fördel. Många av de reservationer som gäller för Montenegro "överförs" från den ena årsrapporten till den andra, och vi märker på kommissionens uttalanden att politiseringen av den statliga byråkratin, rättväsendets oberoende, organiserad brottslighet och miljö nu är "återkommande egenskaper". Det finns inga väsentliga framsteg i sikte i bekämpningen av den djupt rotade korrruptionen, och det får vi inte underskatta.

Under de rådande omständigheterna är det därför en bra lösning att bevilja Montenegro status som kandidatland utan att sätta en tidsfrist för inledande av anslutningsförhandlingar. EU genomförde en liknande strategi mot f.d. jugoslaviska republiken Makedonien 2005. Skillnaden är att det för att komma över den barriär som f.d. jugoslaviska republiken Makedonien står inför krävs enighet mellan två stater. Montenegros öde däremot ligger helt och hållet i dess egna händer. Jag antar att allt detta framgick mycket tydligt i de senaste samtalen mellan Herman van Rompuy, José Manuel Barroso och Jerzy Buzek och den nye ledaren i Montenegro, Igor Lukšić, världens yngsta premiärminister. Ingen tycker om att låta sig styras för länge. Detta gäller även för ett land som trots att det inte är medlem i EU har använt euron som sin nationella valuta under många år.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta dokument på grund av den allmänna enighet som råder kring EU-integrationen mellan regeringen och oppositionspartierna i Montenegro och den tonvikt som de lägger vid denna fråga, vilket har medfört goda framsteg inom reformprocessen sedan landet blev självständigt. Jag välkomnar att Montenegro beviljades status som kandidatland för anslutning till EU och att de montenegrinska medborgarna har fått möjlighet att resa utan visum (full viseringsfrihet) till EU:s Schengenområde. Jag välkomnar att inrättandet av landets rättsliga och konstitutionella ram nästan har slutförts, att det gjorts goda framsteg med att anta viktig korrupsionsbekämpande lagstiftning och att reformen av rättsväsendet gått framåt. Men det finns fortfarande behov att förändra den offentliga förvaltningen, stärka personalresurserna inom den lokala förvaltningen och motverka organiserad brottslighet, i synnerhet penningtvätt och smuggling. Mediebranschen måste kunna arbeta utan politisk påverkan, och tillsynsorganen måste vara garanterat oberoende.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för resolutionen som syftar till att stödja Montenegros integration i det europeiska systemet eftersom vi alla har sett att detta land har gjort betydande framsteg när det gäller att införa goda förfaranden och instrument.

Detta är nödvändiga åtgärder inte bara för att gå med i EU utan även för att skapa en rättslig, civil och social struktur i ett land som måste utvecklas i enlighet med bestämmelserna och med sikte på gemensamma framsteg på de olika förvaltningsnivåerna.

Montenegro har redan inlett viktiga reformer som följaktligen går i rätt riktning, vilket även innebär att skapa förvaltningsstrukturer som i framtiden kommer att kunna göra effektivt bruk av strukturfonderna, något som kommer att vara till stor nytta för detta land.

Inför inledningen av de förhandlingar som vi ser fram emot hoppas många kolleger och jag att vi ska kunna skapa lämpliga förhållanden för medborgarna i Montenegro, utan korrruption och som sjuder av initiativ för demokratisk utveckling.

Monica Luisa Macovei (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för resolutionen för att erkänna Montenegros framsteg inom europeisk integration och för att peka på de mål som alltjämt återstår att uppnå för befolkningens bästa. När resolutionen behandlades i utskottet för utrikesfrågor bidrog jag med ändringsförslag som gäller rättssystemets effektivitet och förutsägbarhet. Att offentliggöra alla domar och göra rättspraxisen enhetlig bör vara prioriteringar för att garantera allmänhetens förtroende och ett förutsägbart rättssystem. Ökad finansiering för att domstolar ska kunna arbeta snabbt och effektivt och enhetliga åtgärder för att utbilda domare krävs också. Det måste utvärderas hur effektivt EU-medel använts på områden som rättsliga reformer och korruptionsbekämpning. Rättsstatsprincipens genomgående enhetlighet i en nation är avgörande för politiska och demokratiska framsteg.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta resolutionsförslag som välkomnar den allmänna enighet som råder kring EU-integrationen mellan regeringen och oppositionspartierna i Montenegro och den tonvikt som de lägger vid denna fråga, vilket medfört goda framsteg inom reformprocessen sedan landet blev självständigt. Dessutom välkomnas det nya politiska ledarskapet i Podgorica, och den nya regeringen uppmanas att fortsätta med Montenegros EU-integrationsprocess och att påskynda de reformer som behövs för att landet ska uppfylla Köpenhamnskriterierna. I resolutionen välkomnas också Europeiska rådets beslut av den 17 december 2010 att bevilja Montenegro status som kandidatland för EU-medlemskap. Man beklagar dock att statusen som kandidatland frikopplats från rätten att inleda förhandlingar och understryker att beslutet om att inleda sådana förhandlingar inte får skjutas upp på ett otillbörligt eller oskäligt sätt. Det förväntas att förhandlingarna inleds senast efter det att kommissionen offentliggjort sin framstegsrapport för 2011, förutsatt att Montenegro gör goda framsteg med att uppnå de riktmärken som kommissionen fastställt.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) I denna resolution uttrycks stöd för kravet på att Montenegros medborgare måste underkasta sig Köpenhamnskriterierna och tilltagande privatiseringar. Unionen har reducerats till en aggressiv och anspråksfull liberal doktrin. Jag vill inte ha något av detta. Jag kommer att rösta mot resolutionen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Som kandidatland för framtida EU-medlemskap har Montenegro visat sin beredvillighet att gå vidare med sitt ställningstagande för Europa genom den beslutsamhet som dess ledare visar och de förändringar som har genomförts i landet för att närma det till europeiska krav, särskilt i fråga om demokrati, mänskliga rättigheter och respekt för rättsstatsprincipen. Men trots de framsteg som har gjorts är detta inte nog, och Montenegro måste fortsätta sina ansträngningar innan landet är redo att gå med i EU. Jag hoppas att denna beslutsamhet kommer att fortsätta att ge resultat och att anslutningen till EU blir verklighet så att Montenegro kan erbjuda sina invånare bättre levnadsförhållanden och utveckla myndigheternas verksamhet för att bli en allt bättre stat.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag är positiv till att inleda diskussioner om Montenegros EU-medlemskap eftersom jag av princip är positiv till utvidgning. Men jag har ändå inte kunnat rösta för denna resolution eftersom kommissionen kräver en rad reformer av Montenegro som ligger i linje med EU:s nyliberala politik såsom privatiseringen av den offentliga sektorn och anpassning av utbildningssystemet till Bolognaprocessen. Av alla dessa skäl röstade jag inte för resolutionsförslaget utan lade i stället ner min röst.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Alltsedan Montenegro blev självständigt 2006 har landet tydligt visat att det vill bli medlem i EU: Euron infördes officiellt 2006, och ett

stabiliserings- och associeringsavtal har varit i kraft sedan den 1 maj 2010. Montenegros medlemskap i unionen kommer att ge landet större politisk, ekonomisk och social stabilitet och öka stabiliteten på Balkan. Jag välkomnar verkligen Montenegros ansträngningar för att bli en konstruktiv partner i det regionala samarbetet, särskilt som en följd av de olika regionala avtal som landet har slutit med sina grannar om återtagande och utlämning och i rättsliga och polisiära frågor. Befästheten av fred och stabilitet gagnar inte bara regionen utan hela Europa.

Jag kräver därför att anslutningsförhandlingarna börjar så snart som möjligt, särskilt sedan rådet beviljat Montenegro status som kandidatland i slutet av december 2010. Montenegros insatser för att uppfylla anslutningskriterierna är framgångsrika, även om det alltjämt krävs avsevärda framsteg, särskilt när det gäller korruption och organiserad brottslighet, informationsfrihet och jämställdhet.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig* . – (EN) Även om utskottet för utrikesfrågor välkomnar rådets beslut att bevilja Montenegro status som kandidatland kvarstår allvarliga problem när det gäller korruption, särskilt i samband med byggprojekt, privatiseringar och offentlig upphandling. Det finns fortfarande problem när det gäller minoriteter och även oskyddade grupper. Det skulle vara korrekt att övervaka genomförandet av parlamentets rekommendationer till Montenegro, och om dessa genomförs anser jag att medlemskap för ett land som Montenegro bara kan bli till fördel för EU.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig* . – (DE) Det råder ständigt ett spänningsförhållande som inte alltid är lätt att överbrygga mellan respekten för de mänskliga rättigheterna och andra nationella intressen (kanske av militär eller ekonomisk art). Även Förenta staterna och EU överskrider då och då denna fina skiljelinje, vilket framgår av kränkningarna av de medborgerliga friheterna och uppgiftsskyddet i samband med kampen mot terrorism. EU måste därför mer beslutsamt och konsekvent ta ställning för de mänskliga rättigheterna inom och utanför unionen. Med utanför unionen tänker jag särskilt på skyddet av kristna minoriteter i islamiska länder och i Asien. Därför röstade jag för detta förslag till resolution.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig* . – (PL) I dag antog Europaparlamentet resolutionen om Montenegros europeiska integrationsprocess. Utvidgningen av EU till att omfatta västra Balkan bekräftades redan 2003 i Aten, och därför har parlamentet uttryckt förhoppningen att anslutningsförhandlingarna ska börja före årets slut. I resolutionen riktas uppmärksamheten på de betydande förbättringarna av den politiska och sociala situationen i Montenegro och även på Montenegros positiva inställning till europeisk integration.

Tyvärr har Montenegro alltjämt inte övervunnit problemet med korruption och organiserad brottslighet. Ett mycket viktigt och hittills olöst problem är enligt min åsikt diskriminering av etniska grupper och även av kvinnor som är underrepresenterade i beslutsfattandet och inom den offentliga förvaltningen. Ännu en positiv företeelse är landets kamp mot censur och insatserna för att garantera yttrandefriheten. Men det rapporteras fortfarande om angrepp på journalister och aktivister.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig* . – (LT) EU-integration är den viktigaste drivkraften för Montenegros framsteg. Detta land har åstadkommit mycket under de senaste 12 månaderna, framgångsrikt genomfört strukturella och ekonomiska reformer och effektivt bekämpat korruption och organiserad brottslighet. Etniska minoriteter lever fredligt tillsammans i Montenegro, och landet utvecklar med framgång goda förbindelser med grannländerna. Därför har EU och Montenegro undertecknat ett stabiliserings- och

associeringsavtal. Jag röstade för denna resolution därför att den helt riktigt anger ytterligare åtgärder för att reformera Montenegro. Det är nödvändigt att göra framsteg för att befästa rättsstatsprincipen, fortsätta att genomföra reformer av förvaltningen, förbättra offentliga tjänstemäns kapacitet, ändra vallagen och stärka det civila samhället och oberoende medier. Det är viktigt att landet upprätthåller dynamiken och fortsätter det arbete som har påbörjats.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Montenegro blev ett av de officiella kandidatländerna för EU-anslutning i december 2010, men ännu har inget datum fastställts för inledandet av verkliga förhandlingar. Jag stöder andan i resolutionen, där man berömmar Montenegros regering för att den prioriterar reformer i samband med integrationsprocessen och framför förhoppningar om att officiella förhandlingar ska inledas under året, trots de problem som fortfarande kvarstår att lösa. När det gäller att föra Balkan närmare EU är Montenegro det land som har den bästa sociopolitiska situationen. Därför röstade jag för resolutionen, eftersom jag anser att Montenegros och de övriga Balkanländernas anslutning till EU är av grundläggande strategisk vikt för Europa med tanke på Balkanregionens stabilitet, utveckling och resurser.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag erkänner den insats som gjorts i Montenegro, särskilt när det gäller rättsliga reformer, kampen mot korruption och mot olika typer av diskriminering, men jag vill betona att detta arbete måste fortsätta och fördjupas. En lång rad frågor måste dock fortfarande särskilt uppmärksammas. Jag tänker framför allt på de ekonomiska frågorna och på behovet av nya strukturella förändringar som trots de lyckade ekonomiska reformerna har visat sig nödvändiga på grund av den finansiella krisen. Jag vill göra en sista kommentar om en fråga som är viktig för mig: behovet av bättre kvalitet på den lagstiftning som parlamentet utarbetar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Detta är ett bra och välbalanserat resolutionsförslag som tar upp alla relevanta politikområden. Montenegro, som blev kandidatland i december 2010, väntar fortfarande på att förhandlingar ska inledas. Detta kritiserar i punkt 2 i resolutionsförslaget: "beklagar [...] att statusen som kandidatland frikopplats från rätten att inleda förhandlingar och understryker att beslutet om att inleda sådana förhandlingar inte får skjutas upp på ett otillbörligt eller oskäligt sätt". Föredraganden förväntar sig att förhandlingar ska inledas efter 2011 års framstegsrapport. Ett antal intressanta punkter rör föranslutningsinstrumentet (punkt 5), korruption (punkt 8), informationsfrihet (punkt 10), organiserad brottslighet (punkt 14) och anti-diskriminering (punkterna 17–22). Många punkter rör frågan om anti-diskriminering och berör alla relevanta aspekter som exempelvis romer, ashkalier och egyptier (punkterna 17 och 22), homosexuella, bisexuella och transpersoner (punkt 17), kvinnor och våld i hemmet (punkterna 17-19), etniska frågor (punkt 21) och det civila samhället (punkterna 5, 10, 23, 24 och 32). Resolutionsförslaget är i allmänhet mycket positivt till det civila samhällets organisationer och innehåller flera punkter om dessa, främst punkterna 23, 24 och 32.

I dessa punkter upprepar parlamentet "hur viktigt det är för demokratin att det finns aktiva och oberoende civilsamhällesorganisationer" och "uppmuntrar Montenegros regering att upprätthålla ett nära samarbete och en regelbunden dialog med frivilligorgan".

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Ända sedan Montenegro officiellt blev ett kandidatland för EU-anslutning den 17 december 2010 prioriterade landets regering omedelbart reformer för att påskynda anslutningsprocessen till EU.

Det finns fortfarande ett antal problem att lösa, som exempelvis valreformen och reformen av den offentliga administrationen och rättssystemet, men i resolutionsförslaget klargörs

att Montenegro gör framsteg. Italien stöder fullt ut landets strävan att bli EU-medlem, eftersom man anser att Montenegros och västra Balkans anslutning tillgodoser ett grundläggande EU-intresse på så vis att den främjar stabilitet, regionalt samarbete och utveckling i ett geografiskt område med mycket stor betydelse för Europa.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för denna resolution, där man förespråkar att Montenegro bör ges kandidatstatus för EU-anslutning. I resolutionen betonas också frågorna om jämställdhet och korruption, vilka måste lösas i Montenegro, och åtgärder för att hantera dessa problem krävs.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för resolutionsförslaget, eftersom man i texten tämligen tydligt fastslår att Montenegro sedan sin självständighet 2006 har gjort betydande framsteg genom interna reformer. Vi får dock inte blunda för att det som alltid finns allvarliga problem med korruption och organiserad brottslighet, yttrandefrihet och diskriminering. Samtidigt förklaras dock i texten att Montenegros regering är beredd att effektivt ta itu med dessa problemområden och har antagit ett paket med passande och lämpliga åtgärder.

Iva Zanicchi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för resolutionen eftersom jag anser att EU-anslutningsprocessen i Montenegro kan tillgodose ett grundläggande strategiskt EU-intresse, nämligen att främja och försöka garantera stabiliteten och utvecklingen i ett geografiskt område med avgörande betydelse för vår kontinent. Samtidigt kan Montenegros anslutning stärka kampen mot den Balkanbaserade organiserade brottsligheten. Det måste också betonas att under processen med att föra Balkanländerna närmare EU har det i Montenegro länge funnits ett starkt internt samförstånd om en eventuell EU-anslutning, och landet har uppvisat en mogen och försonande inställning till grannstaterna.

- **Betänkande: Járóka (A7-0043/2011)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom de värderingar som styr den europeiska integrationen utgår från att EU är fritt från fördomar och diskriminering för att de mänskliga rättigheterna ska respekteras. Denna diskriminering förvärras genom den aktuella ekonomiska krisen, och integreringen av den romska befolkningsgruppen bör ses som ett gemensamt ansvar för EU-institutionerna och EU:s medlemsstater och regioner, och alla tillgängliga EU-resurser bör användas för att lösa denna situation.

Kommissionen bör spela en ledande roll i denna process och särskilt uppmärksamma förfrågningarna om tekniskt stöd, men framför allt lägga fram en strategi där försvaret av de mänskliga rättigheterna, rätten till utbildning och yrkesutbildning, kultur, sysselsättning, idrott, anständiga bostäder, hälso- och sjukvård och bättre hygienförhållanden för romer är prioriterade områden. Dessutom bör insatser göras för att öka romernas politiska och medborgerliga deltagande, med början hos de yngsta romerna.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution om EU:s strategi för integrering av romer. Romerna är Europas största etniska minoritet, men de är också mycket isolerade och deltar därför nästan inte alls i de nationella ekonomierna. Jag instämmer i föredragandens åsikt att integreringen av romerna är en nödvändig investering, eftersom det är billigare att integrera romerna än att upprätthålla deras undermåliga socioekonomiska villkor. Ytterligare en viktig dimension som jag vill betona är att den övergripande integreringen av romer i grunden är en människorättsfråga. En stor del av Europas romer lever under så undermåliga förhållanden – de deltar nästan inte

alls i ekonomin, eftersom de berövas grundläggande mänskliga rättigheter – att främjandet av deras sociala införlivande inte kan diskuteras inom ramen för allmänna politiska korrigeringar, utan måste hanteras som en fråga som handlar om att åtgärda en av de största bristerna i uppfyllandet av de konstitutionella och mänskliga rättigheterna i Europa. Genom att anta denna strategi har Europaparlamentet tagit första steget mot att främja en social och ekonomisk integrering av romerna, och nu måste rådet och kommissionen vidta de nödvändiga åtgärderna för att se till att denna strategi genomförs på ett framgångsrikt sätt.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig.* – (FR) Omkring 10–12 miljoner romer bor i EU. Många är drabbade av diskriminering och social utestängning. De är till största delen EU-medborgare, och EU måste anta en strategi för deras införlivande. Därför röstade jag för denna text. I texten föreslås en handlingsplan som bygger på de grundläggande värderingarna med jämlikhet, tillgång till rättigheter, icke-diskriminering och jämställdhet mellan könen, med stöd från de redan tillgängliga strukturfonderna.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* – (LT) Situationen för romerna i EU är tämligen komplicerad. En stor andel av Europas 10–12 miljoner romer har utsatts för systematisk diskriminering och kämpar därför mot en oacceptabel nivå med social, kulturell och ekonomisk utestängning och kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Dessutom bor många romer i regioner som är bland de ekonomiskt och socialt minst avancerade i EU, och därför har romska barn ofta inte tillgång till utbildningssystemen, vilket senare leder till att de diskrimineras på arbetsmarknaden och hindras från att integreras i samhället. EU har utarbetat en rad användbara verktyg, mekanismer och medel för att främja integreringen av romer, men dessa är spridda över olika politiska områden och deras effekt och fördelar förblir därför begränsade. Jag håller med om att medlemsstaterna måste förbättra genomförandet av EU:s strategi för integrering av romer och garantera att alla berörda direktiv och all relevant EU-lagstiftning införlivas och tillämpas fullt ut, vilket skulle förhindra segregering och diskriminering av romer.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig.* – (PT) I Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna förbjuds diskriminering på grund av exempelvis kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, samt nationalitet. Det finns omkring 10-12 miljoner romer i Europa, varav merparten är EU-medborgare, och de utsätts för systematisk diskriminering och intolerans. Romernas integrering är alla medlemsstaters och EU-institutioners ansvar.

I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att samarbeta med EU och den romska befolkningens företrädare för att utarbeta en integrerad politik, med användning av de tillgängliga EU-resurserna inom ramen för de befintliga strukturfonderna, i syfte att stödja integreringen av romerna, eftersom det är billigare att integrera romerna än att upprätthålla deras otrygga socioekonomiska villkor. En harmonisk integrering av den romska befolkningen förutsätter att alla bidrar: romerna själva och deras värdsamhällen. Därför har jag gett betänkandet mitt stöd.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Att Lívia Járókas betänkande har antagits av en mycket stor majoritet är ytterligare en politisk signal som bekräftar att EU är medvetet om sitt ansvar gentemot denna etniska minoritet, som är den största och mest förföljda minoriteten i Europa. I betänkandet betonas de prioriterade områden som måste tas upp i strategin, som exempelvis kampen för att den romska befolkningens grundläggande

rättigheter ska respekteras. Strategin måste vara inriktad på utbildning, men måste också förhindra extrem marginalisering och att orättvisa förhållanden fortplantas. Strategin måste slutligen syfta till att införa innovativa metoder för att ge verklig tillgång till arbetsmarknaden och till sunt boende till överkomligt pris.

Den aktuella utmaningen är såsom nämns i betänkande att se till att EU-medlen utnyttjas fullt ut och används på ett sätt som gynnar romerna. Instrumenten finns, men de används mycket ineffektivt.

Romernas integrering är en EU-fråga. Det är nu upp till kommissionen att lägga fram slutliga förslag på grundval av dagens parlamentsomröstning. Samtidigt som EU respekterar subsidiaritetsprincipen måste det fullt ut utgöra en drivande kraft och ena de berörda aktörerna på alla nivåer så att den positiva effekten av EU-medlen ökas och romerna till sist blir verkliga EU-medborgare.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Betänkandet om integreringen av romerna tar i grunden inte hänsyn till svårigheterna med romernas sociala integration om man betänker att det ofta är den romska befolkningen själv som inte vill integreras i våra länders sociala struktur.

Detta är en kulturell faktor som inte kan förnekas eller ignoreras: romerna har sina egna traditioner och seder som gör det svårt att integrera dem i en social miljö med processer, livsstilar och vanor som är mycket olika deras egna. All politik för integrering av romer måste därför ta hänsyn till detta hinder, dvs. deras faktiska vilja eller beredskap att integreras.

Bortsett från sociologiska hänsyn måste jag erinra om att med tanke på dessa och andra svårigheter kommer den politik som föreslås i betänkandena om den romska befolkningen att kräva mycket stora medel från EU och medlemsstaterna utan att de önskade resultaten nås när allt kommer omkring. Utan att skräda orden är detta vad som hittills har skett, och det finns ingen anledning att tro att situationen kommer att förändras framöver. Jag röstade därför emot betänkandet.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom de romer som lever i Europa behöver EU:s stöd. I EU-strategin för integrering av romer föreslås obligatoriska minimistandarder för utbildning, sysselsättning, bostäder och hälso- och sjukvård. En stor andel av de europeiska romerna lever dock under mycket undermåliga förhållanden – de deltar nästan inte alls i det ekonomiska livet, vilket leder till att de berövas grundläggande mänskliga rättigheter. I Europaparlamentets strategi prioriteras därför att skapa sysselsättning bland romer och förbättra deras utbildning, bostäder och sociala trygghet. Det är viktigt att se till att segregeringen av romska barn i skolorna och klassrummen upphör. Det är också mycket viktigt att uppmuntra romerna att delta i alla områden av det offentliga och politiska livet samt i de icke-statliga organisationernas arbete. För att genomföra strategin för integrering av romer är det ofrånkomligt att strategin framför allt är en EU-intern strategi och att den allmänna tillsynen över prioriterade områden och mål ligger inom gemenskapens struktur, tillsammans med årsrapporter om hur strategin fortskrider och en utvärdering av dess resultat.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) De omkring 10–12 miljonerna romer borde ha rätt till minimistandarder på EU-nivå för att få arbete och utbildning. I Europaparlamentets resolution, som syftar till att påverka den framtida strategin för integrering av romer, erbjuds ett bättre skydd av de grundläggande rättigheterna samt ökad EU-finansiering. Rumänien känner mycket väl till denna minoritets svårigheter, men också

deras bekvämlighet. EU borde vara medveten om att det finns en mycket stor motvilja mot förändring inom denna etniska grupp, däribland mot social integrering. Romerna har utsatts för diskriminering under århundradenas lopp, men har samtidigt valt att stå utanför samhället. Denna bedömning är mycket rättvisande, men vi måste inse att våra lösningar mycket ofta är otillräckliga eller svåra att förstå för romerna.

Den framtida EU-strategin om integrering av den romska minoriteten måste naturligtvis prioritera förenlighet med och främjande av de grundläggande rättigheterna till arbete, bostäder, hälsa och i synnerhet utbildning, trots föräldrarnas motstånd. Ingen bör dock förvänta sig snabba förändringar. Förändringar kommer troligtvis att krävas under flera generationer för att denna minoritet ska följa vissa regler för social samexistens.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) En grundförutsättning för att utarbeta något slags förnuftig strategi för integrering av romer är att samla in och lämna uppgifter om romernas socioekonomiska situation (främst utbildning, hälsa, bostäder och sysselsättning). Såväl medlemsstaterna som de internationella organisationerna (Internationella organisationen för migration och OECD) borde därför fokusera mer i detalj på dessa frågor och bidra till att anta konkreta mål om exempelvis andelen romer som slutför gymnasieutbildningar och eftergymnasiala utbildningar, som är anställda inom offentlig förvaltning eller företräds i olika sektorer av samhällslivet och det politiska livet. Kommissionen bör sedan använda dessa data för att utarbeta en tydlig och realistisk EU-strategi för integrering av romer. Vi kan överväga att införa resultatbonusar för EU-strategin för den romska minoriteten, inom ramen för sammanhållningspolitiken. Mer effektiva metoder för att övervaka användningen av de EU-resurser som är specifikt avsedda för marginaliserade medborgargrupper måste hur som helst utarbetas.

För romernas införlivande är det också nödvändigt att använda finansieringsmöjligheterna med Progress-programmet, programmet för livslångt lärande, kulturprogrammet (2007–2013) och folkhälsoprogrammet (2008–2013). Kommissionen bör i detta sammanhang ge Europaparlamentet en förteckning över de projekt till förmån för romerna som den har finansierat sedan 2000, och redogöra för resultaten av dessa.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag välkomnar EU:s engagemang när det gäller att fastställa bindande standarder som garanterar romerna tillgång till utbildning, sysselsättning, bostäder och hälso- och sjukvård. I detta initiativ behandlas inte bara de inneboende mänskliga värderingarna i det sociala införlivandet av etniska minoriteter, utan även de ekonomiska framstegen tack vare den minskade arbetslösheten. Jag samtycker till åtgärderna i denna integrationsstrategi, framför allt kampen mot svart arbete och ökningen av romska lärare. Det är viktigt att romerna själva deltar i integrationsprocessen, så att en hållbar utveckling garanteras inifrån och ut, vilket skulle främja i stället för att påtvinga en strävan efter en positiv roll i samhället. Denna process bör också fokusera på alla slags överträdelser av de grundläggande rättigheterna, framför allt social utestängning och diskriminering i samhällslivet.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Frågan om integrering av romerna är en stor utmaning som EU måste anta. Betänkandet går i rätt riktning, eftersom det framhåller Europaparlamentets vilja att fullt ut bidra till denna målsättning.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, eftersom Europas 10–12 miljoner romer bör omfattas av bindande minimistandarder på EU-nivå för att förbättra deras tillgång till sysselsättning, utbildning, bostäder och hälso- och sjukvård. I resolutionen, där man vill påverka kommissionens kommande strategi för integrering av

romer, krävs också ett bättre skydd av de grundläggande rättigheterna och en bättre användning av EU-medel. Jag hoppas att EU:s regeringar nu svarar på detta tydliga budskap från parlamentet.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag stöder föredraganden Livia Járóka, som förespråkar en samordnad EU-politik som komplement till den befintliga lagstiftningen, i syfte att främja integreringen av EU-medborgarna i den romska etniska gruppen – som av rådet uppskattas omfatta mellan 10 och 16 miljoner personer. Denna politik ska omfatta antagande av åtgärder för att bekämpa rasism och diskriminering. Genomförandet och den korrekta tillämpningen av denna politik måste också garanteras. Åtgärder bör dock också antas för att bemöta romernas specifika behov och för att främja deras socioekonomiska införlivande, som exempelvis rätten till arbete, bostäder, utbildning, hälso- och sjukvård och annat.

Utöver den humanitära aspekten av romernas integrering bör detta också leda till en utökning av arbetskraften till stöd för välfärdssystemet, och till en minskning av de sociala och hälso- och sjukvårdsrelaterade förmåner som staten garanterar personer som lever i fattigdom, för att inte nämna att brottsligheten kan komma att minska. Integreringen bör ta hänsyn till skyddet av barn och respektera lagstiftningen. Detta gemensamma europeiska problem kräver en gemensam europeisk lösning med en integrerad och sektorsöverskridande strategi som möjliggör stöd för och specifika åtgärder i de mest underutvecklade områdena och i områden med allvarliga strukturella nackdelar.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Vi har just med stor majoritet antagit EU-strategin om integrering av romer. Detta är en stark politisk signal som bekräftar att EU är medvetet om sitt ansvar gentemot denna minoritet, som är Europas största och mest förföljda. EU och dess medlemsstater måste genom konkreta åtgärder hantera den skamliga segregeringen av romer. I betänkandet betonas vikten av att respektera romernas grundläggande rättigheter, och i synnerhet tillgången till utbildning. För att undvika risken för marginalisering är det också viktigt att föra en innovativ politik som ger verklig tillgång till sysselsättning, och att ge dessa människor, varav den stora merparten är permanent bosatt inom EU, tillgång till sunda bostäder till ett överkomligt pris. EU-medlen finns, men de måste användas på ett sätt som gynnar romerna. Det är nu upp till kommissionen att utarbeta de slutliga bestämmelserna utifrån förslagen i detta betänkande på ett sammanhängande sätt med utgångspunkt i subsidiaritetsprincipen och med målsättningen att se till att romerna blir verkliga EU-medborgare.

Karima Delli (Verts/ALE), *skriftlig.* – (FR) Parlamentet har antagit en bra text, som betonar EU:s viktiga roll när det gäller att garantera romernas sociala integrering i EU, genom tillämpning av denna strategi på lokal nivå. I betänkandet påpekas att en strategi för romerna endast kan genomföras med romernas deltagande – vi måste kort sagt arbeta "med" innan vi arbetar "för". Romerna bör därför vara delaktiga i beslutsfattandet.

I texten framhålls romernas svåra levnadsförhållanden och den diskriminering och de problem med tillgång till grundläggande tjänster som de upplever. Det betonas att respekten för EU-medborgarnas fria rörlighet måste garanteras. Man nämner också betydelsen av socialt skydd, yrkesutbildning, utbildning och tillhandahållande av offentliga tjänster för det sociala införlivandet. Man kritiserar den otillräckliga tilldelningen av medel, när pengarna skulle kunna komma till verklig nytta. Den verkliga nackdelen med betänkandet är dock att de konservativa i Europaparlamentet insisterar på att nämna behovet att bekämpa

romernas så kallade "långvariga beroende" av välfärdssystemet. Detta är en skandalös fördom som återigen syftar till att marginalisera romerna.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig*. – (FR) Det gläder mig verkligen att Europaparlamentet har antagit Livia Járókas betänkande med överväldigande majoritet. I betänkandet konstateras att utestängningen och diskrimineringen av romerna måste bekämpas för att främja deras sociala, kulturella och ekonomiska integration, stärka skyddet av deras grundläggande rättigheter och bättre använda EU:s medel. Parlamentet har antagit prioriteringar som man är enig om, och kräver att EU antar en handlingsplan om frågan, att EU-medel ska utnyttjas och föreslår att en kriskarta ska antas som visar var merparten av den romska befolkningen finns. Vad beträffar specifika åtgärder kan man nämna tillgången till utbildning, som är en lika stor prioritet för romerna som för andra folkgrupper. Vi måste dessutom övervaka användningen av EU-medel för att se till att pengarna verkligen når de avsedda mottagarna.

Parlamentet har också lagt fram tydliga krav på att EU-organ ska inrättas under övervakning av den aktuella arbetsgruppen för romer, i syfte att ge finansiellt EU-stöd till relevanta lokala initiativ och i god tid fastställa och rapportera felaktig användning av medel. Finansieringens räckvidd bör dessutom utvidgas till att omfatta projekt för att förbättra offentliga tjänster.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att en EU-strategi för integrering av den romska minoriteten är en positiv och välkommen åtgärd. Romerna måste särskilt uppmärksammas på EU-nivå, med tanke på de ihållande problemen med deras sociala och ekonomiska integration och på att rörligheten bland romer är hög. Jag anser dock att de största ansträngningarna ännu ligger framför oss. Strategierna och handlingsplanerna för integreringen av romerna har varit och är tillgängliga på alla nivåer, men de har inte genomförts fullt ut. För att strategin ska bli framgångsrik måste den genomföras på lämpligaste sätt. Med detta i åtanke anser jag att en strukturerad dialog mellan romerna, den icke-statliga sektorn och de lokala myndigheterna måste utgöra grunden för genomförandet av den framtida strategin.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet, eftersom jag anser att integreringen av romer inte bara har att göra med moraliska krav eller EU:s människorättsförpliktelser. Ett antal studier har visat att utestängningen av dessa EU-medborgare har medfört socioekonomiska kostnader för medlemsstaterna. Romernas sociala införlivande är en nödvändig investering, och kommer att medföra finansiella fördelar på lång sikt.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Romerna har historiskt sett utsatts för diskriminering och fientlighet från medlemsstaternas största befolkningsgrupper. Omfattande diskriminering kvarstår också inom de romska befolkningsgrupperna, och strategin för deras integrering måste omgående åtgärda detta faktum i stället för att bara försöka dölja det. Jag anser att en EU-strategi för integrering av romer och alla andra missgynnade etniska minoritetsgrupper bör välkomnas.

Jag anser också att strategin har stor möjlighet att bli en framgång om den får stöd genom aktivt deltagande av den befolkningsgrupp som den syftar till att integrera. Utan alla aktörers deltagande, interagerande och engagemang i denna gemensamma ansträngning riskerar strategin att inte bli något mer än ett uttryck för goda intentioner. Mycket kvarstår att göra för att vända trenden med diskriminering av romer. Jag hoppas att strategins framgång slutligen kommer att berättiga dess långsamma avskaffande.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande handlar om utarbetandet av en EU-strategi för integrering av romer. Det är ett mycket användbart och uppmuntrande dokument som kommissionen och parlamentet gemensamt sammanställt och som innehåller rekommendationer om målsättningarna i Europa 2020-strategin i fråga om fattigdomsminskning och bekämpning av social utestängning, så att en inkluderande tillväxt kan främjas inom hela EU. Den romska befolkningen har en mycket dynamisk demografi, till skillnad från andra etniska grupper, och man tror att romerna i vissa länder, exempelvis Ungern, kommer att utgöra över 50 procent av den ekonomiskt aktiva befolkningen 2050. Det är därför absolut nödvändigt att de integreras, inte bara etniskt, eftersom det är en fråga om mänskliga rättigheter, utan även för att göra välfärdssystemen hållbara. Det har visat sig att detta inte är en kostnad, utan snarare en ”nödvändig investering som ger ekonomiska vinster på lång sikt”. Kostnaderna för utestängningen är ibland större än kostnaderna för införlivandet, om man tar hänsyn till dess fördelar. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande och kommissionens rekommendation om att kontrollera och övervaka hur medlemsstaterna följer strategin.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* I den antagna resolutionen förespråkas antagandet av en EU-strategi för integrering av romer, tillsammans med utvecklingen av en införlivande handlingsplan som bygger på de grundläggande värderingarna med jämlikhet, utövande av rättigheter, icke-diskriminering och jämställdhet. Syftet är att se till att den romska befolkningen får verklig tillgång till utbildning, arbetstillfällen, bostäder, hälso- och sjukvård och kultur. Hänvisningen till EU-program och finansiering som kan användas för romernas sociala och ekonomiska integration är lämplig, eftersom dessa underutnyttjas. Resolutionen är desto viktigare med tanke på att det är allmänt känt att romerna har varit föremål för en beklaglig och oacceptabel diskriminering i ett antal EU-länder, som exempelvis Frankrike och andra medlemsstater.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Att romerna i de olika EU-länderna diskrimineras är allmänt känt. De har alldeles nyligen haft problem i Frankrike och andra EU-stater, som skulle kunna förvärras på grund av den ekonomiska och sociala krisen. Föredraganden, som är av romskt ursprung, har därför velat uppmärksamma parlamentet på denna situation.

I den resolution som antogs i dag förespråkas i detta sammanhang att kommissionen ska föreslå och rådet anta en EU-strategi som främjar romernas integrering i form av en handlingsplan på EU-nivå, som kommer att vara betydelsefull och inkluderande på flera olika nivåer och bygga på de grundläggande värderingarna med jämlikhet, utövandet av rättigheter, icke-diskriminering och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Det är på samma sätt värt att komma ihåg att det finns EU-program och EU-finansiering som kan användas för romernas sociala och ekonomiska integrering, men att kunskaperna måste förbättras på alla nivåer om dessa ska användas korrekt. Syftet är att se till att den romska befolkningen får verklig tillgång till utbildning, arbetstillfällen, bostäder, hälso- och sjukvård och kultur.

Lorenzo Fontana (EFD), *skriftlig. – (IT)* Att hantera problemen i den största etniska minoriteten i Europa kräver pragmatism, snarare än något slags falsk och mjälig liberalism. Vi talar om att ge den romska minoriteten en hel rad rättigheter som många medborgare bara åtnjuter tack vare dagliga uppoffringar. Jag anser inte att denna EU-strategi eller detta beslut förtjänar stöd, eftersom detta fenomen också medför stora skillnader mellan medlemsstaterna. Vissa länder befinner sig i en objektivt sett svår situation, medan andra

knappt påverkas av fenomenet. Därför anser jag att det vore mer effektivt att tillämpa subsidiaritetsprincipen. Jag tänker därför inte ge mitt stöd till den text som lagts fram.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Inget betänkande från Europaparlamentet har någonsin varit så nära galenskap. Strategin om integrering av romer innebär nämligen ett systematiskt främjande av en liten befolkningsgrupp i allt och överallt, obligatoriska kvoter på alla områden, däribland i beslutsorgan och näringslivet, och systematisk offentlig finansiering av denna grupps påstådda behov, däribland bostäder. Denna minoritet sägs naturligtvis ofta vara utsatt för illvillig diskriminering, och dess egna skyldigheter ifrågasätts aldrig. Det bör sägas att föredraganden själv hör till denna minoritet, vilket bevisar att den inte är så förtryckt som det påstås. Detta är uppriktigt sagt som att be en kines att utforma EU:s handelspolitiska skyddsåtgärder.

För att återgå till ämnet, vilka andra EU-medborgare, som kanske också lever i fattigdom och otrygghet och i sina hemländer har uteslutits från de sociala förmåner som redan är en prioritering för andra medborgare, är föremål för så stora omsorger från er sida? Det är denna systematiska diskriminering av EU-medborgare som sker på deras bekostnad som är skälet till att EU-medborgarna i allt högre grad förkastar Brysselmodellen.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Europaparlamentet antog den här veckan med stor majoritet ett betänkande om EU-strategin för integrering av romer. Detta är ytterligare en tydlig politisk signal som bekräftar att EU är medvetet om sitt ansvar gentemot denna etniska minoritet, som är Europas största och mest förföljda. I betänkandet betonas strategins prioriterade områden: grundläggande rättigheter, lika rättigheter, kampen mot diskriminering, utbildning, tillgång till sysselsättning, arbetsmarknaden, bostäder och så vidare. Åtgärder behövs på alla dessa områden. För min del betonade jag i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor nödvändigheten att särskilt uppmärksamma barn och minderåriga vid utarbetandet av en sådan strategi. I betänkandet betonas också den felaktiga användningen av de tillgängliga EU-medlen för integrering av romer: administrativa förseningar och bördor, otillräckliga kunskaper, bristande delaktighet för de lokala myndigheterna och så vidare, är alla svårigheter som medlemsstaterna, de lokala myndigheterna, de berörda parterna och andra måste hantera för att garantera att dessa EU-medel utnyttjas fullständigt. Denna strategi kommer att behöva utformas senare i varje medlemsstat och kommer därmed att bedömas på lokal nivå.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Frågan om romernas integrering är ett verkligt europeiskt problem, och därför måste EU gå till själva roten av den diskriminering som den romska befolkningen utsätts för genom att bekämpa stereotyper för att garantera lika tillgång till sysselsättning, bostäder, hälso- och sjukvård och utbildning. Det gläder mig därför att Europaparlamentet har tagit upp frågan och antagit detta betänkande, som ska ge kommissionen en grund för reflexion. I betänkandet kritiseras medlemsstaternas felaktiga användning av de EU-medel som bör avsättas för projekt för integrering av romer, men jag hoppas att kommissionen kommer att gå längre genom att tvinga medlemsstaterna att offentligt redogöra för hur de använt dessa medel.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta dokument, även om jag anser att detta betänkande borde ha förkastats. Det är för tillfället inte nödvändigt att stärka en strategi som bara är inriktad på en grupp. Vi behöver snarare en effektiv nödstrategi som är inriktad på att lösa frågan om laglig och olaglig migration för att framför allt garantera ekonomisk stabilitet, sysselsättning, säkerhet, allmän ordning och rättvisa för

alla EU-medborgare som är en del av en medlemsstat ur demografisk, kulturell, traditionell, historisk och ekonomisk synvinkel.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig. – (RO)* EU:s inställning till problemet med romerna har varit och är fortfarande otillräcklig. Livia Járókas betänkande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, samt bidragen från de andra associerade utskotten, bör ge ny drivkraft åt en verklig strategi för integrering av romer, vilket vi förväntar oss av kommissionen nästa månad.

Jag tror verkligen att vi alla är måna om att få till stånd verkliga förändringar för den romska befolkningsgruppen och ge dem alla förutsättningar till socialt införlivande. Därför måste vi fokusera på de tillgängliga politiska och finansiella instrumenten och vidta direkta åtgärder inom centrala områden som utbildning och hälsa.

Samarbete på alla nivåer, från EU-nivå till lokal nivå, är också grundläggande, för utan gemensamma insatser vore alla resurser bortslösade. Romerna måste göras delaktiga i utformningen av politiken. Därför måste vi hitta lösningar som förbinder oss med de personer som utgör kopplingen mellan beslutsfattandet och genomförandenivåerna.

Vi måste till sist erkänna vikten av det budskap som vi sänder i och med detta betänkande. Vi får dock inte glömma att flera budskap har sänts och att tiden nu är inne för konkreta åtgärder.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Romerna är kulturellt sett en av världens rikaste nationer. Deras närvaro skapar mångfald i många olika länder. Stereotyper och diskriminering inverkar dock negativt på romerna och bidrar tyvärr inte till att inrätta en dialog, vilket är nödvändigt. Vi lever sida vid sida, och vi måste äntligen acceptera varandra för att sätta stopp för fenomenet med utestängning. I det syftet är det nödvändigt att stödja utbildning, så att romska barn inte hindras från att gå i skola i Europa tillsammans med andra barn. Det är också nödvändigt att stödja initiativ som gör det möjligt för romerna att få lagliga arbeten och lättare acklimatisera sig i det land där de för närvarande bor. Vi är rädda för det okända. Om vi fick mer kunskaper om romernas rika kultur och seder skulle integrationen säkert ske snabbare.

Timothy Kirkhope (ECR), *skriftlig. – (EN)* ECR-gruppen stöder helt och hållet införlivandet och integreringen av romerna i medlemsstaterna och EU. Lika tillgång till sektorn för offentliga tjänster och arbetsmarknaden och frihet från diskriminering är nödvändigt för alla folkgrupper oavsett ras, etnicitet eller arv. Vi stöder också bestämt betänkandets målsättningar när det gäller en bättre användning och fördelning av EU-medlen för att fullt ut stödja romerna. Vissa avsnitt i betänkandet som handlar om hälsa, utbildning och sysselsättning går dock in på områden som vi anser att medlemsstaterna borde lagstifta om.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Om resolutionen om EU:s strategi för integrering av romer antogs vid omröstningen i dag skulle det utgöra en användbar drivkraft för främjandet av icke-diskriminering i medlemsstaterna, samt ett incitament att anta instrument till skydd för romer. Det gäller i synnerhet de mest utsatta grupperna, i enlighet med bestämmelserna i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Jag anser att ytterligare ett mål som bör nås för att genomföra en seriös och gedigen politik för romernas införlivande är utarbetandet av ändamålsenliga ekonomiska instrument. Resolutionen behandlar en särskilt betydelsefull fråga – även för mitt land – med målsättningen att verkligen integrera romerna så att de fullt ut kan delta i det ekonomiska, sociala och

kulturella livet i de länder där de befinner sig, på villkor att de respekterar värdestatens principer och lagar vill jag tillägga. Jag stöder slutligen begäran om att kommissionen ska inta en ledande roll när det gäller en enhetlig strategisk samordning i partnerskap med medlemsstaterna genom att inrätta en arbetsgrupp som kan agera som en permanent organism med ansvar att övervaka och samordna frågan.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag välkomnar dess oerhört noggranna granskning av komplexiteten hos frågan om den romska befolkningsgruppen i EU. Jag dristar mig till och med till att säga att när merparten av dessa problem har lösts, kommer det att innebära att ett stort antal av de problem som vi nu står inför som europeiskt samhälle har lösts. Jag vill bara nämna hur strukturfonderna skulle kunna användas för att stödja prioriteringarna i EU:s strategi för integrering av romer. Jag anser att betydande medel måste avsättas för dessa samhällens ekonomiska och sociala utveckling. Då otillräckligt stöd avsätts för finansiella insatser eller för en lämplig tidsperiod för den önskade inverkan, kommer effekterna inte att bli dem som vi för närvarande förväntar oss. Vad som krävs är prioritering, en smart användning av medlen och politiska åtaganden. Annars kommer de finansiella resurserna att vara bortslösade. Jag inväntar till följd av detta betänkande med intresse vilka åtgärder kommissionen kommer att vidta härnäst. Jag hoppas att denna strategi kommer att ge det nödvändiga mervärdet i och med genomförandet av en EU-åtgärd till stöd för romernas införlivande.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar detta betänkande om den svåra situationen för romerna, som är den mest marginaliserade gruppen inom EU. I resolutionen fastställs praktiska åtgärder för att förbättra romernas hälsa, utbildning och välfärd. Detta omfattar åtgärder för att förbättra deras tillgång till arbetsmarknaden och sunda bostäder. Denna resolution är en möjlighet för romerna att bättre integreras i samhället.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Här har vi återigen en resolution som inte består av annat än tomma ord. Det gläder mig att man i texten kritiserar rashatspropaganda, etnisk kartläggning, olaglig insamling av fingeravtryck samt olagliga avhysningar och avvisningar. Jag motsätter mig dock de beska piller som vi tvingas svälja under tiden: fulla befogenheter för kommissionen på området, stigmatisering av romerna i en text som gör anspråk på att försvara dem, konkurrens på arbetsmarknaden och konkurrenskluster. Denna förvirrade inställning är oacceptabel.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU är ett område för solidaritet och införlivande, så unionen måste göra vad den kan för att förhindra diskriminering av romerna och ge dem samma rättigheter i fråga om utbildning, sysselsättning, hälso- och sjukvård och bostäder i alla medlemsstater, samt i stater som vill ansluta sig till EU. Romerna bör ta hand om barnen, som vanligtvis hindras från att gå i skolan, och göra något åt att barn och kvinnor används för tiggeri. De bör göra något åt att tiggeri ses som en livsstil, och åt att man väljer att inte arbeta och i stället utnyttjar välfärdssystemen i tredjeländer. Beslutsamma åtgärder måste vidtas för att stoppa diskrimineringen. Om detta ska lyckas kan romerna dock inte ställa sig vid sidan av samhället och måste bidra till sin egen integrering på ett europeiskt område där det är önskvärt med integrering.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för betänkandet om EU:s strategi för integrering av romer. I texten framhålls att det är nödvändigt att utarbeta en EU-strategi för att skydda och integrera denna befolkning. Man uppmanar också medlemsstaterna att anta och stärka effektiv lagstiftning mot diskriminering – även flerfaldig sådan – på livets alla områden, och för att garantera, skydda och främja grundläggande rättigheter, jämlikhet,

icke-diskriminering och rätten till fri rörlighet, bland annat genom medvetandehöjande åtgärder riktade till romer och icke-romer, så att diskriminerande hinder undanröjs.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* I dag behövs EU-åtgärder för att främja den sociala, kulturella och ekonomiska integrationen av omkring 10–12 miljoner romer. Romerna har utsatts och utsätts fortfarande för systematisk diskriminering, utestängning, människorättsbrott och stigmatisering. Det betänkande som vi just har antagit är ett viktigt steg mot åtgärder för att minska marginalisering, fattigdom och social utestängning.

Mycket kvarstår dock att göra för att förhindra diskriminering. Även om diskriminering på grund av etniskt ursprung kan utrotas, förblir den socioekonomiska utestängningen av merparten av den romska befolkningen en bister verklighet. Många romer i Europa deltar inte alls i ekonomin och lever under så undermåliga förhållanden att de inte kan utöva sina grundläggande rättigheter.

Jag anser dessutom att romernas införlivande borde börja i den tidiga barndomen, genom att barnen registreras i folkbokföringen, får tillgång till utbildning av kvalitet, och att föräldrarna får stöd att söka arbete. Kommissionen måste anta bindande minimistandarder på EU-nivå som kräver deltagande av såväl de lokala och nationella myndigheterna som av EU-myndigheterna.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* De områden där större EU-insatser behövs till stöd för processen med integrering av romer är prioriterade inom EU. Det finns tyvärr problem som rör utbildning, hälso- och sjukvård och dessa människors extrema isolering. I betänkandet uppmanas kommissionen att lägga fram en strategisk plan för införande av bindande minimistandarder på EU-nivå för dessa prioriteringar, däribland sanktioner för medlemsstater som inte uppfyller målen. Även om jag inte är övertygad om att vi kommer att lyckas med detta i sin helhet röstade jag ändå för texten.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Romerna och sinterna – det är den politiskt korrekta termen, även om vissa medlemmar i dessa etniska grupper uppfattar denna term som nedsättande och hellre vill kallas "zigenare" – lever naturligtvis i viss mån under förfärliga förhållanden. Samtidigt får vi inte bortse från att bristen på framsteg mot en bättre levnadsnivå också hänger samman med dessa gruppers traditioner, som de fortsätter att hålla fast vid. Typiskt välvilliga försök att socialisera dessa grupper har under många år gjorts som alla har misslyckats, eftersom de inte har accepterats av den stora majoriteten av detta nomadiska folk. EU har avsatt 12 miljarder euro fram till 2013 för integrering av minoriteter, och det är redan tämligen tydligt att pengarna kommer att slösas bort för merparten av romer och sinter.

Såväl klanstrukturen som myndigheternas avsaknad av rätten att ingripa förhindrar denna onda cirkel från att någonsin brytas. Den strategi som har planerats är inte bara oförmögen att förändra någonting av vikt, utan skulle på vissa områden som exempelvis "icke-diskriminering" till och med kunna bli ett självändamål. Dessutom brister betänkandet i insikten att man inte kan tala om en rätt att införlivas i välfärdssystemet. Därför förkastar jag bestämt texten.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig. – (IT)* Jag beslutade att rösta mot betänkandet, eftersom jag inte anser att det är berättigat att EU avsätter enorma resurser för integrering av romer. I en tid av ekonomisk kris och allmänna svårigheter vill EU göra ännu snabbare framsteg när det gäller att garantera specifika medel och gynnsamma villkor för den romska befolkningen på ett antal områden.

Denna etniska grupp har historiskt sett förblivit isolerad i Europa, många gånger inte för att andra velat det, utan på grund av sin livsstil. De har frivilligt stannat kvar i samhällets marginaler för att kunna fortsätta att leva enligt sina egna seder, som är mycket avvikande från Europas gemensamma värderingar och uppfattningar. I stället för en specifik EU-strategi för integrering av romer skulle jag föredra att vi agerade på EU-nivå för att inrätta en verklig och effektiv gemensam invandringsstrategi, vilket framstår som allt mer nödvändigt och inte längre kan skjutas upp.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) En EU-strategi för romer är tveklöst en absolut nödvändighet, eftersom denna folkgrupp är en EU-minoritet som samtidigt utmärks av en mycket stor gränsöverskridande rörlighet, med tanke på deras livsstil. Jag röstade för denna resolution, särskilt eftersom den betonar hur viktigt det är med utbildning och yrkesutbildning av god kvalitet som en faktor som kan påverka människors privat- och yrkesliv och eftersom utbildning därför är den mest pålitliga lösningen för att se till att romerna integreras i samhället.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Medan merparten av EU-medborgarna snabbt åldras växer den romska befolkningsgruppen snabbt. I Ungern, där romerna för närvarande utgör mellan 6 och 8 procent av befolkningen, kommer romerna att utgöra över 50 procent av den arbetsföra befolkningen senast 2050. Det är därför ännu värre att den romska livsstilen i EU liksom alltid utmärks av arbetslöshet, en utbildningsnivå långt under genomsnittet, organiserad brottslighet och prostitution, samt en tillflykt till ett parallellt samhälle. Kvinnornas situation i det ofta ålderdomliga romska samhället är särskilt dramatisk, och deras brist på utbildning och därmed utestängning från arbetsmarknaden är så mycket större. I det aktuella betänkandet hanteras visserligen några av dessa problem, men på ett ensidigt sätt. Integrering går åt båda hållen. Romerna måste bidra genom att sända sina barn till skolan, integreras bättre på arbetsmarknaden och stoppa brottstendensen. Jag röstade därför emot betänkandet.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom vi omgående måste förändra en situation som levt kvar ända in på 2000-talet som innebär att en stor del av de 10-12 miljonerna romer i Europa utsätts för diskriminering och ekonomisk och social isolering. Vägen till integration är en lång och komplicerad process som beror på villkoren i de enskilda länderna och lokala regionerna. EU:s strategi bör garantera tydliga mål och medel för finansieringsprogrammen. Det största ansvaret vilar dock hos de nationella regeringarna och lokala myndigheterna, som bäst känner till situationen i sin region. Utbildning, hälso- och sjukvård, en bostadspolitik och en snabbare integrering av romerna på arbetsmarknaden – det är svaret på detta långvariga problem. Om de romska EU-medborgarna inte kan integreras ordentligt i EU-medlemsstaternas samhällen skulle detta sända en signal om att EU:s integrationspolitik generellt sett är dålig.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) EU har nu arbetat i årtal med problemen med minoriteters sociala införlivande och skydd. Lívia Járókas betänkande om strategin för integrering av romer omfattar en handlingsplan för deras socioekonomiska integrering som syftar till att inrätta ett EU-projekt med nationella strategier för att hantera problemet, som delvis utgår från kostnaderna för varje enskild medlemsstat. Jag röstade för betänkandet just för att vi behöver en ny rättslig ram inom EU som omfattar åtgärder för att bekämpa diskriminering och skydda de mänskliga rättigheterna och för att integrera romerna i de olika medlemsstaterna genom en plan som garanterar dem utbildning och hälso- och sjukvård.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade i dag för Europaparlamentets betänkande om EU:s strategi för integrering av romer. Deras införlivande i samhället är en mycket viktig fråga som rör alla medlemsstater i allmänhet och Grekland i synnerhet, där 35 procent av romerna enligt studier (från Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter) är analfabeter och endast 4 procent har en minst tioårig skolgång. Nyckeln till införlivande är utbildning och avskaffandet av segregeringen i skolorna. Vid sidan av en fullgod hälso- och sjukvård och lika sysselsättningsmöjligheter måste medlemsstaterna närmare granska i vilken utsträckning EU:s medel för romer faktiskt används på ett sätt som gynnar mottagarna.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (EN)* Vi vet att 10-12 miljoner europeiska romer fortfarande utsätts för allvarlig systematisk diskriminering i fråga om utbildning (där de ofta utsätts för segregering), bostäder (i synnerhet tvångsavhysning och undermåliga levnadsvillkor, ofta i getton), sysselsättning (en särskilt låg sysselsättningsgrad) och lika tillgång till hälso- och sjukvårdssystemen och andra offentliga tjänster, samt en förbluffande låg nivå i fråga om politiskt deltagande. EU:s strategi för integrering av romer bör omfatta åtgärder för att garantera övervakningen av romernas situation i fråga om respekten och främjandet av deras grundläggande sociala rättigheter, jämlikhet, icke-diskriminering och fri rörlighet inom EU, och också för att ge vuxna tillgång till utbildning, yrkesutbildningsmöjligheter och hjälp att söka arbete, vilket är avgörande för att stödja rekrytering och fast arbete för romerna i syfte att undvika att cementera den sociala utestängningen.

Kommissionen och medlemsstaterna bör ta itu med de romska kvinnornas särskilda behov genom att tillämpa ett genusperspektiv i all politik för integrering av romer och genom att skydda särskilt utsatta undergrupper. Jag uppmanar därför kommissionen att för Europaparlamentet årligen lägga fram en uppföljning av EU-strategin för integrering av romer för att övervaka de framsteg som skett på nationell nivå.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande, som handlar om behovet att effektivt ta itu med problemen och utmaningarna med den känsliga frågan med att integrera den romska befolkningsgruppen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Parlamentets betänkande av Lívia Járóka om EU-strategin för integrering av romer antogs vid omröstningen i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor den 14 februari då en majoritet av ändringsförslagen från Verts/ALE-gruppen antogs av föredraganden eller införlivades i kompromissändringsförslagen, tillsammans med många av gruppens viktigaste ståndpunkter i frågan: nämligen att strategin för integrering av romerna bör ha ett inifrånperspektiv: den bör utformas av romer för romer, vilket innebär ett bemyndigande av romerna, införlivande i beslutsprocessen, anställning av romsk personal/medlare i nyckelpositioner på lokal och nationell nivå samt på EU-nivå; stopp för olagliga metoder som fortfarande tillämpas med straffrihet i EU-medlemsstaterna: våld mot romer, överträdelse av rätten till fri rörlighet, allt fler extremistiska politiska partier och politiker samt extremistisk politik, systematisk segregering av romska barn i skolan, utbredd bostadssegregering av romer, människohandel, nekad tillgång till hälso- och sjukvård och tvångssterilisering av romska kvinnor.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Den 6 april kommer kommissionen att lägga fram sitt meddelande om integrering av romer. Den här frågan finns också med bland prioriteringarna för den ungerska regeringen, som för närvarande innehar det roterande

ordförandeskapet. I parlamentets resolution framhålls behovet av att romerna i större utsträckning integreras i det moderna samhället.

Personligen anser jag att det är upp till dessa befolkningsgrupper att anpassa sig till vårt samhälle utan att vi ska tvingas anta strategier för att gynna dem men vars resultat ofta inte alls motsvarar förväntningarna. Okunnighet, bristande utbildning och analfabetism är ofta liktydigt med avsaknad av framtidsutsikter. Utan utbildning är det omöjligt att delta aktivt i samhället. Romernas svårigheter med att hitta arbete är ofta ett resultat av deras låga utbildningsnivå, och utbildningssektorn måste därför vara den grund på vilken de kan bygga en egen framtid.

Oreste Rossi (EFD), skriftlig. – (IT) Det här betänkandet är helt och hållet oacceptabelt, eftersom det ett antal gånger upprepas att integrering av romerna är en ekonomisk nödvändighet och skulle medföra ekonomiska fördelar för medlemsstaterna. Vidare föreslås en arbetsgrupp för romerna som ett permanent organ inom kommissionen, och systematisk diskriminering, oacceptabel utestängning och kränkningar av mänskliga rättigheter fördöms.

I betänkandet betonas också behovet av en gemensam EU-strategi för att bekämpa alla former av kränkningar av romernas rättigheter, inklusive insamling av fingeravtryck och avvisning. Böter föreslås för nationella regeringar som inte respekterar bindande EU-normer i fråga om romerna och främjar anställning av romer i den offentliga förvaltningen och anställning av romska lärare i skolorna för att skydda deras kultur genom användning av deras språk. Som en sista förolämpning mot yttrandefriheten vill man dessutom fördöma avfärdande och diskriminering av romer vid politiska möten. Det är uppenbart att jag måste rösta mot ett betänkande som är helt och hållet anstötligt och skadligt för människors rätt att vara herrar över sina egna hus.

Olga Sehnalová (S&D), skriftlig. – (CS) En EU-strategi för integrering av romer måste först och främst baseras på kunskap om lokala förhållanden. Strategin är därför otänkbar utan ett nära samarbete med de lokala myndigheterna och de samhällen där förklaringen måste omsättas i daglig samlevnad mellan majoritetsgruppen och romerna. I betänkandet bortser man inte från den aspekten, och jag har därför röstat för det.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Romerna kämpar mot systematisk diskriminering i Europa och måste brottas med utestängning, kränkningar av deras mänskliga rättigheter och stigmatisering. Genom att rösta för bindande EU-normer i dag hoppas jag att de 10–12 miljonerna romer ska få bättre tillgång till arbete, utbildning, bostäder och hälso- och sjukvård. Det är positivt att man i betänkandet kräver att de bästa åtgärderna ska utformas i samarbete med intressenterna. I betänkandet framhålls också regionalpolitikens grundläggande betydelse. Medlemsstaterna har faktiskt tillgång till medel för att hjälpa romerna med integrering, men de pengarna utnyttjas knappt. Det är alltså upp till medlemsstaterna att ta sitt ansvar.

Något annat som är positivt i betänkandet är tanken att kommissionen måste införa kriterier för att belöna alternativt straffa de medlemsstater som uppfyller respektive inte uppfyller målen. Det enda negativa är hänvisningen till romernas "långvariga beroende" av välfärdssystemet. Det är en mycket konservativ och fördomsfull uppfattning som på nytt marginaliserar romerna. Jag hoppas att kommissionen införlivar detta betänkande med sitt eget förslag, som sannolikt kommer att läggas fram den 5 april. Det ska enligt planen antas av rådet före sommaren. Romernas integrering är en av det ungerska ordförandeskapets prioriteringar.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stödde detta betänkande, som syftar till att bekämpa diskriminering av romerna och innehåller en uppmaning till medlemsstaterna att utforma strategier för deras integrering på arbetsmarknaden. Romerna är en av de mest marginaliserade grupperna i EU, och vi måste därför se till att åtgärder vidtas för att motverka den sociala utestängning som drabbar dem.

- Betänkande: Lange (A7-0022/2011)

Alexander Alvaro (ALDE), *skriftlig*. – (DE) I omröstningen om Langebetänkandet avstår jag från att rösta om punkt 31 på grund av den oklara formuleringen – det talas både om euroobligationer och om obligationer för EU-projekt. Jag röstar dock för betänkandet som helhet, eftersom jag inte har något emot obligationer för EU-projekt i sig. Obligationer för EU-projekt bidrar till finansiering av omfattande innovations-, infrastruktur- och återindustrialiseringsprojekt. Här handlar det inte om instrument för att göra skulder till en gemenskapsfråga, såsom skulle vara fallet med euroobligationer.

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för det här betänkandet, eftersom industripolitiken är en prioritering inom Europa 2020-strategin och den viktigaste drivkraften för EU:s ekonomi. Att denna sektor står i centrum beror på att den står för tre fjärdedelar av EU:s export, sysselsätter 57 miljoner människor och står för 80 procent av investeringarna i forskning och utveckling. Om EU ska kunna konkurrera på det här området anser jag att fokus måste läggas på att främja miljövänliga och innovativa kunskapsbaserade projekt.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna viktiga resolution om industripolitik för en globaliserad tid. Den globala krisen har påverkat den europeiska industrin, och för att återhämta sig från krisens följder och möta dess utmaningar måste EU därför föra en industripolitik som kombinerar konkurrenskraft, hållbarhet och anständigt arbete, och som samtidigt kan stimulera ekonomin, öka sysselsättningen, minska miljöförstöringen och förbättra livskvaliteten. Jag stöder resolutionens uppmaning till kommissionen och medlemsstaterna att utveckla en ambitiös, miljöeffektiv och grön industristrategi för EU för att återskapa tillverkningskapaciteten i hela EU samt generera högt kvalificerade och välbetalda arbeten i EU.

Europaparlamentet betonar betydelsen av små och medelstora företag för industrilandskapet, i synnerhet för en hållbar sysselsättning på regional nivå och för den ekonomiska såväl som den kreativa dynamiken och upprätthållandet av en hög tillväxt. Det är därför nödvändigt att fortsätta att sträva efter bättre tillgång till finansieringsmöjligheter för små och medelstora företag och särskilt utveckla reella möjligheter för riskkapital och i samband med omstruktureringen av finansmarknaden stärka de kortsiktiga och långsiktiga finansieringsmöjligheterna för små och medelstora företag och de finansieringskällor som de föredrar, att öppna marknader och skapa rättvisa förutsättningar för konkurrens och därigenom göra det lättare för företagare och små företag att växa och utvecklas till företag med verksamhet i hela Europa.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Den globala krisen har påverkat den europeiska industrin och ytterligare förvärrat de problem som omvandlingen till en industri baserad på såväl kunskap som lönsamhet fört med sig, vilket på ett genomgripande sätt påverkar industrins utveckling och arbetsmarknaden. För att möta dessa utmaningar anser jag att det krävs en industripolitik som kombinerar konkurrenskraft, hållbarhet och anständigt arbete, och som samtidigt kan stimulera ekonomin, öka sysselsättningen, minska miljöförstöringen och förbättra livskvaliteten i EU.

I betänkandet talas det om att främja industriell utveckling med smart och framåtblickande reglering och incitament för marknaden på basis av korrekta bedömningar av marknadsutvecklingen, och stöd till en global utveckling mot rena, hållbara och innovativa former av produktion, distribution och konsumtion. Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att industripolitiken i Europa bara kan bli framgångsrik om den är fast förankrad både i en ny finanssektorsstruktur som främjar investeringar och förhindrar spekulation, och i en makroekonomisk politik som styr skatte-, finans- och budgetpolitiken i EU mot en hållbar tillväxt och sysselsättning.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Det står helt klart att det pågår en avindustrialisering i Europa. Europas tekniska och ekonomiska ställning hotas av den ökade globaliseringen och konkurrensen från de länder som utvecklas snabbt. EU måste därför anta en industripolitik som kombinerar konkurrenskraft, hållbarhet och anständigt arbete. Målen är att stimulera ekonomin, öka sysselsättningen, minska miljöförstörelsen och förbättra livskvaliteten. Det här är huvudtemat för denna resolution, som jag stöder. Framför allt är jag positiv till att EU-obligationer utfärdas för att göra det möjligt för EU att finansiera innovation, infrastruktur och återindustrialisering.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) 57 miljoner människor är anställda inom industrin i EU, och 75 procent av den europeiska exporten rör samma sektor. Sektorn har avgörande betydelse för EU:s framtida konkurrenskraft. Jag är positiv till att det i Europa 2020-strategin finns en uppmaning till att skapa högkvalitativa arbetstillfällen och ta fram utbildning för att hjälpa och stödja utvecklingen av denna industriella bas. Därför röstade jag ja till betänkandet.

Eftersom små och medelstora företag står för två tredjedelar av alla nya arbetstillfällen i sektorn är jag också positiv till betänkandets avsnitt om småföretagens tillgång till offentliga upphandlingsmöjligheter och deras roll för att förbättra näringslivspolitik.

De små och medelstora företagen måste få bättre tillgång till ramprogrammet. Det måste finnas stöd och hjälp till tekniköverföring och innovation. Jag håller med föredraganden om att EU bör utveckla och uppmuntra innovativa kluster i regionala områden. Den stora fördelen med sådana kluster är att de kan överföra kunskap, utveckla forskningsverksamhet, kompetens och infrastruktur och skapa arbetstillfällen i regionerna.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade ja till betänkandet. EU är världens största marknad, men vi utnyttjar inte vår enorma potential. Vi är en mycket öppen marknad men står inför stora hinder när det gäller att nå utländska marknader. Den ofullbordade inre marknaden på områden som energi gör att vi måste anpassa oss till villkor dikterade av externa parter som direkt påverkar vår konkurrenskraft. Industrins bärkraft är beroende av de små och medelstora företagens bärkraft som trots alla genomförda åtgärder går igenom en svår period. Jag håller med om att innovationen är central för dagens industri, men på det området kan vi inte direkt skryta över vår förmåga att snabbt bemöta förändrade globala marknadsvillkor. Jag anser att vi i dag har en nyanserad och heltäckande bild av industrin. Nu måste medlemsstaterna och kommissionen göra sitt för att se till att våra ambitioner och mål bidrar till att skapa ett modernt och konkurrenskraftigt näringsliv.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Europeisk industri lider fortfarande av konsekvenserna av den ekonomiska krisen och behöver en samordnad strategi på EU-nivå för att framgångsrikt kunna hantera dem. EU måste ta fram en strategi för industrin med strategiska områden för investering. Dessa prioriteringar ska sedan beaktas i budgetplanen, de årliga budgetarna och i övrig EU-politik. Den europeiska industrin kommer inte att utvecklas

utan ambitiös finansiering, särskilt inom forskning och energi, telekommunikation och transportnät (TEN) och därmed inom de offentliga tjänster som stöder företagsklimatet. Jag anser dock att det varken behövs eller är lämpligt att börja emittera EU-obligationer i detta syfte (euroobligationer eller obligationer för EU-projekt). EU är inte en oberoende politisk enhet, och därför bör dess inkomster i huvudsak bestå av medlemsstaternas bidrag. Dessutom innebär euroobligationer en form av lån, vilket kan strida med principen om en balanserad EU-budget. Ett finansiellt stöd till innovation, infrastruktur och återindustrialisering bör i huvudsak bygga på ökade resurser inom åttonde ramprogrammet för forskning och utveckling samt på konkurrens- och innovationsprogrammet så att europeisk industri kan behålla sin konkurrenskraft på global nivå och därmed också utnyttja privata investeringar effektivt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europa inser just nu att det har blivit mindre konkurrenskraftigt på de globala marknaderna. Europa måste hitta metoder för att stärka sin industriella bas och bemöta nya utmaningar. Syftet med betänkandet om en industripolitik för en globaliserad tid är att lägga fram förslag till hur europeisk industri kan få ny kraft. En integrerad och hållbar industripolitik måste bygga på forskning, innovation, effektivare resursutnyttjande, råvarustrategier, på att stärka små och medelstora företag och på att utveckla regionala nätverk. Det är framför allt viktigt att energieffektivitet och införandet av informations- och kommunikationsteknik blir basen för denna industriella revolution så att konkurrenskraften, den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen kan öka. Jag är särskilt positiv till att traditionell europeisk industri lyfts fram eftersom den är mycket viktig för vår ekonomi. Åtgärder som införandet av ny teknik och ökad satsning på forskning och innovation i sektorer som tillverkningsindustrin är avgörande. Detta är enda sättet om vi vill ge europeisk industri en ledande ställning i världen.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Industripolitiken är mycket viktig för EU, och det här betänkandet är en möjlighet för kommissionen. Det första meddelandet var nämligen en besvikelse. Parlamentet ger genom sitt arbete kommissionen konkreta förslag som den måste ta ställning till. Betänkandet bör sammanföras med våra förslag som antogs av Europaparlamentet den här veckan, bland annat principen om skatt på finansiella transaktioner på EU-nivå och EU-obligationer (euroobligationer). Vi måste genom politiken visa att det går att förena innovationer på arbetsmarknaden med tekniska innovationer.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE), *skriftlig*. – (DE) Vid omröstningen om Langebetänkandet lägger jag ned min röst i omröstningen om punkt 31 eftersom den är otydligt formulerad när den hänvisar både till euroobligationer och till obligationer för EU-projekt. I övrigt röstar jag ja till betänkandet eftersom jag inte har något emot obligationer för projekt i sig. Sådana obligationer kan finansiera omfattande innovationer, infrastruktur och återindustrialisering. Det här handlar inte om att införa instrument för att föra upp skulder på EU-nivå, vilket däremot är fallet med euroobligationer.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Europa måste uppenbarligen ta fram en europeisk industriell strategi på lång sikt. Vi kan inte vara det enda ekonomiska området i världen som ensidigt tillämpar frihandelsprinciper och samtidigt inte har en aning om vad våra största konkurrenter håller på med. Kommissionen måste inse att i och med krisen är gällande regler inte längre adekvata för dagens ekonomi och att det är dags att på allvar stärka EU:s anti-dumpningsvapen och tillämpa den allmänna principen om ömsesidighet i handel. EU behöver en europeisk strategi som kan fungera som motor för stora industriella projekt som Galileo och Iter. Den ska också stödja produktionsbranscher och basen av små och medelstora företag. Den måste stimulera och öka investeringar i forskning och

utveckling så att vi kan behålla en ledande högteknologisk ställning. På samma sätt måste den se till att kampen mot förfalskningar intensifieras och att Europa får en offensiv patentpolitik.

Karima Delli (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Betänkandet kännetecknas inte av någon högre kvalitet eftersom det är resultatet av en mycket bred kompromiss mellan ledamöterna. Det har både inslag som är mycket positiva för gruppen *De gröna/Europeiska fria alliansen* och vissa tankar som vi förgäves har försökt lyfta bort. Huvudsaken är ändå att betänkandet ger ledamöterna möjlighet att framföra en ganska progressiv syn på Europa 2020-strategins flaggskeppsprogram för industrin.

I betänkandet efterlyser man mer hållbara transportsystem genom effektiv teknik, interoperabilitet och innovativa lösningar för mobilitet. Behovet av att energi- och resursbesparingar ska vara själva kärnan i europeisk industripolitik lyfts fram. I det sammanhanget poängteras också den enorma sysselsättningspotential och de fördelar i form av sänkta kostnader som en effektivare energianvändning förväntas ge.

De åtgärder som antas för att effektivisera energianvändningen måste därför ligga bakom initiativen inom alla industriella sektorer. Ledamöterna försökte också uppmuntra de insatser som görs för att bemöta bristen på kompetens så att arbetskraftens kompetens kan höjas och fler unga nyutexaminerade lockas till industrin.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) Industrin står för nästan en tredjedel av EU:s BNP. Industriprodukter utgör tre fjärdedelar av exporten, och omkring 57 miljoner europeiska medborgare är anställda inom industrin. Den europeiska industrin var redan inne i en omstrukturering innan krisen började. I dagsläget påverkas den särskilt av den globala ekonomins snabba och föränderliga utveckling och av en hårdnande konkurrens. En ny typ av globalisering växer fram som leder fram till ett globalt samhälle baserat på kunskap, forskning och innovation. Behovet av att stävja klimatförändringarna och behålla maximal biologisk mångfald gör att industrin måste hitta en väg mot nollutsläpp av koldioxid och ett effektivt energiutnyttjande. Den europeiska industrin bör även framdeles ha en strategisk ställning i viktiga sektorer och undersöka möjligheterna till en hållbar återhämtning där så många kvalificerade arbetstillfällen som möjligt kan behållas. Föredraganden föreslår en lång rad åtgärder för att detta ska bli verklighet. Jag samtycker och stöder inrättandet av en försörjningskedja som gynnar innovationer, effektivare resursutnyttjande, bättre utnyttjande av offentliga anbud – särskilt för små och medelstora företag – ökad produktion av så kallad ren energi samt en generellt bredare integrering av små och medelstora företag i själva begreppet europeisk industri. Betänkandet är bra för europeisk industri eftersom föredraganden är väl insatt i ämnet, och jag röstar därför ja till det.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag anser att det visar vägen framåt mot en stabil, sammanhållande och sysselsättningsbaserad industripolitik för europeisk arbetskraft. Forskning och utveckling är avgörande för innovation och handel och är en av hörnstenarna i EU:s politik även i framtiden. Jag anser att industrin har en central betydelse för att behålla arbetstillfällen i Europa, och därför måste vi öka insatserna för att behålla en stark industriell bas, bli den mest konkurrenskraftiga ekonomin i världen och se till att det finns täta nätverk mellan företag i olika medlemsstater för att kunna göra gemensamma industriella prioriteringar. Vissa av mina ändringsförslag i betänkandet gäller snabbare introduktion av nya produkter på marknaden, garantier för att europeisk tillverkning stärker basen i den europeiska ekonomin och förenklade finansieringsprogram för industrin.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag stöder resonemanget att vi måste ha en ambitiös och miljömässigt effektiv industriell strategi om vi ska kunna förnya och stimulera Europas produktionskapacitet och få en central roll när det gäller att skapa högkvalificerade och välbetalda arbetstillfällen inom EU.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Just när Europa står mitt i en kris utan motstycke, som orsakats av, om än inte helt, budgeten, får vi inte glömma industrins stora betydelse. Industrin står för 37 procent av Europas bruttonationalprodukt och står inför stora utmaningar i en globaliserad värld där tillväxtekonomier – och även USA – följer en offensiv industripolitik baserad på enorma investeringar i forskning och utveckling på nyckelområden i konkurrens med Europa, men med fördelen av att inte behöva följa samma miljömässiga, sociala och arbetsmarknadsrelaterade krav. Här finns ingen universallösning. Trots många fördelar är Europa 2020-strategin inte något trollspö för europeisk industri i en värld där konkurrensen är global och stenhård.

Jag anser därför att specialisering är enda vägen för europeisk industri och definitivt ett åtagande att arbeta för kvalitet och den nyaste tekniken, i kombination med rationalisering av kostnader och effektivare ledning. Europeiska produkter måste vara de bästa. Inte för att de är billigare – det kommer aldrig att hända – utan för att de är bättre och mer innovativa. Bara det bästa inom europeisk industri kan göra detta till verklighet. Vi hoppas de har kapacitet att klara utmaningen.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den europeiska industrins betydelse är odiskutabel. Den står för tre fjärdedelar av exporten, en tredjedel av EU:s bruttoföreläggingsvärde och en tredjedel av sysselsättningen. Industrin är visserligen dynamisk men har inte sluppit undan den ekonomiska krisen och måste stå överst på Europas politiska dagordning, vilket också förespråkas i betänkandet. Industripolitiken borde stå i centrum för vår uppmärksamhet eftersom den handlar om framtiden, om att skapa sysselsättning och gynna investeringar i produktionen. Men industripolitiken innehåller också utmaningar: hur kan vi garantera hållbara resurser inför klimatförändringarna?

EU behöver en sammanhängande industripolitik som ger företag tillit och hjälper dem att klara krisen. Den måste gynna modern industri som är effektiv, sänker energikostnaden och koldioxidutsläppen och som är miljömässigt ansvarstagande, konkurrenskraftig, inriktad på forskning, innovation och återvinning av råvaror. Vi får nämligen inte glömma att industripolitik också är socialpolitik. Därför röstade jag ja till betänkandet. Jag skulle dock vilja lyfta fram behovet av att stärka stödet till små och medelstora företag som sysselsätter huvuddelen av alla arbetstagare i EU:s näringsliv samt behovet av att införa ursprungsmärkning.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Det här är ytterligare ett betänkande som är fullt av motsägelser. Det har å andra sidan vissa positiva inslag som vi uppskattar – försvaret av industrin och de små och medelstora företagen. En modern och effektiv industri som skapar arbetstillfällen och är miljömässigt hållbar är ett viktigt verktyg för utvecklingen i alla länder och regioner. Den nuvarande inramningen av EU-politiken, där de mest negativa aspekterna har försämrats under årens lopp, är dock tydligt ogynnsam för dessa strävanden. Den har snarare gynnat nedrustningen av viktiga produktionscentrum, avindustrialisering, försvunna arbetstillfällen och ett ökat beroende av ett oändligt antal länder och regioner.

Liberaliseringar och internationell avreglering av handeln utgör en central del av den här politiska ramen och bidrar definitivt till dagens förhållande. I betänkandet fortsätter man dock förespråka samma politik. Man godkänner den men bortser från dess konsekvenser.

I betänkandet omhuldas också den heliga principen om "fri konkurrens" och en fördjupad inre marknad. Båda är avläggare av nämnda ram om offentlig-privata partnerskap och till och med synergier mellan civila och militära investeringar. Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster försökte lyfta ur de mest negativa aspekterna i betänkandet och samtidigt behålla de som var bra. Tyvärr avslog parlamentets majoritet alla förslagen. Därför röstade vi nej.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Tyvärr antogs inte några av våra ändringsförslag som var tänkta att lyfta ut de mest negativa aspekterna ur betänkandet. Vi röstade därför nej i parlamentets slutliga omröstning om resolutionen.

Som jag nämnde i debatten i plenum finns det positiva inslag i betänkandet, men samtidigt många motsägelsefulla ställningstaganden. Å ena sidan vill man i betänkandet försvara industrin och små och medelstora företag. Men å andra sidan innehåller betänkandet förslag om avreglering av handeln och fri konkurrens, om en fördjupad inre marknad, om offentlig-privata partnerskap och till och med synergier mellan civila och militära investeringar.

Vi vill ha industrier som är effektiva i fråga om resursutnyttjande, som är mindre beroende av kol, som värderar arbetstillfällena med tillhörande rättigheter och som ger kvinnor samma rättigheter i fråga om tillgång till arbete, befordran, löner och medverkan i ledningsgrupper och administrativa instanser.

Vi förespråkar en annan politik, framför allt vad gäller industripolitik, utrikeshandel, finans-, forsknings-, vetenskaps- och innovationspolitik som stöder små och medelstora företag, liksom ett åtagande att utbilda och höja kompetensen hos arbetstagare samt respektera deras värdighet.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) Bernd Langes betänkande om en industripolitik för en globaliserad tid tar upp oerhört viktiga frågor, till exempel tillgång till lån för företag och framför allt små och medelstora företag. Jag uppskattar särskilt tanken på att sammanbinda industrivärlden med universiteten för att ge Europas universitet stimulans och därmed återknytta till målen för Europa 2020. Därför röstade jag ja.

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Europa 2020-strategin har bekräftat behovet av att ta fram en ny industripolitik för att kunna behålla en solid och hållbar industriell bas i Europa.

En stark och välmående industri är verkligen central för tillväxten i EU. I dagens läge med globalisering och intensiv internationell konkurrens är det därför mycket viktigt att skapa en ram som är ännu mer gynnsam för industrins utveckling. Det här betänkandet är verkligen värt en eloge för att ge en detaljerad bild av industripolitiken mot bakgrund av den ekonomiska krisen som har skadat sektorn svårt. Betänkandet ger också olika fingervisningar om hur europeisk industri kan återupplivas.

Därför anser jag att det är viktigt att det politiska syfte som anges i det flaggskeppsinitiativ som Antonio Tajani lade fram den 28 oktober omvandlas till konkreta åtgärder, till exempel starkare och mer internationella små och medelstora företag, lättare tillgång till lån och fastställande av en ny modell för industriell innovation. Utöver detta måste Europa ta risken att öka produktiviteten med nya idéer genom att öka investeringarna i forskning som måste bli den nya motor som ger Europa tillbaka dess framstående position.

Adam Gierek (S&D), *skriftlig. – (PL)* Den internationella marknaden reagerar på behovet att möta konsumtionsmodellens krav, som redan har tagit form i högt utvecklade samhällen och samhällen under utveckling. Det håller på att uppstå en anda av ”konkurrenskraft till varje pris”, och med det menar jag konkurrenskraft som påverkas av mer än bara förmågan till nyskapande inom industrin och förändringar i konsumtionsmodellen.

Vi kan inbegripa följande i förteckningen över ofördelaktiga företeelser som följer av konkurrenskraften: en konsumtionsmodell som införts av industrin, som slösar energi och råmaterial; konkurrens som inte bygger på överlägsenhet för de metoder som används, utan på finansiell överlägsenhet för förmögna monopolföretag; en fragmentarisk konkurrenskraft som endast omfattar den finansiella fasen av bearbetning och inte den totala konkurrenskraften – med detta menar jag konkurrenskraft som tar hänsyn till framställning av råmaterial och produktionsmaterial; överstatliga, ofta icke-europeiska företags övertagande av råmaterial- och energimarknader; ökade energipriser och till följd av detta även ökade priser för råmaterial, genom lagstiftning som innebär att det införts ett system med utsläppshandel i EU-medlemsstaterna; samt orättvis konkurrens som införts främst av stora, överstatliga företag, bland annat finansföretag.

Jag ser det här betänkandet som en bra start på en mycket viktig diskussion om framtiden för en konkurrenskraftig industri i Europa, och därmed för själva Europa. Därför röstade jag för betänkandet.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig. – (FR)* Jag beklagar att det här betänkandet inte har lagts fram tidigare, till exempel under den tid när vi i Bryssel kritiserade inrättandet av spjutspetsföretag, eller när Mittal gjorde sitt fientliga uppköp av Arcelor och berövade Europa det enda stycke järn- och stålindustri som fanns kvar. Under flera årtionden har EU arbetat hårt för att förstöra vårt industriella system och våra arbetstillfällen inom industrin, genom europeisk sektorpolitik, europeisk konkurrenspolitik och europeisk frihandelspolitik, som ni alla här systematiskt har lovordat, stött och främjat. När vi har ställts inför en katastrof har ni försöksvis gått över till det som Nationella fronten har föreslagit under en lång tid: att vi ska erkänna den centrala betydelsen av en industriell bas, utveckla strategiska sektorer, skydda oss mot orättvis konkurrens och hjälpa till att tränga igenom de yttre marknaderna, garantera och trygga råmaterialförsörjningen, reglera uppköpsbud, göra konkurrenspolitiken till föremål för strategiska och socioekonomiska krav samt krav för offentliga tjänster, ge offentligt stöd till framväxande och innovativa sektorer och så vidare.

Det är dock i senaste laget, och EU, som har hållit fast vid sina ultraliberala ideologiska grundvalar, är definitivt inte den bästa nivån att fatta besluten på och införa sådan politik på.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag samtyckte till detta betänkande, eftersom industrin inom EU står för uppskattningsvis en tredjedel av bruttoförädlingsvärdet i unionen, det vill säga nästan tre fjärdedelar av EU:s export utgörs av industriprodukter, och för en tredjedel av sysselsättningen, vilket innebär att den försörjer omkring 57 miljoner människor. Den senaste djupgående ekonomiska krisen har slagit hårt mot Europas industrier. Men krisen har också belyst industrins betydelse för EU:s ekonomi och visat att det inte har gjorts tillräckligt för att tillgodose alla dess behov med tanke på de nuvarande klimatutmaningarna. Produktionstillväxten har fallit till sin lägsta nivå under de senaste tjugo åren, och vissa europeiska industrisektorer befinner sig i ständig kris på grund av

illojal konkurrens från tredjeländer; detta gäller särskilt förhållandena på arbetsmarknaden, miljön och skyddet av immateriella och industriella rättigheter.

Eftersom USA, Japan och Kina för en aktiv och stark industripolitik som stöds av ledande spetsprodukter och tjänster finns det risk för att den europeiska industrin hamnar på efterkälken. En integrerad och hållbar industripolitik i EU bör bygga på följande huvudaspekter: behovet att införa en innovationskedja som kopplar vetenskaplig forskning till praktisk tillämpning, för att använda resurser mer effektivt och öka ren energiproduktion.

Vi måste uppmana EU att utveckla strategier som leder till långsiktiga förändringar och att föra en utbildningspolitik som kan tillfredsställa behoven på arbetsmarknaden. Vi måste bekämpa spridningen av den svarta ekonomin och tillfälligt arbete som inte har deklarerats under krisen, vilket förvrider konkurrensen, och det finns också förslag på att underlätta för små och medelstora företag att delta i offentlig upphandling.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE), *skriftlig. – (DE)* Jag lägger ned min röst om punkt 31 i omröstningen om Bernd Langes betänkande på grund av den tvetydiga formuleringen, där man hänvisar till euroobligationer och obligationer för EU-projekt. På det hela taget röstar jag dock för betänkandet, eftersom jag inte har någonting emot obligationer för EU-projekt i sig. Obligationer för EU-projekt tjänar som finansiering av betydande innovation, infrastruktur och återindustrialisering. Det här är inte en fråga om medel för att göra skulder till en gemenskapsfråga, vilket vore fallet med euroobligationer.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Enligt min åsikt är dagens omröstning ett viktigt steg framåt mot att komma ur den ekonomiska och finansiella kris som har drabbat Europa och dess industrisektorer. Resolutionen behandlar en huvudsektor som behöver stöd för att göra det möjligt för EU att genomföra en industripolitik som måste förena höga produktionsnivåer med ett åtagande för konkurrenskraftig och hållbar förnyelse. Därför välkomnar jag hänvisningen till Europa 2020-strategin, som måste vara vägledande för ett fullständigt genomförande av Europas prioriterade åtgärder genom stora investeringar i innovation och forskning, vilket är nödvändigt för Europas tillväxt och utveckling. På det hela taget anser jag att föredraganden Bernd Lange har gjort ett bra arbete. Han har lyckats samla åsikter och förslag från över 500 ändringsförslag och utarbetat ett betänkande som jag samtycker till och stöder, med undantag av EU-patentet. Jag anser inte att det är rätt att inleda ett ökat samarbete i en sektor av strategisk betydelse – nämligen immateriella rättigheter – eller att det kommer att få positiva följder för den europeiska industrin.

Bogusław Liberadzki (S&D), *skriftlig. – (PL)* Industripolitik för en globaliserad tid håller på att bli ett stort problem för unionen och enskilda medlemsstater. Strävan efter att minimera produktionskostnaderna och produktionspriserna är på väg att bli orsaken till att industriproduktionen läggs ned i unionen, vilket leder till att fabriker flyttas till platser utanför EU, som vi sedan importerar produktion från. Detta får motsatta effekter: Det leder till förlorad kapacitet för industriell utveckling, teknisk utbildning och förmåga till nyskapande, och som en följd av detta, ett beroende av andra länder. Hela industrisektorer går omkull, till exempel varvsindustrin i Polen. Strängare miljökrav, som endast har införts i EU, och asiatiska producenters tolerans av dumpning påskyndar avindustrialiseringen i Europa. Det krävs en förständig politik som gör det möjligt för Europa att behålla sin industrikaraktär.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig. – (RO)* Den senaste ekonomiska krisen har bekräftat att små och medelstora företag fortfarande är drivkraften för ekonomisk och social utveckling, i och med att de spelar en central roll för att främja ekonomisk

konkurrenskraft och skapa arbetstillfällen. Jag välkomnar betänkandet, och jag anser att EU:s instrument till stöd för konkurrenskraften måste ses över på nytt och stärkas i syfte att strama upp de administrativa förfarandena och underlätta för små och medelstora företag att få tillgång till finansiering. Det är också absolut nödvändigt att införa innovativa mekanismer för incitament, som bygger på att man når de mål som är kopplade till smart, hållbar tillväxt med en integrationsaspekt, och att främja närmare samarbete med de finansiella institutionerna. En viktig metod för att finansiera innovation för små och medelstora företag är finansieringsinstrumentet med riskdelning, som finns tillgängligt via Europeiska investeringsbanken. För att se till att detta blir framgångsrikt måste kommissionen dock avsevärt öka finansieringen, även genom finansiering av innovation med hjälp av ERUF-medel, och stödja direkta privata investeringar och innovativa finansieringsmekanismer för innovativa högriskprojekt, även för projekt där små- och medelstora företag deltar.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag instämmer i det som står i betänkandet, nämligen att vi endast kan öka hållbarheten och konkurrenskraften i europeisk industri och få den att behålla sitt globala ledarskap genom en EU-strategi för att främja starka och kompetenta mänskliga resurser med en stark kreativ potential och aktivt engagemang i innovation och utveckling, nya och innovativa tekniker/processer/lösningar som genererar mervärde, forskning och utveckling inriktad på de krav som en hållbar utveckling innebär, en effektiv leverantörskedja för produktion av kvalitativa varor och tjänster, en effektivare organisation av produktions- och ledningsstrukturer, allmänt bättre resurseffektivitet som leder till mindre koldioxidavtryck, kostnadseffektiva och hållbara transportslag, smart och effektiv logistik och högkvalitativ infrastruktur, en stabil och helt fungerande inre marknad samt lika villkor i handelsförbindelserna med tredjeländer.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Betänkandet om industripolitik för en globaliserad tid är ett viktigt dokument i den kris som har drabbat Europas ekonomi och framför allt industriproduktion. Men huvudfrågan saknas i betänkandet, det vill säga den verkliga orsaken till de väldiga ekonomiska problemen. Det är den fria konkurrensens globala kapitalism och otvåglade nyliberalism, som EU tyvärr bygger på. EU behöver inte fler strategidokument som bokstavligt talat spottas ut av kommissionen, utan det finns ett trängande behov av att förändra dess grundvalar och särskilt en förändrad inriktning mot en social och fredlig union med en reglerad finansiell sektor. Eftersom vi håller på att diskutera ett "strategiskt dokument", vill jag säga att erfarenheten visar att det inte är lika svårt att utarbeta sådana dokument som det sedan är att utveckla dem på de enskilda områdena och att flexibelt övervaka och utvärdera effekterna av de föreslagna åtgärderna. Immateriella rättigheter till exempel, inbegripet industriella rättigheter, är ett bevis på detta.

Gesine Meissner (ALDE), *skriftlig*. – (DE) Jag lägger ned min röst om punkt 31 i omröstningen om Bernd Langes betänkande på grund av den tvetydiga formuleringen, där man hänvisar till euroobligationer och obligationer för EU-projekt. På det hela taget röstar jag dock för betänkandet, eftersom jag inte har någonting emot obligationer för EU-projekt i sig. Obligationer för EU-projekt tjänar som finansiering av betydande innovation, infrastruktur och återindustrialisering. Det här är inte en fråga om medel för att göra skulder till en gemenskapsfråga, vilket vore fallet med euroobligationer.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Industrin inom EU står för uppskattningsvis en tredjedel av bruttoföreläggsvärdet i unionen, eftersom nästan tre fjärdedelar av EU:s export utgörs av industriprodukter, och för en tredjedel av sysselsättningen. Den har även en multipliseringseffekt, vilket innebär att man uppskattar att varje industriarbete skapar

ytterligare två arbetstillfällen inom näralliggande tjänster. Mot bakgrund av detta är det ingen som bestrider betydelsen av industrisektorn för medlemsstaternas ekonomier, men den ekonomiska krisen har ändå kastat tvivel över vikten av denna sektor, till skada för de finansiella sektorerna och tjänstesektorerna, och det är dags att vi ser över situationen och återgår till att kraftigt investera i denna sektor. Den europeiska industrin går mot specialisering av och engagemang för kvaliteten av dess produkter och mot den senaste tekniken. Vår industriproduktion måste utmärka sig genom innovation och kvalitet, aldrig genom pris.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) För att bevara konkurrenskraften mitt i den globala ekonomiska omvälvningen får industrin som betydande ekonomisk sektor inte åsidosättas. Hållbarhet och mänskliga arbetsvillkor bör både uppmuntras och efterlysas, eftersom konkurrensen från tillväxtländer som Kina, Indien och Brasilien hela tiden växer och trycket på Europas inre marknad ökar. Hållbarhet och tillväxt är två modeord som ofta hörs, framför allt inom industripolitiken, men deras genomförande är högst tveksamt, främst på grund av bristen på tillgängliga resurser. Jag lägger ned min röst, eftersom jag anser att de föreslagna åtgärderna inte på något sätt kommer att vara tillräckliga för att se till att Europa intar en globalt ledande ställning i industrisektorn.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för resolutionen, eftersom EU:s industrisektor har drabbats hårt av den pågående ekonomiska krisen. I dagens värld är konkurrensen kraftig i industrisektorn, och därför måste denna sektor behålla sin konkurrenskraft och förmåga till nyskapande, genom att innovativa idéer, kvalitet och teknologiskt ledarskap stöds. Vi måste öka resurserna, överföra spetsteknologi och underlätta deras införlivande bland företag. Vi måste göra allt vi kan för att se till att befintliga resurser (mineraler) används på lämpligt sätt inom EU, så att vi undviker att de exporteras utanför EU:s gränser, och att vi hindrar oligopol från att bildas i handeln.

EU-stöd bör inte användas till snabblösningar, utan till investeringar inför framtiden, som är inriktade på att skapa nya arbetstillfällen, så att varje medborgare har arbete i sitt eget land. Särskild uppmärksamhet måste riktas mot så kallade problemområden där den industriella utvecklingen är låg eller där arbetslösheten är hög. Följaktligen behöver vi främja uppförandet av europeiska teknik-, industri- och vetenskapsparkar och företagscentrum. Dessa organisationer är särskilt viktiga för att aktivt skapa och utveckla modern teknik och garantera ekonomisk utveckling och modernisering, samtidigt som det skapas nya arbetstillfällen. Små och medelstora företag måste uppmuntras att investera i kluster. För dessa bör det skapas en gynnsam företagsmiljö, och den administrativa bördan bör minskas. Djuprotad byråkrati förhindrar industriell utveckling och skadar konkurrenskraften för de produkter som skapas.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet av Bernd Lange, eftersom EU vid sidan av Europa 2020-strategin måste arbeta för en livskraftig utveckling och bättre använda resurserna för att garantera innovation. Betänkandet om industripolitik för en globaliserad tid innehåller exakt dessa mål: industriella innovationer och förenklingar av befintlig lagstiftning med medborgarnas intressen i centrum, och betydelsen av små och medelstora företag, som är drivkraften i den europeiska ekonomin. Små och medelstora företag måste garanteras gynnsamma villkor och enklare tillgång till finansiering. Det är viktigt att betona att det är genom strukturfonderna som vi kommer att kunna förverkliga en dynamisk industripolitik som ligger i framkanten. Om strukturfonderna används korrekt kommer de att lägga grunden till tillväxt i Europa.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Industrin inom EU står för uppskattningsvis en tredjedel av bruttoförädlingsvärdet i unionen, det vill säga nästan tre fjärdedelar av EU:s export utgörs av industriprodukter, och för en tredjedel av sysselsättningen, vilket innebär att den försörjer omkring 57 miljoner människor (plus dess multipliceringseffekt, i och med att man uppskattar att varje industriarbete skapar ytterligare två arbetstillfällen inom närliggande tjänster). Det finns 15 hörnstenar: byggandet av en ny innovationskedja, ökad resurseffektivitet, tydliga mål för hållbara produkter, användning av offentlig upphandling, främjande av ren energiproduktion, en övertygande råvarustrategi, omformning av handeln för en rättvis samexistens och hållbar produktion, ett utkast till en obligatorisk sektorsinriktad industripolitik, små och medelstora företag ska engageras, utveckling av regionala verksamhetsområden, större möjligheter att förutse förändringar i industrin, omstrukturerings-, kompetensutvecklings-, utvidgning av de anställdas deltagande i beslutsprocessen samt långsiktiga handlingsprogram.

EU:s industripolitik måste vara inriktad både på en hållbar, miljöeffektiv och globalt konkurrenskraftig förnyelse av den industriella basen och på en hållbar övergång från en i första hand produktionsbaserad industri till en kunskapsbaserad industri, samtidigt som vi utan tvivel är förpliktade att investera i EU och inrätta strategiska partnerskap mellan företag i unionen.

Fiorello Provera (EFD), skriftlig. – (IT) Genom det här betänkandet har parlamentet belyst viktiga frågor som förtjänar att lyftas fram när det gäller tillväxt för industrin i Europa. Jag syftar på erkännandet av den strategiska roll som små och medelstora företag har och behovet att göra det enklare att få kredit genom förenklade finansieringsförfaranden samt vikten av internationalisering som en faktor för konkurrenskraft.

Det är även viktigt med en koppling mellan innovation och industrivärlden genom ständiga förbindelser mellan företag och universitet, och detta inbegriper försäljning av resultat och uppmuntran till användning av dem. Av denna anledning stöder jag innehållet och förslagen i betänkandet av Bernd Lange.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Den senaste ekonomiska och finansiella krisen har belyst betydelsen av industrin för EU:s ekonomi, vilket innebär att det är viktigt att erkänna behovet av en integrerad strategi för industripolitiken, som förenar konkurrenskraft, innovation och hållbarhet samtidigt som den visar sig vara i stånd att främja tillväxt, skapa arbetstillfällen och garantera miljöskydd. Industrin i Europa står inför flera utmaningar, så det krävs åtaganden om investeringar i ny teknik och nya lösningar, i utbildning av personal, i effektiva produktionssystem och förvaltningsmodeller och i stärkta små och medelstora företag.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet eftersom jag är övertygad om att en integrerad industripolitik för Europa är oundgänglig, särskilt för att kunna möta de nya utmaningar som globaliseringen fört med sig, och det är därför nödvändigt att ytterligare utveckla industripolitiken. Industripolitiken är en drivkraft för hållbar sysselsättning och välfärd i samhället. Genom ett enda industriarbete skapas åtminstone ytterligare två arbetstillfällen. Europas ställning inom industripolitiken håller alltmer på att ifrågasättas till följd av den ökande industrialiseringen i tillväxtländerna och den växande styrkan hos våra största konkurrenter, som till exempel USA och Kina. Vi måste därför själva utvecklas mer, och för att det ska kunna ske måste vi se till att förnya vår industriella bas genom att vidta åtgärder inom specifika branscher, men också genom

att allmänt sett främja Europas konkurrenskraft på global nivå och en hållbar tillväxt i den europeiska industrin.

I betänkandet uppmanas också till en integrerad industripolitik som ska tjäna som grund för miljö-, konkurrens- och handelspolitiken för att förbättra resurseffektiviteten. I betänkandet framhävs dessutom vikten av ett konstruktivt partnerskap med arbetstagare och fackliga organisationer. Behovet av att förbättra samordningen mellan EU och medlemsstaterna betonas också i betänkandet. Jag anser att dessa åtgärder är absolut nödvändiga. Genom betänkandet vidtas åtgärder för att den vidare utvecklingen av industripolitiken ska kunna angripas med den målmedvetenhet och klokhet som krävs.

Britta Reimers (ALDE), skriftlig. – (DE) I omröstningen om Langebetänkandet avstår jag från att ta ställning till punkt 31 på grund av den oklara formuleringen där såväl euroobligationer som obligationer för EU-projekt nämns. Jag röstar emellertid för betänkandet som helhet eftersom jag inte har något emot obligationer för EU-projekt i sig. Obligationer för EU-projekt används för att finansiera omfattande projekt för innovation, infrastruktur och industriell omvandling. Det handlar inte om instrument för att göra skulder till en gemenskapsfråga, vilket skulle vara fallet med euroobligationer.

Crescenzo Rivellini (PPE), skriftlig. – (IT) Vid plenarsammanträdet i dag röstade vi om Bernd Langes betänkande om industripolitik för en globaliserad tid. Industrin inom EU står för uppskattningsvis en tredjedel av bruttoföreläggsvärdet i unionen – nästan tre fjärdedelar av EU:s export utgörs av industriprodukter – och för en tredjedel av sysselsättningen, vilket innebär att den försörjer omkring 57 miljoner människor. Med multipliceringseffekten inräknad, då man uppskattar att varje industriarbete skapar ytterligare två arbetstillfällen inom närliggande tjänster, är industrins inverkan på sysselsättningen ännu mer betydande.

EU:s industripolitik bör dessutom vara inriktad både på en hållbar, ekologiskt effektiv och globalt konkurrenskraftig förnyelse av den industriella basen och på en hållbar omställning från övervägande tillverkningsindustri till kunskapsbaserad industri. Det är mycket viktigt att integrera alla EU:s politikområden för att alla aspekter som påverkar industrin ska samverka. I Bernd Langes initiativbetänkande om industripolitiken upprepas den ståndpunkt som framfördes i meddelandet från kommissionsledamoten med ansvar för näringsliv och företagande, Antonio Tajani, tillsammans med några nya idéer som syftar till en viktig förnyelse av industrisektorn till följd av den ekonomiska krisen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Parlamentet har i dag ställt sig bakom en rad åtgärder för att främja den europeiska industrins konkurrenskraft. Jag gläder mig över erkännandet att energi- och resurseffektivitet måste ligga till grund för omställningsprocessen i den europeiska industrin om vi ska kunna bemöta krisen och globaliseringens utmaningar. Hållbarhet måste erkännas som en central del av den "konkurrensanalys" och de "kontroller" som ska genomföras av kommissionen som en del av dess initiativ för bättre lagstiftning. I betänkandet uppmanas med rätta till slutna industriproduktionssystem, större resursproduktivitet, resurshållbarhet, återanvändning, materialåtervinning och återtillverkning.

I betänkandet efterfrågas också instrument för att främja utveckling och tillväxt av miljöinnovativa små och medelstora företag samt utveckling av ekoindustriparker. Det är viktigt att anpassa EU:s industripolitik till våra klimat- och energipolitiska mål. De gröna förväntar sig att kommissionen ska ta itu med den utmaningen i sina kommande strategiska initiativ, som strategin för resurseffektivitet, råvarustrategin och småföretagsakten.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig. – (IT)* Till slut har EU erkänt industrins viktiga roll genom att uppmana till en förenkling av möjligheten att erhålla kredit och till en minskning av byråkratin. Under de senaste åren har vi sett hur man har antagit åtgärder som innebär tunga bördor för den europeiska industrin och som gynnar illojal konkurrens från produkter som importeras från tredjeland. Jag vill peka på de kostnader som följer av kampen mot klimatförändringarna och åtgärderna för att minska eller avskaffa tullar.

I betänkandet framhävs betydelsen av forskning som ett redskap för att avvärja konkurrens, och man pekar på yrkesutbildning av arbetstagare och den information som måste ges till konsumenterna. Låt oss emellertid inte glömma att bortsett från alla fina ord finns det risk för att det ska uppstå en klyfta mellan medlemsstaterna, vilket leder till att det inte finns någon större önskan om att skapa en industriell framtid tillsammans. Jag syftar på vad som har hänt med det europeiska patentet, vilket har lett till att EU har utestängt Italien och Spanien, och användningen av fördjupat samarbete mellan andra medlemsstater. Jag röstade för betänkandet eftersom de principer som tas upp i det är värda att stödja.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Industrin i Europa står inte bara inför följderna av den ekonomiska krisen utan också inför de nya utmaningar som en globaliserad tid innebär. Företagen måste reagera på lämpligt sätt på allt snabbare förändringar av ekonomiska trender. Tillväxtekonomierna håller på att förändra maktbalansen på de internationella marknaderna. Med utvecklingen av ett kunskapsbaserat samhälle håller också den roll som den vetenskapliga forskningen och innovationen spelar på att stärkas, eftersom detta leder till ekonomisk tillväxt och konkurrenskraft. De problem som EU:s ekonomi ställs inför är bland annat demografiska förändringar och produktionsnedgång. Huvudmålen för EU:s industri är ökad konkurrenskraft och innovationsförmåga. För att uppnå detta är det nödvändigt att vidta en rad åtgärder samtidigt. Det är mycket viktigt att fortsätta arbetet med den inre marknaden och harmoniseringen av tull- och skattelagstiftningen. Den byråkratiska bördan för företagen bör minska och den rättsliga ramen förenklas. Samarbete mellan företagen bör främjas genom företagskluster, nätverk och kompetenscentrum, och åtgärder bör vidtas för att främja synergieffekter mellan universiteten och företagen.

Det kan också vara värdefullt att använda alternativa mekanismer, som offentlig-privata partnerskap, som bygger på riskdelning mellan privata och offentliga investerare, och att utnyttja hävstångs- och dominoeffekter. Det är mycket viktigt att stödja små och medelstora företag, som utgör grunden för den europeiska industrin, genom ekonomiskt stöd inom områdena innovation och tekniköverföring och genom att inkludera kriterier för innovation och hållbarhet i anbud i samband med offentlig upphandling. Man får inte glömma att se till att utgifterna för forskning som utgår från samarbete mellan den offentliga och privata sektorn ökar.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för betänkandet där man lyfter fram olika sätt att stärka EU:s industriella bas. Industrin står för ungefär en tredjedel av sysselsättningen i EU, och därför är det så viktigt att vi ser till att den behåller sin livskraft även i fortsättningen.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den europeiska industrin och dess multipliceringseffekt står för ungefär en tredjedel av bruttofördlingsvärdet i EU och försörjer 57 miljoner människor. Det är nödvändigt att skapa en industripolitik som främjar samordning mellan medlemsstaterna och deras konkurrenspotential, såsom det uttrycks i Europa 2020-strategin. Betänkandets relevans i tider av lågkonjunktur visar att denna

sektor trots sin betydelse är ställd i bakgrunden. Detta kräver att man för att bemöta tillväxtekonomiernas konkurrenskraft närmare undersöker de utmaningar som den europeiska industrin står inför, särskilt den omstrukturering och nyorientering av industrins uppbyggnad som måste ske med utgångspunkt från ett globalt kunskapssamhälle genom innovation och forskning. Bortsett från detta framträder en ny dynamik, klimatförändringar, demografiska förändringar och urbaniserings- och avfolkningsprocesser. Av de 15 punkter som föredraganden lagt fram vill jag lyfta fram de åtgärder som har betydelse för små och medelstora företag (SMF), som är den verkliga drivkraften för tillväxten i EU. Förenkling av EU-förfaranden för att erhålla stöd, mer och bättre information till små och medelstora företag om operativa program, skapande av innovationskluster och nätverk samt ökat stöd från Europeiska centralbanken är viktiga initiativ för att den europeiska industripolitiken ska vara framgångsrik.

Alexandra Thein (ALDE), skriftlig. – (DE) Jag lägger ned min röst om punkt 31 i omröstningen om Langebetänkandet på grund av den oklara formuleringen, eftersom det talas om både euroobligationer och projektobligationer. Som helhet röstar jag dock för betänkandet eftersom jag inte har något emot projektobligationer i sig. Projektobligationer finansierar omfattande innovations-, infrastruktur- och återindustrialiseringsprojekt. Det handlar inte om ett instrument för EU-skulder, vilket är fallet med euroobligationerna.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde betänkandet eftersom man framhåller behovet av en konsekvent framtida industripolitik i EU. Industritillverkningen i EU sysselsätter över 60 miljoner personer, och med en stark EU-politik kan vi lösa en del av de problem som tillverkarna står inför. Betänkandet är ett led i Europa 2020-strategin och anger 15 "hörnstenar" för en stark politik som kommer att garantera att EU kan hålla takten med konkurrenterna från USA, Kina och Japan, som investerar massivt i forskning och utveckling av spets teknik, kan sänka sina kostnader till följd av billig arbetskraft och har mindre stränga immaterialrättsliga regler. Bland de mest användbara rekommendationerna i betänkandet finns behovet av en innovationskedja som kopplar industrirelaterad forskning till innovation och teknisk tillämpning, och ökad tonvikt på effektivitet och hållbarhet, vilket anknyter till målen i Europa 2020-strategin.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag bestämde mig för att rösta för Bernd Langes initiativbetänkande eftersom det utgör parlamentets bidrag till en diskussion som är oerhört viktig för näringslivet: den europeiska industripolitiken.

Betänkandet har ett antal positiva aspekter, till exempel den allmänna vädjan till EU-företagen att uppfylla miljöstandarder, men endast på frivillig basis och utan stränga krav. Industrins centrala roll – och inte bara industripolitikens – för EU:s tillväxt lyfts också helt riktigt fram. Om vi följer exemplet i det betänkande vi har röstat om i dag, anser jag att det är viktigt att samtliga institutioner och berörda parter strävar efter att förverkliga de mål som stakas ut i betänkandet och omsätter dem i konkreta åtgärder. Följande aspekter är särskilt viktiga: åtgärder för skydd av immaterialrätten, konsolidering av en industriell innovationsmodell av högsta kvalitet, modernisering av industrierna, särskilt med avseende på miljöskydd och försiktig användning av energiresurser och slutligen stöd för att skapa förutsättningar som stimulerar internationalisering av små och medelstora företag.

12. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

Talmannen. – Sammanträdet avbröts kl. 13.45 och återupptogs kl. 15.00.

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND*Vice talman***13. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet****14. EU:s förhållningssätt gentemot Iran (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Bastiaan Belder, för utskottet för utrikesfrågor, om EU:s förhållningssätt gentemot Iran (2010/2050(INI)) (A7-0037/2011).

Bastiaan Belder, *föredragande.* – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka skuggföredragandena, som jag hade ett mycket givande samarbete med under utarbetandet av detta betänkande. Vi kan vara stolta över resultatet. Betänkandet antogs i omröstningen i utskottet för utrikesfrågor med en överväldigande majoritet på 62 röster för och endast 3 röster emot. Det är också mycket viktigt att vi i denna centrala fråga för ut samma budskap, inte bara i parlamentet, utan i EU-institutionerna i stort.

Jag är mycket nöjd med att vi genom denna resolution uttrycker vårt stöd och vår solidaritet med de miljoner demonstranter som har gått ut på gatorna sedan det omstridda presidentvalet 2009. Oppositionskrafterna i Iran är i trängande behov av vårt stöd och vår solidaritet när de nu ser hur regimer faller och presidenter avgår på andra håll i Mellanöstern. Den gröna rörelsen måste känna att de har vårt stöd, eftersom oppositionen återigen överväger alternativen för att kunna organisera berättigade protester mot de iranska myndigheterna, vilket de gör med risk för livet. Att risken är verklig framgår inte bara av anhållandena av oppositionsledarna Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi, utan även av de vilda och okontrollerade uppmaningarna från en avsevärd del av det iranska parlamentet Majlis om att de ska dömas till döden.

I resolutionen uppmanar Europaparlamentet de iranska myndigheterna att fullt ut och villkorslöst samarbeta med Internationella atomenergiorganet (IAEA), som har sitt säte i Wien. Det är just Teherans bristande samarbetsvilja som gör att Irans kärnenergiprogram är misstänkt. Hela världssamfundets oro är mer än berättigad. Eftersom det är på det viset är det enligt min åsikt oförståeligt att sända ett budskap till ett sådant land om att det har rätt att anrika uran. Hur sant det än är, är det inte en sådan signal som Europaparlamentet bör sända vid denna kritiska tidpunkt. Jag uppmanar därför mina kolleger att stödja mina förslag om att stryka dessa stycken från vår resolution. Resolutionen berör också Irans roll i regionen. Efter de dokument som har läckts ut via Wikileaks om regionens syn på Iran, är det bra att Europaparlamentet sänder ett tydligt budskap till Teheran om att man omedelbart måste upphöra med sitt destabiliserande inflytande. Jag ber därför alla att stödja de ändringsförslag som jag har lagt fram om Irans roll i grannlandet Irak och om att punkt 53 ska strykas från resolutionen. Enligt min åsikt räcker det att Europaparlamentet i punkt 55 förklarar att det stöder tanken att EU och Iran bör ha ett stabilt Afghanistan som målsättning.

Eftersom min talartid snart är slut vill jag gärna göra en sista kommentar. Jag är inte överkänslig av mig, och det är just därför jag vill kommentera Iran och landets officiella företrädare i Bryssel och medlemstaternas huvudstäder. Jag har haft tillfälle att läsa korrespondens från Iran till mina kolleger från olika källor. Tonen och innehållet i korrespondensen är minst sagt märklig. Det här betänkandet – jag nämnde det redan tidigare – antogs av en överväldigande majoritet i utskottet för utrikesfrågor, som jag sitter med i. Därför får resolutionen inte ses som mitt privata projekt, utan ska betraktas som en

gemensam ståndpunkt från hela Europaparlamentet. Det är alltså inte sant att min bakgrund som ordförande för parlamentets första delegation har angett den kritiska tonen i resolutionen. Tvärtom, i det avseendet måste Iran ställas till svars för sitt agerande. Ingen i Europaparlamentet – och jag är tacksam för det – godtar varken president Mahmoud Ahmadinejads antisemitiska retorik eller förnekandet av förintelsen, även om jag måste säga att den antisemitismen tyvärr inte är begränsad till regimen:s inre kretsar.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Vi har i dag tillfälle att diskutera EU:s förhållningssätt gentemot Iran, som är ämnet för det initiativbetänkande som Bastiaan Belder är föredragande för.

Bastiaan Belder tar upp en rad frågor i sitt betänkande, och betänkandet avspeglar synpunkterna från många intressen, men jag kommer att koncentrera mig på två frågor, kärnenergiprogrammet och den människorättsliga situationen i Iran, som båda behandlas utförligt i betänkandet.

Som ledamöterna vet förblir Irans kärnenergiprogram en källa till allvarlig oro från EU:s och hela världssamfundets sida. Både FN:s säkerhetsråd och styrelsen i Internationella atomenergiorganet i Wien har antagit en rad resolutioner där man kräver att Iran ska vidta nödvändiga åtgärder för att visa att landets program endast har fredliga syften. Tyvärr bekräftade IAEA:s senaste rapport som utfärdades den 25 februari att Iran inte har uppfyllt sina internationella skyldigheter.

I EU förblir vi fast beslutna att arbeta för en diplomatisk lösning enligt vår tvåspårsstrategi, genom att kombinera påtryckningar med dialog. Målet är fortfarande att engagera Iran i en gradvis process för att bygga upp förtroendet, så att vi kan föra meningsfulla diskussioner om kärnenergiprogrammet.

Vid det andra mötet i E3+3 som jag ledde – Kina, Frankrike, Tyskland, Ryssland, Storbritannien och Förenta staterna – i Istanbul lade jag fram våra konkreta förslag om förtroendeskapande åtgärder för Iran, inklusive ett uppdaterat bränsleförsörjningsprogram för forskningsreaktorn i Teheran samt andra insynsskapande åtgärder.

Ledamöterna är medvetna om att dessa förslag skulle ge omedelbara fördelar för båda sidor och att de kan bana väg för en process för att lösa problemen och gradvis bygga upp ett ömsesidigt förtroende. Och förtroendeskapande är just syftet med våra insatser.

Irans svar var en besvikelse. Landet var inte redo att diskutera våra förslag om vi inte först erkände Irans "rätt att anrika uran". Man ville att samtliga sanktioner skulle hävas.

Jag har förståelse för att Iran vill att alla sanktioner ska hävas. Vi vill alla att våra diskussioner ska kunna slutföras med lyckat resultat, vilket enligt säkerhetsrådets resolutioner innebär att sanktionerna tas bort. Upphävandet av sanktionerna skulle ske parallellt med ett gradvis uppbyggande av förtroende. Det var den vägen vi försökte gå.

När det gäller "rätten att anrika" avvägs rättigheterna och skyldigheterna på det här området noggrant i icke-spridningsfördraget. Jag ser inte någon mening med att skriva om det eller tolka det på ett selektivt sätt. Det första steget för Iran är att landet fullständigt uppfyller sina skyldigheter.

Vi kommer att fortsätta våra insatser att försöka engagera Iran, men samtidigt kommer vi även att skärpa påtryckningarna, först och främst genom att stärka genomförandet av de befintliga sanktionerna.

Sedan sist har jag haft ett möte med Irans nye utrikesminister Ali Akbar Salehi i Genève, då jag fick tillfälle att förklara de ansträngningar vi har lagt ned på förhandlingarna med Iran och vår starka önskan om ett svar, för allas säkerhet. Jag har också skrivit till Irans chefsförhandlare Said Jalili för att upprepa vårt erbjudande och be honom svara. Said Salehi informerade mig om att de överväger sitt svar, och jag uppmanade dem att vara positiva.

Precis som parlamentet delar jag samma åsikter som så många hyser om de mänskliga rättigheterna i Iran. Det fortsatta och systematiska förtrycket, arresteringarna och trakasserier mot advokater, journalister och andra som utövar sina rättigheter är fullständigt oacceptabelt.

En del av dem som dömts har fått mycket långa fängelsestraff och arbets- och reseförbud i upp till 20 år. När det iranska folket ville demonstrera fredligt den 14 februari för att stödja situationen i Egypten och Tunisien, förbjöds demonstrationerna. Precis som Bastiaan Belder har sagt hölls Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi, de två oppositionsledare som hade uttryckt sitt stöd för demonstrationerna, i husarrest och häktades därefter enligt uppgift.

Jag har läst uttalandet från gruppen *Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet* från den 1 mars, och jag stöder det helhjärtat. Jag är fortfarande mycket oroad över hur Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi behandlas, och jag utfärdade ett uttalande den 4 mars om den saken. Trots våra försök att säkra verifierbar information är det fortfarande oklart om de sitter kvar i husarrest eller om de har fängslats på annat sätt. Jag uppmanar Irans myndigheter att åtminstone ge dem den rörelsefrihet som de har rätt till.

Betänkandet betonar också allvaret i det ökande antalet avrättningar i Iran. Den information vi förfogar över tyder på att cirka 100 avrättningar kan ha verkställts sedan början av året. Enligt vår mångåriga och fasta ståndpunkt om förbud mot dödsstraff har jag framfört en uppmaning om att alla väntande verkställanden av dödsstraff ska stoppas. Jag vill att dödsstraffet avskaffas, vilken form det än har. Stening och offentlig hängning är barbariskt.

Det är viktigt att vi tänker på att internationella insatser både kan och gör skillnad. Jag såg det i Sakineh Ashtianis fall. Hennes avrättning har – åtminstone tillfälligt – skjutits upp, men precis som ni påpekar i betänkandet avrättades den nederländsk-iranska medborgaren Zahra Bahram i Iran den 29 januari utan förvarning. Både avrättningen och den process som föregick den var chockerande. Jag har klargjort detta offentligt genom att ge uttryck för min bestörtning över den bristande öppenheten i fallet och att de nederländska myndigheternas konsulära tjänster inte fick träffa henne.

Jag vill gärna avsluta mitt anförande med att nämna att mina avdelningar, tillsammans med medlemsstaterna, diskuterar hur vi kan agera mer aktivt i människorättsfrågorna i Iran, genom att använda offentliga och privata budskap, arbeta bilateralt och via multilaterala organisationer, arbeta med medlemstaterna och internationella parter, allt med ett enda syfte: att se till att det iranska folkets grundläggande rättigheter respekteras, som andra folks rättigheter.

Jag ser fram emot debatten.

Michael Gahler, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton! Jag vill börja med att tacka vår föredragande Bastiaan Belder för hans allsidiga betänkande. När det nu läggs fram till omröstning kommer det att antas med bred majoritet här i plenum. Det är ytterst viktigt att regimen i Teheran inte lyckas bryta en bred gemensam front även här i parlamentet.

När det gäller den iranska regeringens ambitioner på kärnenergiområdet står världssamfundet samlat i FN. Ingen i världen vill ha en iransk kärnvapenbomb. Vi vill alla ha ett fullständigt och öppet samarbete med Internationella atomenergiorganet. Vi har kommit med omfattande erbjudanden. Tyvärr har de inte bemötts med ett positivt svar.

Här i parlamentet är alla inte överens om hur långt vi bör gå i våra internationella krav på sanktioner. Jag hoppas dock att vi med en allmän överblick av situationen kan enas om en gemensam väg framåt.

Den andra aspekt som oroar oss är Irans roll i regionen. Irans inställning gentemot Israel är fortfarande fullständigt oacceptabel. Landets stöd till organisationer som destabiliserar regionen kan inte heller tolereras. Stora delar av regionen fruktar Irans politik. Den interna politiska situationen är dramatisk i fråga om mänskliga rättigheter och demokrati. Därför hyser jag en önskan att detta framstående kulturella folk kommer att göra sig av med sina ledare, snarare förr än senare.

Jag är helt säker på att vi inte kommer att få se ett andra Iran i Egypten, utan snarare ett andra Egypten i Iran. Därefter måste det bli slut på utnyttjandet av religion för mycket sekulära ändamål. Efter det får man hoppas på att det blir ett slut på dödsstraffet i allmänhet och dödsstraff mot minderåriga och minoriteter i synnerhet. Sedan får vi hoppas att det blir ett slut på förföljelserna mot dissidenter, inte bara Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi, och att det blir pressfrihet och att vägen öppnas för fria val för ett bättre Iran.

På vägen mot dessa mål måste vi bland annat tillämpa vårt europeiska instrument för demokrati och mänskliga rättigheter, så att vi kan stödja de aktiva aktörerna i civilsamhället. De riktade sanktionerna mot regimföreträdare måste också utökas. Mot bakgrund av händelserna i Nordafrika bör vi arbeta för att även ge iranierna mod att kämpa för en bättre framtid.

María Muñoz De Urquiza, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, fru Ashton! Jag är mycket glad över den vice ordföranden/den höga representantens dubbla inställning att diskutera mänskliga rättigheter och kärnenergifrågan på praktiskt taget jämlika villkor eftersom Iran är ett motsägelsefullt exempel för världen och för sina grannländer, som är engagerade i demokratiska reformprocesser och vägleds av folkens berättigade demokratiska förhoppningar, och i Iran ser exakt vad de själva inte vill ha, och det är vad vi påtalar i betänkandet som förhoppningsvis kommer att antas i morgon.

För det första är Iran en teknokratisk regim som underkuvar sitt folk och kränker de mänskliga rättigheterna genom att tillämpa dödsstraffet – och här vill jag särskilt nämna fallet med Zahra Bahrami – genom att beröva kvinnorna alla rättigheter, genom att förfölja homosexuella och genom att slå ned oliktankande.

Landet är också ett motsägelsefullt exempel när det gäller politiska friheter. Undertryckandet av demonstranter, som pågår i detta nu och som har pågått sedan 2009, är fullständigt oacceptabelt, precis som interneringen av ledarna för den demokratiska oppositionen. För min grupp kräver jag ett omedelbart frigivande av oppositionsledarna Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi och deras fruar och av dem som har fängslats för att de fredligt har utövat sin yttrandefrihet, föreningsfrihet och mötesfrihet.

Iran är också ett motsägelsefullt exempel när det gäller förhandlingarna med världssamfundet om kärnenergifrågan.

En ansvarsfull inställning från Irans sida i det här fallet, precis som på människorättsområdet, en ändrad inriktning i regionen med avseende på Hamas och Hizbollah och en ändrad retorik gentemot Israel skulle göra Iran till en viktig partner och aktör i stabiliseringen av regionen, vilket är ett annat krav från oss i betänkandet.

Catherine Ashton, det är viktigt att öppna en EU-delegation i Teheran, inte bara så att vi kan föra en politisk dialog med den iranska regimen, utan även med tanke på civilsamhället.

Avslutningsvis vill jag tacka Bastiaan Belder för hans arbete tillsammans med skuggföredragandena, vilket har lett till att vi har fått en lämplig avvägning i betänkandet så att det är godtagbart för hela parlamentet.

Marietje Schaake, för ALDE-gruppen . – (EN) Herr talman! Är Mahmoud Ahmadinejad bättre än Moammar Khadaffi? Medan världssamfundets uppmärksamhet med rätta fokuseras på Libyen och man försöker få slut på det våld som Khadaffi och hans kumpaner utsätter sitt folk för, får vi inte glömma Iran på våra politiska dagordningar. En massaker sker även i Iran, men den sker i ultrarapid. En avrättning var åttonde timme sedan början på året, och systematiskt förtryck, tortyr, våldtäkt och censur har pågått hejdlöst under Islamiska republiken och i synnerhet sedan valet 2009.

Ahmadinejad är inte bättre än Khadaffi, och vi måste återropa lika hårda åtgärder för att skydda de mänskliga rättigheterna i Iran. En del kan hävda att vi har sanktionerna, men de inriktas enbart på kärnenergifrågan och ger inte de önskvärda resultaten. Detta riskerar faktiskt att bli ett nollsummespel för de mänskliga rättigheterna, samtidigt som straffriheten fortsätter.

Fru vice ordförande/höga representant! I betänkandet ger Europaparlamentet dig mandat att införa sanktioner mot enskilda personer som är ansvariga för de grova människorättskränkningar som vi åser, och vi har framfört den rekommendationen tidigare. En lista med 80 namn har läckt ut och har tillskrivits ditt kontor. Jag vill fråga om vi ska uppfatta det som ett tecken på att du tänker gå vidare med den här viktiga åtgärden.

Vi behöver även förse folket med teknik så att de kan kommunicera fritt och få tillgång till information, och EU måste vara en tillflyktsort för fritänkare. Catherine Ashton, se till att EU leder insatserna för att ställa de personer till svars som våldtar kvinnor före avrättningen så att de absolut inte har någon chans att komma till himlen som oskulder, män som skjuter obeväpnade ungdomar från hustak när de går på gatan, och domare som dömer människorättsadvokater för att ha försvarat ungdomar och kvinnor. Vi måste ställa detta system till svars, som faktiskt fängslar sina oppositionsledare.

När Libyen diskuteras på fredag, använd då drivkraften för att införa liknande åtgärder mot dem som har makten i Iran så att även de iranska medborgarna får rättvisa, som 2009 startade de massiva ungdomsuppror som nu inspirerar en hel generation i Mellanöstern och Nordafrika.

Barbara Lochbihler, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Alla grupper har arbetat intensivt tillsammans med detta betänkande, som utgör en mycket bra grund som EU kan bygga sin politik gentemot Iran på. De olika frågor där vi är oeniga med den iranska regeringen behandlas som en samlad utmaning: kärnenergiprogrammet och Irans förbindelser med sina grannar, den katastrofala människorättssituationen i landet och det svåra ekonomiska läget. Arbetslösheten har ökat till enorma proportioner; en av fyra iranier lever under fattigdomsgränsen.

Catherine Ashton, du måste nu dra vissa slutsatser av betänkandet. Vi européer får inte stå överksamma medan regimkritiker, fackföreningsmedlemmar, kvinnokämpar och människor med en annan tro fångslas, torteras och mördas. Vi måste helt enkelt anstränga oss hårdare än tidigare och utöva påtryckningar mot de ansvariga för människorättskränkningarna, genom riktade sanktioner, till exempel inreseförbud eller frysning av bankkonton.

Europeiska utrikestjänsten måste också undersöka vilka ekonomiska sanktioner som faktiskt är effektiva och vilka som bara drabbar det iranska folket. En fullständig isoleringspolitik leder bara in oss i en återvändsgränd och vinner inte gehör bland många iranier.

Med detta betänkande klargör parlamentet utom alla tvivel att demokratiska förändringar inte kan framkallas med externa militära medel. Vi måste hålla oss till en tvåspårsstrategi, där vi försöker föra en dialog samtidigt som vi otvetydigt kräver respekt för de universella rättigheterna och att landet uppfyller de internationella fördragen. Det är i det sammanhanget som vi måste se kravet att öppna en EU-delegation i Teheran nu när Europeiska utrikestjänsten har tagit över ansvaret för att företräda EU i tredjeländer från de roterande EU-ordförandeskapen.

Charles Tannock, för ECR-gruppen . – (EN) Herr talman, fru vice ordförande/höga representant! För mig utgör Iran det allvarligaste hotet mot den globala säkerheten. President Mahmoud Ahmadinejad är fast beslutet att beväpna sitt land med kärnvapen, och utsikterna till ett kärnvapenbeväpnat Iran är alldeles för skrämmande att tänka på ens och utgör dessutom ett existentiellt hot mot Israel. Därför måste vi överväga alla alternativ, inklusive militära, för att förhindra detta.

Iran har lurat och hindrat världssamfundet gång efter gång. EU har tyvärr tidvis låtit sig manipuleras av Ahmadinejad.

Rådet kritiserar regelbundet den barbariska teokratiska regimen i Teheran, men enskilda medlemsstater har ibland intagit en mindre fast ståndpunkt. Det är faktiskt bara några månader sedan EU-ledare samtyckte till att förbjuda exportkreditgarantier till Iran. Fram till dess utgjorde dessa garantier en viktig ekonomisk livlina för regimen, som desperat försöker vinna någon form av legitimitet, inte minst till följd av Ahmadinejads förakt för de mänskliga rättigheterna, vilket framgår av de regelbundna avrättningarna av homosexuella, politiskt oliktankande och minderåriga.

(Talmannen bad talaren att tala långsammare så att tolkarna skulle hinna med.)

(EN) Herr talman! Alla förstår engelska vad jag vet.

Jag är ledsen, men jag talar så snabbt jag har lust med.

Iran är faktiskt ämnet för parlamentets debatter om de mänskliga rättigheterna oftare än något annat land. EU-medlemsstaterna måste inse vikten av en enad och vattentät hållning gentemot Irans intriger.

Vi behöver särskilt inse att om vi inte hindrar Irans ambitioner på kärnområdet och landets stöd för terrorism, kommer regionen oundvikligen att kastas in i en kapprustning.

Med tanke på den inneboende instabiliteten i Mellanöstern och Golfregionen, något som vi alla är alltför medvetna om vid det här laget, kommer det att ske en katastrof med okända konsekvenser för framtiden.

Sabine Lösing, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Belderbetänkandet har avsevärt förbättrats genom ändringsförslagen, och min grupp kan hålla med om många av inläggen. Det som sagts är helt riktigt, men betänkandet utgör tyvärr främst en beskrivning av situationen, och den djupare filosofin för ett realistiskt framtidsperspektiv har inte utvecklats.

Människorättssituationen i Iran är oacceptabel. Sanktioner kommer dock inte att leda till en varaktig förbättring av situationen. För att främja demokratisering i Iran måste vi göra allt som står i vår makt för att göra den internationella situationen mindre spänd. Förvärrade internationella förbindelser medför risken att ytterligare antidemokratiska åtgärder kommer att vidtas inom landet, vilket kommer att försvaga oppositionen. En avspänningspolitik måste även innebära att det blir slut på alla former av hotfullt agerande. Förhandlingar och internationella förbindelser kan bara lyckas om diplomatiskt erkännande av alla partner är en självklarhet. Det är enda sättet att nå meningsfulla kompromisser i tvisten om kärnenergiprogrammet.

Jag har redogjort för våra tankar kring en noggrant inriktad Iranstrategi i ett alternativt resolutionsförslag, och av de skäl som jag har angett kommer jag att kräva att Belderbetänkandet förkastas.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Inledningsvis vill jag gratulera Bastiaan Belder till ett utmärkt arbete.

Medan världen följer revolten i arabvärlden fortsätter Iran att förtrycka oliktankande. Arresteringarna av de två oppositionsledarna Mir Hossein Mousavi och Mehdi Karroubi är det tydligaste beviset på detta. Väst vidtog åtgärder mot Moammar Khadaffi men fortsätter att vackla när det gäller Iran, kanske för att Khadaffi redan har fallit medan Mahmoud Ahmadinejad sitter kvar än så länge.

Det största upproret sedan revolten efter valet 2009 är för närvarande på väg i Iran. Vad väntar vi på för att frysa alla Ahmadinejads tillgångar, de företag som kontrolleras av revolutionsgardet och alla regimanhängare som är involverade i förtrycket? Vad väntar vi på för att införa resebegränsningar för dessa regimmedlemmar?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Alla vet att det är tveksamt om det iranska kärnenergiprogrammet verkligen är avsett för fredliga syften. Därför är Irans samarbete med Internationella atomenergiorganet särskilt viktigt. Det är faktiskt avgörande för att bekräfta för världssamfundet att Iran använder kärnenergi för fredliga syften.

När det gäller Mellanösternpolitiken är det upp till Mahmoud Ahmadinejad att slutligen klargöra att Iran inte utgör ett hot mot Israel och även att landet erkänner Israels rätt att existera inom de gränser som erkänns i internationell rätt. Nedrustning och inrättandet av en kärnvapenfri zon bör enligt min åsikt vara ett centralt mål för EU:s Mellanösternpolitik så att fred och säkerhet kan garanteras i regionen.

Iran är självklart en viktig aktör i Mellanöstern. Med tanke på detta gläder det mig läsa i Bastiaan Belders ytterst grundliga betänkande att det sker ett konstruktivt samarbete med EU i Afghanistanfrågan i syfte att öka säkerheten och stabiliteten i regionen. Det är det

enda sättet för oss att undanröja grogrunden för radikal Islam eller islamistisk fundamentalism som sticker fram sitt fula tryne allt oftare även i Europa.

Ria Oomen-Ruijten (PPE) . – (NL) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! För två år sedan, med andra ord före demonstrationerna i Tunisien, Egypten och Libyen, gick folket i Teheran ut på gatorna. Genom att göra det riskerade de livet. De gick ut på gatorna eftersom de ville ha mer demokrati. De ville också protestera mot den bristfälliga regimens intolerans och förtryck. Därför gläder det mig att tyngdpunkten ligger på mänskliga rättigheter i det här betänkandet, och jag gratulerar Bastiaan Belder till detta. Den lärdom vi måste dra är att vi måste göra allt som står i vår makt för att hjälpa oppositionen och alla som har demonstrerat. Vi måste sträcka ut en hjälpande hand till dem och stå på deras sida mot regimen.

Varför måste vi göra detta? Vi måste göra det för att regimen har pengarna och oljan och de som förtrycks bara kommer att kunna åstadkomma något om också vi gör en insats. Jag anser att det är mycket bra att vi talar klarspråk om den här frågan i punkt 32 i Bastiaan Belders betänkande. Med tanke på detta förtryck vill jag också be talmannen att tala om vad vi gör när det gäller oppositionsledaren Mir Hossein Mousavi. Uppmärksammar vi fortfarande Mehdi Karroubis öde? Vilka specifika alternativ har vi i EU att ge mer stöd?

Ett ytterligare bevis på dynamiken i det iranska samhället kan ses i kampanjen för en miljon underskrifter, en kampanj som leds av kvinnor som har samlat in en miljon underskrifter mot diskriminerande lagstiftning. Jag vill uppriktigt hylla dessa modiga kvinnor. Jag vill fråga Catherine Ashton om hon kan erbjuda konsulärt stöd, eftersom det inte alltid erbjuds.

Marita Ulvskog (S&D) . – Herr talman! Kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Iran är omfattande och tycks dessutom öka. Det har skett en klar försämring på de flesta områden, särskilt när det gäller yttrandefriheten. Det förekommer hot om verkställande av en rad uppmärksammade dödsstraff, förföljelser av intellektuella, studenter och oliktankande, tortyr, fortsatt diskriminering av kvinnor och av etniska och religiösa minoriteter. Listan kan göras mycket lång.

Detta är något som var obehagligt tydligt redan vid valet 2009 och som fortsätter att vara obehagligt tydligt. Alla vi som vid olika tillfällen möter officiella representanter för Iran möts också av mer hårdhet och mer oförsonlighet. Mot den bakgrunden vill jag gärna säga att jag tycker att de prioriteringar som Catherine Ashton har redogjort för – alltså mänskliga rättigheter, starka befintliga sanktioner och kärnenergiprogrammet – är riktiga och tydliga prioriteringar.

Men skärpan i EU:s reaktioner i förhållande till Iran måste bli hårdare och tydligare. Det behövs mer oförsonlighet också från vår sida när det gäller brott mot mänskliga rättigheter. Det kommer en tid när en verserad samtalston faktiskt innebär ett svek och jag tror att vi befinner oss där idag i förhållande till Iran.

Marit Paulsen (ALDE) . – Herr talman! Jag vill tacka Bastiaan Belder för ett mycket bra betänkande. Jag är medlem i delegationen för Iran och jag får brev från den iranska regimen där de tilltalar mig i Guds namn, vilket jag tycker är extremt obehagligt. Under denna täckmantel lyckas man skapa vad som vi i Belders betänkande tydligt kan utläsa som ett helvete på jorden. Det är osannolikt och fantastiskt.

Nu har jag en liten idé och en dröm som jag vill framföra till Catherine Ashton i detta sammanhang: Skulle ni när vi bygger ett stort nytt hus för utrikestjänsten möjligtvis ha plats för ett litet kontor med en liten grupp människor som samlar in information om vilka

människor som är torterare, som är bödlar och som är domare i dessa groteska samhällen som vi har runt omkring oss, så att de vet att vi följer deras beteende in i detalj?

Ryszard Czarnecki (ECR) . – (PL) Herr talman, fru Ashton! Jag vill tacka Bastiaan Belder för ett bra betänkande. Jag har fått intrycket av att EU tillämpar dubbla måttstockar, eftersom vi mycket allvarligt kritiserar regimer just när de börjar falla samman. Libyen är ett exempel på detta. Samtidigt förblir vi tysta, alltför ofta även vägledda av en rad olika skäl – inklusive vissa länders ekonomiska intressen – när det gäller de regimer som det går bra för. Det går bra för den iranska regimen, och betänkandets kritik mot landet är fullständigt berättigad. Det som har pågått i årtal i Iran är fullständigt oacceptabelt. Europaparlamentet måste ta upp detta. Vi måste säga vad vi tycker om dödsstraffet, om tortyr och om det faktum att de förhoppningar – låt oss minnas det – som förknippades med den iranske shahen Reza Shah Pahlavis fall fullständigt har grusats. Nu är det tvärtom ännu värre.

Barry Madlener (NI) . – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Bastiaan Belder för hans utomordentliga betänkande. Han har skrivit ett mycket vasst betänkande som intar en stenhård linje mot Iran. Det är rätt förhållningssätt. Diktatorn Mahmoud Ahmadinejad bara fortsätter att döda sina egna medborgare, medan politiska motståndare torteras. Ryktena säger att den nederländska medborgaren Zahra Bahrami också torterats, och jag har krävt att detta ska undersökas.

Jag vill uppmana socialdemokraterna på vänsterkanten och den förfärliga gruppen *De gröna/Europeiska fria alliansen* att inte urvattna betänkandet med alla möjliga olika ändringsförslag. Den brottsliga Ahmadinejadregimen fortsätter att hota Israel och försöker utöva inflytande i Egypten. Helst skulle Iran vilja se tillkomsten av en islamisk republik, inklusive politiska ayatollor, sharialag, stening av kvinnor och hängning av homosexuella. Ja, för många muslimer är detta vad ren islam står för. Iranska krigsskepp har till och med seglat genom Suezkanalen, en rent provokativ gest mot väst och Israel. Detta är min sista punkt.

Vytautas Landsbergis (PPE) . – (LT) Herr talman! EU:s förbindelser med Iran är mycket kluvna. Vi låter oss manipuleras. Vi talar om demokrati, om demokratiklausulen, men vi känner en svag lukt av olja och gas. Om vi inte menar allvar med demokratimålet är det bara att låta det trampas ned tillsammans med de mänskliga rättigheterna. För några år sedan förvånades jag över offentliga uppgifter om de kraftfulla byggmaskiner som EU-företag förser Teheran med. Detta innefattade djupborrningsutrustning för att bygga underjordiska anläggningar, där kärnvapen sannolikt produceras. Teheran har redan raketer vars räckvidd når nästan hela Europa, så varför inte hjälpa dem att producera det vi alltid velat ha i julklapp? Europeiska grävmaskiner gräver ett hål, både för den iranska nationen, om Israel inte lyckas behärska sig inför risken för en andra utvandring, och för Europa och hela världen. Det verkar dock inte som om EU är redo för en utmaning av den här omfattningen, särskilt inte med tanke på kärnvapenstaten Irans ledarskap i Mellanöstern och Nordafrika. Bedömer någon de aktuella händelserna ur den synvinkeln?

Annan anmärkningsvärd utrustning som levererats är kraftfulla tyska och nederländska byggkranar, som Teheran använder för offentliga avrättningar av så kallade brottslingar och regimotståndare. Det sägs att hängning med dessa europeiska byggkranar är särskilt grym och att dödskampen pågår en lång stund. I dag fortsätter avrättningarna av syndare, och det gör leveranserna från Europa också.

Förhoppningsvis kommer de iranska myndigheterna inte att beställa Mistralhangarfartyg i Saint-Nazaire, men man kommer att kunna köpa dem lite senare i Ryssland, byggda på

fransk licens. Det kommer definitivt att finnas behov av Mistralfartyg, så att länderna i Persiska golfen känner att de har pistolen mot huvudet. Känslorna bland små länder kring Östersjön och Svarta havet är det ingen som bryr sig om, men Persiska golfen ligger nära Europas buk. Jag tycker att vi bör tänka på det.

Zoran Thaler (S&D) . – (SL) Herr talman, mina damer och herrar! Situationen i Iran är en stor tragedi. Trettio år efter revolutionen mot shahens diktatur uppstår en enda fråga: kan Iran betraktas som ett civiliserat land över huvud taget? Den iranska regimens grymhet avspeglas i många olika former av förtryck och i dess anakronismer. Kvinnor, dissidenter, alla oliktankande, ungdomar, homosexuella och så vidare förtrycks.

Vad kan vi göra åt detta? Å ena sidan behöver EU en politik gentemot Iran och vi måste införa sanktioner som skadar regimens främsta företrädare. Vi måste förhindra dem från att resa och göra affärer, och det gäller också revolutionsgardet. Å andra sidan måste vi hjälpa de unga och dem som kämpar för mänskliga rättigheter och demokratiska förändringar.

Att garantera fri tillgång till information, frihet för press, tv, radio och särskilt internet, är nyckeln. Facebook, Twitter och YouTube är de starkaste vapnen för dem som förnedras och kränks, och de är många i Iran. Vi har ett ansvar att skydda dessa människor.

Norica Nicolai (ALDE) . – (RO) Herr talman! Irans regim kom till makten 2005 med hjälp av en kampanj för nationalism och rättvisa. Även den här gången har vi misslyckats med att förvandla Iran till en demokratisk regim. Allt vi har kunnat göra är att åse utvecklingen av det enda land som främjar en despotisk regim i stor skala, värdig den mörka Medeltiden. Jag anser att Iran håller på att bli en av de brännande frågorna i vår utrikespolitik, eftersom vi riskerar att bortse från det enorma inflytande landet har i Nordafrika genom finansiering av terrorliknande rörelser, det vill säga Hamas och Hizbollah.

Om inte EU gör en grundlig bedömning av Irans inflytande i regionen riskerar vi att bristen på demokrati i Iran blir konstant. Ännu värre, även inom EU står vi inför en allvarlig svaghet och risken för att vår säkerhet ska hotas. Jag anser att det är hög tid att vi väljer andra lösningar än den traditionella princip som uppmuntrades av Charles Maurice de Talleyrand, det vill säga att först fjäska och sedan fatta ett tydligt och fast beslut.

Peter van Dalen (ECR) . – (NL) Herr talman! Bastiaan Belders betänkande är mycket bra, eftersom det är både realistiskt och praktiskt inriktat. För min del kunde det dock ha varit mycket mer kritiskt mot den förkastliga Ahmadinejadregimen. Denna skurk förnekar förintelsen och vill inget hellre än att driva ut Israel i havet utan att förlora någon tid. Kristna har bokstavligen inget liv under Ahmadinejad. Dessutom förtrycker han sitt eget folk på ett fruktansvärt sätt. Aldrig har så många avrättats som under det senaste året. EU måste därför fortsätta att stödja oppositionskrafterna, med inriktning på demokrati och mänskliga rättigheter. Ahmadinejadregimen kan inte angripas för hårt. Jag tänker på sanktioner och riktade åtgärder mot det iranska kärnenergiprogrammet, vilket skedde med Stuxnetviruset. Jag ser fram emot den dag då den här regimen faller. Det kommer inte att vara en dag för tidigt!

Nicole Sinclaire (NI) . – (EN) Herr talman! Människorättsaktivister i Iran utsätts för dödshot, trakasserier, godtyckliga gripanden, rättsliga trakasserier, stigmatisering, våldshandlingar, misshandel, tortyr och mord. Kvinnliga människorättsaktivister är särskilt utsatta för risker i Iran. Yttrandefriheten, föreningsfriheten och mötesfriheten är kraftigt begränsade i Iran och ofta förknippade med stränga straff.

Även dödsstraffet används godtyckligt, särskilt mot minderåriga. Vad jag finner riktigt oroväckande är emellertid hur EU faktiskt bemöter Iran. Än en gång verkar vår höga representant tala mycket men göra ytterst lite. Jag har ofta bjudit in henne till underutskottet för mänskliga rättigheter så att hon faktiskt kan bli utfrågad om sin verksamhet på området för mänskliga rättigheter, och denna inbjudan upprepar jag i dag.

Hon har berättat för oss i dag hur viktiga mänskliga rättigheter är för henne, men när har hon någonsin kommit till underutskottet för mänskliga rättigheter? Hon är villig att sända sina underlydande, men hon är inte villig att medverka vid en demokratisk utfrågning från parlamentet. Hon lyssnar på våra anföranden, svarar med något osammanhängande uttalande som utarbetats i förväg, och går sedan hem. Jag vill tala om för Catherine Ashton att ett sådant beteende inte är demokratiskt.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Richard Howitt (S&D) . – (EN) Herr talman! Jag tänker inte ta lång tid på mig. Jag vill bara ställa följande fråga till Nicole Sinclaire: När den höga representanten kommer till ett särskilt plenarsammanträde för att diskutera det årliga betänkandet om de mänskliga rättigheterna och bli utfrågad av ledamöter från hela parlamentet, anser du inte att det är ett mer tillfredsställande sätt att ställa den höga representanten till svars i frågor om mänskliga rättigheter än att uppmana henne att närvara i ett av parlamentets underutskott, även om det är ett underutskott som ligger mig varmt om hjärtat?

Nicole Sinclaire (NI) . – (EN) Herr talman! Med all respekt för min kollega svarar jag att detta faktiskt inte är tillfredsställande. Som han vet – eller som han åtminstone skulle veta om han tillbringade lika mycket tid i underutskottet för mänskliga rättigheter som jag gör – är det i utskotten vi faktiskt får chansen att yttra oss mer än en gång och i mer än en minut, och sedan får vi faktiskt ett direkt svar.

Jag har tagit upp många frågor om mänskliga rättigheter och jag har ännu inte fått ett enda svar från Catherine Ashton – inte ett enda svar. Hur kommer detta sig? Jag vidhåller att detta handlar om demokrati. Jag företräder fem miljoner personer. Jag har blivit invald i parlamentet. Catherine Ashton har aldrig fått en väljares röst i hela sitt liv.

Paweł Zalewski (PPE) . – (PL) Herr talman, fru Ashton! Jag vill gratulera Bastiaan Belder till ett utmärkt betänkande. Vi bör också välkomna att betänkandet ändrades under förhandlingarna. Jag anser att det genom dessa ändringar har formulerats på rätt sätt. Hela det internationella samfundet, som lägger stor vikt vid demokrati och mänskliga rättigheter, oroas av vad som har pågått i många år i Iran, och vi försöker att avgöra vilka åtgärder som bör vidtas. De måste naturligtvis komma inifrån Iran. Därför är det uppenbart att EU stöder den iranska oppositionen.

Enligt min åsikt finns det tre ämnen som vi bör ta upp nu och som kan påverka politiken i Iran. Det första handlar om vår politik för samarbete med Turkiet i samband med Iran. Turkiet är en viktig samarbetspartner för EU. Det är ett land som styrs av ett parti som fäster stor vikt vid den islamiska traditionen, men samtidigt styrs det på ett sätt som ligger mycket närmare europeiska normer. Det andra ämnet är samarbete med Ryssland. Vi bör utöva påtryckningar på Ryssland för att landet ska samarbeta ännu närmare med EU och Förenta staterna, så att samarbetet med Iran inte ser ut som det gör i dag. Det tredje och sista ämnet är mycket viktigt, och handlar om missilförsvarssystemet. EU bör arbeta med Nato och Förenta staterna för att se till att detta försvarssystem inrättas i Europa.

Pino Arlacchi (S&D) . – (EN) Herr talman! Den första versionen av detta betänkande kritiserades för sitt aggressiva språk, sin huvudsakliga inriktning på Irans kärnenergiprogram, försummande av frågan om mänskliga rättigheter och avsaknad av ett positivt synsätt för framtida samarbete. Genom de många ändringsförslag som lagts fram av min grupp och av andra grupper rättas dessa brister till, och den nuvarande texten är väl avvägd. Man skiljer mellan de två huvudsakliga frågorna: den nuvarande regeringens överträdelse av de mänskliga rättigheterna och det iranska kärnenergiprogrammet.

Dessa två ämnen är inte samma sak, och det är oansvarigt att rikta hotelser om krig eller internationella ingripanden mot Iran, som jag har hört föreslås här i parlamentet i dag. Om ni vill stärka president Ahmadinejad är det bara att fortsätta på det viset, för alla iranier, oavsett politisk uppfattning, kommer att vända sig emot alla utländska ingripanden. Den nuvarande politik som Europeiska rådet och den höga representanten bedriver är den rätta, för den bygger på en noggrann värdering av situationen på plats.

Geoffrey Van Orden (ECR) . – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag gratulera Bastiaan Belder till hans utmärkta betänkande. Iran har inflytande och tillgångar nog att kunna bli antingen en god kraft eller en ond kraft i Mellanöstern i vidare bemärkelse. Beklagligt nog har dess regim blivit en ond kraft i religiös förklädning. Irans kärnvapenprogram väcker stora farhågor regionalt och internationellt. Iran har blivit en källa till extremistiska läror. Landet utför och stöder internationella terrorisdåd, har ett farligt inflytande på unga shiamuslimer i Golfstaterna, Irak och Libanon och tvekar inte att alliera sig med sunnimuslimska terroristgrupper i Gazaremsan och ännu längre bort. Iran har hjälpt till att utbilda och beväpna terrorister som attackerat Nato-styrkor i Afghanistan, och det begår övergrepp mot de mänskliga rättigheterna. Det skulle vara en tragisk ironi om en tyranniskt styrd stat som Iran blev den stora vinnaren på den frihetslängtan som vi har sett ta sig så dramatiska uttryck i hela arabvärlden de senaste veckorna. Det var ett vidrigt exempel på hyckleri – jag ska snart avsluta, herr talman – när president Ahmadinejad sade till det egyptiska folket att de har rätt att uttrycka sina egna åsikter om sitt land.

(Talmannen avbröt talaren.)

George Sabin Cutaş (S&D) . – (RO) Herr talman! Det internationella samfundet ser på nästan hjälplöst medan situationen försämras i Iran när det gäller de mänskliga rättigheterna. Vi bör emellertid inte förbise de instrument vi har till vårt förfogande för att göra vår röst hörd. Lissabonfördraget förser oss, genom den höga representantens ställning, med ett medel för att övertyga den iranska regeringen om att mänskliga rättigheter inte får begränsas genom förtryck. De är individens omistliga privilegium och får inte ifrågasättas av någon politisk regim. Massavrättningar, särskilt de som omfattar minderåriga, stening, diskriminering av kvinnor och minoriteter samt tortyr är tyvärr bara en del av en mycket längre lista.

Demokratisk förändring kan inte påtvingas utifrån. EU måste emellertid oavbrutet ge sitt stöd – och det inte enbart i form av uttalanden – till folket i detta land, som dagligen riskerar livet för att protestera mot dessa orättvisor.

Jan Zahradil (ECR) . – (CS) Herr talman! I ljuset av vad som håller på att ske i arabvärlden, i Libyen, Egypten, Tunisien och på andra platser, framträder den iranska regimens stelbenthet och orörlighet än mer tydligt. Det är en intolerant regim, en fundamentalistisk regim, en regim som mördar politiska motståndare, och en regim som måste utsättas för oavbrutna internationella påtryckningar. Vi måste stödja den legitima iranska oppositionen i exil, och vi har resolutioner från Europaparlamentet om detta. Det är bland annat

nödvändigt att övervaka situationen i flyktinglägret i Ashraf i Irak, där det finns mer än 3 000 iranska flyktingar från oppositionsorganisationer i exil och där det råder risk för humanitär katastrof. Det är nödvändigt att ge dessa personer skydd. Jag skulle därför vilja höra ett tydligt ställningstagande från Catherine Ashton i denna fråga, och jag skulle vilja höra ett tydligt yttrande om hur EU under hennes ledarskap kommer att hjälpa flyktingarna i Ashraflägret.

Tunne Kelam (PPE) . – (EN) Herr talman! Nu när EU kräver ett omedelbart slut på Gaddafis brutala diktatur och insisterar på att han ska isoleras helt, bör detsamma gälla den brutala och blodiga iranska regimen. Att hysa hopp om att bygga upp ett förtroende är inte längre ett realistiskt alternativ, särskilt eftersom regeringen i Teheran fullständigt har urholkat sin trovärdighet när det gäller Irans kärnenergi-program.

I stället bör vi inrikta oss på den stora potentialen för folkledda demokratiska förändringar i Iran. Det är sant att en sådan förändring inte kan tvingas fram utifrån. EU bör emellertid prioritera att ge tydligt moraliskt och politiskt stöd till dessa krafter. Jag har särskilt i åtanke att svartlista högt uppsatta iranska tjänstemän (Marietje Schaake nämnde åttio namn), stödda inledandet av Euronews-sändningar på persiska och insistera på att parlamentariska förbindelser – om de alls ska förekomma – ska genomföras enligt strikta villkor.

Ioan Mircea Paşcu (S&D) . – (EN) Herr talman! Den rådande dogmen är att Iran kommer att bli den stora vinnaren när det gäller revolutionerna i Nordafrika och på andra håll. Det är möjligt men mindre troligt.

För det första är den iranska modellen inte precis det som ungdomar som revolterar i dessa länder vill ha. För det andra har regimen inte den inhemska lugn och ro som krävs för att kunna koncentrera sig enbart på att främja en mer beslutsam utrikespolitik. Slutligen är andra länder, som Turkiet – eller t.o.m. Egypten efter, men också under, övergången – starka konkurrenter till Irans ambitioner.

Iran kan naturligtvis alltid utöva en viss påverkan i länderna i sitt grannskap, men detta skulle förmodligen inte vara avgörande för att få kontroll i dessa länder. Det enda sättet att få en fördel skulle, paradoxalt nog, vara att betrakta den rådande utvecklingen som en möjlighet att på nytt börja integrera Iran i världssamfundet. Det skulle ta lång tid, men det skulle vara det enda förnuftiga för Iran.

Jag gratulerar Bastiaan Belder till detta utmärkta betänkande.

Antonia Parvanova (ALDE) . – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Bastiaan Belder för hans utmärkta betänkande. Bara en dag efter Internationella kvinnodagens 100-årsjubileum vill jag ta upp en särskild fråga om kvinnornas situation i Iran, och jag vill tillägna detta inlägg inte bara till Sakineh Ashtiani och Zahra Bahrami, utan till alla kvinnor som har satts i fängelse och till dem som saknas p.g.a. det rådande iranska förtrycket.

EU har tagit hänsyn till det iranska folkets strävanden mot demokrati och de iranska kvinnornas oacceptabla situation. Vi vet att det finns diskriminering, och t.o.m. politiskt och socialt förtryck, som drabbar kvinnor i detta land, och vi bör upprepa detta oacceptabla faktum när vi beaktar vårt förhållningssätt gentemot Iran.

Samtidigt som situationen håller på att försämrats har kvinnorrättsaktivister i landet fortsatt att leda utvecklingen genom att protestera mot det rådande förtrycket och avsaknaden av medborgerliga rättigheter och mänskliga rättigheter. Kvinnors rättigheter bör inte vara en

frivillig förhandlingspunkt och jag hoppas att EU kommer att försvara dessa värderingar kompromisslöst.

Nikolaos Salavrakos (EFD) . – (EL) Herr talman! Betänkandet av Bastiaan Belder, i dess nuvarande lydelse, är ett korrekt, välavvägt och objektivt betänkande. Jag sympatiserar personligen med befolkningen i Iran, som är en uråldrig nation med en uråldrig kultur och viktiga traditioner. Iran är en rik oljeproducerande nation som har en viktig geopolitisk ställning i Mellanöstern. De systematiska överträdelser av de mänskliga rättigheterna som uppmärksammas i betänkandet och av alla talare passar inte en sådan nation med en sådan tradition. Först och främst måste emellertid Ahmadinejads regering inse detta och vidta de nödvändiga åtgärderna. Landets envishet när det gäller upprättandet av ett kärnkraftsprogram som är oacceptabelt för världssamfundet har skapat en stor oro i området och gett upphov till omfattande frågeställningar. Hur som helst är det inte till någon hjälp för den geopolitiska stabiliteten i området.

Vi får inte glömma eller förbise de omfattande folkresningarna i Nordafrika och Mellanöstern och det faktum att de muslimska samhällena vänder sig mot ett politiskt islam.

Franz Obermayr (NI) . – (DE) Herr talman! Den gröna revolutionen och de senaste protesterna visar tydligt att det finns stora möjligheter för ett civilt samhälle i Iran. Detta måste stödjas, eftersom det är det enda sättet att öppna upp för en demokratisk utveckling.

Tyvärr så drabbar sanktionerna ofta just detta unga och aktiva civila samhälle. Genomförandet av "Tests of English as a Foreign Language" (prov i engelska som andraspråk) (TOEFL-tester) har t.ex. upphört. Detta test är emellertid en förutsättning för att få bedriva studier vid de flesta angloamerikanska universitet. Offren för denna nya linje är därför internationellt inriktade studenter.

I betänkandet föreslås okritiskt ytterligare sanktioner, t.ex. exportbegränsningar för teknik för mobiltelefoner och kommunikationsnätverk, trots att det är just denna snabba teknik för kommunikationer och information som krävs för att sprida pluralistiska idéer. I slutänden blir det tredjeländerna Kina, Ryssland och Indien, som fortsätter att göra affärer, exportera och säkra råvaror för sig själva och som dessvärre inte kommer att följa dessa sanktioner, som skrattar sist.

Elena Băsescu (PPE) . – (RO) Herr talman! Just nu gör Iran på samma sätt som arabstaterna, dvs. försöker att hitta sin väg till demokrati, och situationen i landet beskrivs i detalj i Bastiaan Belders betänkande. Regimen i Teheran är helt emot förändringar och slår ned demonstrationer och arresterar rörelsens ledare. Jag förkastar kraftfullt denna inställning, som har varit förhärskande i det iranska samhället i många år. Folket vill ha sin rätt till åsiktsfrihet och regeringen bör lyssna på dess krav.

De iranska myndigheterna har dessutom gjort det till en vana att kränka de mänskliga rättigheterna. Jag vill här nämna Neda, "Irans ängel". Man stöder dödsstraff, stening, avrättning av ungdomsbrottslingar och nonchalerar därmed sina internationella skyldigheter. Irans kärnkraftsambitioner är också en fara för befolkningen. Driften av det nyaste kärnkraftverket stoppades nyligen på grund av strålningsrisk.

Mitro Repo (S&D) . – (FI) Herr talman, fru Ashton! Detta betänkande är särskilt välkommet, eftersom EU måste ha en tydlig och konsekvent strategi för länder som Iran. Under en period på bara 18 månader 2008 och 2009 antog parlamentet en ståndpunkt om rättvisa rättegångar för 36 iranier i samband med enskilda överträdelser av de mänskliga

rättigheterna. Det är fler än i något annat land. Var och en av dem skulle dessutom förtjäna att nämnas och kommas ihåg här och nu.

När det gäller Iran bör inte de mänskliga rättigheterna komma i andra hand, efter handel och förmånstullar. Det är moraliskt fel och EU borde skämmas. Det är därför EU och parlamentet i framtiden noga måste övervaka utvecklingen av situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran.

Peter Šťastný (PPE) . – (EN) Herr talman! Jag vill också instämma i mina kollegers uppmaning att stödja den iranska oppositionen och skapa ett bättre skydd för flyktingarna i Ashraflägrät. Dessa fattiga människor och deras familjer är ständiga mål för en brutal och ondsint iransk regim. Deras situation blir ännu svårare p.g.a. de dagliga trakasserierna och den fientliga inställningen hos de irakiska styrkor som egentligen ska skydda dem.

Låt oss inte glömma dessa hårt prövade människor. Tillsammans måste vi se till att EU spelar en nyckelroll i deras övergång från förföljd opposition till demokratisk regering. Det ligger trots allt i allas intresse att få – och förhoppningsvis snart – ett stabilt och demokratiskt Iran vars medborgare åtnjuter samma frihet och rättigheter som vi gör här i EU.

Catherine Ashton, *kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik* . – (EN) Herr talman! Jag tycker att detta har varit en intressant debatt och jag vill bara nämna de två specifika frågor som på sätt och vis togs upp utanför debatten innan vi avslutade ämnet.

Marit Paulsen frågade mig om vi kunde hitta utrymme i den – jag tror ordet var ”glittrande” – nya byggnaden, så att personalen kan arbeta med frågor som rör mänskliga rättigheter. Låt mig bara säga att jag blev glad när Heidi Hautala, ordföranden för underutskottet för mänskliga rättigheter, skrev till mig för att säga att hon var nöjd med det sätt på vilket vi planerade att hantera de mänskliga rättigheterna i den nya organisationen. Jag flyttar emellertid bara personalen till en ny byggnad för att avlägsna dem från åtta byggnader som är spridda runt om i Bryssel, eftersom jag tror att vi blir effektivare om personalen arbetar på samma ställe. Vi måste klämma in dem, eftersom jag också försöker att spara pengar. Därför hoppas jag, när ni ser vad vi gör, att ordet ”glittrande” är ett trevligt ord och inte ett ord som, är jag rädd, antyder att jag försöker att göra något som jag verkligen inte gör.

Som svar till Nicole Sinclair: det sätt på vilket jag ombetts besvara frågor om mänskliga rättigheter från parlamentet är, genom parlamentets beslut, att regelbundet närvara i utskottet för utrikesfrågor (AFET) till vilket underutskotten – varav underutskottet för mänskliga rättigheter är ett – bjuds in och där man kan ställa frågor till mig. Jag har gjort det och jag träffar mycket gärna Heidi Hautala, vilket jag gör, och svarar på frågor från henne, samt närvarar vid plenumdebatterna i denna kammare. Jag gör väldigt gärna ännu mer; jag ber er bara att ha förståelse för att jag bara har ett visst antal timmar till förfogande på en dag, vilket gör att jag bara hinner med ett begränsat antal uppgifter. Det är inte p.g.a. bristande respekt för utskottet eller för den sakens skull för dig personligen; verkligen inte. Jag hoppas att du känner att du kan kontakta mitt kontor om du vill diskutera något och att du är välkommen att närvara vid de sammanträden där jag har möjlighet att komma och tala.

Jag är mycket medveten om min bakgrund med hänsyn till att leda ett parlament och inte vara vald, men jag var mycket privilegierad när jag valdes av detta parlament och,

naturligtvis, att erbjudas denna roll av de 27 stats- och regeringscheferna och kommissionens ordförande. När det gäller det är jag medveten om mina förpliktelser.

I förhållande till själva debatten och de frågor om mänskliga rättigheter som, på sätt och vis, har dominerat debatten, försöker jag att undersöka om vi kan göra något mer. Jag vill inte kommentera vad som specifikt görs just nu, eftersom jag vill redogöra för detta när vi har avslutat arbetet, men vi talar med människorättsaktivister och med organisationer, samt för diskussioner i de 27 medlemsstaterna om vad som kan vara ett effektivare sätt att hantera denna fråga och utöva så mycket påtryckningar som möjligt.

När det gäller Mehdi Karoubi och Mir Hossein Mousavi är det, som jag redan nämnt, t.o.m. svårt att exakt fastställa om de befinner sig i fängelse eller husarrest. Jag ska fortsätta att försöka få klarhet i detta. Vi stöder naturligtvis resolutionen i Genève om en särskild rapportör för Iran. Vi tar också upp dessa frågor direkt. Det är verkligen viktigt att vi alla är eniga om att utöva påtryckningar när det gäller mänskliga rättigheter i Iran. Många ledamöter har tagit upp specifika fall och landets fruktansvärda förflutna, och vi måste göra så mycket som möjligt och jag tror att vi kan göra bättre ifrån oss om vi gör det tillsammans.

Slutligen, vad gäller kärnkraftsfrågan: jag hade direkta diskussioner i fyra och en halv dag med de iranska förhandlarna och jag är mycket tydlig med vad jag försöker att göra, dvs. ge Iran en möjlighet att visa det man ständigt säger, att visa att landet utvecklar civil kärnkraft och inte kärnvapen. Detta är, som jag har sagt till dem, inte svårt: de behöver bara vara öppna och tydliga, låta inspektörerna göra sitt jobb och bygga upp det förtroende som vi ofta har talat mycket ingående med dem om. De måste göra ett val. Jag är också fullständigt tydlig med att säkerhetsrådet och min roll med E3+3 kommer att fortsätta att utöva påtryckningar för att se till att detta sker. Vad som verkligen är uppmuntrande är att även om jag leder förhandlingarna så gör jag det med stöd från E3+3, och det visar mycket tydligt för Iran att vi är fullständigt eniga i vårt förhållningssätt, och jag vill berömma alla dem som jag samarbetar med. De måste visa den politiska viljan att göra det som krävs, och om de inte gör det så måste vi göra mer för att behålla pressen.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Bastiaan Belder, *föredragande*. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig börja med att uppriktigt tacka för era värdefulla bidrag till denna debatt. Jag har lyssnat mycket uppmärksamt på det som ni har sagt. Era kommentarer klargör min avsikt med detta betänkande, dvs. att påpeka att våra grundläggande rättigheter – våra mänskliga rättigheter, som är så fundamentala och utgör grunden för vår existens – också är iraniernas rättigheter. För mig är det identiskt. Med andra ord: den uppmärksamhet vi ger de grundläggande rättigheterna och övervakningen av dessa är nödvändig. Jag är övertygad om att en sådan övervakning också skapar framtida utsikter för Iran, särskilt för landets ungdomar. Det slog mig under debatten att Sabine Lösing – som tyvärr inte längre är närvarande – slog huvudet på spiken när det gäller de framtida utsikterna. Det är verkligen något jag omhuldar.

Om vi bara tittar på hur det ligger till ser vi att 1 500 000 unga, välutbildade iranier under loppet av flera år har lämnat den islamiska republiken för att det saknas framtidsutsikter. De gjorde inte detta enbart p.g.a. förtrycket, utan också p.g.a. den betungande socioekonomiska situationen och bristen på frihet. Slutsatsen är – och detta sade en initierad person som också är ekonom – att bara detta skapar förluster på 40 miljarder per år, och

det inbegriper inte begåvningsflykten. Det jag ville betona genom mitt betänkande var just att vår uppmärksamhet och främjandet av mer spelrum och övervakningen av de mänskliga rättigheterna verkligen skapar vissa framtidsutsikter i Iran. Detta gynnar också regionen när det gäller den övergripande säkerheten.

Slutligen blev jag verkligen nyfiken när jag hörde – jag kände inte till detta, men mina kolleger tog upp det – att det för några veckor sedan cirkulerade en rapport i den amerikanska pressen om att det finns en lista med allvarliga överträdelser av de mänskliga rättigheterna i Islamiska republiken Iran och med de ansvariga, uppifrån och ned, ända ned till fångvaktarna i fängelserna. Det skulle vara oerhört uppskattat om Catherine Ashton följde det amerikanska exemplet med en lista av detta slag, eftersom vi då inte bara skulle koncentrera oss på dem som vill utveckla kärnkraften och därmed hota världssäkerheten, utan även på det hemska rådande klimatet i Iran. Samtidigt sänder detta en signal till iranierna att vi tittar på helheten i landet, inte bara på kärnvapenhotet, och att vi trots det anser att Iran bör vara ett normalt civilsamhälle i linje med den framstående civilisation som traditionellt har funnits i landet under historiens gång.

Slutligen får ni inte tycka illa om mig bara för att jag, som protestant, anser att religionsfriheten är oerhört viktig. Låt mig vara tydlig här: för sunnimuslimerna – minoriteten – för bahá'í-anhängarna, för de kristna och judarna – detta är hemskt pinsamt – är mitt betänkande tyvärr redan föråldrat, vilket jag erkänner direkt. Jag säger detta eftersom det har varit en flodvåg av förtryck som särskilt har drabbat sunnimuslimerna, bahá'í-anhängarna och de kristna under de senaste månaderna, och jag ber mina kolleger om ursäkt för att mitt betänkande inte är uppdaterat i detta avseende. För mig är detta en sporre att göra mer för Iran – jag arbetar på grundval av en öppenhetspolitik – och jag hoppas att jag kan tala regelbundet med er för att kunna hjälpa hela Irans befolkning att få en bättre framtid.

Talmannen . – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum torsdagen den 10 mars kl. 12.00.

15. Det sextonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève, 28 februari–25 mars 2011) (debatt)

Talmannen . – Nästa punkt är uttalandet av vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om det sextonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève, 28 februari–25 mars 2011).

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik* . – (EN) Herr talman! Jag är glad över att vi också i eftermiddag får tillfälle att diskutera det arbete som gjorts i FN:s råd för mänskliga rättigheter och i viss mening undersöka hur vi kan förstärka dess allmänna inflytande.

Som ni kanske vet talade jag inför rådet i förra veckan tillsammans med många utrikesministrar från hela världen. Av uppenbara skäl stod situationen i Libyen i centrum för vår diskussion vid det tillfället.

Det gläder mig att det internationella samfundet sände en stark och gemensam politisk signal rörande de pågående brotten mot de mänskliga rättigheterna i Libyen. Redan före högnivågruppen hade rådet begärt en undersökning och rekommenderat att Libyen skulle

avstängas från medlemskap i rådet – vilket som ni vet sedan bekräftades av generalförsamlingen i ett enhälligt beslut.

Allt detta är bevis på att multilaterala institutioner kan leva upp till sitt mandat och kan agera i vad vi kallar realtid. Som jag betonade i mina yttranden där, har FN:s råd för mänskliga rättigheter ett ansvar för att se till att fastställda avsikter översätts till verklig handling och verkliga framsteg. Jag anser att Navi Pillay, FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, som jag mötte i Genève, pekar ut exakt rätt väg politiskt för att det ska få stor betydelse i praktiken. Det som i slutändan betyder något är inte det antal resolutioner som har godkänts utan de resultat i den verkliga världen som får stor betydelse för människor i en nödsituation.

Jag betonade också att de mänskliga rättigheterna är universella. Jag påpekade att vi i Europa tillbakavisar anklagelsen att EU på något sätt försöker att "exportera" så kallade europeiska värderingar till andra länder. Yttrandefrihet, mötesfrihet, rättvisa och jämlikhet är inte europeiska rättigheter: de är universella rättigheter. Vi får aldrig gå i fällan och tro att människor i andra delar av världen – vare sig det är Afrika, Asien eller Latinamerika – skulle vara mindre starkt engagerade i sina rättigheter. Därför säger vi vår mening och agerar mot brott mot de mänskliga rättigheterna var de än inträffar.

Vi erkänner också att Europas egen väg för skydd av de mänskliga rättigheterna inte har varit en rak linje och att ständiga insatser behövs också inom Europa. I FN:s råd för de mänskliga rättigheterna är vi beredda att diskutera våra egna utmaningar, dela erfarenheter och erbjuda stöd till dem som arbetar för att förbättra respekten för de mänskliga rättigheterna i hela världen.

Vi har flera prioriterade frågor för det sextonde mötet i FN:s råd för de mänskliga rättigheterna och vi har diskuterat dem aktivt med våra partner.

EU kommer att presentera ett initiativ om religions- och trosfrihet. Eftersom vi under de senaste månaderna ställts inför ett ökande antal fall av religiös diskriminering och religiöst våld i olika delar av världen behöver vi sända ett starkt kollektivt budskap mot religiös intolerans och för religions- och trosfrihet för alla människor överallt.

Vi kommer också att lägga fram resolutioner om Burma/Myanmar och Demokratiska Folkrepubliken Korea. Vi tror att svårighetsgraden och det stora antalet brott mot de mänskliga rättigheterna i båda fallen berättigar utvidgningen av mandat för FN:s särskilda rapportörer.

EU stöder också initiativet att utnämna en särskild rapportör för situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran, vilket har föreslagits av flera länder och regioner. Vi är allvarligt bekymrade över situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran, som förvärras alltmer. Detta betonades av FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, Navi Pillay. Ett särskilt bekymmer är det dramatiskt ökande antalet fall av dödsstraff – mer än 100 hittills i år, som vi diskuterade i vår föregående debatt – och förtrycket av dem som utövar sina rättigheter till yttrande- och mötesfrihet.

Vi tycker att rådet borde ta upp situationen i Egypten på ett lämpligt sätt och ta hänsyn till den situation som snabbt utvecklar sig i det landet. EU välkomnar Egyptens inbjudan till Navi Pillay att sända medarbetare från sitt kontor till landet. Vi hoppas att detta uppdrag expedieras utan dröjsmål.

EU förhandlar också med de tunisiska myndigheterna om att gemensamt lägga fram ett förslag till resolution om frågan om att ge ett uppsving till FN:s tekniska bistånd för de mänskliga rättigheterna inom ramen för den pågående övergången.

Andra angelägna situationer som behöver behandlas under detta möte i FN:s råd för mänskliga rättigheter är den i Vitryssland, där vi är djupt oroade över antalet politiska fångar, den i Demokratiska republiken Kongo – där uppskakande rapporter förekommer om fortsatta brott mot de mänskliga rättigheterna, särskilt vitt utbrett sexuellt våld – samt situationen i Elfenbenskusten.

Jag vill avsluta med att än en gång betona betydelsen av FN:s råd för mänskliga rättigheter för EU: debatterna, resolutionerna och rapportörerna. Men när allt kommer omkring är detta bara inlägg. Vad som verkligen betyder något är vad vi presterar. Det verkliga testet är om vi åstadkommer något i praktiken. Av det skälet kommer EU att arbeta hårt för att stärka FN:s råd för mänskliga rättigheter och särskilt dess förmåga att lösa ytterst angelägna situationer. Detta är ett huvudmål i den pågående översynsprocessen. Vi kommer att fortsätta att kämpa för ett ambitiöst resultat.

Laima Liucija Andrikiene, för PPE-gruppen . – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja utnyttja detta tillfälle och uttrycka mitt fulla stöd för det beslut som togs av FN:s generalförsamling den 1 mars om att upphäva Libyens medlemskap i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Jag anser att detta sänder en stark signal, inte bara till överste Khadafi och hans regim utan också till de länder i världen där brott mot de mänskliga rättigheterna är ofta förekommande och vitt spridda.

I mitt betänkande om FN:s råd för mänskliga rättigheter och EU:s roll i det – som antogs av kammaren i februari 2009 – förespråkade jag starkt införandet av medlemskapskriterier för denna viktiga organisation.

I fallet Libyen agerade FN:s generalförsamling i överensstämmelse med parlamentets resolution och fattade ett korrekt beslut i rätt tid.

På tal om det sextonde mötet skulle jag vilja fästa särskild uppmärksamhet vid rådets översynsprocess. Det är viktigt att EU-medlemsstaterna och Europeiska utrikestjänsten aktivt engagerar sig i 2011 års översyn av rådet, för att förbättra efterlevnaden av dess mandat.

FN:s råd för mänskliga rättigheter bör i högre grad bli en förebyggande mekanism för tidig varning. Det finns också behov av en öppen och allomfattande översynsprocess, som omfattar frivilligorganisationer, civilsamhället och berörda aktörer.

Sist men inte minst skulle jag vilja välkomna inrättandet av direktoratet för mänskliga rättigheter och demokrati i Europeiska utrikestjänsten. Inrättandet av Europeiska utrikestjänsten ger oss också en unik möjlighet att effektivisera vår verksamhet beträffande skydd av de mänskliga rättigheterna i FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Jag vill därför uppmana den höga representanten att försäkra sig om att europeiska insatser i FN:s råd för mänskliga rättigheter är väl samordnade och att EU-medlemsstaterna som är medlemmar av denna organisation står enade och effektiva som aldrig förr.

Richard Howitt, för S&D-gruppen . – (EN) Herr talman! Jag ska börja med att välkomna gårdagens utnämning av Mariangela Zappia till delegationschef i Genève. Hennes utnämning bidrar till att påskynda jämställdheten mellan könen i Europeiska utrikestjänsten. Vi ser fram mot att arbeta med henne.

Europaparlamentet kommer att vara närvarande vid en avgörande tidpunkt för översynen av FN:s råd för mänskliga rättigheter, som det globala stödet för respekt för mänskliga rättigheter, den universella regelbundet återkommande översynen av alla FN-medlemmar, dess experters eller de så kallade särskilda förfarandenas oavhängighet, och den utökade rollen för civilsamhällets deltagande. Det är rådets viktiga kännetecken, som vi bör arbeta för att skydda med alla medel.

Jag är besviken över att resultatdokumentet för arbetsgruppen för översynen utesluter alla oberoende anledningar till särskilda möten, att det inte finns något krav på medlemsländerna att motivera underlåtenheten att reagera på rekommendationer och att det inte finns någon bestämmelse alls för att ta upp särskilda situationer i enskilda länder. Det är ironiskt att detta möte kommer att behandla sju enskilda länders situationer. EU måste, liksom man gör i fallen Libyen och Elfenbenskusten, fortsätta att hitta kreativa sätt inom befintliga regler för att se till att de som bryter mot de mänskliga rättigheterna aldrig kan undkomma sitt ansvar.

Får jag, för att visa att den höga representanten faktiskt besvarar frågor, ställa tre särskilda frågor till henne? För det första, kommer européer med tanke på vad hon sade om Demokratiska republiken Kongo att stödja utnämningen av en särskild innehavare av ett mandat för detta land? För det andra, accepterar hon att det i något skede måste göras en bedömning om huruvida de palestinska och israeliska undersökningarna om Goldstone-rapporten uppfyller internationella normer, med en överläggning om en eventuell hänvisning till Internationella brottsmålsdomstolen om de inte gör det? För det tredje, kommer EU att inge en protest mot Pakistans reservation mot artikel 40 – skyldigheten att rapportera – i internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter?

Som avslutning anser jag att Libyens avstängning från FN:s råd om mänskliga rättigheter skapar ett historiskt prejudikat för respekt för de mänskliga rättigheterna i FN-systemet, vilket utgör en strimma av ljus i dagens mörka situation.

Marietje Schaake, för ALDE-gruppen . – (EN) Herr talman! FN:s råd för mänskliga rättigheter har möjlighet att ta sig an de alltmer allvarliga och utstuderade brotten mot de mänskliga rättigheterna i hela världen i olika länder – Iran, Vitryssland, Burma, Tunisien, Libyen etc., det finns för många för att räkna upp dem – men också horisontella teman som HBTQ-rättigheter, yttrandefrihet, våldtäkt som ett krigsbrott och situationen för försvarare av de mänskliga rättigheterna.

På sätt och vis är FN:s råd för mänskliga rättigheter i ett liknade läge som EU och det måste agera som en global aktör. Men båda organisationerna lider av samma problem – en brist på trovärdighet, dubbelmoral ibland, och de kan inte agera tillräckligt snabbt. EU har hittills varit ovillig att rannsaka sin egen meritlista för de mänskliga rättigheterna, till exempel sin del i utlämnanden och bristen på pressfrihet i vissa av våra medlemsstater.

Fram till i förra veckan var Libyen en medlem av FN:s råd för mänskliga rättigheter. Nu har landet med rätta avstängts. Detta är ett mycket viktigt prejudikat.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen . – (EN) Herr talman! EU och FN:s råd för mänskliga rättigheter har med en beslutsam och läglig aktion mot Libyen verkligen visat att de kan agera när det behövs. Det kan de verkligen. De kan visa att olika regionala grupper kan samlas och att rådet inte behöver vara oenigt.

I dag finns det inte längre något skäl till att Iran, Nordkorea, Demokratiska republiken Kongo, Burma och Sudan inte skulle kunna stå på tur.

Denna tid är betydelsefull av ett annat skäl. En första omfattande översyn av rådets arbetsmetoder har avslutats och i likhet med mina kolleger känner jag mig besviken över att rådet underlåtit att uppskatta översynens betydelse.

EU förberedde sig väl, men lyckades inte vinna stöd från andra. Men i alla fall skadades inte oberoendet för FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter och för det särskilda förfarandet och detta är i sig en prestation under nuvarande omständigheter.

I alla kommande diskussioner om rådets arbete måste EU kunna skapa allianser och nå fram till andra partner. Unionen måste också vara villig att lyssna och kunna kompromissa. Enligt min uppfattning hade vi ett mycket välkommet deltagande av den höga representanten på mötet för några veckor sedan. Jag vill gratulera Catherine Ashton till att ha tagit detta steg och till att ha gjort en mycket imponerande presentation där.

Nu till min sista punkt: EU:s resultat. Efter att ha skapat direktoratet för mänskliga rättigheter och demokrati i Europeiska utrikestjänsten kommer EU-delegationen i Genève att spela en central roll i EU:s politik för de mänskliga rättigheterna i världen. Den behöver ökade resurser och dess arbete måste integreras i all verksamhet inom EU:s utrikespolitik.

Jag är mycket hedrad över att nästa vecka få leda parlamentets delegation till det sextonde mötet i FN:s råd om mänskliga rättigheter vid denna kritiska tidpunkt.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen . – (ES) Herr talman, fru Ashton! Du började arbetet med världen i oordning; en värld mitt i finans-, livsmedels- och energikriser som utlösts av försök att reglera marknaderna. Sanningen är att dina svårigheter är resultatet av en underliggande strategi som medför att en oreglerad fri marknad strukturerar våra liv: detta har orsakat allvarliga problem i fråga om mänskliga rättigheter både i industri- och utvecklingsländerna. Detta är vårt problem, ett som vi inte har kunnat lösa, ändå finns det inga tecken på åtgärder för att ompröva den ekonomiska politik som leder hela mänskligheten in i en återvändsgränd.

Jag anser att detta är ett av de problem som måste lösas först och främst, följt av EU:s cyniska exploatering av de mänskliga rättigheterna, och vår utrikes- och grannskapspolitik, som kräver en omfattande översyn mot bakgrund av omvälvningarna i Nordafrika.

Vi har gett intrycket – i den utrikespolitik som du ärvde – att vi är mer angelägna om frihandel än om de mänskliga rättigheterna. Vi har aldrig tillämpat artikel 2 i associeringsavtalen: inte med Tunisien, inte med Egypten och inte heller i de associeringsavtal som vi försöker sluta med överste Muammar Khadafi, premiärminister Benjamin Netanyahu och kung Mohammed VI. Artikeln har aldrig genomförts, vilket ger intryck av att vi inte är intresserade av ett strikt uppfyllande av de skyldigheter i fråga om mänskliga rättigheter som fastställts i associeringsavtalen. Denna fråga återstår fortfarande att lösa och jag hoppas att parlamentet och EU kommer att agera i något läge.

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Herr talman, fru Ashton! Jag ska inte säga att människan är skenhelig, men hon är motsägelsefull. Hela världsfilosofin, all litteratur, alla med någon form av utbildning och alla vi i denna kammare erkänner de mänskliga rättigheterna och ändå, som du sade, bryter hälften av FN-medlemmarna mot de mänskliga rättigheterna. Vi säger vad som förväntas av oss, men vi gör inte vad som krävs. Vi vet att vi på grund av storslagna idéer har blivit människosläktets största brottslingar.

Eftersom det förhåller sig på detta sätt välkomnar jag det sextonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter och jag litar på att det med den nuvarande utvecklingen och det vi lärt av erfarenheten kommer att anta grundläggande resolutioner. Som ni vet har jag varit advokat i fyrtio år och jag har insett, och har som trosbekännelse, att respekt för de mänskliga rättigheterna är ett levnadssätt och inte så lätt att införa. Det vore bra om ni antog en mer grundläggande politik i denna fråga.

Inese Vaidere (PPE) . – (LV) Herr talman! FN:s råd för mänskliga rättigheter är en unik internationell plattform, skapad för att stödja mänskliga rättigheter och demokrati i världen. Dess arbetsprogram är hårt och utomordentligt viktigt. Mycket gott har åstadkommits, som att sända en särskild delegation till Egypten och beslutet om Libyen. Rådet kan emellertid ofta anklagas för en brist på politisk skärpa, dynamiska åtgärder och snabba reaktioner. Det är av precis detta skäl som det först och främst är viktigt att genomföra en objektiv och öppen utvärdering av rådets arbete. Rådet måste förbättra sitt sätt att arbeta för att arbeta effektivt på långvariga problem som vi kan se i Iran, Vitryssland, Ryssland och på andra platser och också reagera snabbt på exceptionella situationer som ...

(Talmannen avbröt talaren.)

... aktiv dialog mellan rådets medlemmar bör också pågå mellan mötena. Den politik som sammanslutningar av länder vill föra och som börjar dominera rådets arbete måste avvecklas, eftersom den leder till en selektiv undersökning av frågor och hotar rådets auktoritet och pålitlighet. För det andra måste rådet föra en mer aktiv dialog med det civila samhället och frivilligorganisationerna. För det tredje skulle jag vilja betona nödvändigheten av en aktivare roll för EU i FN:s råd för mänskliga rättigheter, där vi bör inta en gemensam ståndpunkt. Det är av precis det skälet som jag uppmanar den höga representanten att se till att vi har en tydlig och kraftfull representation och samordnar vårt arbete i rådet. Europeiska utrikestjänsten måste för sin del framlägga regelbundna rapporter om och en utvärdering av rådets arbete för parlamentet och också för underutskottet för mänskliga rättigheter. En betydelsefull utmaning som FN:s råd för mänskliga rättigheter för närvarande står inför är att stödja en fredlig utveckling av den demokratiska förändringen i Mellanöstern. Rådet måste sträva efter att förhindra en spridning av radikalism, vilket skulle förvärra situationen för de mänskliga rättigheterna i regionen och hota den internationella säkerheten och också Israels rätt att existera. Därför måste delegationen i Egypten följas av nya delegationer till andra länder i Mellanöstern där protesterna har varit ännu aggressivare och den politiska situationen är ännu mer komplicerad.

Tack.

Jörg Leichtfried (S&D) . – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Mänskliga rättigheter, frihet och jämlikhet är alldeles för viktiga för att vi alla ska kunna tillåta att man leker med dem, att de vägs mot mäktiga intressen och att kommersiella intressen kanske får företräde framför dessa värden som är så viktiga. De förtjänar vårt fulla engagemang och det är otroligt viktigt för det internationella samfundet att snabbt, effektivt och på ett målinriktat sätt bidra i frågor som rör mänskliga rättigheter.

FN:s råd för mänskliga rättigheter är på rätt spår här. Vi har sett att delegationerna till Tunisien och Egypten var förnuftiga. Libyens förlust av sitt säte i FN:s råd för mänskliga rättigheter var en korrekt och viktig signal om att saker och ting inte fick fortgå på detta sätt. Men det har också inträffat att delegationer, resolutioner, och kanske andra saker har misslyckats totalt. Catherine Ashton har alldeles rätt i att det inte är nog att besluta att göra

något, vi måste också se till att det genomförs. EU skulle fortfarande kunna bidra mer här än vad den för närvarande gör.

Det är emellertid också väsentligt att FN accepterar att EU:s ställning har förändrats efter ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Jag skulle vilja be Catherine Ashton att se till att särskilt de som alltid kallat sig våra vänner och som vi alltid kallat våra vänner och vilka vi visar stor hänsyn (särskilt när det gäller handelspolitik) i framtiden kommer ihåg att de är våra vänner och att inte lämnar EU, i sticket som de gjorde i omröstningen i september.

Charles Goerens (ALDE) . – (FR) Herr talman! I denna debatt ska vi ännu en gång betona vikten av att ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

... jämställa sociala, kulturella, civila och politiska rättigheter. Det är bra! Men trots att detta är ett legitimt mål är det inte så lätt att uppnå i praktiken. Varför kan inte den andra generationens mänskliga rättigheter bli lika bindande som den första generationens? Därför att de traditionella mänskliga rättigheterna – de som härstammar från den franska revolutionen – har kodifierats ordentligt idag, något som inte gäller för exempelvis sociala rättigheter. Vi bör dock inte vara fatalister. EU kan med sitt batteri av instrument skapa bärkraft för detta, inte minst i FN, och stärka texter som rör rättigheter som ännu inte har kodifierats ordentligt, särskilt sociala rättigheter. Med utveckling, samarbete och humanitärt bistånd blir detta krav lite mindre orealistiskt.

Marek Henryk Migalski (ECR) . – (PL) Herr talman, fru Ashton! Jag bekänner att jag inte var någon stor anhängare till dig på denna framstående post. Men jag måste säga att jag i dag är glatt överraskad över åtminstone tre saker som du nämnde i ditt tal – och det vill jag berömma dig för. Först betonade du de mänskliga rättigheternas universalitet. Jag håller helt med om att dessa måste respekteras helt och fullt, oavsett om vi är i Strasbourg, Libyen, Ryssland eller Iran. Det gläder mig att vi befinner oss på samma våglängd. Det andra som jag uppskattar är att du betonade religiös intolerans, eller snarare kampen mot en sådan. I Europaparlamentets resolution uppmanas faktiskt medlemsstaternas företrädare att ta upp denna fråga och jag är mycket glad över att du betonade detta. Den tredje saken som jag gläder mig åt, i egenskap av ledamot av delegationen för förbindelserna med Vitryssland, är att du fokuserade på möjligheten att ingripa i frågor som rör Vitryssland och där mänskliga rättigheter kränks. Det finns en möjlighet att inrätta en regionstyrelse där. Det är mycket tillfredsställande att du stöder detta, eftersom detta är något som vi bör göra. Tack så mycket!

Gay Mitchell (PPE) . – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att delta i denna debatt, och jag vill börja med att säga att jag uppskattar det informationsmöte som anordnades i går av den höga representanten om frågor som rör Libyen.

Sex miljoner judar mördades här i Europa under andra världskriget. Sammanlagt dödades 60 miljoner européer i de två världskrigen – det första och det andra. Och då har vi alltså inte ens räknat med de människor från övriga delar av världen som dödades.

Nyligen konstaterade man i tidskriften *The Economist* att det fattas 100 miljoner kvinnor i världen på grund av aborter grundade på kön. Detta har ingenting att göra med aborter som görs för att kvinnornas liv är i fara eller på grund av att de riskerar att tvingas genomgå illegala aborter. Detta handlar enbart om aborter med anledning av att fostret är av kvinnokön.

I går var det den internationella kvinnodagen, något som inte alls togs upp här. När ska vi komma över vår politiska korrekthet, så att vi kan föra respektfulla debatter här utan att titta åt ett annat håll, som vi gjorde under första hälften av det förra århundradet? När ska vi ta upp dessa frågor och fråga oss vad orsaken till detta är?

Parlamentet skämde ut sig när det röstade emot ett ändringsförslag om att inte finansiera barnamord eller tvångsaborter. Hur i himmelens namn kunde vi rösta ned något sådant? Det gör mig sjuk att vi är så politiskt korrekta att vi inte kan föra debatter på ett respektfullt sätt i kammaren och låta olika åsikter få komma till tals!

Jag vill fråga den höga representanten om hon kommer att ta upp denna fråga i FN?

Låt mig sammanfattningsvis säga att jag anser att inställningen hos, och vissa av besluten av, Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg, vilket för övrigt inte är en EU-institution, är mycket märkliga.

När ska vi få möjlighet att diskutera detta? Varför var det inga kvinnor i går som frågade om de 100 miljoner kvinnor som inte finns till bara för att de var av kvinnokön? Det är fel och det bör inte råda någon oenighet i parlamentet om just denna fråga.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Véronique De Keyser (S&D) . – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! På kvinnodagen missade du kanske att ämnet abort inte alls var tabu i det betänkande som framställdes av en ledamot i din grupp, Mariya Nedelcheva. Frågan togs upp, debatterades om och röstades om demokratiskt. Ämnet är inte tabubelagt – detta är en demokrati!

Gay Mitchell (PPE) . – (EN) Herr talman! Jag känner till Véronique De Keyser's inställning till detta, och jag hyser respekt för den. Det är mer än vad jag fick från henne när det gäller min åsikt.

I denna kammare måste vi föra en respektfull debatt, lyssna på varandras åsikter för att sedan komma fram till en slutsats. Jag har inte hört någon från den socialistiska eller liberala sidan i kammaren ta upp frågan om abort grundad på kön. Och de inte bara underlät att ta upp frågan – de röstade även ned en resolution som lades fram i parlamentet om att inte finansiera barnamord eller tvångsaborter! Det är en skamlig händelse, både i parlamentets historia och för dem som röstade så.

Låt oss föra en respektfull debatt i denna kammare. Det är vad EU bör handla om – att vara förenade i mångfalden.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE) . – (EN) Herr talman! Jag respekterar naturligtvis **Gay Mitchell's** åsikter. Precis som de flesta, om inte alla, parlamentsledamöter beklagar jag det faktum att flickfoster aborteras i många samhällen i världen, antingen med moderns medgivande eller under tvång.

Jag är dock rädd för att Gay Mitchell skapar oklarhet i denna fråga genom att blanda ihop detta med rätten till reproduktiv frihet. Om frågan vore begränsad till det faktum att flickfoster aborteras skulle det vara lättare för oss att nå en överenskommelse om saken.

Gay Mitchell (PPE) . – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentsledamoten för detta inlägg. Om vi skulle visa lite mer respekt för varandras åsikter och försöka uppnå en verklig

gemensam grund skulle vi upptäcka att det finns mycket som vi kan göra för att arbeta med det här programmet. Men låt oss vara öppna!

Jag anser verkligen att det är tungt att parlamentet röstar ned ett ändringsförslag om att inte finansiera tvångsaborter eller barnamord. Låt oss föra denna diskussion och se vad vi kan göra för att hindra dessa aborter grundade på kön. Vi kan vara oeniga om andra frågor.

Personligen har jag inga svårigheter att stödja en reproduktiv hälsovård, men när det gäller området aborter har jag svårigheter, och det av mycket goda anledningar. Och jag vill gärna debattera om detta. Jag är inte någon stofil från det förflutna. Jag har en mycket genomtänkt syn på saken och jag vill gärna diskutera den med vem som helst. Jag vill tacka ledamöterna för deras anföranden.

Maria Eleni Koppa (S&D) . – (EL) Herr talman, fru Ashton! Rådet för mänskliga rättigheter har i år sitt möte i skuggan av händelserna i Nordafrika och övriga arabvärlden. Vi har mycket att lära oss av detta. EU måste garantera att man arbetar för detta och en möjlighet är att genomföra en grundläggande utvärdering av rådet, så att vi kan fortsätta att förbättra dess arbetsmetoder och betona vårt stöd till dess oberoende och dess roll som försvarare av mänskliga rättigheter i världen.

I denna tid av historiska förändringar i vår del av världen är budskapet om mänskliga rättigheters universalitet mer aktuellt än någonsin. Samtidigt behöver dock alla internationella aktörer arbeta för att avskaffa dubbelmoralen när det gäller att citera de mänskliga rättigheterna. Vi måste vara rättvisa och konsekventa. Precis som vi nyligen välkomnade antagandet av resolutionen som fördömer kränkningar av mänskliga rättigheter i Libyen måste vi hålla en konsekvent linje när det gäller den fortsatta illegala kolonialiseringen av de ockuperade områdena i Palestina.

Sari Essayah (PPE) . – (FI) Herr talman! Jag vill berömma Gay Mitchell för hans anförande, eftersom den viktigaste mänskliga rättigheten för varje flicka och pojke naturligtvis är rätten att få födas till denna värld.

Rådet för mänskliga rättigheter är det FN-organ som ansvarar för mänskliga rättigheter, och nu måste vi äntligen ta oss an en kritisk bedömning av dess status och politik. Som bäst skulle rådet kunna ha en beslutande roll som främjare av mänskliga rättigheter och demokrati. Tyvärr karakteriseras dess arbete av dubbelmoral, selektivitet, politisering och skapande av block i frågor som rör mänskliga rättigheter.

Det är typiskt att rådet var mycket nära att anta resolutionen om framsteg (märk väl framsteg!) när det gäller situationen för de mänskliga rättigheterna i Libyen. Några av de länder som gav Libyen sitt erkännande var Iran, Nordkorea, Egypten, Sudan och Pakistan. Har deklARATIONER från dessa länder någon tyngd? Bör inte dessa länder stå näst i tur att uteslutas från rådet för mänskliga rättigheter? Själva det faktum att en sådan resolution ens beaktades visar hur okunnigt det internationella samfundet har varit eller har velat vara när det gäller situationen i Libyen.

Under de senaste årtiondena har dock omkring två tredjedelar av de fördömande resolutionerna som rådet antagit handlat om Israel, trots att det är den enda demokratin i denna del av Mellanöstern. Samtidigt har rådet ignorerat hur dåligt det står till med kvinnors och minoriteters rättigheter i alla de omgivande arabländerna. Rådet för mänskliga rättigheter kommer att sakna trovärdighet om man inte ändrar sitt sätt att arbeta.

Raimon Obiols (S&D) . – (ES) Herr talman! Jag vill inte upprepa de viktiga saker som redan har sagts av mina kolleger. Jag tillägger helt enkelt att det är bra att Catherine Ashton medverkar vid rådet för mänskliga rättigheters möte vid denna viktiga tidpunkt.

Vi hoppas att mötet kommer att innebära ett steg framåt och leda till att EU:s åtgärder blir mer konsekventa och mer profilerade, så att vi kan uppnå gemensamma ståndpunkter när det gäller alla relevanta frågor som rör mänskliga rättigheter och använda rådet för mänskliga rättigheter till att skapa koalitioner med länder, civila samhällen och lämpliga internationella organisationer och därigenom uppnå verkliga framsteg inom området mänskliga rättigheter, precis som Catherine Ashton sade i sitt anförande. Vi hoppas också att EU kommer att kunna upprätthålla de mänskliga rättigheternas universella natur och inte backa för relativistiska argument och att vi till slut kommer att uppnå något som ligger i linjer med vår tids värderingar, något som är jämförbart med det allmänna avskaffandet av slaveri i det förflutna, nämligen ett allmänt avskaffande av dödsstraffet.

Salvatore Iacolino (PPE) . – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det råder inga tvivel om att de mänskliga rättigheternas okränkbarhet utgör essensen i alla samhällen och att de har gett upphov till demokratiska värderingar. Därför måste man vid det möte i rådet för de mänskliga rättigheterna som kommer att äga rum i Genève prioritera på ett precist och lämpligt sätt. Naturligtvis inbegriper detta att bekämpa diskriminering i dess olika former – på grund av ras, sex, religion, politisk orientering – samtidigt som vi, å andra sidan, också måste prioritera skyddet av minoriteter och sårbara grupper.

Det klimat i vilket rådets möte äger rum är särskilt ömtåligt. Vi är alla medvetna om vad som händer i Nordafrika och framför allt i Libyen. I dag har vi under en lång debatt lyssnat på och i stor utsträckning välkomnat Catherine Ashtons anföranden. Vi måste dock även beakta problemet med Mellanöstern samtidigt som EU enligt Lissabonfördraget uppmanas att anta en ännu starkare och mer beslutsam hållning i frågan.

Vi måste vidta påtagliga och beslutsamma åtgärder präglade av solidaritet. Libyerna, tunisierna och marockanerna vill trots allt stanna där de för närvarande bor, och för att möjliggöra detta måste vi agera snabbt.

Jag vill ta upp en sista fråga, vilket också är en fråga till Catherine Ashton: Vi har lyssnat till dina anföranden och, som jag precis sade, har i stor utsträckning välkomnat dem. Men hur i hela världen kunde du, med tanke på att det finns en typ av allvarlig diskriminering som är kopplad till religion, glömma bort att nämna kristendomsfobi i ditt tal? Det blodigaste våldet på senare tid har faktiskt begåtts mot kristna.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Herr talman! Jag vet inte om detta sammanträde kommer att sluta i framgång eller misslyckande. Vad jag dock vet är att det skulle ha varit värdefullt att hålla denna debatt mycket tidigare, eftersom EU kommer att ha en röst vid detta möte. EU:s röst bör vara sammanhängande, tydlig och framför allt effektiv. Den översyn som vi håller på att inleda nu, delvis i New York och delvis i Genève, skickar ut en mycket komplex signal till en värld i förändring om att vi misslyckas med att föra en politik för mänskliga rättigheter.

Jag anser att vi på allvar måste diskutera denna FN-institution, definitivt utan att prioritera vissa rättigheter. Vi måste dock diskutera dess effektivitet och särskilt tänka på om det inte skulle vara värt att involvera ett av de globala organen för ett omedelbart förhindrande. I detta sammanhang anser jag inte att vi behöver begränsa oss till vad som har hänt hittills,

utan vi bör även försöka agera förebyggande. Vi behöver handskas med frågan om de mänskliga rättigheterna på ett annat sätt.

Charles Tannock (ECR) . – (EN) Herr talman! Det faktum att Libyen var medlem i FN:s råd för de mänskliga rättigheterna säger allt om denna misskrediterade och politiserade organisation. Muammar Khadaffis 42-åriga styre har systematiskt krossat varje tillstymmelse till mänskliga rättigheter i hans land, och vi har nu sett konsekvenserna av den våldskultur som hans terrorregim byggde på.

Det skulle dock vara orättvist att bara nämna Libyen. Även andra missbrukare av de mänskliga rättigheterna åtnjuter medlemskap i rådet, däribland Kina, Saudiarabien, Pakistan och Uganda, där homosexuella är förföljda. Bisarrt nog diskuterades det till och med att Iran skulle leda kommissionen för kvinnors rättigheter vid ett tillfälle. UNHRC lägger även mycket av sin tid på att förtala vår demokratiska allierade, Israel.

Jag förmodar vid närmare eftertanke att detta råd är allt som finns när det gäller mänskliga rättigheter på FN-nivå. Så vi kommer att behöva engagera oss, trots att vi är medvetna om de inneboende motsättningarna i att ha brutala odemokratiska regimer som medlemmar i FN:s råd för de mänskliga rättigheterna.

Struan Stevenson (ECR) . – (EN) Herr talman! Jag vill säga till Catherine Ashton att hon inte besvarade min kollega, Jan Zahradil, när det gäller frågan om Ashraflägrät under den förra debatten om Iran. De 3 400 personer som sitter där utsätts för psykisk tortyr, något som är ett brott mot deras mänskliga rättigheter. Vi bidrar med 1,2 miljarder euro för att återuppbygga Irak och ändå blir vi, varje gång som vi antar en resolution i parlamentet och varje gång vi med en stor majoritet antar en skriftlig förklaring, helt enkelt ignorerade av den irakiska regeringen och deras iranska anhängare.

De utövar psykisk terror mot människorna i Ashraflägrät, med 210 högtalare som dag och natt det senaste året på hög ljudnivå har skränat ut propaganda och hot. De förbjuder tillgång till mediciner och tillgång till sjukhus för skadade personer och människor som är döende i cancer.

Varför ber vi dem inte att upphöra med detta och hotar med att dra in den ekonomiska hjälpen från parlamentet?

Diane Dodds (NI) . – (EN) Herr talman! Mot bakgrund av allt som pågår i Libyen för tillfället och den mycket omtalade avsky som vi med rätta visar när det gäller kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Libyen, vill jag fråga den höga representanten om hon kommer att stödja de personer i Storbritannien som fick se släktingar, vänner och personer som de älskade sprängas av Semtex eller dödas av gevär som tillhandahållits av general Khadaffi och hans mördarregim i Libyen. Kommer hon att stödja deras fall om en ny regim skulle uppstå ur konflikten i Libyen?

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE) . – (ES) Herr talman! I samband med vår debatt om situationen för de mänskliga rättigheterna och mot bakgrund av det senaste betänkandet som vi diskuterade vill jag ställa följande fråga till Catherine Ashton.

Anser du, mot bakgrund av den nuvarande situationen i vissa nordafrikanska länder och i regionen, att detta är rätt tidpunkt för att inrätta en EU-delegation i Iran?

Catherine Ashton, kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Detta har än en gång varit en intressant och

omfattande debatt, och ett stort antal ärenden som ledamöterna har starka åsikter om har tagits upp.

Först skulle jag vilja tacka alla ledamöter för deras energi och iver i deltagandet i denna debatt. Jag tänker på att det nu är två år sedan Laima Ljucija Andrikienės betänkande om utvecklingen av FN:s råd för mänskliga rättigheter lades fram, som också omfattar EU:s roll, och på de resolutioner som har antagits sedan det betänkandet skrevs. Jag vill tacka henne för kommentarerna till det arbete vi utför i utrikestjänsten och vårt inledande arbete med de nya arbetsuppgifterna för mänskliga rättigheter.

Det gläder mig också att Heidi Hautala ska vara med på Europeiska rådets möte. Jag anser att det är otroligt viktigt att hon, som har sådan kunskap och expertis, kan få möjlighet att delta i det mötet. Jag hoppas också att hon kommer att stödja de ansträngningar som vi har gjort för att rådets arbete ska förbättras och ökas. Jag har hört den kritik som har framförts mot rådets arbete. Vi har nog alla arbetat hårt med granskningen, för att göra den så sträng som möjligt. Den har inte blivit riktigt sådan som vi skulle ha önskat, men när vi nu har sett att några av diskussionerna har tagits till New York kan vi fortsätta att arbeta även där. På detta arbetsområde kan de parlamentariker som samarbetar med oss göra stor skillnad. Jag har fullt förtroende för att Heidi Hautala är stark nog att driva detta vidare.

Jag vill också reda ut några specifika frågor som jag har fått. Jag börjar med Richard Howitts, eftersom han sade att det var tre stycken särskilt viktiga. I fråga om Demokratiska republiken Kongo är vi för en sträng resolution, och visst har vi sagt att det nu borde inrättas ett särskilt mandat i denna speciella situation. I fråga om Goldstone försöker vi skapa en resolution i samförstånd. Det är detta vi för närvarande arbetar med. I Pakistan gjorde vi en hänvändelse den 5 mars som särskilt gällde artikel 40, som är den saken gäller.

Till de ledamöter som specifikt tog upp religionsfrihet och samvetsfrihet vill jag börja med att säga att jag faktiskt diskuterar de fruktansvärda tragedier som kristna samfund råkar ut för, var sådana tragedier än inträffar i världen. Min allmänna åsikt är att vi tror på rättigheten till religions- och samvetsfrihet, oavsett vilken religion eller samvetsfråga det gäller. Vi måste fortsätta att uttala oss så klart som möjligt när vi bevittnar terrorism eller attacker mot någon religion, vare sig det är mot kristendom eller någon annan.

Min grupp har just haft ett möte med en grupp parlamentsledamöter för att diskutera hur vi ska gå vidare i det här sammanhanget. Jag har redan sagt att vi planerar att göra något specifikt i denna fråga vid detta möte med FN:s råd för mänskliga rättigheter, eftersom det är så viktigt.

Jag ber om ursäkt för att jag inte svarade något om Ashrafläget. Jag hade tänkt svara, men vände blad lite för snabbt. Såvitt jag vet har vi ungefär 3 000 personer – eller kanske 3 400, antalet varierar – och vi har varje vecka kontakt med FN som ju besöker läget. De har försäkrat mig om att de grundläggande behoven är uppfyllda. Det är väldigt svåra frågor som måste tas med i beräkningen när man ser på vad som ska göras i fråga om Ashrafläget, som ledamoten vet. Jag är fullt medveten om att vi får höra väldigt olika åsikter om detta. Ledamoten har dock helt rätt i att det väsentliga här är att se till att människornas rättigheter inte kränks och att vi ser till att de får humanitärt stöd. Vi ser faktiskt till att detta görs – därför känner jag också till veckorapporterna. Detta beror inte på slumpen, utan det görs för att vi engagerar oss i denna fråga och samarbetar med regeringen på plats, för att försöka hantera detta så bra som det bara går.

Jag håller också med om att det nu är viktigt att vi får en stark delegation i Genève. Heidi Hautala tar upp just det faktum att vi nu har utsett en ny delegationschef. När jag var i Genève pratade jag med gruppen. Vi har delat upp delegationen i två delar, så att en kan koncentrera sig på frågorna, i synnerhet de frågor som rör WTO, medan den andra kan fokusera mer intensivt på FN:s organ.

När jag diskuterar detta förtydligar jag också behovet av att tänka bättre och mer kreativt på hur vi arbetar i Genève. Vi måste skapa förbund för mänskliga rättigheter för att kunna prata med våra samarbetspartner runt om i världen i de fall vi kan göra gemensam sak i några av de viktigaste frågor som angår oss. Jag hoppas att vi snabbt kommer att kunna gå vidare med detta under de kommande veckorna och månaderna.

För att avsluta, så blev jag väldigt tagen när Nikolaos Salavrakos sade att mänskliga rättigheter är en livsstil. Det är nog sant. Själv skulle jag beskriva det så här enkelt: för att mänskliga rättigheter ska intressera en behöver man bara vara här och vara människa. Inga andra kriterier borde behövas. Det är viktigt att vi kommer ihåg denna enkla, grundläggande princip i allt vi gör.

Ärade ledamöter! Vi kommer att ha olika åsikter om många frågor, och många frågor kommer att skapa äkta engagemang och oro – vilket jag har märkt – men det är absolut nödvändigt att få en möjlighet att debattera dessa frågor och att sätta ord på våra starka känslor om mänskliga rättigheter.

Som allra sista punkt har jag ännu inte fattat något beslut om att öppna en delegation i Iran. Delvis är det en fråga om resurser, men givetvis kommer jag att hålla ledamöterna informerade i frågan.

Men innan dess skulle jag vilja tacka alla för denna debatt och försäkra ledamöterna om att jag kommer att göra vad jag kan för att FN:s råd för mänskliga rättigheter ska arbeta så effektivt som möjligt och – vilket är än mer viktigt – att representera Europaparlamentet och unionen i ärenden som rör mänskliga rättigheter så effektivt jag bara kan.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag förstod inte riktigt Catherine Ashtons svar. Jag är inte säker på om hon faktiskt svarade mig, om hon sade att hon skulle svara senare på min fråga om huruvida det nu är en bra tidpunkt för att öppna en EU-delegation i Iran, sett till de nuvarande problemen med mänskliga rättigheter, eller om det inte var något svar alls. Eftersom jag inte förstod svaret vill jag gärna upprepa min fråga.

Catherine Ashton, *kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Som svar till José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra ville jag säga att det handlar om två frågor. En är givetvis resursfrågan. Den andra är att detta kräver beslut och förslag om att öppna en delegation som jag måste lägga fram, inte minst för kommissionen. Det kommer att diskuteras i rådet (utrikes frågor), och dessutom ska parlamentet titta på detta. Än så länge har jag inte diskuterat med någon om att göra detta. Som ni vet är jag, när det gäller Iran, för närvarande framför allt upptagen med kärnkraftsfrågor och ärenden som rör mänskliga rättigheter.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag ⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

---

(2) Se protokollet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 10 mars kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Tunne Kelam (PPE), *skriftlig* . – (EN) I ljuset av rådande situation i Nordafrika, och med tanke på att mänskliga rättigheter där kränks oftare än någonsin i världen, måste UNHRC:s arbete förbättras. UNHRC måste agera i tid och svara effektivt på nya utmaningar. Tyvärr ser verkligheten inte sådan ut. Problemet skulle delvis kunna lösas om man höll ytterligare möten utöver nuvarande sammanträden. Dessutom måste UNHRC allvarligt pröva sitt medlemskap, och se till att medlemmarna faktiskt uppfyller minimikraven. Det är skamligt att diktaturer som Libyen så lätt kunde få en plats i ett organ som ska skydda mänskliga rättigheter. UNHRC:s trovärdighet utmanas mer än någonsin tidigare av politiska ageranden. Om vi använder EES kan EU nu yttra sig gemensamt och bli en global aktör. Vice ordföranden/den höga representanten måste se till att åtgärderna hänger samman och att EU:s representationer i Genève och New York samordnas effektivt. Det finns inget praktiskt genomförbart alternativ till EU:s värdebaserade utrikespolitik.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig* . – (EN) Det går inte att anta någon övertygande och effektiv resolution samtidigt som de mänskliga rättigheterna kränks så kraftigt inom EU. Alla högljudda yttranden och uttalanden blir bara cyniska och underminerar kampen mot global orättvisa och lögn. Unionen borde inte komma med råd till tredjeländer när en regering inom dess eget område, nämligen i Lettland, föraktar och förlöjligar parlamentets resolution av den 11 mars 2004. Det går inte att kräva att andra länder ska göra något som EU inte självt klarar av att kräva av Republiken Lettland. Hur ska EU kunna kallas union när inte reglerna gäller alla medlemsstater? Innan resolutionen som rör 335 000 lettiska icke-medborgare har genomförts är det ingen idé att kräva förändringar som rör mänskliga rättigheter i tredjeländer. Det blir bara ett brutalt förlöjligande av demokratin och de mänskliga rättigheterna.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig* . – (PL) Det är välkommet att det i programmet för UNHRC:s sextonde möte, jämte det allmänna problemet med respekt för mänskliga rättigheter, har lagts in rapporter och paneldiskussioner om såväl barnens rätt som våld mot kvinnor samt nationella, etniska, religiösa och språkliga minoriteters rättigheter och kampen mot terrorism. Vid mötet ska man även lägga fram en tvärregional förklaring om HBT-personers rättigheter. UNHRC behöver nya juridiska verktyg för att kunna fortsätta övervaka de kontinuerliga kränkningarna av mänskliga rättigheter och för att snabbt kunna reagera på akutsituationer som uppstår på grund av det politiska läget i världen (Tunisien, Egypten, Iran, Vitryssland). Därför stöder jag den idé som föreslås i resolutionen om oberoende "utlösare" som möjliggör ett snabbt hanterande av människorättskriserna. Jag välkomnar det nya direktoratet för mänskliga rättigheter och demokrati och stöder inrättandet av en Brysselbaserad arbetsgrupp för mänskliga rättigheter i rådet, eftersom detta kommer att underlätta samordning och granskning av EU:s människorättspolitik. EU:s särskilda representant för mänskliga rättigheter på hög nivå bör spela en viktig roll. UNHRC-paneldiskussioner bör också hållas mellan sammanträdena, och själva sammanträdena bör flyttas till andra områden, även till sådana platser där det pågår konflikter. Slutligen vill jag vädja till EU:s medlemsstater att respektera de mänskliga rättigheterna i sin respektive inrikespolitik, eftersom vi försvagar unionens position inom UNHRC om vi inte respekterar dem.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK*Vice talman***16. Läget i fredsprocessen i Mellanöstern (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet från kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes- och säkerhetspolitik om läget för fredsprocessen i Mellanöstern.

Catherine Ashton, *kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att delta i dagens debatt om fredsprocessen i Mellanöstern. Jag är väldigt intresserad av vad ledamöterna har att säga. Jag anser att det är väldigt brådskande och mycket viktigt att fredsprocessen gör framsteg.

Som tidigare diskuterats i kammaren i dag pågår snabba förändringar i vårt södra grannskap och Mellanöstern i vid mening. Vi har sett historien skrivas om i Tunisien och Egypten, och vi ser det pågående våldet i Libyen, och dessutom känner vi till de protester som fortsätter i Jemen, Bahrain och på andra håll. När det nu pågår en omvälvning i hela regionen säger vissa att det inte är läge att fokusera på den avstannade fredsprocessen mellan Israel och Palestina, men jag tror snarare på motsatsen. I det här läget är det ännu viktigare att försöka få ett slut på denna konflikt, som ett avgörande bidrag till ett fredligt och stabilt område.

Följande meddelande lämnade jag när jag besökte området i januari och februari, samt i mina diskussioner med president Mahmoud Abbas och premiärminister Benjamin Netanyahu: för att båda folken ska få det säkrare måste man komma fram till ett avtal. Jag anser också att EU har en viktig roll i denna process. Rådet (utrikes frågor) har tydligt klargjort var det står i denna fråga, senast i rådets slutsatser från december.

Det enda livskraftiga alternativet är att man lyckas komma överens om alla frågor som rör de slutliga gränserna. Om det verkligen ska bli fred måste man lösa Jerusalem status som de två framtida staternas huvudstad, med staten Israel och en fristående, demokratisk och livskraftig palestinsk stat, där båda staternas invånare lever sida vid sida i fred och trygghet. EU:s åsikt om bosättningarna är tydlig: bosättningarna är olagliga, de hindrar freden, och de innebär ett reellt hot mot tvåstatslösningen.

Jag satt som ordförande för Mellanösternkvartettens möte i München den 5 februari. EU åkte till detta möte i hopp om en styrkt kvartett, och jag tror att vi lyckades. Vi kom överens med våra samarbetspartner från FN, USA och Ryssland om en ambitiös tidsplan. I förra veckan träffades kvartettens sändebud i Bryssel. Ordförande var Helga Schmid, politisk direktör och biträdande generalsekreterare för Europeiska utrikestjänsten, och för första gången var de palestinska förhandlarna med. I morgon ska kvartettens sändebud träffa de israeliska förhandlarna för första gången.

Sändebuden ska nu börja förbereda nästkommande toppmöten då Ban Ki-moon, Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov, USA:s utrikesminister Hillary Clinton och jag träffas igen. Men ska det bli en tvåstatslösning måste båda staterna bli livskraftiga. Det är därför viktigt att EU bidrar mest till palestinierna. Vi fortsätter att engagera oss för att stödja deras statsbildningsplan och genomföra den, både politiskt och ekonomiskt.

I detta avseende har vi redan godkänt ett första paket med 100 miljoner euro av de 300 miljoner euro som var öronmärkta för 2011. De pengar som har avsatts för att bygga upp institutioner har fått tillskott, i syfte att stärka palestiniernas möjligheter på väg mot en egen stat. Det arbetet är avgörande för att etablera en framtida palestinsk stat och för att hitta vägen till en tvåstatslösning.

Som ledamöterna vet har jag besökt Gaza två gånger, och efter att ha träffat människor från näringslivet, offentligtanställda och i synnerhet många barn har vi nu föreslagit ett omfattande bidragspaket, med fokus på infrastruktur, utrustning och utbildning vid Kerem Shalom-/Karm Abu Salam-övergången. Vi gör detta särskilt för att främja rörligheten för varor och underlätta export så att den ekonomiska återhämtningen går lättare. Under båda mina besök i Gaza har jag begärt bättre möjligheter för folket där att utveckla sin ekonomi och kunna erbjuda arbeten och en framtid åt sina barn. Jag har också begärt, och fortsätter att begära, att Gilad Shalit ska släppas.

Den 13 april ska jag vara värd för den tillfälliga kontaktkommittén (AHLC) som Norge nu är ordförande för. Vi diskuterar möjligheterna att ordna en givarkonferens i juni. Som ledamöterna vet ägde ett användbart och produktivt meningsutbyte med Israel rum i associeringsrådet den 22 februari, då fredsprocessen i Mellanöstern diskuterades samtidigt med andra regionala frågor och i synnerhet de förändringar som nu sker i området. Diskussionerna omfattade våra bilaterala förbindelser och hur ett bättre samarbete kan få den nuvarande handlingsplanen att gå framåt och utvecklas enligt önskan om en lösning.

Det glädde mig att se hur villiga israelerna var att träffa kvartettens sändebud i morgon, men jag vill ändå kräva av Israel att nu göra positiva framsteg för att hitta en lösning och både främja och stödja initiativ till direkta förhandlingar. Som sagt anser jag att det här ligger i båda folkens intresse, och jag tror att premiärminister Benjamin Netanyahu har en mycket viktig roll i att hjälpa till att få i gång förhandlingarna.

Ärade ledamöter! Nu ska jag lämna över ordet till er, eftersom jag ser fram emot att få höra vad ni säger. Jag tror att vi alla här i kammaren vill se ett slut på denna konflikt och att båda parter hittar en lösning som innebär stabilitet för Israels och Palestinas båda folk, vilket även skulle öka stabiliteten och säkerheten i området. Jag både uppmanar till och hoppas att detta snart ska inträffa.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Catherine Ashton konstaterade mycket riktigt att läget i södra Medelhavet drar uppmärksamheten från konflikten i Mellanöstern och fredsprocessen, som redan har pågått i närmare 30 år och nu tycks ha stannat av.

Som Ashtons besök har visat har den senaste tidens händelser och den allmänna situationen i området påverkat processen. Som en följd av besöket skulle jag vilja veta vad Catherine Ashton anser i ett antal frågor.

I morse diskuterade vi de svårigheter som FN:s säkerhetsråd har att få till stånd ännu en resolution om en flygförbudszon i Libyen. I vilken utsträckning anser du, Catherine Ashton, att fredsprocessen och trovärdigheten hos en av huvudaktörerna har påverkats av att nämnda aktör nyligen lade in sitt veto mot förslaget till resolution om att fördöma bosättningsarna på palestinskt område? Hur anser du att bristen på beslut från säkerhetsrådet påverkar uppfattningen om engagemanget hos Obamas regering för att fortsätta denna process?

För det andra: vad anser du om det beslut som den palestinska myndigheten tog om att hålla presidentval och parlamentsval före september och Hamas beslut att inte delta i dessa val?

Slutligen skulle jag vilja veta vad du anser om att den palestinske huvudförhandlaren avgick efter att dokument hade publicerats genom WikiLeaks, att det har skett ombildningar inom den palestinska myndigheten och om de återverkningar som de utläckta dokumenten har fått på den palestinska sidan, på Israels regering, eller på båda parter som helhet.

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, fru Ashton! Vi har diskuterat detta hela dagen: de enorma förhoppningar som har väckts efter revolutionerna i arabvärlden visar att demokrati är något vi alla strävar efter och att det inte är något unikt. Rätten att leva fritt är universell.

Detta gäller även palestinierna. Just nu, framför allt i Gaza, har unga palestinier – och de är väldigt många – inga utsikter, ingen framtid, inga möjligheter att få utbildning eller att flytta och ibland inte ens tillgång till sjukvård eller mat. Det är helt klart oacceptabelt. Vi håller med om det. Det tror jag praktiskt taget alla gör.

Men sedan frågar jag mig, och jag kan inte inse – låt mig understryka det – vad EU försöker uppnå med sitt associeringsavtal. Även om EU har fördömt kränkningarna av internationell rätt på många sätt, som du påpekade tidigare, så har vi erbjudit en serie stimulansåtgärder – du kallade dem positiva stimulansåtgärder – inom jordbruk, fiske, miljö, polisväsende, rättsligt samarbete, transport, rymdsamarbete, förstärkt forskningssamarbete, och detta i ett associerings- och samarbetsavtal utan några garantier och utan att kräva något i utbyte.

Du bjöd in israelerna till mötet med kvartetten, men de kom aldrig. Jag vill alltså inte kritisera dig, Catherine Ashton. Jag är medveten om dina insatser. Du engagerar dig verkligen i frågan. Jag vill inte ens säga att de här positiva stimulansåtgärderna inte fungerar. Det jag vill fråga dig är om vi fortfarande i dag har rätt att avstå från några former av påtryckningar förutom sanktioner. Har vi rätt att erbjuda stimulansåtgärder inom ekonomi och handel när så många mänskliga rättigheter och så många aspekter av internationell rätt hela tiden kränks? Jag tycker inte det. Och dessutom tycker jag det är ett politiskt misstag i ljuset av de revolutioner som i dag äger rum i arabvärlden.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman, fru Ashton! Som företrädare för min grupp vill jag bara börja med att säga att vi verkligen instämmer i det du sade i inledningen, i de mål du presenterade och att vi stöder de ansträngningar du gör för att åter försöka få slut på det du själv kallade dödläget i fredsprocessen.

Jag tror också att det råder ett dödläge och att vi måste få fart på fredsprocessen igen för att kunna se några framsteg. Förra veckan hade parlamentet besök av den israeliska vice premiärministern som kom hit för att redovisa sin syn på frågan för oss. Han uppmanade oss å ena sidan att inte hela tiden koncentrera oss på vad som sker i de ockuperade palestinska territorierna och å andra sidan att i stället fokusera på vad vi skulle kunna göra tillsammans, Israel och EU.

Det skulle vara lättare för oss att göra det om vi såg några tydliga tecken på att Israel verkligen är villigt att på nytt starta fredsprocessen.

Jag kan inte undvika misstanken att Israel tycker att resningarna i ett antal arabländer ger Israel ökat andrum. Precis som Véronique De Keyser är jag rädd för att detta skulle kunna

visa sig vara ett stort politiskt misstag. Israel borde i stället utnyttja det som händer i dag till att påskynda processen och försöka underteckna ett fredsavtal så snart som möjligt.

Margrete Auken, för Verts/ALE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka Catherine Ashton för hennes anförande, som jag är lite besviken på. Jag håller helt med henne om att det nu är dags – i denna historiska situation – att verkligen ta tag i konflikten mellan Israel och Palestina. Och ändå – varför sade hon inte ett ord om erkännandet av Palestina i september i år?

Vi vet alla att tiden nu håller på att rinna ut. Vi vet alla att den här frågan nu måste få en lösning och att vi desperat behöver höra från EU:s viktigaste företrädare att det är detta vi arbetar för. Många av oss kände sig stolta och rätade på ryggen när vi nyligen beviljades en gemensam EU-plats i säkerhetsrådet. Det var fantastiskt, och jag vill tacka för det. Det fick också positiv effekt. Ett stort antal fina uttalanden gjordes på hög nivå – det händer mycket uppe på dessa olympiska höjder. Det förskräckliga är att när vi kommer ner på marken igen från dessa svindlande höjder, till verkligheten, så ställs vi inför allvarliga problem.

Som Véronique De Keyser också nämnde fick vi se hur EU accepterade att ytterligare uppgradera sina förbindelser med Israel. Det betecknades som en ren formalitet för att undvika konflikter med parlamentet, men det värsta är att de israeliska bosättningarna växer som aldrig förr. Belägringen av Gaza är sannerligen inte över, och dessvärre nämnde Catherine Ashton bara Kerem Shalom i stället för att tala om öppenhet gentemot alla parter. Detta är faktiskt mycket allvarligt. Vad är allt detta vi hör om pengar? Vi har betalat och betalat, och det är viktigt. Vi har gett pengar till Salam Fayyad, men om vi inte ger honom chansen att bygga sin stat, så kommer allt att ha varit förgäves.

Låt mig avslutningsvis säga att EU:s trovärdighet verkligen står på spel i denna historiska situation. Hur ska det gå med våra förbindelser med övriga Nordafrika och arabländerna om vi inte förstår att vi måste låta alla våra vackra ord följas av handling? Varenda gång vi kommer fram till ett avgörande verkar det som om vi i bästa fall skänker pengar, men i övrigt går vi inte vidare och vidtar några politiska åtgärder.

Struan Stevenson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman, fru Ashton! Jag är djupt oroad över hur situationen i Irak utvecklas. Det senaste upproret där, när människor gick ut på gatorna, framför allt ungdomar som inte kan få några jobb, som ser den sönderslagna ekonomin, den fortsatta bristen på säkerhet och sekteristiskt våld – slogs ner brutalt. Tjugonio personer dödades, hundratals skadades. Det finns nu tecken som tyder på att Ayad Allawi, vars al-Iraqiya-parti vann valet i mars, tänker lämna koalitionen eftersom premiärminister Nouri al-Maliki inte har uppfyllt de många löften han gav al-Iraqiya i koalitionsuppgörelsen.

Om det händer är vi tillbaka på ruta ett med en sekteristisk regering med stöd av både al-Hakim och Muqtada al-Sadr under Teherans beskydd, och vi kommer att få en instabil situation där partiet som vann valet inte längre sitter i regeringen. Det kan helt enkelt inte vara acceptabelt när det gäller Mellanösterns framtid.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Låt mig ta tillfället i akt, efter vad som har sagts i dag, att kommentera EU:s ståndpunkt när det gäller det som händer i arabvärlden. Den ståndpunkten innebär att man blandar ihop stagnation och stabilitet. Det är en beklaglig ståndpunkt, för den lyckas inte möta kraven på frihet och social rättvisa från folken i regionen. EU kan emellertid agera på ett annat sätt. EU kan agera

korrekt. Det visade unionen i fallet Palestina, åtminstone vad gäller den så kallade statsuppbyggnaden. Även om EU återigen har misslyckats med att skicka ett starkt politiskt budskap i samband med den arabiska konflikten, så har unionen i alla fall stött president Mahmoud Abbas och premiärminister Salam Fayyads regering under de senaste två eller tre åren. De nödvändiga institutionerna har kunnat byggas upp så att premiärminister Fayyad i september kommer att kunna uppmana FN att erkänna den oberoende staten Palestina. Jag hoppas att EU ska stödja en sådan begäran när den kommer.

EU skulle kunna spela en liknande roll i länderna i området. Jag hoppas och ber att unionen ska göra det, och jag uppmanar EU att förhandla och ingå avtal med vart och ett av länderna vilkas befolkningar kräver förändring och tillsammans med företrädarna för de folken definiera de sektorer där EU skulle kunna hjälpa till finansiellt eller på annat sätt genom ett utbyte av experter och genom att utarbeta gemensamma program för den sociala och ekonomiska utvecklingen i området. På så sätt kommer EU också att arbeta mot målen i unionens grannskapspolitik.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Herr talman, fru Ashton! Jag kan hålla med om två punkter i ditt anförande. Du talade om direkta förhandlingar. I förra veckan hade jag nöjet att föra omfattande diskussioner med företrädare för den israeliska regeringen och det israeliska parlamentet, Knesset. Man måste lita och tro på sina samtalspartner, och de säger att de vill föra direkta förhandlingar med den palestinska myndigheten. Jag vill därför be dig använda all din diplomatiska påhittighet för att se till att få i gång dessa direkta förhandlingar eftersom man måste få båda parter i konflikten att sätta sig runt bordet om man ska kunna sluta fred. Eftersom de arabiska massorna kräver ansvarsfulla regeringar kan vi dra slutsatsen att förutsättningarna för ett genombrott i förhandlingarna nu föreligger.

Den andra punkten är att jag var mycket glad över att du nämnde det dystra öde som drabbat Gilad Shalit, som nu har suttit fångslad i nästan fem år. För exakt en vecka sedan talade jag med hans far i hjärtat av Jerusalem, och han undrade om EU fortfarande brydde sig om hans son. Du gav mig svaret. Jag hoppas att du uthålligt fortsätter att arbeta för att återförena far och son så snart som möjligt.

Hans-Gert Pöttering (PPE). – (DE) Herr talman, Catherine Ashton, mina damer och herrar! Arabvärlden genomgår en drastisk förändring. Folken kämpar för sin värdighet. De vill leva i frihet, i en demokrati och en rättsstat som vi gör. Det är vår politiska och moraliska skyldighet att ge de människor i arabvärlden som deltar i revolterna vårt fulla och engagerade stöd.

Jag var i Kairo förra helgen och träffade ungdomarna på Tahrirtorget. Öppenheten, självförtroendet, modet och optimismen hos ungdomarna i Kairo gjorde ett djupt intryck på mig. Egypten och de andra arabländerna har nu en chans att utvecklas demokratiskt.

Detta är också en chans för Israel, för att det landet inte ska vara den enda demokratin i Mellanöstern förutom Libanon. Den förändring som sker i arabstaterna måste betraktas som en möjlighet till fred mellan Israel och Palestina. Vi måste avstå från allt som hindrar en sådan fred. De bosättningar som byggs av Israel är med andra ord en provokation mot palestinierna, och Hamas raketer är en provokation mot israelerna. Båda måste upphöra. En fred mellan Israel och Palestina är möjlig, två stater som lever tillsammans i fred inom säkra gränser som goda grannar.

Nu kan vi inte längre vara petiga och försiktiga i vårt agerande. Tiden är inne för att visa mod, beslutsamhet och statsmannalika beteenden. Tiden är inne för fred i Mellanöstern och för demokrati i arabländerna.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Låt oss vara ärliga. Frånvaron av krig, för vi kan inte tala om fred i Mellanöstern, har åtminstone gett diktatorer och auktoritära regimer en möjlighet att hålla sina egna folk under kontroll och ingå en icke-aggressionspakt med Israel, och det har gett Israel en chans att göra det också. Som vi har sett är sådana stöttor och pelare mycket sköra och kan falla när som helst. Nu har de fallit.

Det gläder mig att Israel inte har ingripit i den interna arabiska utvecklingen. Men icke-ingripande räcker inte. Som Hans-Gert Pöttering sade måste vi ta vara på möjligheten, det vill säga Israel måste ta vara på möjligheten att ingå en varaktig fred med demokratiska stater, en fred som inte vilar på några få diktators skuldror utan som verkligen bygger på folkens vilja till fred. Här är de fortsatta bosättningarna inte bara en nagel i ögat, som de alltid har varit, utan också ett hinder. När den vice utrikesministern, som redan har citerats här, dessutom säger i samtalen vi hade i Bryssel att de hur som helst inte tar några nya områden från palestinierna, så är det inte bara hårklyverier utan dessutom cyniskt. Byggandet av nya bosättningar måste upphöra. Det är väldigt tråkigt att amerikanerna har använt sitt veto här, eftersom de därigenom visade att de inte har något äkta intresse av fredsprocessen.

Låt mig kort nämna valet, som det redan har ställts frågor om. Jag hoppas vi erkänner det. Vi måste inse att valet och valresultatet är ett demokratiskt steg. Det innebär inte att vi måste erkänna vilken politik som helst, som genomförs som resultat av valet. Men vi får inte upprepa misstaget att bestämma vem som är en bra vinnare och vem som är en dålig vinnare i valet. I stället måste vi erkänna den demokratiska utvecklingen.

Och åter en gång, eftersom vi alla är överens om detta: jag hoppas att du skärper dina ansträngningar att fria Gilad Shalit, så att det problemet äntligen kan lösas. För lika mycket som nya bosättningar är ett hinder för en meningsfull dialog, så är fängslandet av Gilad Shalit ett hinder, lika mycket som någonsin. Jag hoppas att vi kan närma oss båda problemen på ett sådant sätt att vi äntligen kan komma fram till förnuftiga, konstruktiva fredssamtal i Mellanöstern.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Kontrasten är tydlig! Revolutionen, den förändring som sker i arabvärlden, är fascinerande för oss alla. Vi försöker hjälpa till. Vi har diskuterat Libyen i dag. Under de senaste dagarna och veckorna har vi diskuterat Egypten och Tunisien. Men samtidigt står fredsprocessen stilla. Mot den bakgrunden måste vi säga helt klart här, Catherine Ashton, att du gjorde oss en tjänst när du lyckades samla ett möte med kvartetten. Att få i gång en process nu, under en period som präglas av djup osäkerhet i regionen och djup osäkerhet i Israel, var en extremt positiv sak. Jag vill gärna göra detta helt klart. Då och då får du utstå kritik från parlamentet. Av den anledningen kanske det också kan vara på sin plats med lite beröm.

När det gäller innehållet vill jag göra klart att jag inte tror att Israel är skeptiskt inställt till demokrati i arabvärlden. Det är bara det att dessa förändringar ännu inte har avslutats. När och om det finns demokratier där så håller jag helt med Hans-Gert Pöttering och även med dig, Hannes Swoboda, om att det helt klart kommer att finnas en fantastisk möjlighet att äntligen få i gång fredsprocessen i Mellanöstern. Byggandet av bosättningar måste i alla fall upphöra, liksom de spetsfundigheter med vilka bosättningarna försvaras. Alla grupper i parlamentet instämmer på den punkten.

I anslutning till revolterna i arabvärlden har vi också fått uppleva protester mot Hamasregimen i Gazaremsan. Situationen i de palestinska territorierna är verkligen inte okomplicerad. Demokratiseringen måste lyckas även här. För tillfället har vi lyckligtvis en moderat och konservativ partner på Västbanken, men det gäller definitivt inte Gazaremsan.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Jag har konstaterat en egendomlig tendens i EU: trots uttalanden som kritiserar Israels kränkningar av de mänskliga rättigheterna arbetar medlemsstaterna och kommissionen enträget på att stärka de politiska och ekonomiska banden med Israel, utan några villkor.

Den 22 februari utvidgade faktiskt unionen sitt associeringsavtal med Israel och lovade att fördjupa sitt samarbete i flera till synes tekniska avtal inom olika områden: konkurrens, tillgång till offentlig upphandling, Israels integrering i det europeiska området för forskning och innovation och i EU-byråer såsom Europol, Europeiska rymdorganisationen etc.

Den 31 januari godkände kommissionen överföring av EU-medborgares personuppgifter till Israel, ett land som misstänks för att ha utnyttjat EU-medborgares pass för att utföra ett mord i Dubai förra året.

Israel, som redan deltar i över 800 projekt med europeiska universitet och företag, kommer att erhålla över 500 miljoner euro i bidrag under 2013. Bland bidragsmottagarna finns vapentillverkarna Elbit och Israel Aerospace Industries, som tillverkar de obemannade flygplan och andra flygplan som används mot befolkningen i Gaza.

I associeringsrådet välkomnade EU de nya åtgärder som Benjamin Netanyahu meddelade för Gaza och Västbanken.

Catherine Ashton, kan du berätta vad denna stimulansåtgärd består av, när hundratals lastbilschaufförer just nu protesterar i Gaza mot stängningen av övergången i Karni? Och hur tänker Benjamin Netanyahu stoppa den snabba koloniseringen av Jerusalem och Västbanken?

Jag skulle verkligen vara tacksam om du, Catherine Ashton, kunde skicka en tydlig, uppmuntrande signal och ett budskap av äkta hopp till alla de kvinnor som gick ut på gatorna i Palestina i går och som förväntar sig så mycket av EU.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL) . – (FR) Herr talman, fru Ashton! Revolutionerna i arabvärlden ligger i linje med det palestinska folkets strävan. Men det finns en skillnad: palestinerna kämpar inte mot sin ledare utan mot en extern makt som dominerar dem, förnedrar dem, plundrar dem, koloniserar dem, fängslar dem, stjälar deras mark och deras hem, bygger murar och inför en blockad mot Gaza, samtidigt som en miljon palestinier lämnas i flyktingläger, i strid mot internationell rätt.

Catherine Ashton, jag hörde din förklaring, men EU måste inta en fastare hållning och vara aktivare. Arabvärldens människor följer vad vi gör. Omfattande förändringar sker i Mellanöstern. Därför krävs det också omfattande förändringar i den israeliska ledningen, som måste respektera de universella värden som fastställts i gällande rätt. Använd alla resurser som står till ditt förfogande, bland annat att ifrågasätta associeringsavtalen. Jag instämmer i det du sade om Gilad Shalit, men jag har redan frågat hur du tänker garantera frisläppandet av en ung palestinier med franskt påbrå, Salah Hamouri, som utan anledning försmäktar i ett israeliskt fängelse.

Och slutligen, Catherine Ashton, vill jag be dig göra en kraftfull politisk markering av utomordentligt stor betydelse: se till att EU officiellt och utan dröjsmål erkänner en palestinsk stat inom 1967 års gränser och med östra Jerusalem som huvudstad.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU är den viktigaste finansören för den palestinska myndigheten och bidrar varje år med 1 miljard euro. Trots detta spelar Europa fortfarande en marginell roll i fredsprocessen.

Det stora ekonomiska stödet ger oss rätt att kräva att den palestinska myndigheten (PNA) återvänder till förhandlingsbordet. Vi måste vara tydliga i frågan om att erkänna Palestina. Problemet med en fredlig samexistens med Israel kommer inte att kunna lösas genom ett unilateralt erkännande av staten Palestina, en stat som dessutom ännu inte har utropats.

Den palestinska myndigheten måste i stället återgå till att ta en aktiv roll, sätta sig vid förhandlingsbordet och lösa de pågående tvisterna, i synnerhet de som handlar om säkra gränser, Jerusalems status och flyktingfrågan. Redan en partiell överenskommelse skulle stärka båda sidornas moderata falanger och minska inflytandet från extremister.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Förändringens vindar blåser genom Mellanöstern med ett löfte om demokratisering, och ingen verklig demokrat kan förneka att människorna i Egypten, Tunisien och nu Libyen förtjänar både frihet och demokrati.

Jag håller helt med unionens höga representant att dessa händelser inte är någon distraherande faktor utan i stället kräver att vi återigen fokuserar på fredsprocessen. Under mina senaste resor till området möttes jag av israeler som naturligtvis var nervösa. Tidigare har man sett ett politiskt vakuum fyllas av Hamas och Hizbollah.

I denna situation måste vi fundera på hur vi kan hjälpa på bästa sätt, både med fredsprocessen och med stabiliteten i regionen.

Viktiga hörnstenar är att vi erkänner Israels behov av säkerhet och att avtalen med grannländerna är giltiga. Vi måste också erkänna att grannskapspolitiken har misslyckats. I dag lägger vi 1,5 miljarder euro per år på denna politik. Vi måste utvärdera de konkreta fördelarna med detta. Om vi tar Egypten som exempel, där tiotusentals nya människor varje år kommer in på arbetsmarknaden utan någon ekonomisk framtid och utan något hopp, måste vi kanske vara realistiska och inse att fröna till ytterligare revolutioner redan finns där.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Herr talman! Som sades i Mellanösternkvartettens uttalande i München vill vi alla se att man, när förhandlingarna mellan Israel och Palestina avslutas i september 2011, har enats om en lösning för de båda staterna som leder till fred och säkerhet. Tyvärr är utsikterna dystra. Med bara sex månader kvar har förhandlingarna stannat av på grund av frågan om bosättningarna.

Jag tror inte att Israel kommer att gynnas av att värdefull tid förspills, inte heller kommer det att bidra till att hitta en framgångsrik lösning. Å ena sidan är jag oroad över att det kommer att bli ännu svårare att hitta moderata ledare i Palestina med tillräckligt politiskt stöd för att kunna komma överens med Israel, något som inte är en lätt uppgift. Samtidigt kommer det att bli ännu svårare att skapa en verkligt livskraftig palestinsk stat om bosättningarna blir kvar.

Catherine Ashton, jag håller med om att fredsprocessen inte får avstanna på grund av politiskt kaos i regionen. Om de aktuella händelserna leder till demokratiska regimer, som vi alla hoppas, regimer som lyssnar till folkets önskemål, kommer klimatet i regionen att

bli ännu mindre gynnsamt för Israel. Det kan leda till att Israel blir ännu mer isolerat och ställs under hårdare tryck från vissa av sina arabiska grannländer.

I slutändan skulle alla, även Israel, gynnas av att man hittar en lösning så snart som möjligt. Jag vill därför uppmana EU att aktivt bidra till att återuppta fredsprocessen i nära samarbete med Förenta staterna och övriga medlemmar i Mellanösternkvartetten.

Catherine Ashton, jag hoppas att det i enlighet med vad som sades i Münchenuttalandet kommer att hållas ett högnivåmöte med Mellanösternkvartetten den här månaden. Kan du bekräfta om detta kommer att ske?

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Den aktuella situationen i regionen är riskfylld men också fylld av hopp. Jag personligen tycker att det är värt att fira att demokratiska rörelser uppstår bland Israels grannar. Vi måste motarbeta de rasistiska stereotyperna som ser dem som ett hot.

Jag ledde en parlamentsdelegation till Gaza och Västbanken i december 2010. Den mest hjärtskärande historien handlade om en liten pojke som varje dag tog med sig sina leksaker till skolan, eftersom han inte var säker på att hans hem och hans familj skulle finnas kvar när han kom tillbaka.

Detta barns föräldrar vill ha fred. Alla medlemmar i det palestinska lagstiftande rådet som vi träffade, både på Västbanken och i Gaza, vill ha säkra israeliska och palestinska gränser baserade på 1967 års gröna linje. De vill också att bosättningarna ska stoppas. Det är helt oförståeligt att premiärminister Benjamin Netanyahu har motsatt sig vädjanden från alla Israels allierade att stoppa bosättningarna. Att helt enkelt stoppa dem. Inte riva dem. Stoppa dem.

För att seriösa förhandlingar ska kunna fortskrida måste dessa bosättningar stoppas. Jag ber Catherine Ashton att se till att denna vädjan än en gång ställs till de israeliska myndigheterna: stoppa bosättningarna och fortsätt med samtalen.

Vi måste stödja president Mahmoud Abbas och premiärminister Salam Fayyads arbete att fredligt leda det palestinska folket mot en palestinsk stat. Vi vet inte vilka följderna blir om vi inte snart gör så.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Ingen inom EU är mer vän med Israel än Tyskland, så det är överraskande att få läsa att förbundskansler Angela Merkel skrek ”du har inte gjort något för att främja freden, ge mig något” till premiärminister Benjamin Netanyahu. Det var verkligen överraskande!

Hon har naturligtvis rätt. Israel har försökt vinna tid. Israel gillar att bara prata om att prata, eftersom all tid ger dem en möjlighet att fortsätta förändra fullbordade faktum och göra en tvåstatslösning mycket svårare att uppnå.

Catherine Ashton, du har makten att förändra. Här är EU:s uttalande från förra månaden om associeringsavtalet: sex sidor fördömande av brott mot mänskliga rättigheter och av Israels olagligheter och överträdelser – och ändå en sammanfattning som säger att vi bör försöka fördjupa samarbetet med Israel.

Vad handlar detta om? Är det överraskande att palestinierna tycker att EU tillämpar dubbla måttstockar? Du förlitar dig på trevliga samtal. Men Israel tycker bara att vi är svaga, svaga, svaga. Inget kommer att förändras förrän du använder din makt, förrän du ställer dig upp och säger ett ord till Israel som de inte är vana vid att höra. Det ordet är ”nej”.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Herr talman! Samtidigt som hederliga människor i Libyen bombas och terroriseras av Muammar Khadaffi lägger EU pengar på projekt för Libyen som till exempel ska "öka respekten för internationell humanitär rätt". Det är ganska uppenbart att det inte har fungerat. Samtidigt kräver Catherine Ashton ännu mer resurser, förutom de knappt 3 miljarder euro som Europeiska utrikestjänsten snart kommer att få. EU:s utrikestjänst och Europeiska försvarsbyrån är uppsvällda, duplicerande och omätliga, och i stället för att sjunka ner ännu mer i detta borde Storbritannien lägga de 48 miljoner brittiska pund som vi varje dag betalar för vårt EU-medlemskap på våra nationella försvarsintressen.

Krisen i Libyen har visat värdet av att ha hangarfartyg med stridsflygplan stationerade utanför krisområden. Jag vädjar till David Cameron att ta sitt förnuft till fånga och ge respit till både fartyget "HMS Ark Royal" och till åtminstone ett minimum av Harrier-flygplan. Under Falklandskrisen gav Margaret Thatcher framgångsrikt respit till Arks systerfartyg, "HMS Invincible". Vi måste göra samma för "Ark Royal".

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Herr talman! Jag vill inledningsvis nämna de mycket skeptiska och pessimistiska röster som nyligen, sedan upproren i Medelhavsområdet började, har uttryckt åsikten att fredsprocessen i Mellanöstern riskerar att bli ett slags kollateralt offer. Utifrån denna tolkning skulle processen hamna i ett ännu värre dödläge än den är i just nu, vilket skulle leda till ännu större splittringar. Jag tycker inte att vi måste se saker och ting så pessimistiskt.

Jag tror faktiskt att det är just dessa senaste händelser som visar att vi behöver betydande framsteg i fredsprocessen. I detta avseende behöver vi ett europeiskt ledarskap, framför allt för att kunna hålla fristen för att nå ett avtal, som är satt till september 2011. Ur detta perspektiv vill jag gratulera unionens höga representant för det engagemang hon har visat, och för det arbete hon har gjort under de senaste månaderna.

För att kunna genomföra en tvåstatslösning och främja fred mellan araber och israeler tror jag än en gång att vi måste få båda parter att komma till förhandlingsbordet. I detta avseende utgör Mellanösternkvartettens initiativ att samråda med de israeliska och palestinska förhandlingarna separat ett första steg. Vi måste absolut gå vidare. Jag tror att revolutionsklimatet i Medelhavsområdet kan ge ny kraft till fredsprocessen. Vi måste dock se till att de förändringar som sker inte leder till att vissa länder omprövar de åtaganden som de tidigare ingått gentemot Israel.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Medelhavsområdet har på ett dramatiskt sätt åter hamnat på den globala politiska agendan, och Europa har blivit varse om att det verkligen är svagt.

Vi misslyckades med att investera i en grannskapspolitik med Mellanöstern och Maghreb-länderna, vi stödde inte ett frihandelsområde eller en gemensam invandringspolitik, och det som händer i Nordafrika påverkar Mellanöstern, där fredsprocessen har avstannat. Catherine Ashton, Europa måste hjälpa Israel och palestinierna att återuppta förhandlingarna utifrån de förslag som nu stöds av både rådet och parlamentet.

De förändringar som sker påverkar även Israel, och genom att investera i förändring kan vi sammanföra säkerhet och fred. Europa måste utöva påtryckningar på Israel att släppa sitt grepp om de ockuperade områdena och att stoppa bosättningspolitiken, något som är nödvändigt för att förhandlingarna ska kunna återupptas. Som vi bevittnar just nu kan ingen stå emot när längtan efter frihet exploderar så här.

Alla förseningar med att hitta en lösning på konflikten riskerar att minska israelernas och palestiniernas hopp om nå en rättvis lösning och hotar framtiden i en så bräcklig del av Medelhavet och Mellanöstern.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! Alla kan se att den demokratiska vind som blåser genom Maghreb- och Mashriqländerna via Egypten förändrar situationen i Mellanöstern.

Israel och de palestinska ledarna måste se det historiska uppror som sker i arabländerna som en möjlighet, inte som en risk. Jag anser att den plötsliga uppkomsten av demokratiska rörelser längs gränserna till Israel och de palestinska områdena är en möjlighet som båda parter måste fånga.

I dag måste israeler och palestinier se verkligheten: världen runt dem förändras, och det är tid att även de förändras. Det har därför blivit tid för Europa att framtvunga en dialog, att inleda verkliga förhandlingar och att påbörja en äkta fredsprocess med syfte att hitta en hållbar lösning där de båda nationerna lever i fred sida vid sida.

Men vid denna kritiska tidpunkt skulle det vara både oförståeligt och olämpligt om unionen skulle dra tillbaka sitt särskilda sändebud för Mellanöstern. Jag skulle därför vilja att du, Catherine Ashton, kunde ge oss lite mer information om frågan.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Herr talman! Som ledamot av Europaparlamentet har jag fått möjlighet att besöka flera länder i Mellanöstern under de senaste månaderna, inklusive Syrien, den palestinska myndigheten och Israel. En av områdets ledare berättade följande för mig: "Be Europas ledare att vara mer delaktiga, för om denna delaktighet är framgångsrik kommer det att vara en politisk framgång av det slag som belönas med Nobels fredspris." Jag tillägnar Catherine Ashton dessa ord.

Men om vi ska tala allvar sade alla ledare samma sak till mig: att EU måste vara mer delaktigt i Mellanösternprocessen. Förenta staterna påverkas till exempel av vissa politiska restriktioner, samtidigt som vår delaktighet å andra sidan måste omfatta samarbete med en partner såsom Förenta staterna, om inte annat på grund av Förenta staternas strategiska förbindelser med Israel. För det andra måste vi alla, även Catherine Ashton, utnyttja varje möjlighet som finns för EU. Förra veckan hölls ett sammanträde av aldrig tidigare skådat slag mellan Polens och Israels regeringar i form av ett samråd på regeringsnivå. Premiärminister Donald Tusk och utrikesminister Radosław Sikorski var i Israel. Vi måste utnyttja den här typen av möjligheter fullt ut.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). – (EN) Herr talman! Mellanösternfrågan var redan tidigare komplicerad men har på sistone blivit ännu mer komplicerad. Naturligtvis vore det säkrast för alla att vänta och se.

På den palestinska sidan är frågan vem som kommer att tippa balansen till sin fördel: Hamas som, med stöd från Iran, vinner mark på Västbanken – troligast – eller Fatah som åter hävdar sin närvaro i Gaza – mindre troligt. Sedan skulle Jordanien, ett nyckelland som är begravt i kaos, kunna förgöra hela fredsprocessen. När det gäller Israel finns tydligen två riktningar: en som förespråkar att de nuvarande förhandlingarna återupptas genom i grunden helt nya förslag, och en som förespråkar ovan nämnd "vänta-och-se"-politik.

Men med en vision och en beslutsamhet att ta rätt väg vid var och en av dessa korsningar finns det en chans att man kan komma ut ur den aktuella återvändsgränden, även om det kan tyckas ligga långt bort just nu.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Herr talman! Jag håller med unionens höga representant om att det nu är tid att bli seriöst delaktiga och inleda förhandlingar i Mellanöstern. För det första eftersom ingen vet vad som kommer att hända härnäst i Nordafrika, och för det andra eftersom det är tydligt att situationen mellan Israel och Palestina används som förevändning för global terrorism och spänning, och i synnerhet för att skapa spänning i den muslimska världen.

Därför krävs att både du, Catherine Ashton, och ett särskilt sändebud omedelbart ingriper i fredsprocessen. Det kommer också att utgöra en möjlighet för Europa att ta reda på om vi verkligen kan ingripa och spela den roll som Förenta staterna en gång spelade, men med andra resultat.

Naturligtvis är ekonomiskt bistånd nödvändigt, men det kräver särskild reglering och särskild övervakning, eftersom vi alla vet vad det blev av ekonomiskt bistånd förr i tiden. Självklart är även frågan om demokratisering enormt viktig, för utan social demokrati kommer fredsprocessen utan tvekan att bli en väldigt komplicerad process. Därför skulle en särskild förhandlare med ett särskilt team, med syfte att hjälpa till med att skapa demokratisering och ett konstitutionellt styre, vara mycket värdefullt. Av det du säger, Catherine Ashton, får jag intrycket av att du kommer att arbeta i denna riktning.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! När jag talade med politiker i Mellanöstern hörde jag dem ofta säga att EU är en *payer* och inte en *player*, alltså att de bara betalar men inte deltar. Man sade även att unionen måste delta och inte bara betala, eftersom EU är den institution i Mellanösternkvartetten som alla litar på. Vissa litar på Ryssland, samtidigt som den andra sidan i konflikten är mer öppen gentemot Förenta staterna. EU är förutbestämt för denna roll. Det sades att unionen inte har någon gemensam politik eftersom medlemsstaterna har mycket olika inställning till parterna i konflikten och till hur problemen ska lösas. Vi har nu en unik möjlighet, eftersom vi har Catherine Ashton och Europeiska utrikestjänsten, och för att vi kan ta fram en gemensam politik om konflikten.

I veckan publicerade kommissionen ett nytt meddelande om bistånd till länderna i Medelhavsområdet med titeln "Ett partnerskap för demokrati och delat välstånd med södra Medelhavsområdet". I det uppmanas vi att utvärdera vår politik för Mellanöstern och Östeuropa, och att lära oss av erfarenheterna som sedan kan användas när vi tar fram en ny politik gentemot länderna i Medelhavsområdet. EU har gett stöd till institutioner i Polen och tio andra medlemsstater. Det har hjälpt det civila samhället i Mellanöstern. Låt oss då använda oss av denna erfarenhet när vi tar fram den nya politiken.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! För att kunna uppnå fred måste alla parter först åta sig vissa förpliktelser, först och främst att erkänna Israel i alla avseenden – vilket ännu inte är fallet i vissa länder – och därför måste alla länder i området erbjuda grundläggande och avgörande garantier för att kunna skapa förbindelser baserade på ömsesidig respekt.

Om handelspolitiken i dag har blivit en ny form av utrikespolitik måste vi försöka föreslå och uppnå lösningar inte bara demokratiskt, utan även genom handelsavtal. Det är inte längre möjligt för unionen att fortsätta med ekonomiska projekt, som den har gjort hittills, som varken ger avsett resultat eller ens leder till en liten förbättring av den demokratiska processen och fredsprocessen.

Israel får inte lämnas ensamt, och det palestinska folket har rätt till en stat. Vi måste även vidta åtgärder i ekonomiskt avseende, med observationsorgan som kan övervaka hur biståndet vi delar ut används.

Den nya situation som har uppstått under de senaste månaderna och som omfattar ett stort geografiskt område, tvingar Europa att slutligen vidta kraftfullare och mer beslutsamma politiska åtgärder och att arbeta i närmare samarbete med unga människor, som kan hjälpa till att bygga upp det säkrare och mer demokratiska samhälle som vi hittills inte har kunnat erbjuda den nya generationen.

Pino Arlacchi (S&D). – (EN) Herr talman! Efter att ha hört Catherine Ashtons uttalande vill jag ställa två frågor som rör hennes analys av hur det som nu händer i Nordafrika påverkar fredsprocessen i Mellanöstern.

Catherine Ashton, anser du inte att vi har en ny möjlighet nu när den globala plattformen för mänskliga rättigheter är mycket högre, och toleransnivån i Mellanöstern för tydliga brott mot internationell rätt och mänskliga rättigheter, såsom Gaza och bosättningarna, är mycket lägre?

Min andra fråga är denna: anser du inte att psykologin med ett belägrat fort i Israel, som tidigare var en drivande kraft bakom landets utrikespolitik, nu inte längre är lika motiverad eftersom hotet från det som håller på att bli demokratiska regimer är mycket mindre, och även eftersom demokratier inte börjar kriga mot varandra? Bidrar inte alla dessa faktorer stort till en potentiell minskning av spänningarna i Mellanöstern?

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! EU ingår i kvartetten, men det görs i nuläget tyvärr inte många framsteg i fredsprocessen mellan Israel och palestinier. Dödläget lär kvarstå så länge oron och osäkerheten är stor i arabvärlden. För Israels del – och jag vill i det sammanhanget påpeka att jag är vice ordförande i *European Friends of Israel* – avleder den oförutsebara situationen i Egypten intresset från fredsprocessen.

Jag välkomnar militärregimens åtagande i Egypten att följa 1979 års fredsavtal med Israel. Vi får hoppas att Muslimska brödrskapet inte segrar i Kairo. Vad som än sker måste vi se till att framtida stöd från EU till Egypten villkoras med att fredsavtalet med Israel vidmakthålls. Att en del av den förmenta framtida palestinska statens styrs av Hamas, som fortfarande förespråkar att Israel utplånas, är definitivt det största hindret för fred.

Iran är också ett hot mot Israels existens. Fred i området är inte möjlig så länge Teheran fortsätter finansiera och beväpna fanatikerna i Hizbollah i Libanon. Jag har därför förståelse för oron nyligen i Israel när två iranska krigsfartyg gick genom Suezkanalen på väg mot Syrien. Det är första gången detta har tillåtits sedan 1979. Att Egypten närmar sig Iran är en mycket oroande utveckling. Jag önskar därför den höga representanten all framgång i det minfält som ligger framför henne.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Herr talman! Fredprocessen i Mellanöstern går enligt min åsikt för närvarande igenom ett uthållighetstest. Arabvärlden förändras, och ingen kan i dag säga vilket slags regering eller regim som tar makten i arabländerna.

Förhållandena blir än mer komplexa med tanke på att den israeliska ledningen än en gång provocerade arabvärlden genom att bygga nya bosättningar på palestinskt territorium. Jag anser att det i ett sådant läge bara finns ett alternativ för oss – starkt engagemang på alla fronter.

Vi måste övertala våra israeliska vänner att avstå från alla åtgärder som kan provocera fram onödig vrede hos den arabiska befolkningen. Vi måste dock samtidigt genom nära kontakter med arabvärlden, och framför allt med länder som nu fattar beslut om sin framtida inriktning, försiktigt försöka stödja vettiga, demokratiska politiska krafter som kan lösa tvister fredligt och på ett affärsmässigt sätt, utan förutfattade meningar och hat.

Vi vet att vägen till ökad fred i Mellanöstern inte är lätt, men jag hoppas att den israeliska regeringen i det här läget förstår att den står inför en sista chans till en fredlig och pragmatisk upprättelse av förbindelserna med Palestina.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Charles Tannock nämnde de iranska fartyg som gått genom Suezkanalen. Jag har följande fråga till **unionens höga representant för utrikes frågor**: Är det säkert att Egypten helt saknar möjlighet enligt internationell rätt att vägra släppa igenom fartyget, oavsett om landet så önskar eller inte? Jag ville bara veta om detta bygger på internationell rätt eller om det finns någon politisk koppling här.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Jag ska försöka besvara så många av de frågor som ställts som möjligt, men som vanligt när vi diskuterar fredsprocessen i Mellanöstern känns det som om det verkligen är bråttom och att det finns en stark önskan i parlamentet att verkligen se framsteg. Jag vill bara berätta att detta på tusentals olika sätt präglar det arbete jag försöker utföra för att utröna vad vi som en europeisk union kan uppnå.

Jag vill absolut aldrig behöva höra frasen att vi bara är den som betalar, inte agerar. Jag är så trött på den. Jag har hört detta sägas tillräckligt många gånger. Jag kritiserar inte ledamöterna för att de säger det. Uttrycket är bara en parodi på EU:s roll, men jag tycker ändå att det speglar något av hur vi historiskt sett har uppfattats. Jag har det senaste året arbetat mycket hårt för att förändra detta, inte minst i praktiken, och jag kommer att berätta mer om det om en stund.

Jag tänkte börja med dig, José Ignacio Salafranca, eftersom du hade några mycket specifika frågor. Vi börjar med USA:s veto i säkerhetsrådet – 14 mot 1 slutade omröstningen om förslaget till bosättning, som ingick i den resolution som lades fram av Libanon samma dag eftersom landet ingår i säkerhetsrådet – vilket, som ni känner till, orsakade en hel del så kallat tumult i systemet och utanför. Jag var i Mellanöstern med palestinierna de där sista dagarna före omröstningen. Samtliga EU-länder i säkerhetsrådet röstade emot det amerikanska ställningstagandet och ja till resolutionen.

Vårt synsätt är tydligt. Vi anser samfällt att bosättningarna är illegala enligt internationell rätt. De av er som i likhet med mig har sett bosättningarna förstår att de inte ligger i någons långsiktiga intresse och till slut måste lösas genom att gränserna fastställs. Vårt förslag har varit att följa gränsdragningen från 1967 med lämpligt byte av territorier. Detta måste förstås godkännas av parterna, och det är inte vår uppgift att diktera något. Jag är dock säker på att lösningen skulle ta hänsyn till människors livssituation och var de bor.

Jag tror inte att detta får någon dramatisk långsiktig inverkan på förbindelserna med USA, framför allt inte med tanke på att USA har arbetat mycket hårt för att förklara sitt ställningstagande – jag ska inte försöka förklara i deras ställe – och har fortsatt att arbeta med palestinierna. Jag tror att palestinierna har förstått vilket läge USA befann sig i. Det finns därför fortfarande väldigt mycket som pågår, men jag vill inte på något vis påstå att det inte var svårt. Det är jag mycket väl medveten om.

Ni frågade mig om det palestinska valet som är utlyst till september och som Hamas vägrar att delta i. Ni känner också till – och har sett – att premiärminister Salam Fayyad har fullt upp med att se över möjligheterna till någon form av försoning. Jag ska snart tala med honom om bland annat detta. Jag är inte säker på att valet kommer att hållas. Det får de själva avgöra. Jag vet att de funderar över vilken väg som är bäst att välja härnäst.

Ni frågade också om läckorna på den palestinska sidan. Ni känner till att chefsförhandlaren Saeb Erkat går över till en ny tjänst som förste rådgivare hos president Mahmoud Abbas på grund av att läckan kom från hans kontor, och han måste ta ansvar för det. Jag tror att detta fick två konsekvenser. Den ena är förstas stor oro över vad som hände. När man försöker hålla ihop ett förhandlingsläge är det mycket som sägs. Mycket hamnar inte i slutdokumenten, men människor – med all rätt – lägger tid på att fundera över olika ställningstaganden. Så det rådde utan tvivel oro i Ramallah och på andra platser, liksom på Västbanken och andra platser, om vad som sades. Intressant nog fanns det en motsvarande och motsatt reaktion där delar, tror jag, av den israeliska pressen frågade sig varför de inte engagerade sig när de såg något som de uppfattade som en palestinsk ståndpunkt. Det fick därmed den intressanta följderna att väcka debatt. Kanske detta på längre sikt – även om jag inte är anhängare av läckor överhuvudtaget eftersom de förhindrar människor från att ta fram bra beslut – inte får den inverkan som vi kunde fått från början.

Jag vill också gärna avliva diskussionen om associeringsavtal – det var därför jag skakade på huvudet. Vi har ännu inte sett någon förändring av nuvarande ramar eller positioner. Framsteg kring associeringsavtalet är fortfarande avhängiga framstegen i fredsprocessen i Mellanöstern. Det som har beskrivits som en ambition är att få till stånd dessa starka förbindelser, eftersom vi tror på en lösning med två stater och vi tror på Israels framtid. Vi vill ha ett starkt Israel – ekonomiskt, politiskt och på alla andra sätt – och vi vill också ha en stark palestinsk stat. Men vi kan inte göra några framsteg förrän vi ser framsteg i fredsprocessen i Mellanöstern. Jag håller med Annemie Neyts-Uyttebroeck om att det verkligen är viktigt att agera snabbare. Det har jag upprepade gånger framfört i Israel och till den palestinska myndigheten. Vi måste gå vidare.

Det finns två skäl till detta. Det ena är att regionen förändras och att dessa förändringar kräver det. Som Pino Arlacchi också sade sker det förändringar i regionen som kräver att vi erkänner att ett demokratiskt Egypten – och jag tror inte alls att Egypten önskar få några militära problem med Israel – som avancerar framåt vill se över det problem som ligger för dess dörr. Jag tror det ligger i bådas intresse. Jag tror innerligt att det ligger lika mycket i det israeliska folkets intresse som i det palestinska folkets att hitta en lösning nu. Detta kan bli ett oerhört viktigt inslag i en säker och stabil region. Jag har sagt detta och kommer att fortsätta säga det. Jag kommer att fortsätta säga det till alla våra partner, inklusive alla i kvartetten.

Bastiaan Belder, som du själv sade måste vi gå över till direkta förhandlingar. Men vi måste göra det genom att se till att parternas positioner är trovärdiga – och att de även är trovärdiga inför varandra. Det är verkligen viktigt att palestinierna kan gå till förhandlingsbordet med stöd av Arabförbundet. Jag talar med Amr Moussa om detta. Jag träffar honom igen i Kairo. Han lämnar Arabförbundet i maj, den 14 tror jag. Han blir såvitt jag vet presidentkandidat i Egypten. Det är mycket viktigt att palestinierna kan få med sitt folk. Det är viktigt för dem, och det är viktigt för Israel och för bådas säkerhet. Allt detta hör alltså ihop med vikten av att framsteg handlar om att vara säker på att folket också är med, liksom andra partner som måste engageras.

Alexander Graf Lambsdorff, tack för dina kommentarer. Jag tror att kvartetten är ett viktigt verktyg, men inte det enda. Jag försöker se till att vi gör framsteg på den punkten. Jag upplever mycket starkt att vi har haft en viktig roll. Jag tror att vi har haft en ytterst viktig roll de senaste veckorna och månaderna genom att behålla drivkraften. Vi måste gå vidare och snabbare. Vi måste gripa möjligheten vid de möten som hålls med kvartettens sändebud. När sändebuden anlände till Bryssel förra veckan satt jag med dem i en timme för att diskutera hur jag ser på möjligheterna och för att göra klart för dem hur viktigt det är att utnyttja dessa möten med israeler och palestinier. Jag bryr mig inte om var vi träffar sändebuden. Jag har förståelse för om palestinerna och även israelerna ibland är nervösa över vad som händer. Så om vi reser till Jerusalem för att möta den israeliska förhandlaren bryr jag mig inte om vad som sker. Det viktiga är att mötena hålls. För första gången ska också de utsända möta förhandlarna och få tillfälle att utveckla sina synpunkter på ett sätt som inte gjorts förut. Det är vad som räknas för min del.

När jag talade om Gaza och Kerem Shalom ville jag inte säga att det bara finns en övergång. Vi gjorde ett omfattande arbete med att se över hela infrastrukturen för övergångar. När jag reste in i Gaza för att framför allt träffa företag, men också tala med ungdomar – förra året besökte jag för övrigt den sommarundervisning som vi finansierar – verkade det som om den mest angelägna frågan för Gaza var att få i gång ekonomin så fort som möjligt. Jag har förståelse för att – och varje gång jag reser samtalar jag med den israeliske general som ansvarar för att öppna övergången för att få en aktuell lägesbild – det förekommer viss rörelse. Jag uppskattar det. Vi ville dock se till att vi framför allt möjliggör exporten som är avgörande för övergångarna och viktig för ekonomin, eftersom det inte hjälper mycket att få in nya varor om det inte finns någon ekonomi. Att åstadkomma detta hade alltså stor betydelse.

I Kerem Shalom såg vi att vi kunde göra tre saker. Vi kunde först och främst sätta in infrastruktur – vägen som skulle betyda att övergången användes mer – och därefter kunde vi ta in utrustning som betydde att visiteringarna kunde göras mycket snabbare så att varuflödet ökade. För det tredje kunde vi även utbilda palestinier som en del av vårt uppdrag. Kostnaden blir 5,3 miljoner euro. Vi kan göra det, och vi är beredda att sätta i gång. Det skäl som räknas är att även om jag givetvis vill ha en mycket bredare lösning för Gaza är det viktigt att vi ger vårt stöd så att saker som underlättar situationen snabbt kan genomföras. Det är min särskilda hänvisning till Kerem Shalom. Vi tittade på Karni. Det finns även andra övergångar som vi har undersökt, men det är här vi kan göra en särskild insats just nu. Vi ska försöka göra det, men det ändrar inte den grundläggande premisen, det vill säga att övergångarna måste öppnas, att människor måste kunna röra sig fritt och detta så snabbt som möjligt.

Jag vill bara säga till David Campbell Bannerman att jag inte har något emot att han angriper mig, men se vänligen till att hålla er till fakta. De flesta av de pengar ni beskriver – och det finns ännu mer sådana pengar – används externt, inte för min enhet. Det är bra att vi kan bygga demokratier, stödja mänskliga rättigheter som ett verktyg för stabilitet, utveckling och så vidare, vilket jag vet att ni och övriga medlemmar i er grupp – och alla i parlamentet, tror jag – stöder till 100 procent. Ni vill att vi ska stödja folket i Egypten, folket i Tunisien och folket i Libyen. Det blir en del pengar som vi använder för samma sak världen över. Budgeten för EU:s externa åtgärder är 460 miljoner euro. Då ingår finansiering av 135 delegationer, centralt placerad personal och allt vi gör världen över. Det är mindre än 50 procent av det brittiska utrikesministeriets budget. Så om ni vill angripa mig går det bra, men var vänlig anklaga mig inte för att ha miljarder euro som jag på något vis använder till en stilig byggnad eller något annat. Detta är det belopp jag i dag kan disponera under

befintlig budget. Jag ska försöka hantera pengarna så bra jag kan och i enlighet med de saker jag och parlamentet tror på. Resten går till andra människor som behöver det för att uppnå det vi anser vara rätt.

Nu har jag talat för länge, men Pino Arlacchi, det är sant att saker och ting ändras i Mellanöstern. Det som är verkligt intressant medan vi bygger plattformen vi agerar utifrån är att kunna se regionens potential – oavsett om det gäller Libanon och vad som kan hända där eller om det gäller fredsprocessen i Mellanöstern eller det som händer i Egypten, eller sådant som tas upp i mina samtal med Jordanien där jag ofta talar med utrikesministern. Vi talar om de möjligheter som finns där. Jag tror att detta är ett tillfälle för verkliga förändringar.

Jag tänkte säga något om våra förbindelser. Jag arbetar mycket hårt med förbindelserna med Israel och palestinierna, och jag talar med många människor. Jag talar med bådas ledare i enrum och i många timmar, och med andra människor på möten. Jag värderar dessa samtal, men ni ska också veta att EU är högt värderat i båda länderna, och jag tänker behålla det så eftersom det handlar om en lösning med två stater. De kommer att berätta om sådant de ogillar. Jag är glad över att de gör det, men jag tror de respekterar den ställning vi intar. Vi är inte marginella. Vi har en realistisk roll. Den roll vi kan spela begriper jag, och jag använder den så mycket det går. Jag kan inte göra samma sak som andra länder. Jag har inte befogenhet att göra vissa saker, men det vi kan göra är att använda våra ekonomiska och politiska muskler – i ordets bästa bemärkelse – för att försöka stödja processen framåt. Jag lägger troligen mer energi på detta än på något annat.

Diane Dodds undrade om grannskapspolitiken har misslyckats. Det har den inte, men den platsar absolut i kategorin "kan bli bättre". För länge sedan sade jag att vi måste se över politiken. Stefan Füle och jag har påbörjat det arbetet. De senaste veckornas händelser har visat att vi måste göra det för att få en politik som är mer effektiv och mer lämpad för att uppnå vad vi vill och som är mer flexibel och tar hänsyn till att de olika länderna behöver olika tillvägagångssätt som verkligen ger invånarna vad de vill ha i utbyte mot de värderingar och ambitioner vi har för dem och för oss själva.

Jag har uppgraderat tjänsten som särskilt sändebud till biträdande generalsekreterare eftersom jag tycker det är viktigt att den utsände till kvartetten är någon som är helt engagerad och som är vår politiska direktör. Jag tackar Marc Otte för hans insats. När Helga Schmid har avslutat sitt arbete och vi ser i vilken riktning vi ska gå ska jag se vad vi behöver göra för att i framtiden ha en lämplig representation i området.

Hannes Swoboda, du frågade om det iranska fartyget. Såvitt jag vet har iranierna förklarat att de höll på med utbildning för att stärka arbetet med att bekämpa piraterna utanför Somalias kust. De fick tillstånd att gå igenom på dessa premisser. Såvitt jag vet – och detta är de senaste uppgifter jag har fått eftersom vi så fort vi hörde om detta begärde information – är det en utbildningsresa. Då fanns det inga skäl för egyptierna att vägra dem genomresa. Huruvida detta är vad som egentligen skedde eller inte är en helt annan fråga.

Tack, kära ledamöter, för den här debatten. Jag hoppas att jag i mitt svar har täckt in så många frågor som möjligt.

Talmannen. – Catherine Ashton, vi tackar så mycket, inte minst med tanke på att ni haft en krävande dag. Ni har arbetat hårt i kammaren i dag, så tack för att ni varit med oss och för att ni gett oss så utmärkta och detaljerade svar.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Mellanöstern och Medelhavsområdet befinner sig i en mycket känslig valsituation, vilket den höga representanten också tog upp i sitt anförande. Jag anser att det här är ett lämpligt tillfälle för EU att inrikta sig på fredsprocessen i regionen. Israel är en av EU:s största handelspartner, och studenter från hela Europa har tillgång till studiecentrum i Israel tack vare det internationella utbytesprogrammet mellan universiteten.

Jag vill också nämna att det är i Mellanöstern framtidens utmaningar formas redan i dag. Förvaltningen av dricksvatten är ett exempel. De arabiska revolutionerna har lett till ett instabilt klimat i Medelhavsområdet, vilket får särskild betydelse för Israel. På grund av säkerhetsrisker togs nyligen steget att stänga en gränsövergång, vilket betyder att Kerem Shalom är den enda handelsövergången som är helt säker. De israeliska myndigheterna koncentrerar sina insatser till den här platsen för att skapa ett normalt flöde av civil och affärsrelaterad trafik. Jag anser i det sammanhanget att det är av största vikt att så snart som möjligt återuppta förhandlingarna om att nå en fredlig lösning. EU:s delaktighet i processen kanske kan ge det stöd som behövs för att dialogen ska kunna föras under bästa förhållanden.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig. – (FR)* Revolutionerna i arabvärlden får inte avleda uppmärksamheten från fredsprocessen i Mellanöstern. Tvärtom finns det nu en möjlighet att ta tillvara. Palestina ska hålla presidentval och parlamentsval före sommaren, och den palestinska myndigheten vill inrätta legitima institutioner och ta hand om säkerheten. Den pågående uppbyggnaden av israeliska bosättningar är en orättvisa och en provokation gentemot palestinierna. Med den frihetens vind som blåser över hela arabvärlden har vi i dag möjlighet att ta upp förhandlingarna igen. EU måste ta initiativ till att de återupptas. Varför inte göra det inom ramen för Medelhavsunionen?

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 18.20.)